

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARIE #1 WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR FORCE

Dan &
Kara
A Downeast Prequel



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.



Dan & Kara

DOWNEAST PREQUEL

MARIE FORCE

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31 Yazar
Hakkında

Dan & Kara
Bir Downeast Prequel

Yazan: Marie Force

HTJB, Inc. tarafından

yayınlanmıştır.

Telif Hakkı 2024. HTJB, Inc.

Kapak Tasarımı: Kristina Brinton

Kapak görseli: Louise Romano

E-book Layout by [The E-book Formatting Fairies](#) ISBN:

978-1958035610

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Metnin bazı bölümlerinden alıntı yapma izni almak için lütfen marie@marieforce.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

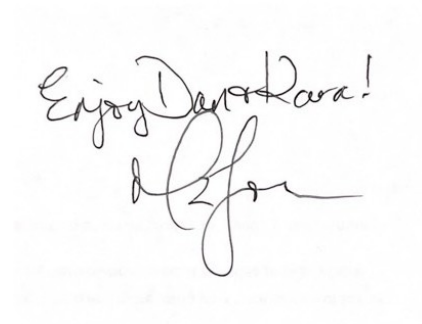
MARIE FORCE, Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi'nde tescilli bir ticari markadır.

marieforce.com

İletişimde kalmanın en iyi yolu haber bültenime abone olmaktır. marieforce.com adresine gidin ve Ekranın üst kısmındaki adınızı ve e-postanızı isteyen kutuya abone olun. Benden düzenli olarak haber alamıyorsanız, lütfen spam filtrenizi kontrol edin ve e-postanızı mesajlarımın size ulaşmasına izin verecek şekilde ayarlayın, böylece yeni bir kitabı, harika ödüller kazanma şansını veya bölgenizdeki olası bir görünümü asla kaçırmazsınız.

Yeni kitaplardan haberdar olmak için beni [Amazon](#)'da **takip** edin.

BÖLÜM Bir



O ilk yaz sonu/sonbahar...

DAN TORRINGTON, tek erkek kardeşinin Afganistan'da öldürüldükten sonra oradaki askeri mezarlığa defnedildiği haftadan beri, yıllardır her Pazar sabahı Malibu'dan Riverside'a doksan dakikalık bir yolculuk yapıyordu. Dan, Dylan'ın çok sevdiği ve artık kendisine ait olan Porsche'yi kullanıyordu. Bu güzel arabayı ve sahip olduğu her şeyi, her başarıyı ve övgüyü sevgili kardeşiyle geçireceği bir gün için feda edebilirdi.

Kardeşlerin sık sık yaptığı gibi hiç kavga etmemişlerdi. Aksine, birlikte geçirdikleri yirmi yedi yılın her dakikasında çok iyi arkadaş olmuşlardı. Neredeyse on yıl önce Dylan'ı kaybetmek, nispeten cazibeli bir hayat süren Dan'ın başına gelen en kötü şey olmuştu. Nişanlısını düğününden bir gün önce sağdııcıyla yatarken yakaladığı zaman hariç.

Bu o zaman ne kadar acı verse de Dylan'ı kaybetmenin yanında hiçbir şeydi. Sağdııcı olarak seçtiği eski arkadaşı, o gün gerçekten yanında olmasını istediği adam için sadece bir engeldi. Eğer Dylan'a sahip ol, kimseyi istemiyordu. Eski nişanlısı onu birisini istemeye zorlamış ve sonunda aldattığı adamı savunmuştu. Bir gün önce düğünü iptal etmek zorunda kaldığı için öfkelenmiş, incinmiş ve utanmıştı ama bu acı Dylan'ı kaybetmekle kıyaslanamazdı.

Gerçek kaybın ne olduğunu biliyordu ve onları birlikte yakalamanın ilk şoku geçtikten sonra, bu ikisini kaybetmek büyük planın içinde neredeyse hiç yer almadı. Bugünlerde ikisini de nadiren düşünüyordu. Birlikte çok mutsuz olduklarını ve bunun kendisine -ve olayların bu şekilde gelişmesiyle şoke olan ailesine- yaptıklarına değdiğini umuyordu.

Kardeşinin adını taşıyan granit anıta doğru yürüdü. Aradan geçen bunca zamandan sonra, ABD'li KAPTAN DYLAN TORRINGTON'ın, çok kısa süren hayatının yıllarının BELOVED SON AND BROTHER (SEVGİLİ OĞUL VE KARDEŞ) sözcükleriyle birlikte belirgin bir şekilde yer aldığı bir taş parçasında özetlendiğini görmenin artık gerçeküstü olmayacağını düşünürsünüz. Yanılmış olursunuz. Dylan'ın ölmüş olması, sevgili bir amca olacak kadar uzun yaşamamış olması ve Dan'ın hayatındaki en önemli kişi olmadan hayatına devam etmek zorunda kalması hâlâ çok gerçeküstü bir şeydi. Kaybın yoğun acısı yıllar içinde biraz hafiflemişti ama asla tam anlamıyla geçmemişti.

Dan taşın dibine oturdu ve her hafta aynı yerel dükkândan aldığı kahveyi içmek için arkasına yaslandı. Her Pazar sabahı neden geldiğini bilmeseler bile onu oradan tanıyorlardı. Anne babası ve kız kardeşleri onun haftalık ziyaretlerinden haberdar değildi. Bu zaman ona ve Dylan'a aitti, başka kimseye değil.

"Dan Torrington, Esquire'ın hayatında dur durak bilmeyen bir çılgınlık haftası daha."

Dylan ona Esquire demeyi çok severdi. Kardeşi bu lakabı Dan Yale'de hukuk fakültesine girdiği gün takmış ve hayatının geri kalanında ona bu şekilde hitap etmişti. Dylan öldükten sonra Dan sadece Dylan'la konuşurken kendisine bu unvanla hitap etti. Danışman'a cevap verirdi. Ama Esquire? Hayır. Asla. Kendisine böyle hitap eden herkesi düzelterek kadar ileri gitti.

Dan kardeşine, "Bir mahkûmu daha serbest bırakmaya çok yaklaştık," dedi. "Masum bir insanı ölüme mahkum eden deliliğe inanmak imkansız."

yirmi iki yıl boyunca. Umarım yaptığımız şeyi bir şekilde yapabiliyorsunuzdur. Önemli bir iş yapmak iyi hissettiriyor."

Masumiyet projesini kurmak için isim yaptığı şirketten ayrılmadan önce şirket hukuku alanında bir servet kazanmıştı. Dylan'ı kaybetmek Dan'ın hayatına bir anlam katmak istemesine neden olmuştu. Kardeşinin ölümü ona hayatın kısa olduğunu ve zamanın akılcıca kullanılması gerektiğini fark ettirmişti.

Dan işini seviyordu ama bir ara vermeye hazırdı. Yedi yıl önce projeye başladığından beri üzerinde çalıştığı daha dikkat çekici davalardan bazıları hakkında bir anı kitabı yazmayı düşünüyordu ve bu fikri birkaç yayıncıya satmaya başlamıştı. İlgi olduğunu bilmek güzeldi ama henüz sahip olmadığı ayrıntıları arıyorlardı.

Telefonu en iyi arkadaşı Grant McCarthy'den gelen bir mesajla çaldı.

Dan, Tropik Fırtına Hailey Rhode Island'ın güney kıyısındaki küçük Gansett Adası'nı vururken Grant ve ailesinin durumunda olduğunu öğrenmek için daha önce ona mesaj atmıştı.

Dayanıyoruz ama bu fırtına acımasız. Günlerdir feribot yok, bu da yiyecek, su, nakit para ve biramızın azaldığı anlamına geliyor. Bu sonuncusu en endişe verici olanı tabii ki. Kardeşimin eşinin Hailey adında bir bebeği oldu ve fırtına sırasında adanın tek doktoru anakaradaydı. Neyse ki tanıdığımız başka bir doktor ev ziyaretindeydi ve Hailey bebeği o dünyaya getirdi. Doktorun bir zamanlar kız kardeşim Janey ile nişanlı olduğunu ve onu söylemiş miydim? Evet, sadece Gansett'te. Diğer bir haber de, Abby olmayan biriyle tanışmış olabilirim.

Dan son kısmı okuduğunda daha dik oturdu. Grant on yıldan uzun bir süredir Abby Callahan'a takılıp kalmıştı. Gansett'teki evine dönmek için onu Los Angeles'ta bıraktığında, Dan Grant'in onu kaybetmeyi atlatıp atlatamayacağını merak etmişti. Abby'yi geri kazanmaya kararlı bir şekilde eve dönmüştü, bu yüzden karışımında başka birinin olduğunu duymak ilgi çekiciydi.

Söyle! Abby olmayan biri mi?!? Doğru mu okudum? Yeni yeğeniniz için tebrikler ve hepinizin güvende olduğunu duyduğuma sevindim. Beni haberdar edin.

Dan, Grant'in ailesi hakkında o kadar çok şey duymuştu ki, hepsini şahsen tanıyormuş gibi hissediyordu. İşinin acımasız taleplerinden kurtulabilirse bir gün onlarla tanışmak istiyordu. Sevdiklerini hapisten çıkarmak için çaresizce yardım isteyen aile üyeleri her gün onlara yeni davalar gönderiyordu.

Bazen sevdikleri de suçluydu.

Ancak çoğu zaman, masum olduklarına dair bir dava açılabilirdi. Bu mahk mların durumu Dan'in geceleri uykusunu kaçırdı, özellikle de önlerine gelen her davayla ilgilenemeyecekleri için. Bu yüzden i inin acımasız temposuna ara vermek istediği için kendini suçlu hissedirdi.

Henüz erken, Grant cevap verdi. Ama kesinlikle ilgimi çekti.

Yıllardır duyduğum en iyi haber. Hayatına devam etmenin zamanı çoktan geldi. Abby'nin peşinden koşarak her şeyi berbat etme. O gemi çoktan kalktı.

Yapmamaya  alı acağım. Bunu seversin. Benim saçmalıklarına katlanmıyor. ONUNLA EVLEN!

 eneni. Ben kimseyle evlenmiyorum. Kızın adı ne?

Bunu sana ben söylemiyorum.

Oh, ama. Hıyarlık yapma. Bana söylemek istediğini biliyorsun.

Sana söylemek istemiyorum.

Öyle ol.

Dan bu g l n  alı veri e güldü. Grant'in yazdığı Oscar  d ll  senaryo *olan Song of Solomon* için ölüm cezasını araştırırken tanı mı lardı. Dan, masumiyet projesine ba lamak için şirketten ayrılmadan önceki son görevlerinden biri olarak o filmin sözleşmelerini de yapmıştı. Anla madan yeni bir en iyi arkadaş edinmi tı.

Arkadaşı için yeni bir şeyler olduğunu duyduğuna sevinmi tı. Abby ile ilişkisi bir süredir bitmi tı. Grant dışında herkes bunu bir süre önce fark etmiş görünüyordu.

Dan onunla arasını düzeltmek için son bir deneme yapmak üzere onu eve gitmekten vazgeçirmeye  alı mı tı ama Grant yılmamı tı. Belki de bu seçim onun için yepyeni bir yol açacaktı. Abby'nin Los Angeles'ta geçirdiği zamanın ve Grant'le olan on yıllık ilişkisinin fi ini çekmesinin ardından Grant'in aylarca üzülmesini izledikten sonra bu çok iyi bir şey olurdu.

"Bugün tüm dikkatimi sana veremediğim için  zg n m, Dyl. Grant'in bir dakikalığına bana ihtiya ı vardı. Sana ondan bahsetmi tim. Onu severdin. İyi bir adamdır.    erkek kardeşi olduğu için kıskanıyorum. Gitmen ve beni sadece yemek yiyip yemediğimi, biriyle çıkıp  ıkmadığımı ve kendime bakıp bakmadığımı sorarak beni deli eden kız karde lerimle bırakman gerekiyordu. İyi niyetliler ve endi elendiklerini biliyorum ama ben iyiyim. Seni her gün özlüyorum ve h l  burada olmanı her şeyden çok istiyorum. Eğer aniden ortaya çıkıp son on yılın kötü bir rüya olduğunu söyleseydin Porsche'yi bile sana geri verirdim. H l  bunu umuyorum ve her zaman da umacağım."

Dan yüzünü sıcak güneş ışığına çevirdi, bugünlerde hiç olmadığı kadar rahattı. İşinin amansız talepleri hafta boyunca kederinin üzerinde durmasını engelliyordu. Pazar günleri, kaybın içinde yuvarlanmasına, acısını hissetmesine ve her şeyin farklı olmasını dilemesine izin veriyordu.

Hatta bir süre uyukladı, ki bu gün boyunca neredeyse hiç olmazdı. Gözlerini açtığı anda, dinlenirken epey zaman geçtiğini fark etti. "Sanırım eve gitmeli ve Pazartesi gününe bir an önce başlamalıyım." Genellikle hafta sonunun çoğunu bir önceki hafta yapamadığı işleri yetiştirmekle geçirirdi. "Haftaya görüşürüz, kardeşim. Seni özleyorum ve seviyorum."

Dan uzaklaşmadan önce elini uzun bir süre granit levhanın tepesinde dinlendirdi ve kalbinin büyük bir parçasını her zaman kalacağı yere, kardeşinin yanına bıraktı.

BİR KAÇ GÜN SONRA, DAN GERİ DÖNDÜ İÇİN VE OFİS SONRA A MAHKEME

Grant'in aradığına dair bir mesaj almak için.

Dan'in asistanı Christa ona, "Acil kelimesini kullandı," dedi.

"Onu şimdi arayacağım. Teşekkürler." Ofisine gitti, evrak çantasını masaya bıraktı ve Grant'in aramasına cevap vermek için kişisel cep telefonunu kullandı.

"Danışman. Beni geri aradığınız için teşekkürler."

"Sorun değil. Sakın bana sonunda kendini tutuklattığını söyleme."

Grant güldü. "Henüz değil. Dinle, bir arkadaşım var..."

"Geçen gün bahsettiğin arkadaşın bu olabilir mi?"

"Muhtemelen."

"Daha da uyandırıcı. Ne olmuş ona?"

"On dört yıldır üvey babasını hapisten çıkarmaya çalışıyor."

Dan deri masa sandalyesine oturdu ve başını arkaya yasladı. "Ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Onu istismarcı bir anneden kurtardı ve çocuk kaçırma ve reşit olmayan birine saldırıyla suçlandı."

"Tanıklık etmedi mi?"

"Anlatmış ama ona göre, annesinin ona zarar verdiğini ve Charlie'nin onu kurtardığını anlatmaya çalıştığında kimse onu dinlememiş. Charlie'yi serbest bırakmak için mücadele ederken neredeyse iflas etmiş, çok sayıda avukat parasını almış ve yardımcı olmak için hiçbir şey yapmamış."

Dan bunu duymaktan nefret ediyordu. "Vay canına dostum, görünüşe göre bir sonraki senaryonu bulmuşsun."

"Belki, ama bu benim öncelikli endişem değil. Onun yardıma ihtiyacı var Dan. Tüm bu durum müstehcen."

"Kesinlikle öyle görünüyor. İfade verdiğini ama bir işe yaramadığını mı söylüyorsunuz?"

"Sanki avazı çıktığı kadar bağıırıyormuş ve kimse onu dinlemiyormuş gibi olduğunu söyledi."

"Ona inanıyor musun?"

"Seviyorum. Onu seviyor. Sanırım hayatında ona karşı nazik olan ya da onunla ilgilenen tek kişi o. Ona karşı gösterdiği nezaketin on dört yıl hapis yatmasına yol açtığı için suçluluk duygusuyla yanıp tutuşuyor."

Dan iç çekti. "davalardan nefret ediyorum. Kırmızı görmeme neden oluyorlar." "Ona yardım edebilir misin?"

"Emin olabilirsin. Programa bir bakayım, bakalım ne kadar sürede oraya varabilirim."

"*Buraya mı geleceksin? Kendiniz mi?*"

Dan güldü. "Gerçekten çalışıyorum, biliyorsun. Ve bunun gibi adaletin düşük olduğu davalar en sevdiğim türden."

"Çok parası yok, o yüzden başlamak için neye ihtiyacınız olduğunu bana bildirin."

"Şimdilik bunun için endişelenmeyin. Biraz daha derine inme şansım olduğunda neyin ne olduğunu göreceğiz."

"Bunun için sana çok şey borçluyum."

"Evet, . En azından senaryoda danışman olarak yer almak istiyorum."

Grant gülerek, "Tamamdır," dedi. "Ayrıntıları bana gönderin, sizinle temasa geçeceğim."

BİRKAÇ TELEFON GÖRÜŞMESİ, BİR İNTERNET ARAŞTIRMASI VE

Grant'in Dan'e Charlie Grandchamp'ın dolandırıldığı sonucuna varması için gönderdiği mahkeme belgeleri. Grant mesaj atarak, Rhode Island Yüksek Mahkemesi'nden emekli bir yargıç olan amcası Frank McCarthy ile Grandchamp davası hakkında konuştuğunu söyledi. Grant amcasından, mahkeme başkanının daha sonra ölümüne yol açacak olan Alzheimer hastalığının belirtilerini gösterdiğini öğrenmişti.

Charlie'nin davasını dinlediğinde bir süredir emekliydi. Yargıç beş yıl önce ölmüştü.

Dan, yargıcın hastalığı hakkındaki bilgileri ve Grandchamp'ın üvey kızı Stephanie Logan'ın acil duruşma talebinde bulunmak için gönderdiği ifadeyi kullandı. Ayrıca personeline kendisine Rhode Island'da çalışma ruhsatı almaları talimatını verdi. Sonra da Providence'a bir uçak bileti ayırttı.

Rhode Island'a indikten sonraki ilk durağı, başkent Providence'ın hemen güneyinde bulunan Cranston'daki Yetişkin Islah Kurumları oldu. Check-in kontuarında adını verdi ve Charlie Grandchamp'ı görmek istedi.

"Bay Grandchamp'ın ziyaretçi listesinde yoksunuz."

"Kızı yakın zamanda onu temsil etmem için beni tuttu. Henüz bunun farkında olduğundan emin değilim. Önümüzdeki Çarşamba günü davasında yapılacak acil duruşma öncesinde onu görmek için Los Angeles'tan geldim."

"Kimliğinizi görebilir miyim?" "Elbette."

Dan, onu açıkça tanımasına rağmen adamın sormasına saygı duydu. Kaliforniya ehliyetini uzattı.

Güvenlik görevlisi ehliyeti ona geri verdi. "İzin almam gerekecek. Bekleyebilir misiniz?"

"Elbette, sorun değil."

Güvenlik görevlisi ona meraklı bir bakış daha attıktan sonra masa ile resepsiyon arasındaki pencereyi kapattı ve telefonu açtı.

Dan, habersiz geldiği için biraz zaman alacağını düşünerek oturdu. Bu süreyi telefonunu kontrol etmek, bekleyen birkaç davayla ilgili olarak meslektaşlarından gelen soruları değerlendirmek ve Grant'e nerede olduğunu bildirmek için kullandı. *Stephanie'ye henüz bir şey söyleme. Charlie'yle konuşup ne durumda olduğumuza bakayım.*

Size ne kadar teşekkür etsem ve onları duruşmaya ikna ettiğinize inansam azdır. Bunun onun için ne anlama geleceğini bilemezsin.

Yardım etmekten mutluluk duyarım. söz vermiyorum. Tamamdır. Beni haberdar et.

Çarşamba günkü duruşmaya kadar Providence'ta takılacağım ve sonra adanızı kontrol etmek istiyorum.

Steph ve ben orada olacağız. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Aynen, dostum.

Gardiyan kapattıktan on beş dakika sonra açtı. "İçeri gelin."

Dan ayağa kalkıp kapıya gitti ve zil sesi duyulduktan sonra kapının açılmasını bekledi.

Başka bir gardiyan Dan'e beklemesi söylenen bir odaya kadar eşlik etti.

On dakika daha geçtikten sonra kapı açıldı ve içeriye mavi gözlü, saçları kısa kesilmiş, kaslı bir adam girdi.

Dan ayağa kalktı ve diğer adama elini uzatmadan önce gardiyanın Grandchamp'ın kelepçelerini çıkarmasını bekledi. "Dan Torrington."

Muhafız odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Charlie onun uzattığı eli görmezden geldi ve gözünü kırpmadan yerine oturdu. "Ne istiyorsun?"

"Stephanie gelmemi istedi." "Bir yolculuğu boşa harcadın."

"O kadar emin değilim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Davanızı inceledim ve acil bir duruşma talep ettim. Yargıç Dugan'ın beş yıl önce Alzheimer komplikasyonlarından öldüğünü duyduunuz mu?"

"Evet, bunu biliyordum. Ne olmuş yani?"

"Ölmeden on yıl öncesine bunama belirtileri gösterdiğini de biliyor muydunuz?"

Odaya girdiğinden beri ilk kez diğer adam gözlerini kırıştırdı. "Davanızla ilgili her kelimeyi okudum, özellikle de

Kızım senin ona karşı ne kadar nazik olduğundan bahsetti." Grandchamp'ın sert bakışları Dan'in arkasındaki bir noktaya kaydı.

"Burada olman bir rezalet ve seni çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, buna Yüksek Mahkeme'de acil bir duruşma ile başlayacağım."

Bakışları tekrar Dan'e kaydı. "Bunu kabul ettiler mi?"

"Ettiler."

"Neden?"

"Bunu kibirli olmak için söylemiyorum ama ismim insanların dikkatini çekmeye meyilli. Sadece kazanabileceğimi düşündüğüm davaları almakla ünlüyüm, çünkü bu tür davalarla mücadele etmek son derece pahalı olabiliyor. Masumiyet projemin sınırlı kaynaklarını kazanabileceğim davalara odaklamak zorundayım."

"Ve sen de benimkini kazanabileceğini hissediyorsun?"

"Kazanabileceğimi biliyorum."

Charlie başını salladı, yüzünde şüpheli bir ifade vardı. "Senin kadar düzgün pek çok avukat bize aynı şeyi vaat etti. Kızımın tekrar hayal kırıklığına uğramasına izin veremem."

"Size bir erkek ve mahkeme görevlisi olarak söz veriyorum. Size yapılan şey çok çirkin. Bunu düzeltmek için bir şans istiyorum."

Charlie gözlerini kırpmadan Dan'e bakarken kollarını kavuşturdu. "Gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Bundan neredeyse eminim."

Duruşundaki sertlik biraz azalırken nefes verdi. "Kızım on dört uzun yıl boyunca tüm yetişkin hayatını bu davaya adadı."

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun? Bunun kendi hayatı olmadığı anlamına geldiğini anlıyor musun? Biriyle çıkmadı, üniversiteye gitmedi ya da ona dünyaları vaat eden ve bir sonraki şeye geçtiklerinde bizi en başa döndüren avukatlara para ödemek için kışını yırtmaktan başka bir şey yapmadı."

"Hizmetlerim sana ve Stephanie'ye ücretsizdir."

Bunu kesinlikle beklemiyordu. "Özgür. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Stephanie yakın arkadaşım Grant McCarthy ile arkadaş oldu."

"Stephanie'nin çalıştığı yerin sahibi olan kişiler mi?"

"Oğulları. Benden yardım istedi. Onun arkadaşı benim de arkadaşımdır. Ve paraya ihtiyacım yok. Şirketler hukukunda çok para kazandım. Bugünlerde paradan çok adaletle ilgileniyorum. Los Angeles'taki masumiyet projem onlarca haksız yere hüküm giymiş insanı serbest bıraktı."

"Yani bu tür şeylerde iyi sayılırsın, öyle mi?"

"Bana söylenen bu," dedi Dan gülümseyerek. "Bana güvenmek ya da size dünyaları vaat eden diğer avukatlardan farklı olacağımı düşünmek için hiçbir nedeniniz olmadığını biliyorum, ama umarım size yardım etmek için elimden geleni yapmama izin verirsiniz."

Uzun bir sessizlik anından sonra Dan, Charlie'nin ona defolup gitmesini söyleyeceğinden emindi. Mesleğinin daha az etik olan üyelerinin Charlie ve kızına yaptıklarından sonra onu suçlayamazdı.

Charlie onun yerine kollarını masaya koydu ve eğildi. "Pekâlâ, Bay Torrington. Yardımınızı kabul edeceğim ve size güveniyorum ama sadece kızım sizi gönderdiği için. Dünyada benim için önemli olan tek kişi o ve eğer bunu yapmamı istiyorsa yaparım. Ama Tanrı yardımcım olsun, eğer onu hayal kırıklığına uğrattıysan, pişman olursun."

"Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Tamam."

"Bu arada, duruşmanı bu Çarşamba'ya aldım." "*Bu haftaya mı?*"

"Şu andan itibaren iki gün içinde."

"çocuğu. Sen gerçek misin?"

"Olabildiğince gerçek."

"Kızıma haber verir misin?"

"Sizi temsil etmemi kabul ettiğinize göre, bir sonraki aramam o olacak."

"Bu... Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Grant'in beni aramasına çok sevindim. Bunun için yaşıyorum. Mahkemede görüşürüz." Dan kapıya gitmek için ayağa kalktı ama diğer adama hitap etmek için geri döndü. "Oh, ve Charlie? Eşyalarını toplamak isteyebilirsin."

BÖLÜM

İki

KARA BALLARD, kendisini Rhode Island anakarasından, en küçük eyaletin güney kıyısının on dört mil açığındaki Gansett Adası'na taşıyan devasa feribotun baş tarafında duruyordu. Arabada beş saatten fazla kaldıktan sonra serin sonbahar esintisi iyi gelmişti. Kat ettiği her mil onu evde bıraktığı dramdan biraz daha uzaklaştırıyordu. Evleneceğini düşündüğü adamın ona kız kardeşine aşık olduğunu söylediği yerden kurtulmak çok rahatlatıcıydı.

Matt, erkek arkadaşının ve kız kardeşinin kendisini öğrendikten sonra olay çıkarmaması için haberi bir restoranda vermişti. Kara yine de olay çıkarmış, bir zamanlar yakışıklı bulduğu yüzüne bir bardak Merlot fırlatmıştı. Matt ve Kelly, Kara'nın ailesi tarafından büyük ve gösterişli bir düğünle evlendirilmişti ve ikisi de Kara'yaptıklarının büyüklüğünün farkında değil gibiydiler. Kara hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi.

-Matt ve Kelly'nin yaptıkları ya da anne babasının çok önemli bir şey değilmiş gibi davranmaları.

Her neyse, Kara hepsinden bıkmıştı. Üç gün önce babasının Ballard Boat Works'teki ofisine gitmiş ve ona Gansett Adası'ndaki görevi kendisine vermesini, taşınması için para ödemesini, aksi takdirde Matt'in Ballard kardeşleri neden "takas" ettiğinin hikâyesini halka açıklayacağını söylemişti. Bar Harbor'da bu konuda çok konuşulmuştu ve pek çok insan gerçeği öğrenmek istiyordu.

On bir çocuğu olan Chuck Ballard, çocuklarının her türlü sorununa tanık olmuştu ama Kara'yı hiç o günkü kadar öfkeli görmemişti. Chuck ve Judith'in her zaman söylediği gibi o "kolay çocuklardan" biriydi.

"İş geliştirme direktörüm olmadan ne yapmam gerekiyor?" Chuck sormuştu.

Kara üniversiteden beri aile şirketine çalışıyordu ama her gün onu bu kadar derinden hayal kırıklığına uğratan insanları görmek ona fazla gelmeye başlamıştı.

"Bu senin sorunun. Ben Gansett'i istiyorum." "Bu gerçekten neyle ilgili, Kara?"

Ona, büyüdüğü ev olan Sea Swept'in ön bahçesine inen bir uzaylıya baktığı gibi baktı. "Bunu bana gerçekten soruyor musun?"

"Sanırım öyleyim. Geliştirme alanında yıllardır harika bir iş çıkarıyorsunuz. Bunu şimdi bırakmanın bir anlamı yok."

"Kız kardeşim ve kocasıyla markette ya da bir aile etkinliğinde karşılaşma ihtimalimin olmayacağı buradan uzak bir yere taşınmak bana çok mantıklı geliyor."

Ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak onun yanına oturdu. "Tatlım, anladığım kadarıyla Kelly'nin Matt'le evlenmesi seni hayal kırıklığına uğratmış."

"*Hayal kırıklığına mı uğradın?* Öyle olduğumu mu düşünüyorsun? Arkamı kollaması gereken iki kişi tarafından kandırıldığım için öfkeliydim, annemle senin ona büyük bir nişan partisi ve düğün düzenlemenizden bahsetmiyorum bile. Hiçbir şey 'kız kardeşine yaptıklarını onaylıyoruz' diyemez."

"Bunun nasıl olduğu konusunda çok üzgündük ve bunu ona söyledik." "Ve sonra süslü düğün için ödeme yaptın. Bu tam olarak bana 'üzgün' geldi."

"Zor bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalıştık."

"Kimin için? Benim için değil."

"Tüm aileyi ve işimizi düşünüyorduk..."

İşte tam da bu yüzden Ballard ailesinin kirli çamaşırlarını ortaya dökme tehdidi bu kadar etkili bir yayılım ateşiydi. Tek önemsedığı itibarı ve işiydi. Bazen onun işini her şeyden çok sevdiğinden şüpheleniyordu - ailesi de dahil. "Beni düşünen oldu mu? Matt'in bana evlenme teklif edeceğini sandığımı ve onun yerine bana aşıkmiş gibi davranırken kız kardeşime aşık olduğunu söylediğini düşündünüz mü?"

"Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum."

"Bana Gansett'i alabileceğimi söyleyin, yoksa istifa ederim ve Kelly'nin evliliğinin gerçekliği hakkında bir sosyal medya yazısı yazarım."

"Dramatik olma. Bu senin hayatının işi. seviyorsun."

"Eskiden severdim. Artık sevmiyorum. Başka bir yerde olmak istiyorum. Başka bir yere."

"Peki ya büyükannen? Onu özlemeyecek misin?"

Kara'nın anne tarafından büyükannesi Bertha Lively onun dünyadaki en iyi arkadaşıydı ve bunu herkes biliyordu. "Çok öyle ama orada bir fırlatma servisi açmayı planladığınızı duyar duymaz beni Gansett'e gitmeye teşvik eden de oydu. O da benim buradan gitmemi istiyor."

Chuck içini çekti ve parmaklarını gür beyaz saçlarında gezdirdi. "Eğer gerçekten istediğin buysa..."

"Öyle."

"Tamam o zaman."

Kara ofisten çıkmak için ayağa kalktı. "Sabah Gansett'e gidip adayla ilgili ayrıntıları halledeceğim."

"Gitmeden önce annenle konuştuğundan emin ol."

"Konuşacağım."

Kapıya doğru yöneldi, adamın onu durdurmasını, bu şekilde sonuçlandığı için üzgün olduğunu ya da onu sevdiğini ve onunla gurur duyduğunu söylemesini bekledi ama adam hiçbir şey söylemedi. Bu iyiydi. Ondan en çok istediği şeyi almıştı ve eve gidip yolculuk için hazırlanacağı için heyecanlıydı.

Şimdi, yüzünde serin okyanus esintisiyle Kara neredeyse iki yıldır ilk kez nefes alabildiğini hissediyordu. Kelly ve Matt'in başına gelenleri ilk öğrendiğinde oradan ayrılmalıydı ama şok, keder ve daha milyonlarca duygu onu olduğu yerde, büyükannesinin ve hayatının en kötü dönemini atlatmasını sağlayan arkadaşlarının yanında tutmuştu. Gansett'in genişlediğini duyduğunda, sonunda kendisi için yeni bir plan yapacak gücü bulmuştu.

Gansett Adası'na hiç gitmemişse ne olmuş? Bunun ne önemi vardı ki? Bar Harbor, Maine değildi, bu yüzden mükemmel olacaktı.

Bir gün önce işten çıktıktan sonra doğruca büyükannesinin Mount Desert Island'da, Matt'in ona Kelly'ye aşık olduğunu söylediği günden beri Kara'nın yaşadığı, deniz kenarındaki kulübesine gitti.

Bertha'nın evi Kara'nın büyüdüğü sarayın onda biri büyüklüğündeydi ama saray onun için hiçbir zaman Bertha'nın küçücük evi gibi bir yuva olmamıştı. Kara doğduğu andan itibaren aralarında özel bir bağ oluşmuştu, ya da büyükannesi öyle söylemişti ve ne zaman on kardeşin çılgınlığına dayanamasa Bertha'nın evine kaçardı.

Seksen iki yaşında olan Bertha, kocası henüz otuz iki yaşındayken denizde geçirdiği bir kazada öldükten sonra ailesinin geçimini sağlayan kendi teknesi *The Big B*'yi işleten tam zamanlı bir istakoz avcısı kadındı. Altı çocuğunu tek başına büyütmek zorunda kalan kadın, kocasının cenazesinin ertesi günü tekneyi devralmış ve o günden beri sezon boyunca suda geçirdiği tek bir gün bile olmamıştı.

Kara'nın Bertha'dan daha fazla hayranlık duyduğu ya da sevdiği kimse yoktu.

Aralarındaki yakın bağ, Kara ile anne babası ve kardeşlerinin çoğu arasındaki husumeti daha da artırmıştı; Kara'nın neden kendileriyle evde olmaksızın Bertha'nın küçük evinde olmayı tercih ettiğini hiçbir zaman anlayamamışlardı.

Kara, eve vardığında Bertha'nın 1970'lerden kalma kamyonetini garaj yolunda görünce rahatladı. "Koca B, neredesin?"

"Dışarıda."

Kara, büyükannesinin sesini ve havlayan köpeklerin sesini takip ederek Bertha'nın Flotsam ve Jetsam adlı iki siyah Labrador'uyla top oynadığı arka bahçeye gitti.

Çocuklar oyunlarına geri dönmeden önce Kara'yı selamlamak için koşarak yanlarına geldiler.

"Nasıl gitti?" Bertha sordu.

"Gansett'teki işi aldım."

Kıvrıkcık beyaz saçları rüzgârda dalgalanırken buruşuk yüzü kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Şimdi mi? Bu harika bir haber."

"Bu konuda hiç mutlu değildi."

"Çünkü iş geliştirme konusunda mükemmelsiniz."

"Muhtemelen. Bana ne yaptıkları kesinlikle umurunda değil." "O bir pislik. Bunu sana yıllardır söylüyorum."

Bertha, kızı Judith'in Chuck Ballard'la evlenmesini onaylamamıştı. Chuck, Bertha'nın gözünde, ailesinden çok kârını düşünen, utanmaz bir sosyal kapitalistti. Chuck bunların hepsine sahipti ama Kara her zaman kendisini işinden ya da statüsünden daha çok sevdiğini düşünmüştü. Artık bundan emin değildi.

Bertha, Kara'ya Chuck ve Judith hakkında gerçekte neler hissettiğini söylemek için on beş yaşına kadar beklemişti; Judith, Bertha'nın "yukarı" ile evlendikten sonra zar zor tanıdığı biri haline gelmişti. Bertha, Kara'ya gerçek duygularını açıkladığından beri, özellikle de Kelly ve Matt'le yaşadığı fiyasko sırasında tutmamıştı. Büyükanneleri düğüne katılmayı reddetmişti.

ve Kelly'yle derin onaylamadığını ifade etmek dışında konuşmamıştı. Kara için sadakatin resmiydi ve Kara onu bu yüzden seviyordu.

Bertha'yı pek çok nedenden ötürü seviyordu ama son iki yıldır Kara'ya verdiği destek onu pek çok açıdan kurtarmıştı. Kara'nın yataktan çıkmak istemediği günlerde Bertha onu hayata döndürmüştü, kız kardeşinin ve erkek arkadaşının birer pislik olduğunu öğrenmenin dışında daha kötü şeyler de olabileceğini hatırlatmıştı.

Bertha sevgi gösterileri söz konusu olduğunda tipik bir bataklık Yankee'siydi ama bu Kara'nın yaşlı kadına arkadan sarılmasına engel olmadı. "Seni çok özleyeceğim."

Bertha Kara'nın elini okşadı. "Ben de seni özleyeceğim aşkım ama bu senin için iyi bir hamle. Buradan çıkmanın ve senin için dışarıda başka neler olduğunu görmenin zamanı geldi."

"Gerçekten beni bekleyen bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" "Gerçekten öyle ve onu bulman için sabırsızlanıyorum."

"Beni tekrar bir araya getirdiğin için teşekkürler."

"Bunu kendi başına yaptın. Ben sadece arada bir sana tekme attım." "En çok ihtiyacım olduğunda."

"Benimle her zaman bir evin olacak, Kara." "Bu benim için her şey demek."

Kara, sert esen rüzgârı suçlayamayacağı gözyaşlarını sildi. Büyükannesini şimdiden çok özlemişti ama onun tavsiyesine uyararak ilerleyip zenginleşecek ve evdeki hiçbir şey için endişelenmeyecekti. Bertha bir şey olursa arayacağına söz verdi, ama aynı zamanda iyi olacağına ve gidip Kara'nın üzerinde ölmeyeceğine ya da aynı derecede dramatik bir şey yapmayacağına da söz verdi.

Bu, gelecek yaz için bir şeyler ayarlamayı umduğu hızlı bir geziydi. İlk durağı McCarthy'nin Gansett Island Marina'sı olacaktı ve burayı adadaki ana üssü olarak kullanmayı umuyordu. Araştırmalarını yapmış ve internetten gördüğü işletmeyi beğenmişti. Orayı bizzat görmeyi dört gözle bekliyordu.

DAN, PROVIDENCE'İN EN İYİ OTELİNDEKİ EN İYİ SÜİTTE UYANDI.

Çarşamba sabahı erkenden Biltmore'a gitti. Spor salonunda bir saat geçirdikten sonra odasına döndü, kahve ve kahvaltı sipariş etti, duş aldı ve saat ondaki duruşmadan önce Charlie'nin davasının ayrıntılarını bir kez daha gözden geçirmek için oturdu.

Bir gece önce Grant ve Stephanie'yle yemek yemiş ve Stephanie'nin sıkı dostları için mükemmel olduğuna karar vermişti. Her konunun özüne inmek için saçmalıkları kesip atıyordu ve Grant'in hayatında onun gibi birine ihtiyacı vardı. Onu daha yakından tanımak ve Charlie'nin hapsedilmesinin getirdiği korkunç yükten kurtulup hayatını yaşama şansına sahip olmak için sabırsızlanıyordu.

Kahvesini yudumlarken, Grandchamp dosyasını, Charlie ve Stephanie'nin sözde adalet sisteminin ellerinde katlandıkları şey için artan bir öfke duygusuyla tekrar okudu. On dört yaşındaki Stephanie uyuşturucu bağımlısı annesi tarafından acımasızca dövülmüştü. Üvey babası Charlie, Stephanie'yi evlerinden alıp götürmüş ve daha sonra adam kaçırma ve saldırı ile suçlanmıştı.

Kimse genç bir kızın, kendisine şiddet uygulayan annesinden kaçmak için kendi isteğiyle üvey babasıyla birlikte olduğunu duymak istememişti. Charlie'ye şartlı tahliye şansı olmayan ömür boyu hapis cezası verilmişti ve Stephanie'nin onu çıkarmak için yorulmak bilmeyen çabalarına rağmen on dört yıl sonra hâlâ hapisteydi.

Haksız yere hapsedilen insanların avukatlığını yaptığı kariyerinde Dan pek çok saçmalık görmüştü ama bu dava diğerlerinden farklıydı çünkü kurban başından beri ona zarar verenin Charlie olmadığını söylemişti. Onu kurtarmış ve bunun bedelini özgürlüğüyle ödemişti.

Dan'in istediği olsaydı, Charlie bugün mahkemeden özgür bir adam olarak çıkacaktı.

Mahkemede giydiği üç parçalı takımlardan birini giydi ve kardeşinin en sevdiği kravatını bağladı. Sadece takarak bile olsa Dylan'ın yanında olmasını seviyordu. Dylan'ın kravatları ona mahkemede iyi şans getirirdi ya da o öyle düşünürdü. Dylan'ın şirket hukukunu bırakıp masumiyet projesine başladığı için kendisiyle gurur duyacağını düşünmek hoşuna gidiyordu. Bazen Dan, Dylan ölmemiş olsaydı bu hamleyi yapıp yapmayacağını merak ediyordu. Kardeşini kaybettikten sonra, en derin kederin sancıları içinde bir anlam arayışına girmiş ve şimdiki yoluna yönlendirilmişti.

Her zaferi rahmetli kardeşiyle paylaşırdı.

Yansımasını inceledi. "Hadi gidip onları alalım, ha, kardeşim?" Birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki insanlar sık sık ikiz olduklarını düşünüyorlardı. Dylan'la karıştırmayı özlemişti.

Otelin asansörü Grant ve Stephanie'nin bindiği altıncı katta durdu.

"Günaydın, Danışman," dedi Grant.

"Günaydın. Nasıl hissediyorsun?"

"Stephanie kendini hasta hissediyor ama ülkenin en iyi avukatının bugün takımımızda olduğunu bilmek beni çok mutlu ediyor."

Dan ona, "Çok kolay olacak Steph," dedi. "Hasta olmamaya çalış o."

"Size nasıl teşekkür bilemiyorum," dedi yüzüncü kez yumuşak bir sesle, Ya da ona öyle geliyordu. "Kelimeleri asla bulamayacağım."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Benim işim bu ve sizinki gibi ailelerin nihayet adalete kavuşmasına yardımcı olabilmek çok tatmin edici."

Adliyeye bir taksiyi paylaşarak gittiler ve birlikte içeri girdiler.

Dan, Stephanie'nin güvenlikte çantasını teslim ederken ellerinin nasıl titrediğini fark etti. Yaşadıkları için kendini çok kötü hissediyor ve bunun hayatının en güzel günlerinden biri olmasını umuyordu. Bunların hiçbirisi onun ya da Charlie'nin başına gelmemeliydi ve onları devletten tazminat talep etmeleri için cesaretlendirmeye niyetliydi.

Ama her şey sırayla.

Dan odanın sol tarafındaki savunma masasında yerini alırken Grant ve Stephanie onun arkasında oturdu.

Charlie, umarım son kez olmak üzere, elleri kelepçeli olarak getirildi.

Dan'e kısa bir baş selamı verdi ve sonra kızına gülümsemek için döndü.

Ona baktığında adamdaki değişim dikkat çekiciydi. Tüm sertliği kaybolmuştu.

Duruşma başladığında Dan ayağa kalktı. "Sayın Yargıç, bugün buraya korkunç bir yanlış düzeltmek için geldik. Stephanie Logan'ın, kendisine saldırının annesi olduğunu ve Bay Grandchamp'ın onun kurtarıcısı olduğunu iddia eden mağdur ifadesiyle birlikte talebimiz elinizde. Sadece o gün değil, her zaman. Ona saldırmadı. Onu kaçırmadı. Yargının ve savcılığın yanlış uygulamaları sonucunda on dört yıldır özgürlüğünden mahrum bırakıldı. Kendisi ve ailesi için bu kâbusu sona erdirmek üzere Bay Grandchamp'ı derhal serbest bırakmanızı istiyoruz."

Yargıç savcının yanına döndü.

Dan nefesini tutarken, kadın yargıca hitap etmek için ayağa kalktı. "Savunmanın talebine eyaletin bir itirazı yok, Sayın Yargıç."

Vay anasını. O kadar çabuk bitti. Dan, yargıç kararı resmileştirirken kendini oturmaya zorladı.

"Bay Grandchamp, son yirmi yılımı bu kürsüde, önüme gelen her davada adaletin yerini bulması için elimden geleni yaparak geçirdim. Her zaman doğru yaptığımı kesin olarak söyleyemem ama denediğimden eminim. Davanızı ve savunmanın davanın derhal düşürülmesi talebini inceledikten sonra, uğradığınız korkunç adaletsizlik için sizden özür dilemek istiyorum. Siz, efendim, gitmekte özgürsünüz."

Charlie başını ellerinin arasına aldı ve ağlamaya başladı.

Stephanie kollarını ona dolamak için öne çıktı.

Grant Dan'in omzuna sarıldı. "Çok teşekkür ederim," dedi ağlamaklı bir sesle.

"Tamamen benim zevkim."

Charlie ayağa kalktı ve kızına sarıldı. Dan ve Grant gözyaşlarını silerken tam on dakika boyunca bu şekilde kaldılar.

Bu anı uzun zamandır bekleyen iki insan arasında geçen sahneye tepki vermemek için ölü olmak gerekirdi.

Sonunda birbirlerini bıraktıklarında her ikisinin de yüzü ıslaktı.

Charlie, elini uzatmış olan Dan'e döndüğünde Steph'in kolunu bırakmadı.

"Teşekkür ederim."

Dan onun elini sıktı. "Bir değil." Charlie,

Grant'in yanına döndü. "Sana da."

Grant başını salladı, konuşamayacak kadar tıkanmış görünüyordu. "Hadi buradan defolup gidelim," dedi Charlie.

BÖLÜM

Üç

KARA, MCCARTHY'LERE GİRİŞ YAPTI.

North Harbor'daki Gansett Island Inn, marinanın hemen yukarısında olduğu için. Mekânın sadeliğini takdir etmişti. Bugünlerde çoğu otelin standart olarak sunduğu televizyon ya da klima yoktu. Bu han ise dinlenmeyi, rahatlamayı ve adanın doğal güzelliğini takdir etmeyi teşvik etmek için tasarlanmıştı.

Penceresinin önünde durup marinaya ve sezonun bu geç döneminde bile hâlâ yüzlerce teknenin demirli olduğu Büyük Tuz Göleti'ne baktı. McCarthy'lere teklifini sunmak üzere marinaya gitmeden önce, her ayrıntıyı ezbere bilmesine rağmen, bir araya getirdiği bilgi paketini tekrar gözden geçirdi.

Maine'den çıkış bileti olacak fırlatma hizmeti için bir ortak bulması hayati derecede önemliydiBar Harbor'a, ilkbaharda taşınmasını sağlayacak imzalanmış bir anlaşmayla dönmek istiyordu. Taşınmak için sabırsızlanıyordu, bu yılın dörtte üçünde çoğunlukla kapalı olan uzak bir adada yaşamak anlamına gelse bile.

Kış onu korkutmuyordu. Hayatı boyunca Maine'de yaşadktan sonra sert kışlara alışkındı. Adanın uzaklığı onu biraz şoke etmişti ama zaman geçirmek için birkaç arkadaş edinebileceğini umuyordu. Eğer bulamazsa, kitapları ve ona arkadaşlık edecek bir televizyonla idare edebilirdi. On kardeşe birlikte büyümek onu huzur ve sessizliğe hasret bırakmıştı. Güzel manzaralı adada bir gün geçirdikten sonra, orada bu iki şeyden de bolca bulacağını biliyordu.

Solmuş kot pantolonunu ve liseden beri giydiği yün kazağını rahat bir şekilde giymeye karar vermişti. Saçlarını atkuyruğu yapmış ve azıcık makyajla hiç olmadığı kadar şık giyinmişti.

Saat ondan kısa bir süre sonra Kara otelden ayrılıp tepeden marinaya doğru yürümeye başladı; bir grup adam marinanın ana binasının dışında, piknik masalarında kahve ve şekerli çöreklerle toplanmıştı.

Bu kesintiye aldırmayacaklarını umuyordu. "Affedersiniz."

Koyu renk saçlı ve mavi gözlü yakışıklı bir adam ona döndü. "Merhaba. Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Mac McCarthy'yi mi arıyorum?"

"O ben oluyorum," dedi o ve yaşlı bir adam stereo olarak. "Junior," dedi Mac elini uzatarak.

"Kıdemli, Big Mac olarak bilinir."

"Bu ortağımız Luke Harris," dedi Mac.

elini sıktı. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum. Ben Kara Ballard, Bar Harbor, Maine'den."

"Ballard Boat Works'le bir ilişkiniz var mı?" Big Mac sordu.

Kötü şöhretli şirkete hemen bağlanmasına tepki vermemeye çalıştı. "Ailem."

"Ah," dedi Big Mac. "Piknik teknelerinize bayıldım. Muhteşem."

"Cidden," dedi Luke. "Güzel çizgiler."

Övgüleri onu utandırdı, özellikle de piknik tekneleriyle, yıllar boyunca birçoğunu satmak dışında hiçbir ilgisi olmadığı için. "Teşekkür ederim. Bizim için iyi iş çıkardılar." Boğazını temizledi. "Buraya gelmemin nedeni sizinle bir iş fırsatını görüşmek istemem."

"Elbette," dedi Big Mac. "Hadi şu rüzgârdan kurtulalım." Kadına restoranın yanı sıra ofislerin de bulunduğu ana binaya doğru ilerlemesini işaret etti.

Mac ve Luke da onları takip etti ve dördü birlikte yemek alanındaki masalardan birine yerleştiler.

Çantasından bir broşür çıkardı ve masanın üzerinde açtı. "Ballard'ın New England'daki bazı büyük limanlarda denize indirme hizmeti verdiğini biliyorsunuzdur. Elbette Bar Harbor, Newport, Nantucket, Martha's Vineyard ve Hyannis'deyiz. Yolcuları demirleme yerlerinden kıyıya taşımak için piknik teknelerinin daha küçük bir versiyonunu kullanıyoruz."

"Burada böyle bir şey kesinlikle işimize yarardı," dedi Luke.

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Kara ona gülümsedi. "Kardeşlerim diğer limanları denetliyor. Ben de burada, Gansett'te bir denize indirme servisi kurmakla görevlendirildim." Kardeşlerine çeşitli limanlar üzerinde yönetim yetkisi verilmişti ama işleri bizzat yürütmüyorlardı. Babası planını kabul ederse hazır olabilmek için yaz boyunca Sahil Güvenlik lisansını almıştı.

Koca Mac parmaklarıyla saydı. "*Beş* kardeşin mi var?" Mac babasının sorusuna güldü.

Kara hoşgörüsüyle gülümsedi. "Aslında sekiz, iki de kız kardeşim var." "Vay canına," dedi Luke. "*On bir* çocuk mu?"

"Maine kışları *uzun* ve *soğuk* geçer," dedi Kara sırtarak. Büyük bir aileden geldiğine dair soruları yanıtlamaya alışkındı.

Bu yorum üç adamın da gülmesine neden oldu.

"En yaşlı sen misin?" diye sordu Big Mac. "En genç?"

"Tam ortada. Altı numara. Her neyse, adada bir iniş yerine ihtiyacımız var. McCarthy's ilk tercihimizdi." Her ikisine de, denize indirme hizmetinin bir sonucu olarak marinaya kaç kişinin geleceğine dair projeksiyonları içeren başka bir kağıt parçası uzattı. "Restoranınız, çamaşır yıkama tesisleriniz, iyi stoklanmış bir hediyelik eşya dükkanınız, duşlarınız ve şehre taksi hizmetlerine kolay erişiminiz var."

"Restoran ve hediyelik eşya dükkânı haricindeki tesislerimiz marınamızın müşterileri içindir." Mac ayrıntılı projeksiyonları inceledi. "Demir yerinin tamamına hizmet verecek olsaydık daha büyük tuvaletlere ve daha fazla çamaşırhaneye ihtiyacımız olacaktı."

Babası başıyla onayladı.

Luke, "Restoranın üstündeki ikinci kat alanını daha iyi kullanmaktan bahsediyorduk," dedi. "Belki birkaç ilave banyo inşa edebilir ve oraya daha fazla çamaşır makinesi ve kurutma makinesi koyabiliriz."

"Gelecek sezondan önce mi?" Mac ona sordu. "Bunu yapabiliriz," dedi Luke.

"Peki ya IRYS?"

"Gelecek yıl da orada olacak."

"Luke-" Mac ve babası bir kez daha stereo olarak konuştular.

Luke elini kaldırdı. "Bunu daha sonra konuşabiliriz." Kara'ya, "Devam et. Lütfen." dedi.

IRYS'nin ne olduğunu sormak istedi ama sattığı şeyi alıyor gibi göründükleri için konuyu saptırmak istemedi. "Bir ev kiralamak istiyoruz."

Tercihen dış sıradaki kırk metrelik çekek yerinde, 1 Mayıs'tan 1 Ekim'e kadar sürecektir sezon için iki tekne bulunduracağız."

Mac kafasında hızlı bir hesap yapıyor gibiydi. "Ayağı üç dolardan kırk metrelik bir kayma günde yirmi çarpı yüz seksen gün eder-"

"Yirmi bir bin altı yüz," diye bitirdi Kara onun yerine.

"Araştırmanı yapmışsın," dedi Big Mac, etkilenmiş görünerek.

"Dediğim gibi, marinanız ilk tercihimiz. Aradığımız her şeye ve hatta fazlasına sahip. Ayrıca bizimki gibi bir aile işletmesi olması da hoşumuza gidiyor."

Mac ona, "Tesislerimizi artan trafiğe uyarlamak bize zaman ve paraya mal olur," diye hatırlattı.

"İşte bu yüzden ilk yıl rıhtım ücretinden daha fazlasını ödemeye hazırız. İlk sezondan sonra ücret yapısını tekrar gözden geçireceğiz."

"Ne kadar daha?" Mac sordu.

"Toplam kırk bin mi?"

Mac babası ve Luke ile baktı. "Kırk beş," dedi. "Kırk iki bin beş yüz."

Babası ve Luke başlarıyla onayladılar.

"Tamamdır," dedi Mac, uzanıp elini sıkmak için.

Kara elini sıkarken ona baktı. "Bu kadar mı?" Mac gülerek

sandalyesine geri oturdu. "Çok mu kolay oldu?"

"Hayır, hayır. Ayrıntıları çözmenin birkaç gün alacağını düşündüm."

"Oğullarım ve benim hakkımda çok çabuk öğreneceğiniz bir şey var," dedi Big Mac, "ayrıntılar üzerinde durmayız. İyi bir anlaşmayı gördüğümüzde anlarız."

Mac kuru bir sesle, "*Kesinlikle* ayrıntılarla uğraşmaz," dedi. "Bu benim işim."

"Hadi canım," diye mırıldandı Luke.

"Bunu duydum," dedi Big Mac, diğer ikisine şakacı bir şekilde kaşlarını çatarak.

Kara onlardan çok hoşlanıyordu ve artık çabucak anlaştıklarına göre onlarla çalışmayı dört gözle bekliyordu.

Mac'in telefonu bir mesajla çınladı. O kadar hızlı kalktı ki sandalyesi geriye doğru devrildi. "Gitmem gerek."

"Nerede?" diye sordu

babası. "Eve."

"Şimdi mi? Neden? Her şey yolunda mı?"

"Oh, evet. Her şey *yolunda*. Kara, seninle tanışmak harika. Yarın tekrar gelmek istersen, diğer ayrıntıları da konuşabiliriz."

"Elbette. Adayı tanımak için bir haftalığına buradayım."

"Görüşürüz," dedi Mac ve kapıya doğru koştu.

"Acelen ne?" Kara sordu.

"O ve karısının altı hafta önce bir bebekleri oldu," dedi Luke. "Sanırım bugün onun altı haftalık kontrolüydü ve görünüşe göre, başlangıçta onları o tekneye bindiren faaliyete devam etmek için yeşil ışık aldı."

Kara utançtan yüzünün kızardığını hissetti.

Luke, "Bu biraz abartılı olduysa özür dilerim," dedi.

"Biz buralarda böyle yaparız," diye ekledi Big Mac.

"Endişelenmeyin."

Mac'in az önce yaptığı gibi, kendisiyle seks yapmaktan kadar heyecan duyan ve pantolonunu ateşe verircesine işten kaçan bir erkeğe sahip olmak nasıl bir şey olurdu acaba? Bir gün bunun nasıl bir şey olduğunu öğrenmeyi umuyordu.

"Adada nerede yaşayabileceğini hiç düşündün mü?" Luke bir teknenin iskeleye yanaşmasına yardım etmeye gittikten sonra Big Mac McCarthy sordu.

"Henüz değil. Neden? Yer bulmak zor mu?"

"Olabilir, özellikle de sezonda, ama işinize yarayabilecek bir şeyim var, hem de çok yakın. Koşup bir göz atmak ister misin?"

"Tabii, bu harika olur."

Kara, ona kendi babasını hatırlatan ama çok daha yumuşak huylu olan bu yaşlı adamdan hemen hoşlanmıştı. Onu bir saattir tanıyordu ve nedense çocuklarıyla arasına hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğinden şüpheleniyordu. Babasının da bu nazik adamın sahip olduğu hassasiyetlere sahip olmasını ne kadar isterdi.

Otele doğru yürüdüler ve sonra sağa dönerek Büyük Tuz Göleti'nin kumlu kenarı boyunca beyaz ahır benzeri bir yapıya doğru ilerlediler.

Arka cebinden bir anahtarlık çıkardı, istediğini buldu ve ona kapıyı açarak içeri girmesini işaret etti. O da onu takip etti ve uzak duvarda bir mutfak da içeren büyük bir alanı aydınlatan tepe lambasını yaktı. "Arka tarafta bir yatak odası ve banyo var. Aylık bin dolar, faturalar dahil ve Wi-Fi'yi otelden alabilirsin, yani kendi internetine ihtiyacın olmayacak. Arkasını temizlediğiniz ve otel müşterilerini ısırmasına izin vermediğiniz sürece küçük bir evcil hayvan da kabulümdür."

Onun muzip sırıtışına gülümsedi. "Bu daha önce de olmuş gibi görünüyor."

"Yaklaşık on yıl önce burada yaşayan çok tatlı bir cocker spaniel vardı ve verandaya çıkıp misafirlerin kahvaltısını çalardı. Çok sevimliydi ama tam bir baş belasıydı."

Kara onun köpekten bahsediş şeklinden, yaptığı saçmalıklara rağmen onu sevdiğini anlayabiliyordu. "Mart ayından itibaren alacağım. Sorun olur mu?"

"Elbette. Sizin için tutmaktan mutluluk duyarım."

"Çok teşekkür ederim. Sizinle tanıştığım ilk saat içinde tüm sorunlarımı çözdünüz."

"Bunu duyduğuma sevindim. Çok fazla sorun yaşamak için çok gençsin." "Sen de öyle düşünüyorsun."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin? Çocuklarım terapiden daha ucuz olduğumu söylüyor."

Kara güldü. "Eminim kendi ailenle çok meşgulsündür."

"Yeni arkadaşlar için de her zaman vaktim var."

Eğer dikkatli olmazsa adam onu ağlatacaktı.

"Zor birkaç yıl geçirdim diyelim ve büyüleyici adanıza taşınmayı dört gözle bekliyorum."

"Sizi ve yıllardır ihtiyacımız olan lansman hizmetinizi burada görmek için sabırsızlanıyoruz. Temmuz ayında Tuz Göletimizi görene kadar bekleyin."

". "

"Kalbinizde ağır olan ne varsa, söz veriyorum burada biraz daha hafif hissedeceksiniz. Bunun nedeninden emin değilim ama buraya gelen hemen herkes için bu doğru gibi görünüyor."

"Bunu memnuniyetle karşılarım."

"Gansett Adası'nın bana ve diğer pek çok kişiye yaptığı gibi size de sihrini göstereceğinden hiç şüphem yok."

"Ne zamandır buradasın?"

"Kırk yıla yaklaşıyor. Marinayı harap bir haldeyken satın aldık ve her yerden gelen tekneçiler için bir destinasyon haline getirdik. Sonra oteli ve beş çocuğu ekledik ve bir de baktık ki eşim Linda ve ben kendimize güzel bir hayat kurmuşuz."

"Çocuklarınız adada büyümekten nasıl hoşlandı?"

"Çok değil, ama geri gelmeye devam ediyorlar. Örneğin Mac, kısa bir ziyaret için eve geldi, eşi Maddie ile tanıştı ve şimdi ikisi de çocuk sahibi

tanıdığım herkes kadar mutlular."

"Şanslılar."

"Ve bunu biliyorlar. Ama Mac'e onunla tanışmadan önce buraya geri dönüp dönmeyeceğini sorsaydınız, 'Asla, asla' derdi. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Umarım aynısı senin için de olur."

"Nezaketiniz için teşekkür ederim Bay McCarthy. Benim için anlamı çok büyük." "Bana Big Mac de. Herkes öyle der."

"Yapacağım."

Otele doğru yürümek üzere ahırdan ayrılmadan önce telefon numaralarını değiş tokuş ettiler ve orada ayrıldılar.

"Luke ve karısı bu akşam herkesi ağırılıyor. Birileriyle tanışmak için sen de gelmelisin."

"Zorla kabul ettirmek istemem."

"Gansett'te öyle bir şey yok. Luke'a ayrıntıları sana mesaj atmasını söyleyeceğim."

Kara ona kendiliğinden sarıldı. "Her şey için çok teşekkür ederim." "Benim için zevkti, tatlım. Gansett'e hoş geldin."

Luke ıslık çalarak uzaklaşırken Kara bu küçük adada, Maine'de bir süredir olmadığı kadar evindeymiş gibi hissetti. Luke ona mesaj atarsa, buluşmaya gidecekti. Yeni insanlarla tanışmaya ve Maine'de geride bıraktığı dramdan uzakta, kendisi için yepyeni bir hayata başlamaya hazırdı.

BÖLÜM

Dört

DAN, GANSETT ADASI'NI KESINLİKLE SEVDİ.

Orada geçirdiği birkaç gün içinde kendini hiç olmadığı kadar yerleşik hissediyordu.

yaşlar. Grant'le tanışmadan önce hiç bilmediği bir yerde kendini bu kadar evinde hissetmek ne tuhaf diye düşündü.

Bu küçük adanın neden hemen evi gibi hissettirdiğini açıklayamıyordu. Sadece , bu yüzden devam eden davalarını uzaktan yönetiyor ve yıllardır ilk kez gerçek bir mola veriyordu. Hatta Grant'in baldızının kız kardeşi Tiffany'nin adanın tek avukatı Jim Sturgil'den boşanmasına bile yardım etmek zorunda kalmıştı. O adam gerçek bir ödüldü ve Dan, Tiffany'nin ondan kurtulmasına yardım ettiği için mutluydu.

Adada olmak ve yazar Grant ile vakit geçirmek Dan'e bir süredir düşündüğü romanı için bazı notlar alma konusunda ilham vermişti. İki yayıncı onunla ilgileniyor ve masumiyet projesiyle ilgili bazı kötü şöhretli davaların iç yüzünü öğrenmek için yüklü miktarda para teklif ediyordu. Gansett'te ne kadar çok zaman geçirirse, o kitabı gerçekten yazmak için o kadar çok izin almayı düşünüyordu.

Stephanie ve Charlie'nin hikâyesinin haklarını satın alan ve şu anda bir senaryo üzerinde çalışan Grant arasındaki gerginlik dışında her şey harikaydı. Yazma konusunda uzun bir suskunluk döneminden sonra Grant uzun zamandır ilk kez bir hikâye anlatma konusunda heyecanlıydı ve bunu görmek güzeldi. İlk senaryosu Oscar kazandığından beri zor günler geçirmişti.

"Geri dönmeyecek," dedi Dan sonunda Grant'e, günlerce Steph'le yaşadığı bir anlaşmazlık yüzünden Charlie'nin serbest bırakıldıktan sonra adada kiraladığı eve koşmasını izledikten sonra. "O seni terk etti, dostum."

"Bunu nereden biliyorsun?" Grant sordu.

"Grant, dostum, sana kadınlar hakkında bir şey söyleyeyim."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı Grant.

"Onlar hassas, narin yaratıklar. Muazzam miktarda ilgi gerektirirler."

"Ona çok büyük ilgi gösteriyorum. Kahretsin, neredeyse tüm dikkatim."

"Belki de sorun budur. Birlikte çok fazla zaman geçiriyorsunuz."

Grant, daha yeni aşık olduğu kadını kaybetme düşüncesiyle acı çekiyormuş gibi göğsünü ovuşturdu. "Haklı olabilirsin."

"Genelde öyleyimdir."

Dan'ın tamamen beklediği gibi Grant inledi. Birbirlerinin taşaklarını patlatmaya bayılırlardı ve bu konuda çok iyiydiler.

Dan, Beachcomber'daki barmen Chelsea'ye iki bira daha getirmesini işaret etti.

Güzel sarışın barmen, Dan'e dostça bir gülümsemeyle şişeleri bıraktı.

"Teşekkür ederim, tatlım."

"Benim için bir zevk. Size sormak zorundayım, Baldwin kardeşlerle bir akrabalığınız var mı?"

"Hayır," dedi Dan. "Yine de bunu çok duyuyorum. İnsanlar Billy Baldwin'e benzediğimi düşünüyor."

"Gerçekten seviyorsun." Yüzündeki hülyalı ifadeye bakılırsa Chelsea, Billy Baldwin'den oldukça hoşlanıyordu.

Dan ona, kendisini ünlü yapan gamzeli sırıtışını gösterdi. "Biralara için teşekkürler."

Chelsea diğer müşterilere geçtiğinde Grant, "Kadınlara 'tatlım' dediğiniz için hakkınızda dava açılacak," dedi.

Dan alay etti. "Hadi canım. Bayıldı. Ne dediğini duydun. 'Benim için zevkti. Alınmış olsa bunu söyler miydi? Kahretsin, beni Billy Baldwin sandı! Belki filmde beni oynayabilir.'"

Grant güldü. "Sen ondan daha ünlüsün, ama o bunu bilmiyor."

Dan, her zaman yaptığı gibi, şöhretine yapılan göndermeyi geçiştirdi. "Benden duymuş olun. Kadınlar *büyülenmeyi* sever. Onlara *kur* yapmak gerekir."

"Steph'le yaptığım da buydu. Bak beni nereye getirdi." Dan buna güldü ve arkadaşının ters ters bakmasına neden oldu. "Ona *kur* yapmıyordun. Hikayesiyle ilgili vizyonunuzla onu çıldırtıyorsunuz. O yüzden bir süreliğine senaryodan uzaklaş, ilişkini düzelt.

ve nerede olduğunuzu görün."

"Sen ilişki meseleleri hakkında ne bilirsin ki? Senin ilişki anlayışın akşam yemeği ve bir otel odası."

"Peki bu tam olarak nasıl kötü? Beni günlerce etrafta dolanırken görmüyorsunuz çünkü kız arkadaşım bana siktir olup gitmemi söyledi ve taşındı."

". Bütün eşyaları hâlâ orada."

Grant'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, onun temelli gitmiş olabileceği ihtimalini hiç düşünmemişti. Göğsünü ovmaya devam etti.

"Henüz."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Grant." Grant devam etmek için ona bir bakış atana kadar bekledi. "O geri gelmeyecek. Eğer bunu düzeltmek istiyorsan, ona gitmelisin."

"Terk eden ben değilim. Neden ben kovalamak zorundayım?"

Dan uzun bir iç geçirdi. "Sana öğretecek çok şeyim var dostum." Bildiği kadarıyla Stephanie, Grant'in sahip olduğu ikinci ciddi kız arkadaşıydı ve kariyerine o kadar odaklanmıştı ki bir kız arkadaşı olduğunu sık sık unutuyordu. "Abby ile yaptığın hatayı Steph ile yapmanın eşiğinde değilsin, değil mi?"

Bu, Grant'in rüzgarını kesmiş gibi görünüyordu.

"Belki."

"Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?" Grant barın üzerine bir yirmilik attı ve ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" Dan sordu.

"Nereye gittiğimi biliyorsun."

Dan yüzünü ona döndü, bir elini Grant'in ceketinin üzerinde gezdirdi ve yakasını düzeltti, tatmin olduğunda omzuna vurdu. "İşte oldu. Artık gidebilirsin."

"Teşekkürler anne."

"Yarın beni ara. Nasıl gittiğini haber ver."

"Arayacağım. Birkaç gün daha buradasın, değil mi?"

"En azından. Önümüzdeki Cuma günü Los Angeles'ta mahkemeye çıkacağım ve ardından yılbaşına kadar programım belli olacak."

"Bu kış seni yanımızda görmek güzel olacak."

"Eğer sürekli surat asmazsan burada olmak güzel olacak." Grant buna cevap vermeden Dan onu nazikçe itti. "Git kız arkadaşını getir ve sakın işi berbat etme."

"Yapmamaya çalışacağım."

ERTESİ AKŞAM DAN, GRANT İLE BİRLİKTE LUKE'TAKİ BİR PARTIYE GİTTİ.

Harris'in evi. Grant, Stephanie ile nişanlandıklarından beri havada süzülüyordu. Dan onlar adına daha mutlu olamazdı. Harika bir çifttiler ve farklılıklarını çözdükleri ve senaryo üzerinde birlikte çalışmanın iyi bir fikir olmadığı konusunda anlaştıkları için çok rahatlamıştı. Stephanie, uzun zamandır hayalini kurduğu restoran açma işini sürdürürken, Grant'in kendi hikâyesi ve Charlie'ninki için doğru olanı yapacağına güveniyordu.

Ama şu anda Grant ve Stephanie'yi düşünmüyordu. Hayır, dikkatini çeken başka biri vardı ve ona bakmamaya çalışıyordu.

"Peki onun hikayesi ne?" Dan, Grant'e sordu. "Kimin hikayesi?"

"Sunnybrook Çiftliği'nden Rebecca orada." Dan, Big Mac ve Linda ile sohbet eden Kara adlı kadına başıyla işaret etti. Birinin onun adını söylediğini duymuş ama tanıştırılmamıştı. Bu durumu değiştirmeyi umuyordu.

"Hiçbir fikrim yok. Hey, Mac," dedi Grant kardeşine. "Buraya gel." "Ne var ne yok?" Mac onlara katıldığında sordu.

Grant, "Dan, Kara hakkında bilgi istiyor," dedi.

"Maine'li olması ve on bir çocuklu bir ailenin altı numarası olması dışında onu çok iyi tanımıyorum."

"*On bir mi?*" Grant sordu. "Vay canına. Ailemizin büyük olduğunu sanırdım." Mac sırtarak, "Bizim iki katımız artı bir kişi olduğunu düşünsene," dedi.

"Hayır, teşekkürler," dedi Grant. "Dört kardeşle baş edebileceğimin hepsini yaptım." "Gansett'te ne işi var?" Dan bakışlarını Kara'ya dikerek sordu, Big Mac ve Linda'yı animasyonlu bir hikâyeyle güldürüyordu. Garip bir nedenden ötürü, umutsuzca hikâyeyi dinlemek istiyordu.

Mac onlara Kara'nın Salt Pond için önerdiği denize indirme hizmetinden ve McCarthy'nin Gansett Island Marina'sının bu planda oynayacağı rolden bahsetti.

"Bunu neden düşünemedik?" Grant sordu.

Mac, "Babam ve Luke yıllar boyunca bu konu hakkında konuştular ama ancak bu kadar ilerleyebildik," dedi. "Bu bizim için daha da iyi çünkü artan yaya trafiğinin avantajını elde ediyoruz - ve muhtemelen yerimizin ne kadar harika olduğunu gördüklerinde marina için yeni müşteriler - ancak denize indirme hizmetini kendimiz yürütmenin getirdiği baş ağrılarından hiçbiri yok. Kazan-kazan."

Grant kardeşiyle iş konuşurken, Dan Kara'yı izlemeye devam etti. Kız onun tipi bile değildi. Kıvrımlı sarışınları tercih ederdi, düğmeleri ilikli sağlıklı köylü kızlarını değil. Tanrı aşkına, kız Levi's kot giyiyordu. Her ne kadar mükemmel kalçalarına inanılmaz şeyler yapsalar da, eski Levi's giyen tanıdığı son kadını hatırlayamıyordu.

Hantal süveterinden kıvrımlı olarak nitelendirilip nitelendirilemeyeceğini söylemek zordu ve uzaktan toplayabildiği kadarıyla, taze yüzlü tenine bir parça makyaj yapmamıştı. *Los Angeles'ta bir gün bile dayanamazdı.* Nedense bu düşünce onu memnun etmişti.

"Burada ne kadar kalacak?" Dan, Mac'e sordu.

"Pazartesi günü Maine'e geri dönüyor ama sezona hazırlanmak için baharda geri dönecek."

Dan onun gideceğini bildiği için garip bir şekilde sönük hissediyordu. Yakında.

"Ne yapıyorsun, Torrington?" Mac karısını bulmaya gittiğinde Grant sordu.

Düşüncelerinden sıyrılan Dan, "Hiçbir şey" dedi.

"Neden ona bakıyorsun? Onu." "Ona bakmıyorum."

"Bana ilgilendiğini söyleme. Onun için çok yaşlısın ve o da senin tipin değil."

"Komik, ben de tam aynı şeyi düşünüyordum. Ve yine de..." "Ne?"

"Onda bir şeyler var. Ona bir bakın. Kar gibi saf."

"İşte bu yüzden çok ama çok uzakta durmalısın." Dan bir elini göğsünün üzerine koydu. "Yaralıyım."

"Hayatta kalacaksın."

"Tanıştır beni."

Grant, "Ben de onu tanımıyorum," diye itiraz etti.

"kişileri , değil mi?" "Onlarla bir ya da iki kez

karşılaştım."

"Hadi o zaman."

"Neden içimde pişman olacağıma dair bir his var?"

"Dost ol, McCarthy. Kız arkadaşının üvey babası haksız yere hapse atıldığında sana yaptığım iyiliği hatırlıyor musun?"

"Bunun için daha ne kadar ödeme yapmam gerekecek?"

"On ya da iki yıl sonra borcumu ödediğimde size haber veririm. Bu arada..." Grant'i harekete geçirmek için hafifçe dürttü.

"Tamam. Hadi şu işi bitirelim." Grant mutfığa, anne ve babasının Kara'yla konuştukları yere doğru gitti. "Herkes iyi vakit geçiriyor mu?"

"Kara Ballard," dedi Big Mac, "bu bizim aptal ikinci oğlumuz Grant, nişanlandı ve ailesine söylemeyi unuttu."

"Meşguldüm." Grant Kara ile el sıkıştı. Kaşlarını sallayarak, "Kutlama yapıyordum," diye ekledi.

Grant kutlamadan söz edince Kara'nın yanakları pembeleşti ve Dan daha da meraklandı. *Kar gibi saf ve kızarıyor. Gerçek olamayacak kadar iyi.*

"Kara, bu arkadaşım Dan Torrington."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Kız onun bakışlarıyla karşılaştığında, gözlerinin altın rengi beneklerle kahverengi olduğunu fark etti. Ve bunlar... *çiller* miydi? Utangaç gülümsemesi diş macunu reklamlarından fırlamış gibiydi. Tanrım, kelimelerle anlatılamayacak kadar tatlıydı ve Grant'in de dediği gibi, muhtemelen onun için çok gençti.

"Ben de oldum," dedi Dan. "Tekne işinde olduğunuzu duydum." "Ailesinin

Bar Harbor'da büyük bir şirketi var," dedi Big Mac.

"Ne iş yapıyorsun?" Dan sordu.

"Çoğunlukla iş geliştirme, ancak önümüzdeki yazdan itibaren adadaki Tuz Göleti'nde denize indirme hizmetini yürüteceğim."

Dan, büyük servetine bahse girerdi ki o, okulda kendisi gibi erkeklerin eğrisini bozan zeki kızdı. Onun hiç atkuyruğunu bırakıp biraz vahşileşip vahşileşmediğini merak etti. Kesinlikle bilmek isterdi.

"Ya siz, Bay Torrington? Siz ne iş yapıyorsunuz?"

Grant, *Bay Torrington*'a kahkahalarla gülerек annesinden bir tokat ve ters bir bakış yedi.

"Bana Dan de lütfen. Ben bir avukatım."

"Ah." Kara küçümsemesini zar zor gizleyebildi. "Bu... güzel."

Dan'in yüzü yarım bir sırıtışa dönüşürken, avukatlarla ne alıp veremediği olduğunu sorma isteğini bastırdı. Kim olduğu ya da ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi görüldüğünden, Grant'in boşlukları onun yerine hemen doldurmamasına sevindi.

"Stephanie bizi çağırıyor," dedi Grant ailesine. "Umarım ağzından 'düğün planları' kelimelerini duymak üzere değilimdir."

Linda neşeyle ellerini çırttı. "Başka bir düğün planlamak için sabırsızlanıyorum!" Kocasını ve oğlunu oturma odasına götürdü.

Annesi kolundan çekştirirken Grant, "Muhteşem," diye mırıldandı.

Dan arkadaşının dehşetine güldü. "Zavallı piçin neye bulaştığından haberi yok."

"Bu da ne demek oluyor?" Kara sordu.

Onun ses tonuna şaşırان Dan, sözlerini dikkatle seçti. "Düğün planlaması yüreği zayıf olanlara göre değildir."

"Evli misin?" "Hayır."

"O zaman düğün planlaması hakkında ne biliyorsun?"

Anılar, onu şaşırtan tuhaf bir acı dalgasıyla yeniden su yüzüne çıktı. "Bir keresinde çok yaklaşmıştım."

"Ne oldu?"

"Bayan Ballard, daha yeni tanıştık," dedi hayatı boyunca kadınlarla iyi anlaşmasını sağlayan o zahmetsiz ve çekici gülümsemesiyle. "Tüm sırlarımı dökmeye hazır mıyım bilmiyorum." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Alay etme niyetiyle söylediği sözler onu açıkça utandırmıştı.

"Özür dilerim. Kesinlikle haklısınız. Bu beni ."

"Hey, sadece şaka yapıyordum." Kendini onun boyuna getirmek için dizlerini büktü. "Ciddiyim, sadece şaka yapıyordum. Nişan yürümedi." Omuz silkmesi, düğünden bir gün önce nişanlısını sağdıcına binerken bulmanın acısını gizliyordu. Bir fiyatına iki kayıp. "Sadece o şeylerden biriydi."

"Zor zamanlar geçirmiş olmalısınız. Bunu yaşamak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Olur böyle şeyler."

Bira şişesiyle yoğun bir şekilde ilgilenmeye başladı. "Evet, öyle." Dünyadan bıkmış ses tonu ona ne demek istediğini çok iyi bildiğini söylüyordu.

Dan'in ona ne tür bir şey olduğunu öğrenmeye acilen ihtiyacı vardı. Onu konuşturmak isteyerek birasını işaret etti. "Sana bir tane daha getireyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim. Birazdan çıkıyorum."

"Bana avukatlarla ne alıp veremediğiniz olduğunu söylemeden olmaz."

Kadın irkilerek ona baktı. "Avukatlara karşı olduğumu nereden çıkardın?"

"Eşantiyon, ben de bir eşantiyon olduğumu söylediğimde bana kibarca 'ne güzel' demesi olabilir."

"Avukatlara karşı değilim. Faydalı bir amaca hizmet ediyorlar." "Öyle mi?"

"Siz benden daha iyi bilirsiniz. İşe yarar mısın?"

Haksız mahkumiyet kararlarını bozma çabaları sayesinde şu anda özgürce dolaşan düzinelerce insanı düşündü. "Ben de öyle düşünmek istiyorum."

"İşte burada."

Kız kesinlikle çok sevimliydi ve onun için kesinlikle yanılttı, ama yine de kesinlikle ilgisini çekmişti. "Yarın akşam seni yemeğe çıkarmak istiyorum."

Sanki adam onu aya tatile götürmek istediğini söylemiş gibi ona baktı. "Sen... Ben..."

"Basit bir soru: Yarın gece benimle çıkar mısın?"

"I..." Onun bunu istediğini görebiliyordu. Onun anlamlı yüzünde beliren özlem parıltısını nasıl gözden kaçırabilirdi? Her geçen an daha da ilgisini çekiyordu. "Hayır ama sorduğun için teşekkürler."

"Fikrinizi değiştirmek için yapabileceğim bir şey yok mu?" "Hayır."

Bu her şeyi yenmedi mi? Dan en son ne zaman bir kadının ona hayır dediğini hatırlamıyordu. Herhangi bir konuda.

"Artık gitmem gerekiyor. Sizinle tanıştığım memnun oldum." Yıkılmıştı. "Seninle de."

Sanki biri ona evin yandığını söylemiş gibi koşarak uzaklaştı. Mac, Big Mac, Luke ve Sydney'le vedalaşırken, Dan bir kez daha soluk Levi'ların onun görkemli kışına yaptığı güzel şeyleri fark etti. Kapıdan çıkmadan bir saniye önce mutfığa baktığında Dan'in hâlâ onu dikkatle izlediğini gördü. Kızın anlamlı yüzünde gördüğü özlem, Dan'in daha dik durmasını sağladı. Kısa bir an için onun peşinden gitmeyi düşündü.

Ama bu dürtüyle harekete geçmeden önce kendini durdurdu. Eğer kız ilgilenmiyorsa, o da ilgilenmiyordu.

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye mırıldandı.

Grant, Dan'e mutfakta yeniden katıldığında, "Çok uzun sürmedi," dedi. "Ne?"

"Senden bu kadar çabuk kaçan bir kadın görmemiştim. Yeteneğini mi kaybediyorsun?"

"Ben öyle demezdim. Ancak kitabımı kışın yazmaktansa ilkbaharda burada yazmanın çok daha ilginç olabileceği aklıma geliyor."

Grant ona şüpheyle baktı. "peşindesin?" "Hiçbir şey. Henüz..."

BÖLÜM

Beş

DAN ertesi sabah hanın yemek salonuna girdiğinde Kara'yı hemen **fark etti**. Daha önce hiç bu kadar az olanak sunan bir yerde kalmamıştı ama açık büfe kahvaltı mükemmeldi ve atmosfer de son derece rahatlatıcıydı. Grant'in anlattığına göre, annesi Gansett Adası'nda dinlenmek söz konusu olduğunda azın çoğu olduğuna inanırmış. Bugünlerde hiç olmadığı kadar rahatladığını ve konaklamasından çok keyif aldığını itiraf etmek zorundaydı.

Dan pencerenin yanındaki masaya baktı, kadın bir yandan kitap okuyor, bir yandan da kupasından bir yudum alıyordu. Yüzünü göremiyordu ama saçlarının kendine özgü kızıl-altın rengi onun kartvizitiydi.

Onu rahat bırak.

Ne eğlenceli olurdu?

Tabağını çırpılmış yumurta, evde kızartılmış patates, domuz pastırması ve peynirli çöreklerle doldururken iç tartışması devam ediyordu. Kolesterol bombasını dengelemek için biraz meyve ve yoğurt için geri gelecekti. Seyahatlerinde en sevdiği şey kahvaltı büfeleriydi ve da büyük şehirlerde gördükleri kadar iyiydi.

Tabağını ve kahvesini yemek odasına taşıdı ve onun masasının yanında durdu. "Bu koltuk dolu mu?"

Ona bir bakış bile atmadı. "Evet, kocam bir dakika içinde dönecek."

"Senin kocan yok."

Kadının ona attığı mağrur bakış hoşuna gitmişti. "Bunu nereden biliyorsun?" "Biliyorum işte. Ayrıca, yüzük takmıyorsun."

"Bu bir şey ifade etmiyor."

"Yumurtalarım soğuyor."

"Bir sürü koltuk var." Müşterilerin sadece yarısının dolu olduğu geniş odayı işaret etti. "Keyfinize bakın."

"Yalnız yemekten hoşlanmıyorum." "Bu benim en sevdiğim şey."

Ondan hoşlanıyordu. Ondan çok hoşlanıyordu. "Sessiz olacağıma söz veririm, seninle oturabilir miyim?"

"Sessiz olabiliyor musun?"

"Genellikle uyurken."

Bu bir gülümsemenin başlangıcı mıydı, yoksa mıydı? Açılışı ve masadaki boş koltuğu aldı.

Başını kitabından kaldırmadı.

Bu birlikte kahvaltılık etmek sayılır mıydı? Ona göre, sayılırdı.

Sessiz olacağına dair verdiği sözü tutmak için çok uğraştı ama onu merak etmekten de kendini alamadı. "Ne zamandır buradasın?"

Sayfayı çevirirken ipeksi saçlarından bir tutamı arkasına sıkıştırdı

Kul

ak. Ağzı kurudu.

Bu masum hareketin hiçbir yanı seksi değildi ama yine de...

"Yarından sonraki gün."

"Ben de. Havaalanına giderken arabayı paylaşmak ister misin?" "Buraya arabayla geldim."

"Ah. Doğru. ne kadar sürdü?" "Beş saat."

"Maine'e mi? O kadar uzak olduğunu sanmıyorum."

"Maine'den olduğumu nereden biliyorsun?"

"Seni sordum." "Garip."

"Bu beni nasıl tuhaf biri yapar?"

"Çünkü sana ilgilenmediğimi söyledim." "Bu ilgilenmediğim anlamına gelmez."

"Eminim bu cazibe saldırısı çoğu zaman senin için gerçekten işe yarıyordur. zaman."

Küstah bir omuz silkme hareketi yaptı. "Geçmişim oldukça iyi."

Gözlerini devirdi. "Beni yalnız bırak. Meşgulüm."

Kadın onu başından çalıştıkça, adam daha çok ilgilenmeye .
Daha önce hiç mazoşist olmamıştı ama kız onu mazoşiste dönüştürebilirdi.
Lezzetli Danimarka yemeğinden bir ısırık aldı. "Bugün ne yapıyorsun?"
"Sessiz kaldığında böyle mi oluyorsun?"
"Sadece sohbet ediyorduk."
"Sen yapmayacağını söyledikten sonra. Tipik bir erkek." "Bu çok incitici."
"Gerçekler acıtır, değil mi?"
Yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. Şimdiye kadar tanıştığı diğer tüm kadınlardan farklıydı ve büyülenmişti.
Eşyalarını toplayıp ayağa kalkarken kitap bir gümbürtüyle kapandı. "İyi günler dilerim."
"Bekle!"
Kaşlarını kaldırarak geri döndü.
"Bugün takılmak ister misin?"
"Hayır."
"Neden olmasın?"
"Çünkü ben bilmiyorum."
Ve onunla birlikte uzaklaştı.
Dan onun gidişini izledi ve soluk kotun hiç bu kadar seksi olmadığına bir kez daha hayret etti. Cüzdanında Grant'in kendisine verdiği, adada kiralık evleri olan babasının arkadaşı Ned Saunders'kartvizitini buldu ve onu aradı.
"Bu Ned. Senin için ne yapabilirim?"
Dan onu şimdiden sevmişti. "Hey Ned, ben Grant McCarthy'nin bir arkadaşayım ve burada biraz zaman geçireceğim. Kiralık evler için en uygun kişinin sen olduğunu duydum."
"Doğru duymuşsun. Ne zaman adada olacaksın?" "Şu anda buradayım. Bugün biraz vaktin var mı?"
"Grant'in bir arkadaşayım, dünya kadar zamanım var." "Nerede buluşalım?"
"Öğlene kadar McCarthy's Marina'da çocuklarla saçmalayacağım, sonra serbestim."
"Seninle orada buluşuruz. Saçmalıklar dışarıdan gelenlere açık mı?" "Kesinlikle. Herkese kapımız açık."
"Harika. Yakında görüşürüz."

KARA YUKARI, ÜÇÜNCÜ KATTAKI ODASINA ÇIKTI VE

kapıyı tatmin edici bir şekilde çarptı. Adam çekilmez biriydi. Dalgalı siyah saçları, muzip gözleri ve o lanet gamzeleriyle, muhtemelen kadınların ayaklarına kapanmasına alışkındı. O kimsenin ayaklarına kapanacak türden bir kadın değildi, özellikle de Matt'le yaşadıklarından sonra.

O çileden sonra, ömür boyu bekar kalmaya karar vermişti. Kalbini birine vermekten ve onun -kendi kız kardeşinden bahsetmiyorum bile- kalbini ezip geçmesini izlemekten her şey daha iyiydi. Hayır, teşekkürler. O yola bir daha asla girmeyecekti.

Dışarı çıkıp adayı daha fazla görmeyi planlamıştı ama şimdi ikisinin de kaldığı otelde *onunla* karşılaşmaktan korkuyordu. Odasında kitap okumak, kendisiyle bu kadar dolu olan bir adamla bir kez daha karşılaşmaktan daha iyiydi, onun yanında yirmi dakika geçirdikten sonra kim olduğunu çoktan anlamıştı.

Erkeklerin ve ilişkilerin getirdiği sıkıntılara kimin ihtiyacı vardı ki? Onun yoktu. Artık ihtiyacı yoktu. Tüm bu saçmalıklarla işi bitmişti. Uzun kışlar onu duraksatsa da Gansett'te dört gözle beklediği yepyeni bir hayatı vardı. Aslında, gerekirse sezon dışında sıcak bir yere gidebilir ve geçimini sağlamak için bir barmenlik işi bulabilirdi. Ailesini çok üzse de Bar Harbor'da yıllarca barmenlik yapmıştı. Bu beceri geçmişte çok işine yaramıştı ve gerektiğinde tekrar bu beceriye başvurmaktan çekinmeyecekti. Maine'den uzak durmak için ne gerekiyorsa yapacaktı, umarım hayatının sonuna kadar.

Kara bu düşünceye ancak kardeşi Kirby nasıl olduğunu öğrenmek için mesaj attığında kapılmıştı. Ona her zaman çok yakın olmuştu ve kontrol etmesini takdir ediyordu. *Bu harika. Buraya bayıldım. Taşınmak için sabırsızlanıyorum.*

Taşınmak için bahara kadar beklemek zorunda mısınız?

Soru yüzüne bir tokat gibi çarptı. Bay McCarthy-Big Mac- dairenin şu anda müsait olduğunu söylemişken neden beklesin ki? Babası çalışmadığı zamanlarda ona ödeme yapmayı reddetse bile kışı geçirecek kadar para biriktirmişti...

Yapmak zorunda değilim. Hatırlattığın için teşekkürler.

Buradan defolup gittiğin için seni suçlamıyorum. Yapabilsem ben de yapardım.

Hiçbir şey hayatınızın geri kalanında aile şirketinde çalışmak zorunda olduğunuzu söylemez.

Son zamanlarda bunu çok düşünüyorum. Ailemizin farklı olmasını dileyip duruyorum ama asla değişmeyecekler. Kelly bunu kanıtladı.

Gerçekten de öyle ve nasıl hissettiğinizi biliyorum. Bu beni de üzüyor. Arkadaşlarımın kardeşleriyle olan yakın bağları hakkında paylaşımlarını görüyorum ve neden bizde böyle bir şey olmadığını merak ediyorum. Burada yetişkinler olarak birlikte takılan bir aileyle tanıştım - isteyerek.

Vay be.

LOL

biliyorum!

Burada kendimiz için yarattığımız ailelerimiz var, ama haklısın, hiçbir şey sonsuza kadar burada kalmamız gerektiğini söylemiyor.

Umarım beni Gansett'te ziyarete gelersin.

Geleceğim. Senin adına sevindim, kardeşim.

Teşekkür ederim! Ben de kendim için mutluyum.

Kara ayağa kalktı, gerindi ve pencereye doğru yürüdü. Tepeden aşağı, marinaya doğru yürüyen o muydu? Elbette oydu. Adımları bile ukalacaydı. Otelden çıktığını öğrenince, henüz ortalık temizken oradan uzaklaşmak için ceketini ve anahtarlarını kaptı.

DAN, NED'İN GÖSTERDİĞİ ÜÇÜNCÜ EVİ O KADAR ÇOK SEVDİ Kİ ondan satın al.

"Burayı seveceğini nereden biliyorsun?"

"Sadece biliyorum."

"Tüm hayatın La-La Land'de geçmiyor mu?"

"Beni bu evi senden almaktan vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?"

"Sadece aklını kaçırmadığından emin olmaya çalışıyorum. Yılın büyük bölümünde buralarda pek bir şey olmaz. Bunu biliyorsun, değil mi? Film galaları, süslü etkinlikler ya da sizlerin dışarıda yaptığı diğer şeyler yok."

Dan Ned'in ciddi olduğunu biliyordu ama gülmekten kendini alamadı. "Biz SoCal'lılar hakkında pek iyi şeyler düşünmüyorsun, değil mi?"

"So..." da neyin nesi?

"Güney Kaliforniya'nın kısaltması."

"Anladım, sana ya da orayı seven herhangi birine karşı bir şeyim yok. Sadece buranın çok farklı olduğunu söylüyorum."

"Ben de bunu seviyorum. Yıllardır düz çalışıyorum. Her fırsatta böyle bir yerde dinlenmek güzel olurdu."

"Stephanie'nin babası için yaptıklarını duydum. Kariyerini okudum. Oldukça etkileyici şeyler."

"Teşekkür . Ödüllendirici oldu."

"Ödüllendirmek. Ha! Öyle de denebilir. İnsanları hapisten çıkarıyorsun. Bu başka bir şey."

"Korkunç bir yanlış düzeltmek iyi hissettiriyor. Ne diyorsun peki? Burayı senden almama izin verecek misin?" Tuzlu havanın kokusunu alabiliyor ve uzaktan okyanusun sesini duyabiliyordu, Malibu'ya benziyordu ama abartı ve gösteriş yoktu.

"Sadece satmakla kalmayacağım, sana iyi bir anlaşma da yapacağım. Ama küçük bir iyiliğe ihtiyacım var..."

"O da ne?"

"Kızım Tiffany..."

"Tiffany Sturgil, değil mi?"

"Bu o. Evli olduğu o orospu çocuğunun kışına hızlı bir tekme atılması gerekiyor. Boşanmak sana göre değil biliyorum ama onu hayatından çıkarmak için yapabileceğin bir şey varsa, ben ve eşim sana sonsuza dek borçlu kalırız."

"Onun için bunun üzerinde çalışıyorum ve bunun mümkün olan en kısa sürede gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Yaşlı adam derin bir iç çekti. "Teşekkür ederim Dan. Bu adam da bir avukat, biliyor musun? Girdiği her odada en zeki adamın kendisi olduğunu düşünüyor. İki işte çalışarak hukuk fakültesini bitirmesine yardım etti ve adam para kazanmaya başlar başlamaz ona ayıracak zamanı kalmadı. Bu tipleri bilir misin?"

"Üzülerek söylüyorum ki öyle ve size söz veriyorum, odadaki en zeki adam olduğunu düşünüyor olabilir ama benden hiçbir şey alamaz."

Ned'in çizgili yüzü ve gür beyaz bıyığı kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Bunu sevdim. Gidip bir bira bulalım ve biraz hindi konuşalım."

DAN KIŞ İÇİN LOS ANGELES'A DÖNDÜĞÜNDE

Gansett Adası'nda geçirdiği zamandan sonra ona aynı görünmüyordu. Ve Kara'yı muhtemelen sağlıklı olandan çok daha sık düşünüyordu, çünkü onu anakaraya dönerken feribotta gördüğünde ona ne gününü ne de başka bir şeyini vermişti. Burnunu kitabına sokmuş ve bir kez bile başını kaldırıp bakmamıştı.

Bunu biliyordu çünkü bütün zaman boyunca ona bakmış, belki bir bakışını esirger diye ummuştu.

O yapmamıştı, bu da onu tanımakla daha çok ilgilenmesine neden olmuştu.

Malibu sahilinde koşarken, Kara'nın kendisini nasıl sadece daha fazla istismar isteyen bir mazoşiste dönüştürdüğünü düşünüp gülüyordu. Dün gece Grant, Kara'nın onlar ayrıldıktan kısa bir süre sonra adaya geri döndüğünden ve artık tam zamanlı olarak orada yaşadığından bahsetmişti.

Bunu duyduğundan beri tek düşünebildiği, şimdi onun da yaşadığı adadaki yeni yerine ne kadar çabuk dönebileceğiydi.

Ona en ufak bir ilgi göstermemişti, o halde neden hâlâ onu düşünüyordu? Los Angeles'ta düzenli olarak görüştüğü kadınlardan gelen mesajlara neden yanıt vermiyordu? Önceki gece evinin yakınındaki bir restoranın barında tek başına yemek yerken bir kadın ona asıldığında neden "hayır, teşekkürler" demişti?

Kara Ballard ona bir tür kötü büyü yapmıştı. Grant tesadüfen onun adaya taşınarak burada kaldığını söylediğinde neden yıldırım çarpmış gibi hissettiğinin tek açıklaması buydu. Şimdi bunu unutamıyordu. Onu tekrar görene kadar ne kadar zaman geçeceğinden başka bir şey düşünemiyordu.

Kara'ya olan sağlıksız saplantısını neredeyse Grant'e anlatacaktı ama Grant'in onu ciddiye almayacağından korkmuştu. Ve Dan'in nişanı yüzüne muhteşem bir şekilde patladığından beri kadınlar birbiri ardına gelirken neden ciddiye alsındı ki?

Grant, Gansett'teki evine taşınıp Stephanie'ye aşık olmadan önce Dan'e şakayla karışık "erkek fahişesi" demişti, bu tam olarak doğru değildi ama tamamen yanlış da değildi.

Amacı bekâr kalmak ve aşk, romantizm ya da bunların beraberinde getirdiği saçmalıklardan uzak durmaktı. Son birkaç yıldır bunu gayet iyi başarmıştı, ta ki Luke Harris'in mutfağında Levi's kot pantolon giyen muhteşem bir kadın dünyasını alt üst edene kadar.

Şimdi adam onun hakkında daha fazla şey öğrenmeyi takıntı haline getirmişti, oysa kadın muhtemelen adamın ölüp gitmesini ve onu rahat bırakmasını diliyordu.

Onu Los Angeles'ta tutan tek şey, bir atı boğabilecek mahkeme takvimiydi. Şubat ayına kadar taahhütleri vardı.

Ondan sonra izne ayrılıp adaya dönecek, kitabını yazacak ve o muhteşem kadın hakkında ne yapabileceğine bakacaktı.

otuz dakika boyunca onu aptala çeviren kişilik.

BÖLÜM

Altı

KARA, McCarthy's Marina'daki restorana girerken etrafına dikkatle baktı. *Adam* birkaç kez pusuya yatmıştı ve bu da Mayıs sonlarında bir bahar günü öğle yemeği molası verirken onu tedirgin ediyordu. Atkuyruğunu Ballard Boat Works şapkasının içinden geçirmişti.

"Nasıl gidiyor, Kara?" Mac sordu.

İki Mac McCarthy'den daha genç olanı restoranın içindeki bir masada oturmuş, önünde evrak işleriyle uğraşıyordu. Karşısında Mac'e benzeyen bir adam oturuyordu.

"Harika. Yarış Haftası için gelen teknelerle birlikte işler gerçekten de artıyor."

Mac, "Hafta sonuna kadar gölet duvardan duvara olacak," dedi. "Bu kardeşim Evan. Evan, Kara Ballard'la tanış."

"Selam Kara. Fırlatma servisini duydum. Bu harika. Yıllardır buna ihtiyacımız vardı."

Kara bir şeyler söylemeye başladı ama duraksadı. "Lanet olsun. Onun burada ne işi var *yine*?"

Evan onun kimden bahsettiğine bakmak için döndü.

Dan Torrington sanki buranın sahibiymiş gibi restorana girdi. Kollarının üzerine kadar kıvırdığı pembe bir gömlek, beyaz bermuda şort ve mokasen ayakkabı giymişti. Şimdiye kadar karşılaştığı en soğuk atmosfere sahip olan McCarthy's'de bu kıyafetle gülünç bir şekilde yersiz görünüyordu. Tüm ada öyleydi, *onun* etrafta olduğu zamanlar hariç.

"Gitmem gerek." Kara öğle yemeğini kaptığı gibi çıkışa yöneldi, suya girip *ondan* uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Ona üç kez daha çıkma teklif etmişti.

ve her onu atlatmayı başarmıştı. Bu yüzden, denize indirme servisinin açık olduğu iki hafta boyunca onu rahatsız etmek için neredeyse her gün marinaya gelmeye başlamıştı.

Onun dikkatini çekmek için bir sonraki denemesini dört gözle beklediği için kendinden birazcık nefret ediyor muydu? Evet, ediyordu. Evet, ediyordu.

"Hey, acelen ne?" Dan onu takip ederken sordu.

Neden ipucunu alıp gitmiyor? Kara tekneye binip öğle yemeğini olabildiğince hızlı yerken merak ediyor, suya geri dönmek ve Dan Torrington adlı baş belasından uzaklaşmak istiyordu.

"Güzel bir gün," dedi rıhtımdan.

Sırtını ona dönmüş bir şekilde geminin dümenine oturdu. "Uh-huh." Tekne, yanından geçen bir sandalın dalgaları arasında sallanıyor, adamın varlığıyla mahvettiği keyifli bir mola sırasında yemeyi planladığı öğle yemeğini yedikten sonra midesinin bulandığını hissetmesine neden oluyordu. Çoğu zaman onu görmezden geliyordu ama bugün adam rampadan aşağı inerek teknenin yüzdüğü iskeleye gelmişti.

"Peki bu nasıl çalışıyor?"

Dönüp ona baktı, bunu cesaretlendirme olarak algılamayacağını umuyordu. "Ne nasıl çalışıyor?"

"Fırlatma servisi."

Oldukça açık değil miydi? "Ah, insanları teknelerine götürüp getiriyoruz."

"Eğer birisi bu yolculuğa katılmak isterse, bu ne kadara mal olur?"

"Nereye bırakacaksın?"

"Buradan ayrıldığınızda nereye gidecekseniz."

"Biz bunu yapmayız. Gezintiye çıkmak için bir yere gidiyor olmanız gerekir."

Bir dakika boyunca bunun üzerinde düşündü. "Bu girişimin amacı para kazanmak değil mi?"

Kara kaşlarını çatmasının ona cevap vermesini umuyordu.

"Birlikte gitmek için... diyelim ki... yirmi dolar ödemek istesem, bunu reddeder misiniz?"

"Yakacak paranız varsa, hayır kurumlarına vermelisiniz."

Dudakları eğlenerek kıvrıldı ve çok çekici gamzelerini ortaya çıkardı. Kara onun gamzelerini çekici bulduğu için kendinden de nefret ediyordu. Onun tipini biliyordu. Kendini bir şey sanan erkeklerle vakit geçirmekten iyi bir şey çıkmazdı.

istedikleri her şeyi almaya hakları vardı. Bu dersi zor yoldan öğrenmişti.

"Güzel bir gün. Tekneyle gezmek istiyorum. Senin teknen var. Bir uzlaşmaya varamayacağımıza emin misin?"

Avukat dilini kullanması davasına yardımcı olmadı, bunu bilmesine de gerek yoktu. "Bay McCarthy'ye teknesini ödünç alıp alamayacağınızı sorun." Kara,

Luke Harris'in sevgiyle restore ettiği el değmemiş Chris-Craft'ı işaret etti.

IYRS'nin Newport, Rhode Island'daki Uluslararası Yat Restorasyon Okulu olduğunu öğrenmişti. Luke kış boyunca orada ders vermeyi planlıyordu ancak Mac'in marinanın tesislerini genişletmesine yardımcı olmak için adada kalmaya karar vermişti. "Bir motorlu teknenin nasıl çalıştırılacağı hakkında hiçbir şey

bilmediğim için

o güzelliği ödünç almam için deli olması gerekir. Ayrıca, bugün ada dışında olduğunu duydum. Yargıç kardeşinin eyalet barosundan ödül almasıyla ilgili bir şeymiş. Bayan McCarthy, Shane, Owen, Laura ve bebek Holden da gittiler."

Ada dedikoduları konusunda kesinlikle iyi bilgi sahibiydi. "Surf'teki dükkâna kim bakıyor?" Sorduğu sorudan anında pişman oldu çünkü amacı ondan kurtulmaktı, sohbeti sürdürmek değil.

"Owen'in annesi." Onun göz hizasına gelmek için çömeldi. Pahalı parfümünün kokusu duyularını istila etti ve daha iyi koklamak için öne doğru eğilmek istemesine neden oldu. "Beni gezdirir misin?"

"Eğer yaparsam, beni yalnız bırakıp gidecek misin?" Şu gamzelere lanet olsun. "Şimdilik."

"İyi, tamam. Bin ama ben çalışırken benimle konuşma."

"Evet, hanımefendi." Güverteye tırmandı ve süslü ayakkabılarının altı teknenin güvertesine değdiğinde tehlikeli bir şekilde kayd. "Oha."

Adamın diğer taraftan suya düşmekten kendini zor kurtarıırken yüzünde beliren ifadeye güldü. "Bunlar pek de tekne ayakkabısı sayılmaz."

Ona bir yirmilik uzattı ve teknenin kış banka oturdu.

Kara onun yanına oturmasını bekliyordu ve oturmayınca biraz hayal kırıklığına uğradı. *Kes şunu*, diye düşündü. *Nereye oturduğundan sana ne?*

Kollarını arka parmaklığa dayadı ve uzun bacaklarını uzattı. Koyu renk saçlı güzel bacaklardı. Çok fazla değil. Sadece doğru miktarda. Onun bacaklarına baktığını fark ettiğinde, bakışlarını ondan ayırıp kalabalık limana doğru çevirdi.

Neden ona bu şekilde tepki vermek zorundaydı ki?

Geçen sonbaharda Luke'un evinde onunla tanıştığı geceden beri ne hissetmişti? Ne zaman yanına gelse kendini gergin ve dengesiz hissediyordu, tıpkı Matt'in

Hayır. Oraya gitme. Onu düşünme. Düşünme.

Her ne kadar eski erkek arkadaşını bir daha düşünmek istemese de, adım attıkları her odanın sahibi gibi dolaşan, sanki istediklerini alıp istemediklerini atmaya hakları varmış gibi davranan iki yakışıklı, başarılı avukat arasında karşılaştırma yapmaktan kendini alamıyordu. Zaten bir kez atılmıştı ve bunun tekrar olmasına izin vermek istemiyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Adada yaşamaktan memnun musun?" diye sordu.

Kara, müşterilerin kendisine Dan Torrington'la konuşmaktan başka yapacak bir şey vermesini hiç bu kadar istememişti. "Sevilmeyecek ne var?"

"Aynı fikirdeyim. Burayı çok seviyorum. Alışkın olduğum şeylere kıyasla çok sessiz ve huzurlu."

"Los Angeles'a kıyasla her şey sessiz ve huzurlu."

Kahretsin, onu yine gülümsetmişti. Buna dikkat etmesi gerekiyordu. O lanet gamzeler hiçbir uyarıda bulunmadan ortaya çıkıyor ve dikkatini ondan kurtulma görevinden uzaklaştırıyordu.

"Los Angeles'ın tamamı çılgın ve çılgınca değil. Büyüleyici bölgeleri de var." "Bunun için senin sözüne güvenmek zorundayım."

"Hiç oraya gittin mi?" Başını salladı.

"Bir ara dışarı çıkmalısın. Sana televizyonda göremeyeceğin güzel kısımları gösteririm."

Tanrım, Matt'e o kadar benziyordu ki. Matt'e hiç benzemiyordu ama tüm hareketleri Matt'in manifestosundan fırlamış gibiydi. Zahmetsiz cazibesi ve o "hiçbir fikrim yok, gülünç derecede seksiğim" havası onun alametifarikasıydı. Daha önce bu rutin tarafından bir kez kandırılmıştı ve onu ne kadar çekici bulursa bulsun bu bir daha olmayacaktı.

Kara elini çantasına attı ve bir gece önce okumaya başladığı kitabı çıkardı; adamın neden ona kafayı takmaya karar verdiğini düşünmesini engelleyecek herhangi bir şey. Adamın, burnunu kitaba gömmesiyle ilgili bir şeyler söyleyeceğini düşündü ama adam sessizce oturmuş, manzarayı seyrediyor ve zaten etkileyici olan bronz tenine yenilerini ekliyordu. Onu izlediğinden falan değil. Hayır, o okuyor ve hikâyenin tadını çıkarıyordu. Ya da aynı cümleyi dördüncü kez okuyana kadar öyleydi.

Onun ne kadar dikkat daşıtıcı olduğunu bilmesine izin vermediği için, sonunda bir müşteri gelene kadar en az on dakika daha okuyormuş gibi yapmaya devam etti. Tanrıya şükür!

"Seni gezdireyim mi?" Genç adam yakışıklıydı ama gamzeleri yoktu ve Kara'yı Dan gibi tedirgin ya da tetikte hissettirmiyordu.

"Elbette. bakalım." Adam yerleştğinde, "Nereye?" diye sordu. Adam göletin kuzeydoğu köşesini işaret etti.

Kara halatları attı ve tekneyi dar bir alanda döndürmek için gaz ve dümen kombinasyonunu kullanarak rıhtımdan dışarı çıkardı. Göz ucuyla Dan'ın onu ilgiyle ve belki de hayranlıkla izlediğini gördü. Kendi kendine onun için gösteriş yapmadığını söyledi. Tabii ki göstermiyordu. Onu rahatsız eden ve direnmeye kararlı olduğu bir adamın önünde neden gösteriş yapsındı ki?

Demirleme yerinden geçerken tekne sahibiyle yaklaşan Gansett Adası Yarış Haftası etkinlikleri, hava durumu, yelken koşulları, adadaki en sevdiği restoran ve adamın yaşadığı küçük New York kasabası hakkında sohbet etti.

Adamın lacivert yelkenlisine yaklaştıklarında Kara geniş bir dönüş yaptı ve tekneyi adamın inebileceği kadar yakın tutmak için bir direğe uzanarak teknenin yanına getirdi.

"Getirdiğin için çok teşekkürler."

Aslında oldukça sevimli.

"Ayrılmadan önce tekrar görüşmek dileğiyle."

"Yarışlarda iyi şanslar."

"Teşekkürler."

Uzaklaşırken, gemi telsizinden bir çağrı aldı ve bir pikap yapmak için göletin diğer tarafına . Yolun yarısına geldiğinde bir korna sesi onu başka bir pikaba götürdü.

Otuz dakika sonra McCarthy's'e döndüklerinde Kara'nın teknesi doluydu ve rıhtımda onu bekleyen insanlar vardıGünlerini suda geçirmeyi ve yeni insanlarla tanışmayı seviyordu ama en çok da Bar Harbor'dan başka bir yerde olmayı seviyordu.

Para toplamaya, yeni müşterileri karşılamaya ve tekneden inenlere yardım etmeye daldığında Dan'i neredeyse unutuyordu.

Neredeyse.

Başka bir koşuya çıkmaya hazırlanırken, ona bir bakış atma cesaretini gösterdi. "İniyor musun?"

"Anladığım kadarıyla her yolculuk üç elli, yani hesabım doğruysa, üç gidiş dönüş için ödeme yaptım."

"İki kişilik ödeme yaptınız. Üç tanesi *yirmi* bir dolara mal olur."

Çok bilinçli bir şekilde cüzdanına uzandı, bir dolarlık bir banknot çıkardı ve diğer yolculardan bunu ona vermelerini istedi.

Kara kendisine en yakın oturan adamdan bir dolarlık banknotu aldı ve teknedeki herkesin bu değiş tokuşla ilgilendiğini fark etti. Harika. Bu sadece ondan daha fazla nefret etmesine neden oldu.

Ona bakma hatasını yaptı ve adamın kendisine doğru yönelttiği sırtışı bu şekilde yakaladı. Hayal kırıklığı hırıltısını bastırarak ipleri bıraktı ve tekneyi kızaktan geri çekti.

BİRKAÇ GÜN SONRA KARA, MCCARTHY'NİN EVİNE ELİNDE BİR

Dan'yanında bir piknik sepeti ile ana iskelede beklediğini gördüğünde bir tekne dolusu yolcu. *Oh, Tanrı aşkına! Adam hayır cevabını kabul edemiyor!*

Tekneyi geri vitese takarak yolcularını sarsmış. "Üzgünüm, millet." Yaylı halatı bir halata bağladı ve tekneyi yüzen rıhtıma iyice yanaştırdı. İki yaşlı insanın tekneden inmesine yardım ederek, kişisel dokunuşun iş için iyi olacağını umarak müşterilerinin her biriyle birkaç kelime konuştu.

Bu sırada Dan'in iskeleden onu izlediğinin farkındaydı. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi bir kazığa yaslanmıştı. Onun gibi zengin bir adamın muhtemelen hiç umurunda değildi. Sonra Dan'in tanıştıkları gece, yürümeyen bir nişan hakkında ona söylediklerini hatırladı. O gece onda gerçek bir üzüntüye tanık olmuştu ve bunu uzun süre düşündü.

Onda bir arkadaşı olduğunu fark etmişti. Belki de onu biraz rahat bırakmalıydı. Keşke ona Matt'i bu kadar çok hatırlatmasaydı, ortak mesleklerine kadar. Kara'nın ihtiyacı olan son şey, şirket basamaklarını tırmanırken kime bastığını umursamayan başka bir paragözdü.

Dan rampadan yüzen iskeleye doğru yürüdü ve ona iki banknot uzattı - bir yirmilik ve bir birlik. "Bu bana üç tur satın alır, değil mi?"

Kadın isteksizce parayı ondan aldı. "Uh-huh."

"Harika." Tekneye tırmandı ve boş teknenin arka tarafına oturdu. Teknelerine için sıra bekleyen insanların olmadığı onca zaman içinde... "Aç mısın?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Bir hindili sandviçin paketini açtı ve yarısını ona uzattı. "Emin misin?"

Başını salladığında, midesi o güne kadar duyduğu en yüksek hırıltıyı çıkardı, Bu da onu güldürdü.

"Yalancı. Al . Yemin ederim, hiçbir şartım yok."

"Tabii ki yok." Gerçekten de açlıktan ölmek üzere olduğu için sandviçi ondan aldı ve kendisine bir de Diet Mountain Dew uzattığında itiraz etmedi. "Mountain Dew sevdiğimi nereden biliyorsun?" Adamla arasındaki mesafeyi korumaya özen göstererek banklardan birine oturdu.

"Dikkatimi veririm."

Bu yorum onu rahatsız edince Kara sandviçin içinde ne olduğunu kontrol etmekle meşgul oldu. Bir dilim domatesin kabuğunu soyarken, "Neden sürekli buraya geliyorsun?" diye sordu.

"Manzarayı seviyorum."

Adamın Tuz Göleti manzarasını kastettiğini düşündü ama ona bakmaya cesaret ettiğinde, adam ona bakıyordu. "İlgilenmiyorum."

"Neyin içinde?"

"Sen."

"Hayır, *gerçekten* mi? Soğuk tavırlarından ya da ne zaman yakınımda olsan gözlerinden ateş saçmandan bunu asla anlayamazdım."

"Ben bunu yapmam!"

Ray-Ban'lerinin çerçevesinin üzerinden kaşları kalktı. "Tamam. Sen öyle diyorsan." Sandviçine odaklandı ve onu, her yaklaştığında gerçekten ateş edip etmediğini düşünmeye bıraktı.

"Yarın Stephanie'nin restoranındaki partiye gidiyor musun?" diye sordu.

"Davet edildim ama gidip gitmeyeceğime karar vermedim." "Neden gitmiyorsun?"

"Mac, Luke ve Big dışında kimseyi tanımıyorum." "Beni tanıyorsun.

Orada olacağım."

"Bu uzak durmak için iyi bir sebep. Gözlerimden size ateş püskürterek Stephanie'nin yeni restoranını yakmak istemem."

Başını arkaya attı ve sertçe güldü.

Kara onu izlerken, etkilendiği için kendinden *gerçekten* nefret etti. Kesinlikle etkilenmek istemiyordu. O da tıpkı bir kadından *hayır* kelimesini hiç duymamış, düzgün konuşan diğer erkekler gibiydi. Onun ağına düşmeyi reddetti. Orada bulunmuş, bunu yapmış, bundan ders almıştı -ya da öyle sanıyordu.

"Eğer biriyle gitmek istersen, seni almaktan mutluluk duyarım."

"Buna gerek yok. Bir partiye tek başıma gidebilecek durumdayım."

"Keyfin bilir."

"Teşekkür .

Edeceğim."

Dramatik bir şekilde titredi. "Buralar soğumaya başladı."

"İstedığınız zaman gitmekte özgürsünüz."

" ödediğim üç arabayı alana kadar olmaz." "Sen çalışmıyor musun?"

"Evet."

"Yine de etrafta dolaşıp beni rahatsız etmek için bu kadar boş vaktin var mı?"

"Ben de sizi zekam ve hindili sandviçlerimle *büyülediğimi* sanıyordum."

Bu Kara'dan isteksiz bir kahkaha homurtusu çıkardı. "İlerleme," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Kara ona kaşlarını çattı.

"Kahretsin, bir adım ileri, iki adım geri."

"Öndeyken bırakmayı öğrenmelisin."

"Yanılmıyorsam, benimle konuşmayı seviyorsun."

"Yanılıyorsunuz. Acıkmıştım. Hepsi bu." "Bahse girerim her gün bu saatlerde acıkıyordunuz."

Ona, çoğu insanda işe yarayan en alaycı bakışını gönderdi. Ne yazık ki Dan Torrington çoğu insan gibi değildi. Ona çok sevimli bir sırıtışla karşılık verdi. *Onun* sevimli olduğunu düşündüğünden falan değil. Sırıtışı öyleydi. Ona bu kadarını söyleyebilirdi.

"Madem çalışıyorsun, neden işe uygun giyinmiyorsun?"

Pembe bir Izod polo ve haki kargo şortu giyiyordu. Bugün, son giydiği aptal elbise ayakkabıları yerine parmak arası terlik giyiyordu.

"Ne giymeliyim?" "Bir kere kravat."

Ürperdi. "Kravatlardan nefret ederim. Sadece mahkemede takarım." "Tanıdığım hiçbir avukata benzemiyorsun."

"Teşekkür ederim." Sanki kız ona dünyanın en büyük iltifatını etmiş gibi gülümsedi. "Bunu çok duyuyorum."

"Ne tür bir avukatlık yapıyorsunuz?"

"Son zamanlarda her türlü işle uğraşıyor gibiyim ama uzmanlık alanım ceza hukuku."

"Buralarda sizin uzmanlık alanınıza pek ihtiyaç olmalı."

"Oh, yok. Sana kötü saklanmış bir sır vereceğim. Bir kitap yazıyorum. Bu yüzden buradayım."

"Ne tür bir kitap?"

"Bilirsiniz, kelimeler ve sayfalar içeren türden."

"Çok komik." İlgisini çektiği için kendine kızan Kara sodasından bir yudum aldı ve aklından geçen soruların peşinden gidecek kadar meraklı olup olmadığına karar vermeye çalıştı. İsteyeceği son şey, onu etrafta dolaşmaya devam etmesi için cesaretlendirmektir.

"Üzerinde çalıştığım bazı davalarla ilgili," dedi ve başka soru sormasına gerek bırakmadı.

"Nasıl kitap yazılacağını biliyor musun?"

"Pek sayılmaz ama çalışıyorum. Bu benim ilk deneyimim."

"Oh." Aklına bir dizi başka soru geldi. Yazma sürecini, hakkında yazdığı vakalarla ilgili ayrıntıları, kitabın bir yayıncıya satılacağını düşünüp düşünmediğini sormak istedi. Ama bunları ve diğer tüm sorularını, onun tuhaf arayışını cesaretlendirmekten korktuğu için kendine sakladı.

Ondan ne istiyordu ki? Los Angeles'ta tanıdığı kadınlara kıyasla sıkıcıydı. Bir grup erkek kardeşle birlikte büyüdüğü için moda, makyaj ya da çoğu kadının benimsediği diğer aptallıklarla hiç ilgilenmemişti. Sonuç olarak, yirmi sekiz yaşında bir erkek fatmaydı ve kendisinden çok daha yaşlı olan ve istediği her kadına sahip olabilen, tatlı dilli bir büyücünün yanında boyundan büyük işlere kalkışıyordu. Çekici erkeklere güvenmemeyi öğrenmişti.

"Neden ben?" Kelimeleri durduramadan ağzından çıkmıştı ve soruyu gerçekten *sorduğunu* fark edince anında utandı.

Doğal olarak, onun bu bariz sorusu karşısında şaşkınlığa uğradı. "Neden sen değil?"

"Benimle bir tür oyun oynuyormuşsun gibi hissediyorum ama kurallarını bilmiyorum."

Onu dehşete düşürecek şekilde, adam kayarak yanına oturdu. Elini tuttuğunda, hisler kolundan yukarı fırladı ve yıldırım hızıyla kan dolaşımına karıştı. *Bu hiç iyi değil.* "Oyun oynamıyorum," dedi ondan şimdiye kadar duyduğu en içten ses tonuyla. "Söz veriyorum."

Kadın elini kurtarmaya çalıştı ama adam sadece daha sıkı tuttu. "Seni anlamıyorum."

"Ne görürsen onu alırsın." "Bu hiç doğru değil."

Onun kısık kahkahası içinde derinlerde bir şeyleri harekete geçirdi. O anda onu güldürmekten oldukça hoşlandığını keşfetti. "Şimdi *bu* ne anlama geliyor?"

"Karmaşık, düşünceli ve kendini beğenmiş biri değilmişsin gibi davranma."

"Size zaman zaman kendimden bir şeyler vereceğim. Bu konuda daha iyi olmaya çalışıyorum. Ama karmaşık ve düşünceli? O kadar da değil. Ben rahat bir adamım. Sıkı çalışırım ve sıkı oynarım. Eğlenmeyi severim. Sen sevmez misin?"

Kara eğlenceli denebilecek bir şey yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Matt onun için pek çok Geyi mahvetmişti. "Sanırım."

"Oh, *coşku*! Beni kendinizden , Bayan Ballard."

Birleştirdikleri ellerini kaydırdı ve parmaklarını birleştirdi. Elini birkaç dakika boyunca tutmasına izin verdiğini fark edince irkildi ve tekrar adamın elinden kurtulmaya çalıştı.

"Sakin ol, olur mu? Sana zarar vermek üzere değilim." "Öyle bir niyetin olmayabilir."

"Ne oldu sana tatlım?"

"Bana öyle deme. Ben senin değilim."

"Sanırım olmanı isterdim."

"Soruma hiç cevap vermedin." Adamın sıcak avucunun kızınkine değdiğini hissetmek sinir sistemine tuhaf şeyler yapıyordu.

"Hangisiydi o?" "Neden ben?"

"Çünkü Luke'un evinde tanıştığım gece... Hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi kızgınlıkla. Tabii ki hatırlıyordu! Maine'deki uzun ve soğuk kış boyunca o geceyi pek çok kez düşünmüştü.

sonra da Gansett'e taşındı. Onu da düşünmüştü ama bunu *asla* kabul etmeyecekti.

"Ben... Sen..."

"Açık sözlü, Danışman. Ciddiyim. Gözlerim kamaştı."

Tekrar güldü ve onun elini sıktı. "Seninle tanışır tanışmaz seni daha iyi tanımak istedim. Seni kimin incittiğini bilmek istedim ve senin adına onu incitmek istedim. Nişanlıma ne olduğunu sana anlatmak istedim ama kimseye anlatmadım."

"mı?"

Başını iki yana salladı. "Gerçeği sadece o biliyor. O ve bir kişi daha."

Eski sevgilisinden bahsederken tüm tavrı değişmişti. Kara bunu bilip bilmediğini merak etti.

"Seninle konuşmak, seninle birlikte olmak ve izin verirsen seni öpmek istedim."

Sanki kapıyı ardına kadar açık bırakmış gibi, adam onun savunmasını delip geçiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, bundan muhtemelen olması gerektiği kadar rahatsız olmamıştı.

"Bir haremın parçası olmakla ilgilenmiyorum." Sesinin bu kadar ilkel ve düzgün çıkmasından nefret ediyordu.

"Oh lanet olsun! *Gerçekten mi?* Seni kardeş eşlerden biri yapma planlarım suya düştü. Kahretsin."

Onun omzuna kendi omzuyla vururken güldü. "Dur." "Daha sık gülmelisin. Sana çok yakışıyor."

Kara çok uzun zamandır gülmemişti. Bu iyi hissettirdi. "Eski sevgilim beni kız kardeşim için terk etti." Yine, ne anlama geldiğini düşünmeye fırsat bulamadan kelimeler ağzından dökülüverdi. Onun hakkında hiç konuşmadığı şeyleri söylemesine neden olan şey neydi?

Yüzünü buruşturdu. "Ah."

"Evet. Ouch."

"Hâlâ birlikteler mi?" "Evliler ve bebekleri yolda." "Oh adamım. Bu zor olmalı."

"İkisiyle de iki yıldır konuşmadım." "Seni suçladığımı söyleyemem."

"Bana evlenme teklif edeceğini sanmıştım. yerine, kız kardeşime aşık olduğunu söylemek için beni güzel bir akşam yemeğine çıkardı. Sanırım o yaptı."

Olay çıkarmamak için herkesin içinde."

"Umarım yine de bir tane yapmışsındır."

Kara, Bar Harbor'ın güzel restoranlarından birinin ortasında elindeki Merlot bardağını adamın suratına fırlattığını hatırlıyordu. Kasaba bu olaydan sonra aylarca çalkalanmıştı. O zamandan beri Merlot'nun bir damlasına bile dokunmamıştı. "Aynen öyle."

"Aferin sana," dedi elini bir kez daha sıkarak. "Ben de nişanlımı düğünden bir gün önce sağdıcımınla yatakta yakaladım."

"Aman Tanrım!" Elini bırakmadan koltuğunda dönüp ona baktı. "Ne yaptın sen?"

"Olay çıkardım, sözde en iyi arkadaşımın suratına yumruk attım ve onu tekmelemeyi düşündüm. Yapmalıydım. O günü düşündüğümde, bu benim en büyük pişmanlığım. Komik, değil mi?"

Kara gülümsedi. "Bunu yapmalıydın."

"Eğer bir daha karşılaşırsam, umarım fincan takıyordur." Bu onun içten bir kahkaha atmasına neden oldu.

"Çok güzelsin, özellikle de gülümsediğinde."

Gülümsemesi soldu.

"Öyle düşünmüyor musun?"

"Kendime olan saygım eskisi gibi değil."

"Sizi temin ederim , sizi bırakıp gidecek her erkek aptalın tekidir."

"Çizgileri çok düzgün kullanıyorsun."

"Bu doğru mu?"

"Sanki bunu bilmiyordun."

"Yarın gece benimle Stephanie'nin partisine gelmeni istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü seninle konuşmayı gerçekten seviyorum ve seninle biraz daha konuşmak istiyorum. Çok yakında. Aslında yarın gece çok uzun bir süre. Bu gece ne yapıyorsun?"

Kara onu durdurmak için boştaki elini kaldırdı. "Yarın gece seninle geleceğim ama bu gece meşgulüm." Aslında değildi ama hızla gelişen bu durum üzerinde biraz kontrol kazanması gerekiyordu.

Gülümsemesi kulaktan kulağa yayıldı. "Bana doğruyu söyle. Mountain Dew yüzünden mi?"

"Acımadı," diye kabul etti.

"Nerede yaşıyorsun?"

Marina arazisine bitişik beyaz bir binayı işaret etti. "Ah, şey, bu kolay."

"Sana bunu söylediğim için beni pişman etme."

"Bana olan inançsızlığınla beni yaralıyorsun."

"Zamanla iyileşeceğine eminim."

"O kadar emin değilim."

"Affedersiniz," dedi arkalarından bir erkek sesi. "Fırlatma çalışıyor mu?"

Kara planlamadığı bir konuşmaya kendini o kadar kaptırmıştı ki nerede olduğunu ve ne yapması gerektiğini tamamen unutmuştu. Kara elini çekerek kurtardı ve ayağa fırladı. "Evet, buradayız. Gemiye gelin."

BÖLÜM

Yedi

NE *YAPTIM BEN?* Bu soru vardiyasının geri kalanında Kara'nın zihninde yankılandı. *Bunun olmayacağına çoktan karar vermişken neden onunla çıkmayı kabul etmişim? Neyim var benim böyle?*

Sorularının hiçbirisi kolay cevaplar içermiyordu. Onunla konuşmanın, geçmişin adaletsizlikleri içinde debelenmenin ne kadar yalnız olduğunu fark etmesini sağladığını inkâr edemezdi. Hayatının iki yılını meşhur yaralarını yalayarak geçirmişti ve kendinden ve acısından bıkmıştı.

Dan tam bir baş belasıydı ama aynı zamanda yakışıklı, çekici, düşünceli ve onu güldüren biriydi. O kadar uzun zamandır gülmemişti ki neredeyse nasıl güldüğünü unutmuştu.

Kalbi kırık olmak çok yorucuydu.

Bundan bıkmıştı ve Matt ve Merlot'yla geçirdiği o korkunç geceden beri içinde bulunduğu kabuktan çıkmaya hazırdı. Dan'ın sevimli bir baş belasından başka bir şey olup olmayacağını zaman gösterecekti. Bunu zararsız bir flörtten, birkaç sır alışverişinden, küçük bir çekim kıvılcımından ve birkaç kahkahadan daha fazlasına dönüştürmeyi reddetti.

Aslında onunla çıkmayı kabul ettiğinden beri en büyük endişesi ne giyeceğiydi.

İşten sonra, Stephanie'nin tezgâhın arkasında koşuşturduğu marinanın restoranına uğradı.

Kara onu orada görünce şaşırdı. "Restoranınız yarın açılmıyor mu?"

"Öyle."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Hâlâ burada
çalışıyorum."

"Ahh..."

Omuz silkti. "Çoğu restoran ilk birkaç ayda başarısız oluyor. Bir yedek plana ihtiyacım var."

"Restoranınız başarısız olmayacak."

Stephanie tezgâhın arkasında kısa bir süre durdu ve Kara'ya döndü, yüzünde kırılğan bir ifade vardı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ne kadar sıkı çalıştığını gördüm ve Stephanie's Bistro'da yaptıkların hakkında harika şeyler duydum. Herkes bu konuda çok heyecanlı."

"Öyle mi?"

"Evet. Büyük bir hit olacaksın. Bunu biliyorum."

Stephanie'nin gözleri yaşlarla doldu. "Teşekkür ederim. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

"Bu iş sende."

"Umarım öyledir. Yarın akşam geliyorsun, değil mi?"

"Dört gözle bekliyorum. Eğlenceli bir şeyler giymek için buralarda nereye gitmeliyim?"

"Naughty & Nice'de Tiffany'yi görmeye git. Seni düzeltecektir."

"Orası bir seks dükkanı değil mi?"

Steph güldü. "Diğer şeylerin yanı sıra. Seksi şeylerin yanı sıra harika elbiseleri ve kıyafetleri de var."

"Ah, anladım. Kontrol edeceğim."

Saat geç olduğu için Kara önce eve gidip üstünü değiştirmek yerine hemen şehre inmeye karar verdi. Yarın erken saatlerde çalışacaktı ve bütün gün randevu için stres yapmak istemiyordu. Ha! Hayatının bu yeni dönemindeki ilk giyecek bir şeyi olsa bile muhtemelen giyerdi.

Feribot iskelesinin karşısındaki butiğe adımını attığında kapının zili çaldı. Herkes Tiffany'nin dükkânının dışında seksi şeyler giyerek ve araba kazalarına neden olarak mağazasını pazarladığını konuşuyordu. Kara korkusuz kadınlara hayrandı ve onunla tanışmayı dört gözle bekliyordu.

"Merhaba. Bir şey bulmanıza yardımcı olabilir miyim?" diye sordu güzel, siyah saçlı bir kadın.

"Bir elbise arıyorum ama burası bir iç çamaşırı mağazası gibi görünüyor." Steph'in söylediklerine rağmen hiç elbise göremedi.

"Aslında arka tarafta yazlık elbiselerimiz var. Size gösterebilir miyim?"

"Bu harika olur, teşekkürler."

"Tanışıyor muyuz?" Kara'yı dükkânın arka tarafına götürdü. "Tanıdık geliyorsun."

"Geçen sonbahar Luke ve Syd'in partisindeydin, değil mi?"

"Evet! bu. Ben Tiffany Sturgil, Maddie McCarthy'nin kız kardeşiyim." "Kara Ballard. Salt Pond'daki yeni fırlatma servisini işletiyorum."

"Şimdi her şey aklıma geliyor." Tiffany, mağazanın arka tarafında sıralanan sundress elbise raflarını işaret etti. "Olay nedir?"

"Stephanie'nin restoranının açılışı."

"Bunu dört gözle bekliyorum. Harika bir parti olacak." "Ne giyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok."

"Doğru yere geldiniz." Tiffany raflara baktı, aklında bir şey varmış gibi görünüyordu. "Buna ne dersiniz?" Eteğinde egzotik çiçekler olan kırmızı, askılı bir elbise tuttu. "Yazlık, ama çok gösterişli değil. İçimden bir ses senin gösteriştan hoşlanmadığını söylüyor."

"Pek bana göre değil," dedi Kara sırtarak. "Ama buna bayıldım. Deneyebilir miyim?"

"Kesinlikle. Patty, lütfen Kara için bir soyunma odası açar mısınız?"

"Tamamdır patron," dedi daha genç bir kadın.

"Bu elbiseyle mükemmel uyum sağlayacak mükemmel bir askısız sütyenim var." Tiffany ince olmaya çalışarak Kara'nın göğsüne baktı. "Otuz dört D mi?"

Kara ona baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Göğüslerini tanıyor," dedi Patty, Tiffany ve Kara'yı güldürerek.

Kara elbiseyi prova odasına götürdü ve son saniyeye kadar aynayı kontrol etmedi. Gördüğü şey hoşuna gitmişti ve bu hiç olmamıştı. Kural olarak, giyinip kuşanmaktan nefret ederdi.

Tiffany odadan çıktığında, "Muhteşem," dedi. "Kesinlikle," diye onayladı Patty.

Kara üçlü aynanın önünde durdu ve elbiseye her açıdan baktı. "Aynı fikirde olduğumu söylemeliyim. Mükemmel."

Tiffany ipeksi bir tanga tuttu. "Bu mükemmel olur." Kara tangaya korkuyla baktı. "Oraya hiç gitmedim."

Tiffany, "Tatlım, bu elbiseyle külot çizgilerin olamaz," dedi. "Sanırım haklısın. Hepsini alacağım."

"Harika!" Tiffany kasaya doğru ilerledi ama göz ucuyla Kara'nın tereddütünü görmüş olmalıydı. "Ne var?"

"Ben, şey... Bir randevum var. Birkaç yıl önceki kötü ayrılıktan beri ilk randevum. Sence bundan hoşlanır mı?"

"Nabızı atan her erkek bu elbiseyi ve senin üzerindeki görüntüsünü beğenir." Kara güldü. "Bir kızın içini nasıl güvenle dolduracağını iyi biliyorsun." "Bu benim işim."

Kara giyinme odasına girdi ve birkaç dakika sonra askıdaki elbiseyle çıktı. Tiffany satışı kapattı. "Tanıdığım biriyle çıkıyor musun?"

"Belki... Dan Torrington?"

"Dan'i *seviyorum*! Boşanma sürecimde harika bir iş çıkardı ve kariyerine büyük hayranlık duyuyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ondan haberin yok mu?"

"Sağlıklı bir egosu ve yakışıklı bir yüzü olan Los Angeles'lı bir avukat olduğu gerçeğinin ötesinde pek bir şey yok."

"Oldukça yakışıklı, değil mi?"

"Oldukça."

"Kız arkadaşım, Google'la biraz zaman geçirmen gerek." Tiffany bilgisayar monitörünü döndürdü ve klavyeyi tezgâhın diğer tarafına itti. "Bir göz at."

Birçok kez cazip gelmesine rağmen, sırf kendini korumak için onun hakkında daha derin bir araştırma yapmaktan kaçınan Kara, tarayıcıya Dan'in adını yazdı.

Stephanie'nin üvey babası da dahil olmak üzere haksız yere hapse atılmış insanların aklanmasına yardımcı olan başarılı kariyeriyle ilgili manşetleri taradı ve şok oldu. Gerçekte yaptığı işin bu olduğunu ona neden hiç söylememişti? Charlie Grandchamp için yaptıklarından nasıl haberi olmamıştı?

"Hiçbir şey söylemedi," diye kekeledi Kara. "Hiç söylemedi."

"Çok iyi bir kitap olur, değil mi?"

"Evet, öyle tahmin ediyorum. Vay canına. Onu tamamen çözdüğümü sanmıştım, biliyor musun?"

"İşte sana bir erkek - tam da onu tanıdığını düşündüğün anda." Tiffany, Kara'ya aldıklarının içinde olduğu çantayı uzatırken sırttı. "Açılışa görüşürüz."

"Yardımlarınız için çok teşekkürler." "Benim için zevkti."

Kara, elbisesi arka koltukta bir kancaya asılı halde eve dönerken onun hakkında öğrendiklerinin şokunu üzerinde taşıyordu. Kendini çok aptal hissediyordu. Adam sadece ona cennette otomatik bir yer kazandıracak türden bir iş yapmakla kalmıyordu, aynı zamanda ünlüydü ve hiçbir fikri yoktu.

Sadece neden ona söylemediğini merak ediyordu. Tecrübelerine göre, çoğu insan kendilerinden ve başarılarından bahsetmeyi severdi. Onunla çıkmak için aylarca süren bir kampanya yürütmüş ama onu etkileyebilecek tek şeyden hiç bahsetmemişti.

Neden?

Bunu ona sormak için yirmi dört saat nasıl bekleyecekti?

Onun ilgisini çekmemek için elinden geleni yaptığı için nerede yaşadığını ya da onunla nasıl iletişime geçebileceğini bilmiyordu. Gerçekten muhtemelen öğrenebilirdi. Gansett herkesin birbirinin işini bildiği türden bir yerdi. Ama onu aramaya çıkarsa, bu, vermeye hazır olduğundan emin olmadığı bir mesaj gönderirdi.

Bu yüzden ona gerçekte ne iş yaptığını ya da kitabının konusunu neden anlatmadığını sorabilmek için yarın geceye kadar beklemesi gerekecekti.

Ertesi gün yavaşça geçti ve gamzeli yakışıklı bir adamın ziyaretiyle bölünmedi.

Kara daha düne kadar ondan kurtulmaya çalışırken onu özlediği için kendine kızılıyordu. Eski nişanlısının ve eski en iyi arkadaşının ona yaptıklarını anlattıktan sonra bir şeyler değişmişti. Onun acısını muhtemelen başka hiç kimsenin anlayamayacağı kadar iyi anladığını düşündü. İkisi de sevdikleri insanlar tarafından aldatılmışlardı.

İşten sonra duş almak ve hazırlanmak için eve koştu.

Kara, boy aynasının önünde son bir kez dönerken kırmızı elbisenin *harika* görüldüğüne karar verdi. Yılda iki kez, genellikle düğünler ya da cenazeler için yaptığı saçlarına fön çekmek için zaman ayırmıştı. *Hangisi bu?* diye merak etti. Büyük İhanet'ten bu yana hiç olmadığı kadar hafif ve uçarı hissetmesine rağmen, kalbini tekrar riske atmaya hazır olduğundan emin değildi.

Yeni bir adamla çıkmak, Matt'le olan ilişkisine dair kendi kendine tuttuğu yas döneminin sona ermesi anlamına geliyordu. Onu sadece bir kötü adam olarak tasvir etmek, birlikte geçirdikleri iki yılın hakkını vermiyordu. O zamanın çoğunda mutluydu ve onun da mutlu olduğunu düşünüyordu. Sadece Matt ona

kız kardeşine karşı bir şeyler hissederken, onun hiç de mutlu olmadığını keşfetmişti. Sonradan öğrendiğine göre, duygularının değiştiğini ona söylemenin bir yolunu bulmaya çalışırken perişan olmuştu.

Bazı açılardan, tüm bu olanların en kötü yanı da buydu. Patlamadan bu yana kendisine yapılan çeşitli haksızlıkları düşünmek için iki uzun yılı olmuştu. Her seferinde aynı şeye geri dönüyordu: *Nasıl* fark etmemişti? Gözden kaçırdığı işaretler var mıydı? Olmuş olmalıydı ama birlikte geçirdikleri son birkaç ayı tekrar tekrar gözden geçirmiş ve arkasından neler döndüğünü gösteren hiçbir şey hatırlayamamıştı. O aylarda kız kardeşiyle de vakit geçirmişti ve yine hiçbir şey göze çarpmamıştı.

Her şey ortaya çıktıktan sonra Kara'nın kendine olan güveni de muhakeme yeteneği de darmadağın olmuştu. En yakınındaki iki kişi ona böylesine ihanet edebiliyorsa, bir daha kimseye nasıl güvenebilirdi? Bu düşünce onu istenmeyen bir üzüntüyle doldurdu ve yanına almak için bir kazak kaparken sinirlerini bozdu. Bu gece Dan'le dışarı çıkmaya ve olayı büyütmeden iyi vakit geçirmeye kararlıydı. Dan, her erkeğin bir kadından istediği şeyi isteyen başka bir erkekti ama ne onunla ne de başkasıyla *böyle* bir derdi vardı.

Adam kapısına hafifçe vurarak geldiğinde hâlâ moral konuşmasının ortasındaydı.

Kapıyı açmaya giderken, "İşte hiçbir şey olmuyor," diye fısıldadı. Kapıyı açtı ve neredeyse dudaklarından dökülecek olan şaşkınlık dolu nefesini bastırmak zorunda kaldı. Adam *muhteşemdi*. Lacivert bir spor ceket, açık mavi bir elbise gömleği ve hakiler giymiş, koyu renk saçlarını taramış ve son derece gösterişli görünüyordu.

Kırmızı, sarı ve turuncu Gerbera papatyalarından oluşan şenlikli görünümlü bir buket uzattı. "Senin için."

Adamın görünüşü ve beklenmedik çiçeklerle sarsılan kadın kapıdan geri adım attı. "İçeri gel."

Yaşam alanı ve mutfağı barındıran büyük açık odaya girdi ve etrafa bir göz attı. "Ne harika bir alan."

"Bunu sevdim." Çiçekleri ondan aldı ve vazo olarak kullanabileceği bir şey bulmak için dolapları karıştırmaya başladı. "Burayı bana Bay McCarthy kiraladı. O ve ailesi gerçekten iyi insanlar." *Gevezeliği bırak.*

"Ben de onlardan hoşlanıyorum. Grant ile yıllardır arkadaşız ama yakın zamana kadar ailesinin geri kalanıyla hiç tanışmamıştım." Kara'nın bir resmini eline aldı.

inceledi ve masaya geri koydu. Her ne kadar hâlâ hayal kırıklığına uğramış olsa da, taşındığında yanında getirdiği tek fotoğraf buydu. Diğer tüm aile fotoğrafları şimdilik depodaydı. "Onları sonsuza dek tanıyormuşsunuz gibi hissettiriyorlar."

"Evet, öyle." Güzel çiçekleri bir bira bardağına yerleştirmeyi bitirdi. "Çiçekler için teşekkür ederim. Onlar benim favorim."

"Gerçekten mi?" Bir şeyi doğru yaptığını duymaktan memnun görünüyordu. "Daha bariz bir seçim olan güller yerine onları tercih edeceğinizi tahmin ettim."

Kara, Matt'in ona gül kokusundan hoşlanmayan beş kadından biri olduğunu söyledikten sonra bile ona gül getirdiğini hatırladı. Çok az tanıdığı bu adamın, birlikte geçirdikleri iki yılın ardından onu Matt'ten daha iyi anlaması nasıl mümkün olabilirdi?

"Yine yanlış bir şey mi söyledim?" Dan gerçekten endişeli görünerek sordu.

"Hayır."

"Tam tüm ifadelerinizi gördüğümü düşündüğüm anda, yeni bir beni şaşırtıyorsunuz."

Kara buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Daha önce hiç kimse ona bu kadar ilgi göstermemişti.

"Bu arada," dedi, "harika görünüyorsun. Kapıyı açtığında bir an için nutkum tutuldu. Muhtemelen bunun çok sık olmadığından şüphelenecek kadar beni iyi tanıyorsundur."

Kara onun kendini küçümseyen yüz ifadesine kendini alamadı.

"Gülmen hoşuma gidiyor," dedi onu dikkatle izleyerek.

"Beni güldüren bir şey olmayalı uzun zaman oldu."

"Bu çok kötü." Ona bir el uzattı. "Gidip biraz daha gülmeye ne dersin?"

Kara, adamın uzattığı eli almadan önce nefes nefese bir süre ona baktı.

BÖLÜM

Sekiz

SAKIN OL. Dan'in Kara'yla akşamki stratejisi buydu. Çok ilgili, çok çekici ya da hiçbir şey yapmamış gibi davranma. Onu arabasına bindirmek için haftalarca uğraşmıştı ve onu daha iyi tanıyamadan şansını mahvedecek bir şey söylemekten ya da yapmaktan korkuyordu. Ve umutsuzca onu daha iyi tanımak istiyordu.

Arabanın kendisi gecenin ilk yanlış adımı olabilirdi. Los Angeles'ta çıktığı kadınların aksine, adaya getirtmek için inanılmaz paralar harcadığı üstü açık Porsche'den etkilenmiş gibi görünmüyordu. Bir erkek bazı şeyler olmadan yaşamamalıydı ve arabası kesinlikle onlardan biriydi.

Geriye dönüp baktığında, arabanın onun hakkında zaten oluşmuş olan, insanlardan çok eşyalara önem veren gösterişçi bir dağcı olduğu izlenimine katkıda bulunduğunu fark etti. Ona işiyle ilgili gerçeği söylemeyi düşündü ama bu kozu puana ihtiyacı olduğu zamana saklamaya karar verdi.

Eğer fırsat bulabilirse, bir noktada arabaya nasıl sahip olduğunun hikayesini onunla paylaşmak istiyor.

"Güzel araba," dedi, sinirlerini yatıştırmak için hiçbir şey yapmayan uzun bir sessizlik döneminden sonra. Kapıyı açtığı andan itibaren sersemlemişti ve onu inanılmaz kırmızı elbisesi içinde gördü. Ve saçları... Çok pürüzsüz ve parlaktı, yüzünün etrafına yumuşak dalgalar halinde dökülüyordu. Şüphelendiği gibi, erkek fatma dış görünüşünün altında çok seksi bir kadın gizleniyordu. Erkek fatma da çok seksiydi.

"Teşekkürler." *Neden ona söylemedi?* Onun kendisini tanımasını, gerçekten tanımasını istiyordu. "Kardeşime aitti. Afganistan'da öldürülen bir korucuydu."

Nefes nefese, elini onun koluna koydu. "Çok üzgünüm Dan." "Teşekkür ederim. Uzun zaman önceydi."

"Ben... Ben

düşündüm ki..."

"Ne?"

"İlk düşüncem arabanın gösterişli olduğuydu ve şimdi bunu düşündüğüm için kendimi çok kötü hissediyorum."

Dan güldü. "Çok gösterişli bir araba ve Dylan çok *severdi*. Onun sevdiği arabaya sahip olmak beni ona daha yakın hissettiriyor, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

". Çok mantıklı. Başka kardeşin var mı?" "İki kız kardeşim var, ikisi de büyük."

"Tek kardeşini kaybetmek çok zor olmalı."

"Yaşadığım en kötü şey. Kimsenin başına gelmesini istemezdim."

Kara bir sonraki söyleyeceği şey üzerinde kafa yoruyor gibiydi, bu yüzden Dan kendini sessiz kalmaya ve ne isterse sormasına izin vermeye zorladı. "Geçen gün işin hakkında konuştuğumuzda, neden bana gerçekte ne yaptığını söylemedin?"

Dan yüzünü buruşturdu. "Bunu duydun mu, ha?" "Evet."

Kadının kızgın mı yoksa sadece meraklı mı olduğunu anlayamadı. "Sana söylemediğim için kızgın mısın?"

"Sanırım daha çok şaşırdım. Tecrübelerime göre insanlar kendileri hakkında konuşmayı severler, özellikle de birilerini etkilemeye çalışıyorlarsa."

Hayata karşı açık sözlü yaklaşımı çok ferahlatıcıydı. "Yaptığım şey bu mu? Seni etkilemeye mi çalışıyorum?" Kendisiyle dalga geçtiğini düşünmemesi için soruya uygun miktarda mizah katmaya dikkat etti. Başka bir kadının yanında hiç bu kadar dikkatli davranmış mıydı? Hatırlayabildiği kadarıyla hayır.

Kadının gözlerinin yuvarlandığını görmek yerine hissedebiliyordu. "Sen olsan ne derdin?"

Bu

mu "Şey, ben, ah..."

?" "Mahkemede bir avukat adına ahkam keserken de bu kadar açık sözlü müsünüz?"

müşterileriniz?"

"Tamam, birincisi, ben *ahkam* kesmem ve ikincisi, ben açık sözlü konuşmamla tanınırım."

Kadının şehvetli kahkahası adamın içinde garip şeyler yarattı. Birden her tarafının ısındığını hissetti ve bir pencere açtı.

Saçlarını topladı ve sıkıca . "Sorun nedir?"

"Sis beş saniye içinde saçlarımı *kocaman* yapacak."

"Özür dilerim." Pencereyi kapattı, onun varlığında çok sıcak olmayı kabullenmişti.

"Peki neden bana işinizden bahsetmediniz?"

"Bilmiyorum." Gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Bunu bilmeni istemediğimden değil. Kibirli görünmek istemedim, bilirsin işte."

"Bunun için çok geç," dedi biraz daha gülerek.

Kendisiyle dalga geçmeyi bu kadar kolay bulması kibirli benliğini kızdırsa da, onun yaşadıklarından acı duyan yanı onu güldürebilmesine bayılıyordu. Bu nedenle, onun kendisine gülmesinden mutluluk duyuyordu. "Bunun ilk randevumuz olduğunu düşünürsek, bana karşı biraz kaba davranıyorsun. *Beni* etkilemek isteyeceğini düşünmüştüm."

"Öyle mi? Sadece çillerim olduğu ve Levi's giydiğim için bile seni etkilediğimi sanıyordum. Daha fazlasını yapmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Eğer dikkatimi çekmek istiyorsan." Bu yorumu şaka olarak yapmıştı ama hemen pişman oldu. "Kulağa öyle geldiğini kastetmemiştim Kara. Senin de bildiğin gibi tüm dikkatim senin üzerinde."

"Ne demek istediğini anladım" dediğinde sesindeki canlılık kaybolmuştu.

Dan büyük bir kumar oynadı ve onun eline uzandı. İlk başta direndi ama sonra rahatladı ve davetsiz misafiri kabul eder gibi göründü. "Gitmene izin vermekle delilik etti."

"Beni daha yakından tanıdığınızda öyle düşünmeyebilirsiniz. Bildiğiniz gibi ben her zaman kontrolü elinde tutmayı seven, kontrolcü bir cadalozum."

Kalbi onu daha iyi tanıma fikriyle mutlu bir dans yaptı. "Neden Bayan Ballard, benimle *açık* saçık konuşuyorsunuz?" diye sordu dramatik bir ürpertiyle.

"Kapa *çeneni*," dedi yine gülerek.

Onun gülmesine gerçekten bayılıyordu.

STEPHANIE'S BISTRO'DAKI MUHTEŞEM PARTİ DEVAM EDERKEN MAC, "EE, HEY," DEDI.

"Yarın yelken için kimler var? Kesin bir teklif aldım.

Grant'ten. Başka kimse var mı? Bir kere gidiyorum..."

Sand & Surf Hotel'in güvertesinde Stephanie, Grant ve çok sayıda aile üyesi ve arkadaşlarıyla bir araya geldiler.

"Ben giderim," dedi Evan. "Ekipmanlarım gelene kadar durma noktasındayım. Hazır çalayım bari." Grant'in şarkıcı ve söz yazarı olan kardeşi adada bir kayıt stüdyosu açıyordu.

"Yetenekli bir beden daha işime yarayabilir," dedi Mac. "Ne için?" Dan sordu.

Mac, Yarış Haftası'nda yarışan teknelerden birinin mürettebatının grip nedeniyle kenara çekildiğini, ancak kaptanın kendisi için mürettebatlık yapacak dört kişi bulabilirse hala yarışmayı umduğunu açıkladı.

"Ben yaparım," dedi Dan.

"Yelken açmayı biliyor musun Torrington?" Grant gülerek sordu. Dan,

"Yale'de yelken takımında olduğumu bilmenizi isterim," diye karşılık verdi.

"Oh, bizi ve Grey Poupon'unuzu bağışlayın." Grant'in züppe tonu Diğerleri kahkahalarla kükrüyor. "Bu ekip için fazla iyi olabilirsiniz."

Dan ona sıırıttı. "Muhtemelen sana birkaç şey öğretebilirim."

"Sen de varsın," dedi Mac. "Kaptana mesaj atıp gitmeye hazır olduğumuzu bildireceğim. Sıfır yedi yüz, çocuklar."

Diğerleri bu anons karşısında homurdandı.

Diğerleri görkemli bir şekilde ayrılmaya başlarken Dan ve Kara takıldılar; erkekler eşlerini ve kız arkadaşlarını Surf'teki verandadan taşıyarak birbirlerini geçmeye çalıştılar.

McCarthy'lerin kuzenlerinden biri olan Shane kalktı, iyi geceler diledi ve içeri girdi.

"Çok sessiz," dedi Stephanie. "İyi geceler diyene kadar burada olduğunu asla bilemezsin"

"Eskiden hiç öyle değildi," dedi Grant. "Ama çok zor şeyler yaşadı."

Dan Kara'ya baktı. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Onun için endişeleniyorum," dedi Grant. "Şimdiye kadar toparlanacağını umuyordum ama her geçen gün daha da içine kapanıyor."

"Biraz zaman verin." Kara bu yorumuyla diğerlerini şaşırttı. "Herkes aynı zamanda kendini toparlayamaz."

"Bu çok doğru." Dan karanlık denize bakıp Dylanı düşünürken acı dolu anılar yıllardır geçirdiği en iyi geceyi mahvetmekle tehdit ediyordu. O

Bunun olmasına izin veremezdi, o yüzden elinin tersiyle itti. "Biz de bu geceyi sonlandırmalıyız."

Kara, Grant ve Stephanie'yi güldüren bir uyarı tonuyla, "Diğerlerini geçmeye çalışmayı aklınızdan bile geçirmeyin," dedi.

Dan sırtıarak, "bile geçmez," dedi. Onun yerine ayağa kalktı ve önünde eğilerek kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

"Dürüst olmak gerekirse," diye homurdandı onun elini tutarken.

"Kendi hareketlerim olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor, teşekkür ederim." "Onları göstererek kendini yaralama."

Grant kahkahalarla inledi. "Oh, ondan hoşlanıyorum. Ondan çok ama *çok* hoşlanıyorum." "Ben de öyle." Dan, Kara'nın elini dudaklarına götürüp parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Ondan çok hoşlanıyorum."

"Sana iyi şanslar Kara," dedi Grant ciddi bir sesle. "İhtiyacın olacak o."

"Onunla başa çıkabilirim. O çoğunlukla konuşur."

Dan'ın ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı, çünkü arzu ona bir ışık huzmesi gibi çarptı.

Yıldırım. "Sadece konuşmakla olmaz."

"Ben de ondan hoşlanıyorum," dedi Stephanie.

Kara ona gülümsedi. "Beni davet ettiğiniz için teşekkürler ve restoran konusunda iyi şanslar."

"Bunu takdir ediyorum. Alabileceğim tüm şansa ihtiyacım var."

"Eğer bu gece bir gösterge olduysa, büyük bir hit olacaksın." Dan eğilip Stephanie'nin alnından öptü. Üvey babasını hapisten çıkarmak için birlikte çalıştıklarından beri, Dan onu yakın arkadaşı olarak görmeye başlamıştı, özellikle de Grant ile çok mutlu olduğundan beri.

Dan, Kara'nın elini sıkıca tutup onu merdivenlere doğru götürürken Grant'e, "Sabah görüşürüz," dedi.

"*Doğu Yakası* saatiyle sabah yedi," diye seslendi Grant. "Yedi değil 'La-La zamanı.'"

"Evet, evet, ."

Arabasına kadar üç blok yürüdükten sonra Dan, Kara için kapıyı tuttu ve onları North Harbor'a doğru sürdü. "Henüz eve gitmeye hazır değilim." Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordu.

"Ne yapmak istiyorsun?" "Buralarda yapacak ne var?"

"Fazla değil." Kara bir dakika sessiz kaldıktan sonra, "Yapabileceğimiz bir şey biliyorum," dedi.

"Kulağa umut verici geliyor," dedi en iyi imalı tonuyla. Onu iğnelemenin akıllıca olmadığını biliyordu ama elinde değildi.

"O değil."

"Oh, . Umutlu olduğu için bir adamı suçlayamam. Ne o zaman?" "Salt Pond'da bir gezintiye ne dersin?"

"Karanlıkta mı?"

", değil mi?"

"Tabii ki hayır, ama nereye gittiğimizi nasıl göreceksin?" "Olağanüstü bir gece görüşüm var."

"Bunu görmeliyim." Birkaç dakika sonra Dan, McCarthy's'in otoparkına park etti ve Kara'yı yüzer iskeleye kadar takip etti; burada önce kendisi bindi ve Kara'nın tekneye binmesine yardım etmek için elini uzattı.

"Bana yardım etmene izin veriyorum çünkü elbise giyiyorum." "Sana sadece elbise giydiğin için yardım ediyorum."

Gülümsemesini engellemeye çalıştı ama başaramadı, başını ona doğru salladı.

Ana iskelenin parlak ışıkları altında onun konsolun kilidini açıp tekneyi çalıştırmasını izledi. Teknenin ısınmasına izin verdikten sonra baş halatını çözdü ve ona kış tarafa geçmesini işaret etti. Gece berrak ve çok karanlıktı. Dan, ışıklı rıhtımdan uzaklaştıkça daha da muhteşemleşen yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı.

Dümandeki yerinden, "Oldukça ilginç, değil mi?" diye sordu. "Aynen öyle.

İçimden bir ses bunun ilk kez dışarı çıkışın olmadığını söylüyor.

gece geç saatlerde burada."

Omuz silkti. "Pek iyi uyuyamıyorum, bu yüzden yapacak bir şey var."

Ne anlama geldiğini düşünmeden arkasından yaklaştı ve koltuğa oturarak onu kendisine yaslanmaya teşvik etti.

Hemen kaskatı kesildi. "Um..." "Sakin ol.

Sadece seni sıcak tutmak istiyorum."

"Üşümüyorum."

Arkasından gülümsedi. Ondan daha azını beklemiyordu. "Bu şekilde üşümezsın."

Teslim olup adama yaslanmadan önce birkaç dakika boyunca sert ve boyun eğmez bir halde kaldı.

Kızın saçları yüzüne savrulurken Dan zaferi sessizce kutladı. Saçlarını atkuyruğu şeklinde topladı ve elbisesinin askılarının tek bir düğmeyle bir araya geldiği boynunun tatlı kıvrımını öpme isteğine engel oldu.

"Çok tanıdık gelmeye başladın."

Saçlarının kokusu onu çıldırtıyordu. "Öyle ?" "Öyle olduğunu biliyorsun."

"O kadar kötü mü?"

"Henüz karar vermedim."

"Kararını verdiğinde bana haber ver." "Dan-"

"Şşşt. Yolculuğun tadını çıkarmaya çalışıyorum."

Söyleyecek çok şeyi olduğunu bilmesine rağmen, tekneyi uçsuz bucaksız göletin uzak tarafına götürürken sessiz kaldı. Gözleri karanlığa alıştığında burayı görmenin oldukça kolay olduğunu fark etmek ilgisini çekmişti. Demir yerinin etrafını dolaşmak yaklaşık yirmi dakika sürdü.

"Bu senin arkadaşının, adı neydi, teknesi değil mi?" Dan sordu.

"*Robert*'ı mı kastediyorsun?"

"Yani şimdi onun adını gerçekten biliyor musun?" Bunun onu ne kadar öfkelenдіrdiğine inanamıyordu.

"Tabii ki adını biliyorum. Bana çıkma teklif etti." "Sen...o...o mu *yaptı*?"

Kara usulca güldü.

Saçlarını çekiştirdi. "Gülme bana." "Neden gülmeyeyim? Komiksin."

"Peki... ne dedin?" "Neye?"

Dan öfkeyle homurdanmak istedi ama sonra kızın onunla oynamaktan zevk aldığını fark etti. Kendisi pahasına da olsa, onun bu şakacılığı hoşuna gitmişti.

"Sana çıkma teklif ettiğinde."

"Ona haber vereceğimi söyledim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ona bir cevap vermeden önce bu gecenin nasıl geçtiğini görmek istedim." Dan ona doğru uzandı ve motoru kapattı.

"Hey!" Umduğu gibi ona döndü. "Bunu yapamazsın!"

Oturmaya devam eden Dan, kadının saçlarını serbest bıraktı ve iki elini yüzüne koymak için uzandı. Kadın ondan uzaklaşmaya çalıştığında Dan direndi.

"Yapma."

Karanlıkta bir süre birbirlerine baktılar ve sonra adam onu yavaşça ama kararlı bir şekilde kendine doğru çekti.

"Dan-"

"Şşşt. Bu randevuya bu kadar çok şey bağlı olduğunu bilmiyordum. Başka biriyle çıkmak istemediğinden emin olmalıyım."

Dudakları yumuşakça, geçici olarak buluştu. Vücudundaki her hücre acele etmesini istese bile yavaş gitmeye dikkat ediyordu. Bir an için kendine bunun onun yıllardır ilk öpücüğü olduğunu hatırlattı. Çok erken, çok fazla şey talep ederek bunu mahvedemezdi. Uzun süre karşılık vermeyeceğini düşündü ama sonra dudakları onunkilere değdi. Onun da kendisini öptüğünü fark ettiğinde, dudaklarını daha iyi hizalamak için başını sağa doğru eğerken, bir elini boynunun arkasına doğru kaydırarak onu sabit tuttu.

Çok tatlı, çok dikkatli ve çok yaralıydı. Ayağa kalkıp onu kendine doğru çekerken bu son kısmı unutamıyordu. Sonra kolları boynunu sarmak için yukarı kalktı ve sevinçle haykırmak istedi. Ama bunu yapmak yerine, dilinin nazik fırçalarıyla alt dudağını boyadı, ipucunu anlamasını ve onu içeri almasını umdu.

Su teknenin gövdesine vurdukça, kızın ağzı açılıp dili onunkine değene kadar onunla dalga ve onu kandırdı. Kadının daha fazlası için yaptığı daveti kabul ederken içinden çıkan hırıltıdan gurur duymuyordu. Öpüşme derinleştikçe, kendini ona doğru bastırdı ve koltuk ile konsol arasındaki küçük boşluğu giderek artan uyarılmasını gizleyemeyecek kadar daralttı. Onu öpmeye devam ederken, adam onları kapalı alandan çıkardı ve teknenin motoru için bir kapak görevi de gören ortadaki oturma alanına kadar destekledi.

Onu üstüne çektiğinde şok geçirdi. Kimdi bu kız ve utangaç, çekingen Kara'ya ne yapmıştı? Şikâyetçi olduğundan değil ama kızın içine ne girdiğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Vücutları artık sıkıca aynı hizadayken, Dan onun tatlı öpücüklerinin kendisine yaptıklarının kanıtını daha fazla saklayamadı. Ona bastırdı ve kendisini itmesini bekledi. Bunun yerine, kolları Dan'in boynuna dolandı ve dudakları daha açgözlü bir hal aldı.

En son ne zaman bir şeyi onu istediği gibi istediğini hatırlamıyordu ve onun başka biriyle çıkacağı düşüncesi tamamen dayanılmazdı.

Sırtını dikleştirdi, boynundaki sıkı tutuşu bıraktı ve gömleğini pantolonundan çıkarmak için ellerini spor ceketinin içine soktu. Yumuşak ellerini sırtında hissettiğinde nefesi kesildi.

"Ah, üzgünüm," diye fısıldadı ondan uzaklaşmaya başlarken.

"Hayır, *hayır*, üzülme. Durma. Dokun bana."

Elleri adamın belinden kayarak sırtına çıktı ve daha fazla öpücük için onu tekrar aşağı çekti.

"Ben de sana dokunmak istiyorum. Sorun olur mu?" Kızın başını salladığını görene kadar nefesini tutarak bekledi. Sonra elbisesini tutan düğmeye uzandı ve onu serbest bıraktı, kız fikrini değiştiremeden elbiseyi geriye doğru sıyırdı. İki parmağını tek bir hareketle oynatarak askısız sütyeninin ön kopçasını açtı.

Dolgun göğüslerini ortaya çıkarırken ve meme uçlarının serin gece havasında çakıllanmasını izlerken, kendi kafasındaki kükremeden duyabildiği tek şey onun hızlı nefes alışığıydı. "Çok güzel," diye fısıldadı başını eğip sert ve boncuklu bir ucu ağzına götürürken.

Haykırdı ve saçlarını kavradı, emerken, yalarken ve çekiştirirken onu göğsüne sıkıca tuttu, tüm bu süre boyunca ereksiyonunu bacaklarının davetkar V'sine sürttü. "Tanrım, Kara. Seni istiyorum." Adam kulak memesini ısırmadan bir saniye önce boynuna doğru fısıldadı.

Kemerine uzanıp çekerek açtığında elleri sakar ve beceriksizdi.

Tam o anda söylemek istediği bir şey vardı, ama pantolonunun fermuarını açıp elini içine soktuğunda kelimeler dudaklarında kayboldu. Anında serbest kalmanın eşiğinde, dikkatini diğer göğsüne geri verdi ve onun dikkatini dağıtarak biraz zaman kazanmaya çalıştı. Bunun olduğuna inanamıyordu. Utangaç, isteksiz Kara neredeydi? Ve bunu ne kadar ileri götürmeyi planlıyordu? Oldukça ileri gitmiş olmasını umuyordu çünkü onun tatlı göğsü ağzındayken ve yumuşak eli shaftını okşarken daha fazla dayanamayacaktı.

Dan bacağına uzandı ve onu açmak için yukarı ve aşağı doğru itti. Tüm bu olanlara bir son vermesini bekleyerek, bir yandan göğüslerini emmeye devam ederken, bir yandan da dikkatini şimdilik kalçasının iç kısmına odakladı. Dikkatini dağıtmaya kararlı bir şekilde, meme ucunu dişlerinin arasına aldı ve tüm dikkatini verdiğinden emin olmak için sadece yeterince sert ısırdı. Onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak elini daha yukarı kaldırdı ve tümseğini kaplayan küçük bir saten şeridiyle karşılaştı. *Vay* anasını, diye düşündü adam, kumaş parçasını bacaklarının arasındaki nemin üzerinde gezdirirken.

Onun kendisini istediği kadar o da onu istiyordu.

Bir şekilde aklını başına toplamayı başardı. "Kara-"

"Durma. Lütfen durma."

"Emin misin?" İsteyeceği son Şey, sabah onun piŐmanlıęıyla uğraşmak ve onu kazanmak için her Şeye yeniden başlamak zorunda kalmaktı.

Başını salladı ve eskisinden daha sert bir Şekilde onu okşadı ve Dan'ın düşünebildiği tek Şey onun sıcaklığına gmlmektir. Bu düŐünceyle ondan ayrıldı ve hızla ceketini, gömleğini ve pantolonunu çıkardı. Elbisesini beline kadar iterek tangayı tatlı yanaklarının arasından çekip çıkardı ve kasıklarını derin derin koklamak için yüzüne yaklaştırdı. "Mmm." Keşke o anda kızın yüzünü görebilseydi. Kıp kırmızı olacağına dair her Őeyiyle bahse girerdi. Cüzdanında, çok eski olmadığını umduğu bir prezervatif buldu ve kendini onun kuşağına bırakmadan önce yuvarladı. "Hl emin misin?"

"Evet."

"Yarın benden nefret etmeyeceğine söz veriyor musun?"

"Senden nefret tek yolu acele ."

İki kez söylemesine gerek yoktu. Kollarını ona dolamıŐ ve vücudunu onunkine doğru kavislendirerek, bunu en az onun kadar istediğine dair her türlü sinyali gönderiyordu. Parmakları onu kaygan ve hazır buldu ve dikkatini onun çekirdeğindeki sıkı sinir demetine odakladığında, tepki olarak nefesi kesildi. Kontrolünü kaybettiğinde, parmaklarının ısrarlı hareketini sürdürürken onun içine doğru itti.

Ve sonra onu normalde gösterdiğinden çok daha az gösteriŐle tekrar öpüyordu. nemli olan tek Şey ona olabildiğince yaklaşmak ve onun vermek istediği kadarını almaktı. Sert davrandığı için pişman olacağını bildiği halde kendini durduramayarak kızın içine girdi. Kıyıya ulaŐmaya kararlı bir dalga gibi, her ikisinin de etraflarındaki karanlık geceye ağlamasına neden olan eŐzamanlı bir serbest bırakma ile kırılına kadar yoğunluk arttı ve arttı.

Parmakları onun omuzlarına gömülmüŐ, kendi doruk dalgalarını sürerken, onu sıkı i kaslarıyla kavrarken, bunun katıksız, inanılmaz zevkinden gözleri kafasının içinde geri yuvarlanıyordu. Daha önce hiçbir Şey böyle olmamıştı, yeryüzüne geri dönüp onu altında titrerken bulduğunda fark etti.

"Soğuk mu?"

"Sayılır."

Dan isteksizce ondan uzaklaştı, yerdeki paltosuna uzandı ve ona sardı. "Daha iyi misin?"

"Evet, teşekkürler. Eğer onu da almak istersen pilot koltuğunun altında bir plaj havlusu var."

Dan havluyu aldı ve onun yanına uzanarak ikisini de havluyula örttü. "Buraya gel," dedi huysuzca, paylaştıklarından sonra ona yakın olmak istiyordu.

Ona doğru döndü, gözleri her zamankinden daha genişti ve saçları birbirine karışmıştı. Adam bir kolunu ona doladı ve saçlarını geriye doğru düzeltti.

"Benden nefret etmeyeceğine söz vermiştin." "Etmiyorum."

"Ya da kendin."

"Buna asla söz vermedim."

"Kara-"

"değil," dedi küçük bir kahkaha atarak. "Oldukça iyiyim."

Yüzünü onun saçlarına gömdü ve tatlı kokusunu içine çekti. "Bir prezervatifim daha var."

"Bu doğru mu?"

"Mmm." Bu, boynuna karşı söylendi ve onu titreten bir dil darbesiyle noktalandı. "Açayım mı?"

"Buna benim evimde devam etmeye ne dersin, orası biraz daha sıcak ve yatak çok daha yumuşak."

Dan onun kendisini yatağına davet ettiğine inanamıyordu. Aylardır ona karşılıksız gibi görünen çılgınca bir aşk besledikten sonra, kendini çimdiklemek istedi. "Burayla orası arasında fikrini değiştirmeyecek misin?"

Saçının bir tutamını alnına doğru savurdu, bu hareket kalbinin sendelemesine neden oldu. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Robert'la çıkmayacak mısınız?"

Kız ona baktı ve sonra güldü; onu yeniden ateşleyen derin, boğuk bir kahkaha. "Robert'la çıkmayacağım."

İçine bir rahatlama doldu. "O zaman diğer prezervatifimi seninle paylaşacağım."

"Bana karşı *çok* iyisin."

"Tamamen katılıyorum."

BÖLÜM

Dokuz

KARA aklını kaçırmıştı. Dan Torrington'la, hem de lansmanlardan birinde, çılgınca seks yapmasının tek açıklaması buydu. Eğer bu kadar zevk almasaydı, kendini kontrol edemediği için utanırdı.

Patlayıcı tutkunun ardından, rahatsız edici bir farkındalık yaşadı.

Matt'le evlenmiş olsaydı, Dan'le yaşadıklarını asla yaşamayacaktı.

Aradaki fark hayat değiştirecek kadar belirgindi.

Kara hayatının bir erkek tarafından değiştirilmesini istediğinden emin değildi. Bunun olmasına daha önce bir kez izin vermişti ve tekrar böyle bir şeye hazır değildi. Onunla ilişkisini sadece seks ve biraz da eğlenceyle sınırlı tuttuğu sürece hayatta kalabilir, hatta belki ondan zevk bile alabilirdi.

Ama ona aşık *olmayacaktı*.

Mümkün değil. Nasıl olmaz? Sonunda Maine'de geride bıraktığı dram, kalp ağrısı ya da diğer ıstırapların hiçbirini içermeyen yepyeni bir hayata doğru yol alıyordu. Tek istediği huzur ve sessizlikti ve Dan'le bu ikisine de asla sahip olamayacaktı.

Yine de, hayatının en yoğun orgazmlarından birkaçını daha yaşayacaktı.

Onunla neden bu kadar farklıydı?

Tekneyi rıhtıma geri getirip bağlarken tek düşünebildiği buydu, çünkü vücudu kendisi için de yeni olan artçı şoklarla zonklamaya devam ediyordu. Genelde her şey başlamadan biterdi ama bu sefer değil. Onunla değil.

Onun *bu konuda* da olağanüstü olacağını bilmeliydi. Yaptığı her şeyde iyi görünüyordu.

Kara kendi kendine onu eve getirebileceğini, onunla tekrar seks yapabileceğini ve sabahleyin daha fazlasını vaat etmeden gitmesine izin verebileceğini söyledi. İkisi de tek gecelik bir ilişkiye rıza gösterebilecek yetişkinlerdi. Bundan daha fazlası için can atmıyordu ve adam gitmeden önce bunu ona söylemenin bir yolunu bulacaktı.

Onları marinadan evinin önündeki araba yoluna kadar olan kısa mesafeye götürürken sessizdi.

Dan Torrington asla sessiz olmazdı. İçeri girdiklerinde sessizliği onu germiştir.

Bakışları, onun en sevdiği çiçek olduğunu bilmeden getirdiği Gerbera papatyalarından oluşan şenlikli bukete takıldı. Bu ilk randevuda birçok şeyi doğru yaptığı için ona hak vermeye hazırdı ama eğer izin verirse hayatını ele geçirebilecek türden bir adamdı.

Ona izin vermezdi.

Son iki korkunç yıl ona bir şey öğrettiyse, o da sadece kendine güvenilebileceğiydi. Refahını bir başkasının ellerine bıraktığı anda, kendi durumunun kontrolünü kaybetmişti. Bu bir daha olmayacaktı.

Adam ona bakışıyla onu akılsız ve diğer her şey haline getirirken bile aklını başında tutacaktı.

Sonra bir parmağını sırtında gezdirdi ve kadın o kadar çabuk tekrar içine girdi. Adam tehlikeliydi.

Kara ona döndü.

Sanki daha önceki karşılaşma hiç yaşanmamış gibi ona hissedilir bir açıklıkla baktı.

Adam aralarındaki mesafeyi kapatmak için bir adım attığında, kadın buna bir son vermek için çok geç olmadığını fark etti. Eğer hayır derse ve gitmesini isterse, gidecekti. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Kelime dilinin ucundaydı. *Hayır. Artık yok. İşte bu kadar.*

Ama bunu söylemeye cesaret edemiyordu. Ellerini çıplak kollarının üzerinde gezdirirken ve tüm vücudunda tüyler diken diken olurken olmazdı. Ona aya asılmış gibi, dünyada istediği tek kadınmış gibi bakarken olmazdı.

Ona değer verildiğini hissettirdi, ki bunu ona gösterene kadar ihtiyacı olduğunu bilmiyordu.

Sadece bu gece için, diye düşündü adamın dudakları bir başka umutsuz öpücükle onunkileri bulmadan önceki anda.

Her şey çok fazlaydı.

O çok fazlaydı ve yeterli değildi.

Beyni, adamın dilinin ısrarla onunkine değmesiyle iyice karışmıştı, yoksa bu iki şeyin aynı anda nasıl mümkün olduğunu merak edebilirdi.

Dan onu yatağa doğru geri geri götürdü ve giderken elbisesinin düğmesini çözdü.

Sütyenini ve külotunu teknede çantasına koyduğu için elbisesi düştü ve onu çıplak bir şekilde adamın bakışlarına bıraktı.

Buna ve bu kez onu gerçekten görmesini mümkün kılan, sürekli açık bıraktığı gece lambasına pişman oldu.

"kamaştırıcısın, Kara. Kesinlikle büyüleyici."

Bunlar tekneden ayrıldıklarından beri söylediği ilk sözlerdi ve tam da onun duymaya en çok ihtiyaç duyduğu sözlerdi.

Bunu nasıl yaptı?

Bu tür soruları düşünmemek daha iyiydi, çünkü bu iş sabah bitecekti. Onun neye ihtiyacı olduğunu daha o ihtiyaç duymadan bilmesinin ne önemi vardı ki?

Onu yatağın kenarına oturacak şekilde ayarladı ve ayaklarını omuzlarına yerleştirirken arkasına yaslanmasını teşvik etti.

Bekle bir

dakika. Aman

Tanrım.

Bu hiçbir zaman özellikle zevk aldığı bir şey olmamıştı, ama formuna sadık kalarak, ona şimdiye kadar sadece okuduğu türden bir zevk vermek için tüm durakları çıkarırken ona kendi adını unutturdu.

Tam bitirdiğini düşündüğü anda, her şeye yeniden başladı. Kaç kez olduğunu unutmuştu.

Her şeyin izini kaybetti.

Adam içine girip onu soktuğu seks komasından çıkarırken, onu eve getirmekle büyük bir hata yaptığını anladı. Bu adam sürekli oynayan biriydi ve o kimse tarafından tutulmakla ilgilenmiyordu.

Ama ellerini altına sokup derin vuruşlarını alması için onu kaldırdığında, bu adam tarafından tutulmanın o kadar da kötü gibi rahatsız edici bir düşünceye kapıldı.

Hayır, hayır, hayır.

"Kara."

Gözlerini açtı ve ona bakarken buldu, yüz ifadesi hiç görmediği kadar ciddiye ve içinde zonkluyordu.

"İyi misin?"

Hayır, iyi değildi. Hem de hiç. Ama yeni bir salgının başlaması tüm vücudunu alarma , bu çılgınlığa bir son verecek gücü kendinde toplayamıyordu.

"Evet, ben iyiyim."

O gülümseme. O lanet gamzeler. Ona çılgılık attıran güçlü orgazmlar.

Bu büyük bir hataydı.

Belki de hayatının en büyük hatasıydı.

KARA'NIN ALARMİ SAAT ALTIDA ÇALDIĞINDA DAN AĞLAMAK İSTEDİ. O ZAMANDAN BERİ kısa bir süre uyudu ve denize açılmayı kabul ettiği için içtenlikle pişman oldu. Ama Mac ve diğerleri ona güveniyorlardı, bu yüzden sözünden dönmeyecekti. Yine de bunu istiyordu. Tek istediği gece boyunca yaşadıklarının daha fazlasıydı, hayatının en iyi seksiydi.

Yanı başında uyuyan, saçları yastığa yayılmış ve dudakları sevimli bir şekilde büzülmüş Kara'ya baktı. O kadar güzeldi ki, geceyi onunla geçirdiği için kendini dünyanın en şanslı piçi gibi hissediyordu.

Asıl soru buradan nereye gidecekleriydi. Bu büyülü bir gece mi olacaktı, yoksa daha fazlasının başlangıcı mıydı? Bu sorunun cevabını öğrenmeyi çok istiyordu ama sormak için onu uyandırmayacaktı. Bunun yerine yataktan kayarak çıktı ve odanın içinde dağınık halde duran kıyafetlerini toplamakla meşgul oldu.

Onu eve davet etme konusundaki fikrini değiştirmemişti. Aksine, evine vardıklarında daha da heveslenmişti. Gömleğindeki eksik düğmeler ne kadar hevesli olduğunun bir göstergesiydi. Dan için gömleğindeki boşluklar zor kazanılmış kupalar gibiydi. Şimdi umut verici bir başlangıcı berbat etmediğinden emin olmalıydı.

"Gidiyor musun?"

Dan döndü, onun uyanık olmasına şaşırmıştı. "Bir saat içinde limanda olmam gerekiyor." Yatağın kenarına oturdu ve onun açıkta kalan omzunu öptü.

Ondan uzaklaştı.

"Ne?"
"Hiçbir şey."
"Benden nefret etmeyeceğine söz vermiştin." "Etmiyorum."
"Ama?"
"Hiçbir şey," dedi tekrar.
Endişe içinde dalgalanıyordu. "Neden bunu söyleyip duruyorsun?"
"Çünkü istediğim bu, hiçbir şey. Dün gece eğlenceliydi. Çok keyif aldım. Ama bu artık bir şey olduğumuz anlamına gelmiyor."
"Yani beni sadece için mi kullanıyordun?"
"Ben öyle bir şey demedim!"
"Sen ne dersin o zaman?" İçindeki acıyı ve öfkeyi dışarı atma ihtiyacı duyan Dan ayağa kalktı ve kemerini yerden alarak kararsız elleriyle ilmeklere geçirdi.
"Kimseyle ilişkim olsun istemiyorum." Adam nihayet ona ulaşmadan önce haftalardır olduğu gibi uzak ve kapalı görünüyordu. "Bunu sana en başından beri söyledim."
"Seks yapmamamız gerektiğini biliyordum. Bu gerçekleşirken pişman olacağımdan şüpheleniyordum ve şimdi bundan eminim."
"Pişman olduğun için üzgünüm."
"Pişman olduğum tek şey en başa dönmüş olmamız." Saatini koluna taktı ve köşedeki sandalyeden ceketini aldı. "Ve şu anda bunu daha fazla tartışacak zamanım olmadığı için üzgünüm çünkü gitmem gereken bir yer var."
"değil. Tartışacak bir şey kalmadı."
İnanmaz bir ifadeyle ona bakarak, "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Kara. Bundan daha cesur olduğunu sanıyordum. Sanırım yanılmışım." Kızın yüzüne son bir kez bakma hatasını yaptı ve sözlerinin onu sersemlettiğini ve incittiğini fark etti. Bundan pişmanlık duysa da bunu söylediği için pişmanlık duymuyordu çünkü o da kendisini incitmişti.
Arabada, elleri ağrıyana kadar direksiyona vurdu. "Allah *kahretsin!*"

KARA BİR TOPUN İÇİNE KIVRILDI VE YORGANI BAŞININ ÜZERİNE ÇEKTI.
Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

İlk düşüncesi: Bu tam da kaçınmayı umduğu türden bir sahneydi.

İkinci düşüncesi: O bir pislikti.

Üçüncü düşüncesi: Bunu hak etmemiştir.

Ugh! Ona iyi davranmaktan başka bir şey yapmamıştı ve başka bir adamın günahlarının acısını ondan çıkaracak kadar kötü bir kaltaktı.

Telefon numarası hâlâ kendisinde olmadığı için onu arayıp özür dileyemiyordu ama ilk fırsatta bunu ona söyleyecekti.

Adam denize açılırken ve muhtemelen onun hakkında en kötü düşünceleri düşünürken nasıl bütün gününü kendini bok gibi hissederek geçirebilirdi?

Bunların hepsi Matt ve Kelly'nin suçuydu. Ona kazık attıklarında onlar da kazık atmışlardı ve ona kalan da bu olmuştu.

Düzgün, seksi, harika bir adam ondan gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Onunla ilk tanıştığundan beri samimiyetini yüzlerce kez kanıtlamıştı ve hayatının en erotik gecesinde sonra nasıl karşılık vermişti?

Ona kendisinden hiçbir şey istemediğini söylediğini ve yakışıklı yüzünde beliren acı ifadesini hatırlayınca irkildi.

Ciddi olmadığı halde neden bir şey söylemişti?

"Neyin var senin?"

Yüzünü sildi, yatakta doğruldu ve favoriler listesindeki ilk kişi olan Bertha'yı aramak için telefonuna uzandı.

"Günaydın, aşkım. Bu ne güzel bir sürpriz."

Kara, büyükannesinin ıstakoz teknesine güç veren dizel motorun alçak uğultusunu duyabiliyordu. Bu ses Kara'nın temel çocukluk anılarından birini oluşturuyordu. "Hava nasıl?" Maine'de hava durumu umurunda bile değildi ama Bertha'nın en sevdiği konulardan biri olduğu için sordu.

"Yılın bu zamanı için sevdiğimden daha soğuk, ama şu ana kadar bugün iyi bir vurgun yaptık." "Buster seninle mi?" Otistik amcası en iyi tuzak avcılarından biriydi.

ve Kara'nın en sevdiği insanlardan biriydi. "Her zamanki gibi tuzaklar üzerinde çalışıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim.

Selamımı söyle." "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Neden?"

"Cidden Kara, bir şeye üzüldüğünü tek kelimeyle anlayamayacağımı mı sanıyorsun?"

Gülmenin mümkün olduğunu düşünmezdi ama bunu Koca B'ye bırakın. "Bir adam var..."

"Hallelujah ve Tanrı'ya şükürler olsun!" "Durun."

"Durmayacağım. O salak Matt için yas tutmanı yeterince izledim. Bana yeni adamın hakkında her şeyi anlat."

"O benim adamım değil... Sence Matt salağın teki mi?" "Evet."

"Bunu bana neden hiç söylemedin?"

"Çünkü bunu duymak istemezdim. Gerçi geriye dönüp baktığımda, bir şeyler söylemeliydim, böylece onlar tarafından gafil avlanmayacaktın."

"Haklısın, bunu duymak istemezdim. Onun doğru kişi olduğunu düşünmüştüm."

"O asla senin için doğru kişi olmadı. Kelly onu hak ediyor." "Bertha!"

"Ne? Kendi kız kardeşine yaptığını yapan biri, onun gibi önemsiz, bencil bir adamı hak eder. Ama bu kadar aptallık yeter. Bana yeni adamdan bahset."

"Adı Dan Torrington." "Avukat mı?"

"duydun mu?"

Derin kahkahası Kara'nın çocukluğundan beri en sevdiği seslerden biriydi. "Tatlım, tüm dünya onun adını duydu."

"Biri bana onun ne iş yaptığını anlatana kadar bilmiyordum."

"bazı vakalarını okudum ve bazı resimlerini gördüm." "Ve?"

"Adamın günahkâr derecede yakışıklı olduğunu söylememe gerek var mı?"

"Hayır, . Ayrıca çok hoş, çekici, sinir bozucu, ısrarcı, komik, seksi..."

"Aman Tanrım. Bu kulaklarıma müzik gibi geldi, aşkım. Seni gerçekten hak eden biriyle tanışmanı çok istiyordum."

"Dan'ın bildiğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana ondan bahsetmek için aradın." "Bu yüzden aramadım!"

"Yalancı."

"Neden beni bu kadar iyi tanımak zorundasın? Bu çok sinir bozucu."

"Yani bana genç hayatında bin ya da iki kez söyledin. Dan ile ne oldu da bu kadar üzgünsün?"

"*Bazı şeyler* oldu. Hazır olduğumdan emin olmadığım şeyler."

"Tanrı aşkına, Kara. Tabii ki buna hazırsın. O aptalla olan saçmalık iki yıl önce oldu. Hâlâ onu düşünüyor olamazsın."

"Onu hiç düşünmüyorum."

"O zaman sorun ne?"

"Bilmiyorum. Bir şey beni Dan'e teslim olmaktan alıkoyuyor. Ondan hoşlanıyorum. Gerçekten hoşlanıyorum. İstemedim ama sürekli karşıma çıkıp bana Mountain Dew getiriyor."

"Adam zaten kalbine giden yolu biliyor." "Kalbim eskisi gibi değil."

"Evet, öyle. Şimdi eskisinden daha güçlü çünkü sahibi onu kime verdiğiine dikkat etmezse neler olabileceğini biliyor."

"Yani kalbim senin bu senaryonda bir insan mı?"

"Onun gibi bir şey. Demek istediğimi anladın."

"İstiyorum."

"deneyebileceğin biri mi?" "Belki. Kendisi de ağır şeyler yaşamış." "O zaman nereden geldiğini anlıyor olmalı."

"Bence öyle, ta ki hayatının en romantik gecesinden sonra ondan hiçbir şey istemediğini söyleyen sefil bir kaltağa dönüşene kadar."

"Ouch. Bu pek iyi gitmemiş olmalı."

"Öyle olmadı. Onu incittim ve bunu yapmak istemedim."

"Korkup kaçmayı bırak ve lanet olası hayatını yaşa, olur mu? O ikisine bir saniye daha zaman ayırma ya da dikkatini verme. Onlara olanlar onların suçu, senin değil."

"Böyle olacağını tahmin etmediğim için bu biraz da benim suçum."

"Senin görmeni *istemediler*. Bu onlar hakkında her şeyden daha çok şey söylüyor. Kafanın içinde kira ödemededen yaşamaya devam etmelerine izin verme. Dan gibi bir adam hayatında pek çok şey yapıyor olabilirdi. Hatırı sayılır yeteneklerini nasıl kullanmayı seçtiğine bir bakın. Bu onun bir insan olarak kim olduğu hakkında çok şey söylüyor."

"Evet, öyle."

"Yani onunla aranı düzeltecek ve kötü bir kaltak olduğun için özür mü dileyeceksin?"

"Elime geçen ilk firsatta."

BÖLÜM

On

Dan'in gününe Kara'nın attığı **tekmeye** başladıktan **sonra**, Tiffany Sturgil'in kendisini dükkânından attırmaya çalışan eski kocasıyla yaşadığı son tartışmanın tatmin edici bir şekilde çözülmesiyle işler yoluna girmişti. Ev sahibi, paranın yanlış hesaba yatırılmasıyla karşılıksız çıkan kira çekinin yerine Tiffany'nin ona başka bir çek vermesine izin vermeyi kabul etmişti.

"Jim'i arayıp Gansett'teki hayattan ne kadar keyif aldığımı ve adada ikinci bir avukata ihtiyaç duyulduğu için kalıcı olarak taşınmayı düşündüğümü bildirmeyi kendime görev edindim."

Tiffany kahkahalarla güldü. "Oh, bu harika! Çok korkmuş olmalı."

"En hafif tabiriyle," dedi Dan gülerek. "Onu birkaç kez iş başında gördükten sonra, kendi işimi yaparak onu adadan kovmaktan ne kadar mutlu olacağımı söyledim."

Tiffany yine güldü. "Onu adanın yasal işleri üzerindeki tekeline tehdit etmekten daha fazla korkutacak bir şey söyleyemezdin."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Söylemeliyim ki, ona kendi ilacını tattırmak eğlenceliydi. Ona seni rahat bırakmasını yoksa iftira davası açacağımızı söyledim, ki bu onun işine gerçekten çok iyi gelir. Ashleigh'i ilgilendiren konular dışında ondan bir daha haber alacağınızı sanmıyorum."

Diğer çocuklar telefonla konuştuğu için onu azarlıyorlardı. Bir dakikaya daha ihtiyacı olduğunu söylemek için parmağını kaldırdı.

"Çok teşekkür ederim."

"Tamamen benim için bir zevkti."

"Zamanın için bana bir fatura gönder."

"artık. Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim. ."

"Eğer özel bir hanımefendi için hediyeye ihtiyacınız olursa, dükkana gelin, size bir şeyler ayarlayayım."

"Anlaştık. Yakında görüşürüz."

Kadının teklifi, özel kadının bir daha görüp göremeyeceğini merak etmesine neden oldu. Dan telefonu kabindeki sırt çantasına koydu ve diğer adamların aniden ortaya çıkan yoğun sisi tartıştıkları kokpite döndü.

"Yarış hâlâ devam ediyor mu?" Dan, kaptan Steve'e sordu.

"Ne yapacaklarını duymayı bekliyoruz, ama arayabilirim. Sis beni korkutuyor."

Dan bunu duyduğuna sevinmişti çünkü sis onu da korkutuyordu ve Kara'yla arasını düzeltmek için adaya dönmeye can atıyordu.

Yanında oturan Grant omzuyla onu dürttü. "Kara ile randevun nasıldı?"

"Harika, ta ki bu sabah bana bunun tek gecelik bir şey olduğunu ve benden başka bir şey istemediğini söyleyene kadar."

"Bekle... Bu sabah hala onunla mıydın?"

"Bana kaybolmamı söylediği diğer kısma odaklan." "Direkt olarak bunu mu söyledi?"

"Bu kadar çok kelimeyle."

Karnına yediği gerçek yumruklar, ondan gelen *hiçbir şey* kelimesinden daha az acıtmıştı. Onunla arasını düzeltmesi gerekiyordu ve daha fazla bekleyemezdi. Hızlıca kalkıp kamaraya giderek telefonunu aldığında ve daha iyi çekeceği güverteye döndüğünde Grant'i şaşırttığını anlayabiliyordu. Marinayı arayıp onun numarasını istemeyi planlıyordu.

Grant ona meraklı bir bakış attı. "Ne yapacaksın-"

Büyük bir çarpma Grant'in sözlerini kesti ve hepsini uçurdu. Dan'in vücudunun sağ tarafı sert bir şeye çarptı ve bir saniyeliğine bayılmasına neden olan yakıcı bir acı hissetmesine yol açtı. Suyun altında kaldı ve yüzeyi bulmak için mücadele etti. Yüzeye çıktığında soluk soluğa kaldı ve yan tarafındaki ve kolundaki keskin acıdan dolayı neredeyse onu tekrar bilinçsizliğe sürükleyecek şekilde bağırdı. . O

Dylan'ı kaybettikten sonra anne babasına ve kız kardeşlerine bunu yapamazdı.

Onlar için ve Kara için hayatta kalmalıydı. O ne derse desin, işleri bitmemiştir. "Dan!"

Grant'in sesi Dan'in hayatı boyunca duyduğu en iyi şeydi. "İşte," demeyi başardı ama yüzüne çarpan bir dalga ciğerlerine tuzlu su gönderdi ve yüzeyin üzerinde kalmaya çalışırken öğürmesine ve boğulmasına neden oldu. Öksürmek şimdiye kadarki en acı verici şeydi. Sağ kolu fena halde kırılmıştı ve su üstünde kalmak için savaşıırken hiçbir işe yaramıyordu.

Soluna baktı ve Grant'in bir şeylerle boğuştuğunu gördü ve ona yaklaşmaya çalıştı ama kaburgaları yanıyordu. Her hareketi ona ölüyormuş gibi hissettiriyordu. Belki de ölüyordu.

"Benimle kal, Steve!"

Grant'in keskin çığlığı Dan'in Steve'in ağır yaralı olduğunu ve Grant'in onu kurtarmaya çalıştığını fark etmesini sağladı.

Yoğun bir çaba göstermesine rağmen Dan yine yüzeyin altına kaydı.

Yukarı doğru tekmelemeye çalıştı ama acı o kadar şiddetliydi ki hareket etmemek daha kolaydı.

Sonra bir kol etrafına dolandı ve onu acı içinde yüzeye doğru sürükledi. Dan kaburgalarından ve kolundan gelen acıyla çığlık attı.

"Sakin ol." Grant nefes nefese kalmıştı ve ikisini de ayakta tutmak için mücadele ediyordu. "Tuttum seni."

"Steve..."

"Bilmiyorum." Grant ağlıyor muydu? Dan bunu .

"Kardeşlerin."

"Onu da bilmiyorum. Onları çağırdım ama cevap vermediler."

Bunu söylerken Grant'in sesi kesildi. Sesi kısılana kadar kardeşlerine seslendi ama kimse cevap vermedi.

Mac, Evan ve Steve'in kendilerine çarpan şeyin etkisiyle ölmüş olabileceklerini anlamak çok zordu.

Ya onlara doğru gelen başka tekneler ya da gemiler varsa?

Bu düşünce dehşet vericiydi ama acı tüm dikkatini vermesini gerektiriyordu.

"Soğuk," dedi Dan.

"Biliyorum. Ben de öyle."

"Grant..."

"Ben buradayım dostum. ."

SIS KARA'NIN GANSETT'TE GÖRDÜĞÜ KADAR YOĞUNDU. BÜYÜK MAC

ona ilkbaharın sonlarının sis mevsimi olduğunu, havanın sudan daha hızlı ısındığını söylemişti. Haziran sonuna kadar hemen hemen her öğleden sonra sis çöktüğünü söylemişti.

Ama bugünün sisi bambaşkaydı ve kendini suda güvende hissetmiyordu.

Sabahki ilk seferinden marinaya geri döndü ve günün geri kalanında ya da sis dağılana kadar hizmeti iptal etmeyi planladı.

Yaklaşırken, otoparktan gelen acil durum ışıklarının parıltısını yakaladı. Sisin içinde kırmızı ve mavi ışıklar ürkütücü bir parıltı yayıyor, bu da endişesini daha da artırıyordu. Ne olmuştu acaba?

Tekneyi bağladı ve büyük bir grubun toplandığı restorana doğru koşarak rampadan ana iskeleye çıktı.

"Neler oluyor?" diye sordu ve Stephanie ağlarken Big Mac'in ona sarıldığını fark etti.

Yaşlı adam üzgün görünüyordu.

Stephanie ondan uzaklaştı ve Kara'ya elini uzattı. "Adamların bindiği tekneye bir gemi çarptı."

Dan'le geçirdiği son anlar zihninde canlanırken, sözleri Kara'nın kalbine bir bıçak gibi saplandı.

"Aman Tanrım." Kara bacakları tutmayınca bir sandalyeye çöktü. "Az önce Dan'le birlikteydim. Onu bu sabah gördüm. Gayet iyiydi. İyi olmak zorunda, değil mi?"

Kara'nın yanına oturan Stephanie onun elini sıktı.

Polis şefi Blaine Taylor Luke'a, "Teknede kimlerin olduğunu öğrenmek için Linc'i arayacağım, sonra da kasabaya gidip Bayan McCarthy'yi bulacağım," dedi.

Luke, "Burada onlarla birlikte olacağım," dedi.

Blaine boş gözlerle sise bakan Big Mac'e baktı. "Ne olursa olsun, suya çıkmasına izin verme."

"Yapmayacağım."

"Blaine."

Stephanie'nin tek kelimesi onu durdurdu. "Birinin Grace ve Maddie'ye söylemesi gerekiyor."

"Ben hallederim."

"Teşekkür ederim."

"Ne yapacağız?" Kara sordu. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı." Bu sabahki o korkunç sahnenin Dan'le geçirdiği son anlar olmasına imkân yoktu. "Fırlatmayı dışarı çıkarabilirim."

"Hayır, Kara." Stephanie'nin sıcak eli tekrar onunkini kapladı ve ne kadar fark etmesini sağladı. "senin için güvenli olmaz. Burada kalmalıyız ve... Onların bize dönmesi için dua etmeliyiz."

"Bu yeterli değil." Ona söyleyemeden ölürse kendini asla affetmeyecekti... Söyleyebilseydi ona ne söyleyecekti? Onun olağanüstü biri olduğunu ve ona karşı onu korkutan şeyler hissettiğini, o kadar ki bir pislik gibi davrandığını. "Bu sabah her şeyi berbat ettim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biz... Dün gece bir şeyler oldu ve ben... Sonrasında ona bir pislik gibi davrandım. Ama öyle demek istemedim." Kara, soğukkanlılığını koruma kararlılığına rağmen dökülen gözyaşlarını sildi. "Öyle demek istemedim."

"Bunu ona söyleme şansın olacak. Bundan eminim." "Nereden biliyorsun?"

Stephanie karnını ovuşturdu. "Grant ölseydi bilirdim gibi hissediyorum. Burada hissederdim, biliyor musun?"

Kara, Stephanie'nin verdiği güvenceye tutunarak başını salladı. "Dan gitmiş olsaydı bunu hisseder miydin emin değilim."

"Yapardın. Bunu iliklerine kadar hissederdin. Bu çılgınca gelebilir ama ben buna inanıyorum."

Her şey için olduğu gibi dua ederken alabileceği her türlü güvenceyi kabul edecekti. Eğer ona daha önce söylediklerinde ciddi olmadığını söyleme şansı bulamazsa, hayatına nasıl devam edeceğinden emin değildi.

DAN ACIDAN SAYIKLIYOR VE KONTROLSÜZCE TITRIYORDU.

Soğuk, bilinci gidip geldikçe acısını daha da artırıyordu.

Kendine her geldiğinde Grant oradaydı ve ona iyi olacaklarına dair güvence veriyordu. Tutunacak bir şey bulmuştu. Dan bunun ne olduğundan emin değildi.

"Bizi arıyorlar. Eminim babam ve diğerleri Sahil Güvenlik'in tamamını aramaya çıkarmıştır."

Dan daha uzun sürerse, bulunmasını kutlamak için hayatta kalamayacağından korkuyordu.

Kayıp kardeşleri yüzünden sarsılmış olması gereken Grant'i teselli etmek istedi. Aynı gemideydiler. Neden birbirlerini bulamıyorlardı? Mac ve Evan ölmüş müydü? Eğer öyleyse, Grant böyle bir şeyden nasıl kurtulabilirdi? Peki ya Steve? O neredeydi?

Acı onu o kadar derine sürükledi ki Kara'nın onu izlediğini gördüğünde halüsinasyon gördüğünü hissetti. Onunla hiçbir şey istemediğini söylemişti ama yalan söylüyor olabileceğini düşündü. Kendisine mantıklı gelen saçma sapan kelimeler mırıldanarak ona böyle söyledi.

Ona aşık oluyordu. Belki de Luke Harris'in mutfağındaki o ilk gece çoktan aşık olmuştu.

Onun kırmızı elbiseli görüntüsü zihninde bir film gibi oynuyordu.

Dudakları onu öpmekten ve çok kuru olmaktan acıyordu. Tuzlu su yüzüne çarptıkça canını yakıyordu. Acı tuzlu su onu boğduğunda öğürdü.

"Sakin ol," dedi Grant. "Sakin ol."

Dan onu bir daha göremeyeceği düşüncesiyle ağladı.

Böyle bir şey olamazdı.

Ona karşı ne hissettiğini söyleyebilmek için hayatta kalmalıydı. Onun aynı şeyleri hissetmemesi önemli değildi. Onu sevdiğini bilmeliydi.

"Grant..."

"Öyle mi?"

"Eğer işler kötü giderse..." Kaburgalarından ve kolundan yayılan keskin acıyı bastırmak için nefes almakta zorlanıyordu. "Kara'ya söyler misin... Onu sevdiğimi söyler misin?"

"Onu gördüğünde kendin söyleyebilirsin."

"Söyleyeceğimden emin değilim."

"Sen göreceksin, ben de Steph'i göreceğim ve ikisine de onları sevdiğimizi söyleyeceğiz." "Bana hatırlatmaya devam et, tamam mı?"

"Evet, yapacağım."

Sisin içinde zamanın varlığı sona ermişti. Her dakika bir saat gibiydi ve her saat bir hafta gibi geliyordu. O kadar, o kadar üşüyordu ki, bir daha ısınabileceğini hayal bile edemiyordu. Soğuk onu titretiyordu. Titremenin verdiği acı onu defalarca bayılttı. Kendine geldiğinde, nerede olduğundan asla emin olamıyordu.

"Kara."

"Seni bekliyor."

"Ben ölemem. Ailem... Kardeşimi kaybettim."

"Ölmeyeceksin. Ölmene izin vermeyeceğim."

"Grant."

"Ben buradayım. . İyi olacağız."

Sevgili kardeşlerinin nerede olduğunu ya da hâlâ hayatta olup olmadıklarını bilmezken nasıl bu kadar güçlü olabiliyordu?

KARA, DAN'IN KAYIP OLDUĞUNU SÖYLEMEK İÇİN BÜYÜKANNESİNİ ARADI.

"Oh, tatlım. Az önce onunla birlikteydin!"

"İçinde bulunduğu tekneye siste bir gemi çarptı." Söylediği her kelime ağrıyan kalbini acıtıyordu.

". Bunu yaşadığınız için çok üzgünüm. Sahil Güvenlik ne diyor?"

"Bir kişinin öldüğünü biliyoruz ama kim olduğunu henüz öğrenemedik. Aralarında üç kardeşin de bulunduğu dört kişi daha vardı. Onları bulamıyorlar."

Kara, kayıp adamlardan hiçbirinden haber alınamayan gün uzadıkça kalbinin defalarca bıçaklandığını hissetti. Dan'le konuşmak, ona davranış biçimi için özür dilemek, bir şans daha istemek, ona sarılıp öpmek ve hayatı için şükretmek için her şeyini verebilirdi.

"Ona karşı tam bir pisliktim, Bertha."

"Sence neden öyle davrandın?" "O... O

bana çok fazla şey hissettirdi." "Bunu

duymak beni çok mutlu etti." "Ona

karşı bir pislik olduğumu mu?"

"Hayır," dedi kıkırdayarak. "Kendini yeniden hissetmeye izin verdiğini duyduğuma sevindim."

"Ama yapmadım. Benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davrandım, oysa bu doğru değildi. Ve şimdi... Bilmeden ölebilir..."

"O biliyor, tatlım. Her duygunu ele veriyorsun. Küçüklüğünden beri seni bir kitap gibi okuyabiliyorum. Bilmemesine imkan yok."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Bekle, birinin haberi var."

Kara, Maddie ve kız kardeşi Tiffany'ye yaklaşmak için hareket etti. "Mac aradı," dedi Maddie.

Mac'in annesi Linda ağlayarak, "Şükürler olsun İsa," dedi. Koca Mac kolunu karısına doladı.

"Steve, kaptan, öldürüldü. Evan Mac'le birlikte. Grant ya da Dan'i henüz bulamadılar."

Herkesi doyurduğu ve elinden geldiğince meşgul olmaya çalıştığı için bütün gün fırıl fırıl dönen Stephanie, Grant'ten haber alınamadığını duyunca solgunlaşır gibi oldu. Üvey babası Charlie koluna girerek onu gruptan uzaklaştırdı.

Kara, Bertha'ya "Kardeşlerden ikisi bulundu," dedi. "Dan ya da arkadaşı Grant'ten henüz haber yok."

"İnancını koru, tatlım. Eve, sana dönmek istediğini biliyorsun." "Beni bir daha görmek istemezse onu suçlamam."

"Seni görmek isteyecektir. Senin bir mücevher olduğunu biliyor." "Dinlediğin için teşekkürler, B."

"Beni haberdar edin. Tüm sevgimi yolluyorum."

"Ben de seni seviyorum ve seveceğim."

Kara, Dan ya da Grant'ten haber alınamadığını duyduktan sonra kalbinde yepyeni bir acıyla Stephanie'nin Charlie'ye sarılışını izledi. Grant'in kız kardeşi Janey ve kocası Joe'nun yanına oturdu; Janey'nin kardeşlerinden haber beklerken çektikleri ıstırapın ortasında onu teselli etmek için ellerinden geleni yapmışlardı.

Dan'den hâlâ haber alınamadığını duyduktan sonra Kara yine yıkıldı. O acı dolu gün boyunca o kadar çok ağlamıştı ki gözleri ağrımış ve şişmişti. Bir bakıma, bu kadar üzölmeye hakkı olmadığını düşünüyordu. Marinada toplanan insanlar oğulları, kardeşleri, kocaları, babaları, nişanlıları ve uzun süreli aşkları için endişelenmekten akıllarını kaçırmışlardı. Sadece bir kez buluştuğı bir adam için bu kadar üzölmeye ne hakkı vardı?

Peki ya bu şimdiye kadar çıktığı en iyi randevuysa?

Hayatının en iyi seksinden bahsetmiyorum bile.

Tanıştıkları ilk andan itibaren ona inanılmaz davranmıştı ve tekrar incinmekten korktuğı için onu kol mesafesinde tutmuştu. Dan'in ölmüş olabileceğini düşünmek Matt'i kaybetmekten çok daha fazla acı veriyordu.

Joe ve Janey gitmek için kalktıklarında Kara, Tiffany'nin masalarına doğru geldiğini görünce gözyaşlarını sildi. "Merhaba Tiffany," dedi Kara.

Janey Tiffany'ye sarıldı. "Bugünkü tüm desteğiniz için teşekkürler."

Janey'nin spontane sevgi gösterisi karşısında irkilmiş görünen Tiffany, sarılmaya karşılık verdi. "Senin için berbat bir gün olduğunu biliyorum."

Janey başını sallarken gözleri yaşardı. "Onlar benim aptal kardeşlerim ve her birini seviyorum. Onları görür görmez, bize bunu yaşattıkları için ağızlarının payını vermeyi planlıyorum."

Arkasından Joe gülümsedi. "Sana yardım edeceğim."

Janey'nin ailesiyle konuşmaya gittiklerinde Tiffany, Kara'nın yanına oturdu. "Nasılsın?"

Kara omuz silkti. "Tek düşünebildiğim, bu sabah ona karşı ne kadar kötü bir sürtüğüm."

"Bu sabah, ha? Bu randevunun iyi geçtiği anlamına mı geliyor?"

"Öyle de denebilir. Elbiseyi çok sevdi." Kara neredeyse iradesi dışında akmaya devam eden gözyaşlarını sildi. "Şimdi tek düşünebildiğim, ya onu bir daha göremezsem ve ona söylediğim son şey, bu doğru bile değilken onu bir daha görmek istemediğim olursa? Dileğim kesinlikle gerçekleşti." Başını katlanmış kollarının üzerine bıraktı, omuzları hıçkırıklarla titriyordu.

Tiffany elini Kara'nın sırtında gezdirdi, birbirlerini çok az tanıdıkları için bu şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı.

Başını kaldırdı ve Tiffany'ye baktı. "Çok sinir bozucu derecede ısrarcı, biliyor musun?"

"Senden gerçekten hoşlanıyor olmalı."

"Bence öyle ve ben ona karşı çok kabaydım çünkü bana olan ilgisi beni korkutuyor. Ya o... Tanrım, bunu söyleyemiyorum bile."

"Ne kadar zor olsa da, daha fazlasını öğrenene kadar en kötüsünü düşünmemeye çalışın." "Deniyorum ama başaramıyorum."

Tiffany Kara'yı kucakladı.

"Teşekkür ," dedi Kara geri çekildiğinde. "Sen iyi bir arkadaşınsın."

Tiffany gülümsedi ve bir tutam saçı Kara'nın kulağının arkasına sıkıştırdı. "Senin için yapabileceğim bir şey olursa bana haber verir misin?"

Kara başını salladı ve yüzünü silmek için kolunu kullandı. "Ona çok kötü davrandım."

"O büyük bir çocuk ve kolay kolay pes etmez."

"Hayır, kesinlikle öyle değil," dedi Kara küçük bir atarak. "Bir şey duyana kadar seninle kalacağım."

"Bunu yapmana gerek yok. Ben iyiyim."

"Emin misin?"

"ama bugünkü dostluğunuzu asla unutmayacağım."

Tiffany ona tekrar sarıldı. "Asla çok fazla arkadaşımız olamaz." Kara'nın telefonunu aldı ve numarasını programladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Tekrar teşekkürler, Tiffany."

"Dan için ve senin için dua edeceğim."

Kara'nın çenesi titreyerek başını salladı ve Tiffany'nin elini sıktı.

BÖLÜM

On bir

Dan ya da Grant'ten haber alınamayan saat **daha** geçtikten sonra Kara, telefon numarasını Big Mac'e verdi ve bir şey duyduklarında aramasını istedi. Eve gidip yalnız başına ağlamak istiyordu.

"Yapacağım, tatlım."

Perişan görünüyordu, sanki o gün cehenneme gidip gelmiş gibiydi.

Kara üç oğlunun ölü mü yoksa sağ mı olduğunu daha kötü bir şey düşünemiyordu. Şimdi ikisinin hayatta olduğunu biliyorlardı ama Grant'in akıbetini öğrenmek için beklemek Koca Mac ve diğerlerine ağır geliyordu. "Eminim iyilerdir."

"Tabii ki öyleler." Ona zorla gülümsedi. "Dan sana karşı o kadar tatlı ki muhtemelen sana ulaşmak için kıyıya doğru yüzüyordur."

Kara bu yoruma güldü. "Ben bunu yapmazdım." "İnancını koru."

"Deniyorum."

"Bir şey duyar duymaz sizi arayacağım."

"Teşekkür ederim."

Kara marinadan ayrıldı ve dairesine kadar olan kısa mesafeyi yürüdü.

Karanlıkta oturup Dan'le geçirdiği her dakikayı düşündü; Luke'un evinde tanıştığı andan, her şeyin değiştiği önceki geceye kadar. Dünyada en son istediği şey onu bir daha hiç görmemek olduğu halde bu sabah neden böyle davranmıştı?

Adam acı ve kafa karışıklığı içinde gittikten beş dakika sonra, koşup bunu kastetmediğini söylemek istemişti. Keşke öyle ,

Belki de bütün günü onunla arasını düzeltme şansını asla elde edemeyeceğinden korkarak geçirmeyecekti. Ne zaman onun soğuk suda, sisin içinde, muhtemelen yaralı ve yalnız başına neler yaşıyor olabileceğini düşünse, feryat etmek istiyordu.

Uzun süre karanlıkta oturup telefonun çalmasını, bu arafı öyle ya da böyle sona erdirecek bir haber gelmesini bekledi.

Büyükannesi mesaj atıp son durumu sordu.

Henüz bir şey yok.

Sizi düşünüyor ve arkadaşınız için dua

ediyorum. Seni seviyorum.

Seni daha çok seviyorum.

Bu ironi onun gözünden kaçmamıştı. Matt'i kız kardeşine kaptırmanın, aşağılanmanın ve ihanetin üstesinden gelmişti. Ama her nasılsa, birlikte çok kısa bir süre geçirmiş olsalar da, Dan kazada ölmüş olsaydı onu kaybetmeyi asla atlatamayacağını biliyordu.

On biri on geçte telefonu Big Mac'ten gelen bir aramayla çaldı.

Telefonu açtığı anda Kara'nın kalbi durdu.

"Onları canlı buldular. Dan ağır yaralı ama hayatta, Grant de öyle."

"Oh, Tanrıya şükür."

"Sen , tatlım. Onlarla feribot iskelesinde buluşmaya gidiyoruz.

Başka haberler olursa size haber veririm."

"Aradığınız için çok teşekkür ederim."

"."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken rahatlama tüm vücudunu kapladı. Büyükannesine mesaj attı. *Yaşıyor ama yaralı. Daha fazlasını duyduğumda sana haber vereceğim.*

Şükürler olsun. Biraz dinlenmeye çalış.

Dinleneceğim. Bugünkü desteğin için

teşekkürler.

Ne zaman istersen, canım.

Bir süre sonra kapının çalınmasıyla koşarak kimin baktı. Blaine kapının eşiğinde durmuş, bitkin görünüyordu.

"Şef Taylor? Her şey yolunda mı? Dan-"

"Dan seni soruyor. Dr. Lawrence seni onu görmeyi için getirmemi istedi. Eğer istersen."

"Beni mi soruyor?" Kızın harap olmuş gözleri doldu. "Gerçekten mi?" "Gerçekten," dedi Blaine yorgun bir gülümsemeyle.

"Çantamı alayım."

Sessizlik içinde kliniğe gittiler.

Kara o kadar gergindi ki kırılacakmış gibi hissediyordu. Ona bu şekilde davrandıktan sonra onu istemesi ne anlama geliyordu?

"O... O iyi mi?" Blaine kliniğin otoparkına girdiğinde sessizliği bozdu. Dan'in yaralarının boyutunu sormaya korkuyordu.

"Kolunu ve birkaç kaburgasını kırmış. Ayrıca suda uzun süre kaldığı için hipotermi geçirmiş."

"Oh. Tamam." Kulağa ne kadar kötü gelse de, çok daha kötü olabileceğini biliyordu.

Blaine cipini kliniğin ana kapısının önünde durdurdu. "Seni eve götürmek için burada kalmamı ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Muhtemelen bir süre burada kalacağım ve daha sonra eve yürüyebilirim."

Blaine gösterge panelindeki bir bölmede sakladığı kartvizitlerden birine uzandı ve arkasına cep telefonu numarasını yazdı. "Araca ihtiyacın olursa beni ara. Geçirdiğin üzücü gün ve geceden sonra karanlıkta eve yürüme."

Kara kartı ondan aldı. "Teşekkür . Çok nazıksınız." "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Bir an tereddüt etti ve sonra hızla kapıdan çıkıp kliniğe koştu.

Kara'nın kalbi o kadar hızlı atıyordu ki Dan'i göremeden hasta olmaktan korkuyordu. Resepsiyonda kimse yoktu, bu yüzden tedavi odalarına yöneldi ve Mac'in yanında Maddie'yle uyuduğunu, Evan'ın Grace'e kıvrıldığını ve Stephanie'nin Grant'in yatağının yanında durup ona baktığını gördü. Adamlar serumlara ve bip sesi çıkarıp yanıp sönen başka makinelere bağlıydı.

Stephanie, Kara'yı görünce başını kaldırdı. "O iyi mi?" Kara fısıldadı.

Stephanie başını

salladı. "Öyle mi?"

Stephanie başını salladı ve ağlamaya başladı.

Kara ona sarılmak için odaya girdi. Uzun ve zorlu gün boyunca birbirlerine bağlanmışlardı ve diğer kadınların her biri şimdi Kara'ya yakın birer arkadaş gibi geliyordu. "Artık her şey yolunda. Her şey yolunda."

"Kendime bunu söyleyip duruyorum ama buna inanmakta zorlanıyorum."

Grant kıpırdandı ve bir inilti çıkardı. "Steph."

Kara'dan uzaklaştı ve yüzünü sildi. "Buradayım bebeğim. Buradayım."

"Daha yakına. Üşüyorum. Çok."

Stephanie nişanlısıyla birlikte yatağa girdiğinde Kara odadan çıktı ve Dan'i yan odada uyurken buldu. Doktor başında dikilmiş, bir çizelgeye bir şeyler yazıyordu.

Kadın kapıda belirlediğinde başını kaldırıp baktı. "Sen Kara mısın?"

Başını salladı, gözlerini Dan'den alamıyordu.

"Ben Dr. David Lawrence."

Dan solgundu ve yüzü çürüklerle doluydu. Saçları diken diken olmuş, dudakları kurumuş ve çatlamıştı ama yaşıyordu. Tanrı'ya şükür hayattaydı ve ona söylemek için bir şansı daha vardı... Ona ne söyleyeceğinden emin değildi ama bir daha *hiçbir şey* kelimesinden bahsetmeyecekti.

David'e baktı. "Acaba..."

"İçeri gelin ama onu itip kakmamaya çalışın. Kırık kolu ve kaburgaları yüzünden çok acı çekiyor."

Kara temkinli adımlarla odaya girdi. "Tamam."

Dan'in gözleri açıldı ve onu buldu. Gülümsemeye çalıştığında dudakları geri tepti ve yüzünü buruşturdu.

"Dudaklarına sürebileceğim bir şey var mı?"

"Biraz merhem getireyim," dedi David.

"Geldin," dedi Dan, sesi bir biraz daha fazlaydı. "Tabii ki geldim."

"Yapacağından emin değildim."

"Beni korkuttun." Kara yatağın yanındaki sandalyeye çöktü ve onun sol elini kavradı. Sağ kolu sargılıydı ve karnının üzerinde duruyordu.

Avuç içlerini aynı hizaya getirmek için elini çevirdi. "Kendimi korkuttum." "Korkunç olmalı."

"Neyse ki pek bir şey hatırlamıyorum. Neredeyse değildim. Sanırım Grant hayatımı yaklaşık elli kez kurtardı. İnanılmaz biriydi."

"Ona teşekkür etmeyi unutmamalıyım."

"Nasıl olur?"

"Çünkü şimdi özür dileme şansım var." "Ne için?"

"Bu kadar kötü davrandığım için, senden hoşlanmadığımı ya da seninle olmaktan zevk almadığımı düşünerek gitmene izin verdiğim için ya da-"

Onun elini sıktı. "Dur. Bunların hepsini biliyorum. Kötü bir ayrılıktan sonra ilk kez böyle bir şey yaşadın ve biraz korktun. Anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Elbette." Hareket etmeye çalıştı ve acıdan inledi. "Bu şekilde bırakmak benim de hoşuma gitmedi. Seni düşünmek... Birlikte geçirdiğimiz geceyi... Korkunç bir günü atlatmamı sağladı, bunun için teşekkürler."

Adamın kaybolduğunu duyduğundan beri ilk kez gülümsedi. "Yardım edebildiğime sevindim."

"Yardım ettin."

"İyileşirken yanında olacağım. Söz veriyorum." "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Sus. Sen hayatıma girdikten sonra, en azından senin için bunu yapabilirim."

"*Büyülenerek* girdiğimi düşünmek hoşuma gidiyor."

Onunla her zaman yaptıkları gibi şakalaşmak kalbini daha hafif ve daha az yük altında hissettirdi. Sonunda yeniden nefes alabildi. "*Nezaketen*."

David merhemle döndü.

"Teşekkür ederim." Kara ondan aldı ve Dan'in işkence gören dudaklarına nazikçe uyguladı.

"Bir süre öpüşmek yok," dedi kederli bir sesle.

Onunla tartışmak için bir bahane bulmaktan her zaman mutlu olan kadın, yatağın üzerine eğilerek yanağını, burnunun ucunu ve o içini çekip gözlerini kapatırken her bir kapağını öptü. "Uyu. Uyandığında burada olacağım."

Elini bir kez daha sıktığında gözleri kapalı kaldı.

Kara, o korkunç gün boyunca bir ömür boyu ağlamış gibi hissetmesine rağmen gözyaşları akmaya devam ederken birleşmiş ellerinin üzerine eğildi. Ona iyileşme sürecinde yanında olacağına dair söylediklerinde ciddiydi. Onu tekrar ayağa kaldırmak ve eski haline döndürmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

HER	ZAMAN	DAN	UYANDI	YUKARI	SIRASINDA	O
	UZUN,	ACI VERİCİ	GECE,	O		

Kara'nın yatağının yanında oturup elini tuttuğunu görene kadar tekrar suya girdiğini düşündü. Seruma koydukları şey acıyı dindirmeye yardımcı olmuştu,

ve ısıtıcı battaniye şimdiye kadar hissettiği en iyi şeydi. Ama hâlâ iliklerine kadar üşüyordu ve titremesi diğer her şeyi acıtiyordu.

"Ne istiyorsun?" "Susadım."

Bir bardak buzlu sudan bir yudum almasına yardım etti. "Bu şimdiye kadar içtiğim en iyi şey." "Eminim öyledir."

"Tuzlu suyun tadı sekizinci saatten sonra iğrenç olur."

"Hayal bile edemiyorum." Saçlarını alnından geriye doğru itmek için yatağın parmaklığına uzandı. "Saçların Brillo gibi."

"Tuzlu su."

"Tuzlu suya kızgınız."

"Evet, öyleyiz."

Dudaklarına biraz daha merhem sürdü. "İyi hissettiriyor. Teşekkürler."

"Sorun değil. Senin için başka ne yapabilirim?"

"Gel yanıma uzan. Hala çok üşüyorum."

"Seni incitmekten korkuyorum."

"Yapmayacaksın. Sol taraf iyi."

Kara ayakkabılarını tekmeledi ve her zamanki gibi dikkatlice hareket ederek onun yanına yerleşti.

"Daha yakın."

"Harekete geçmek mi istiyorsunuz, Avukat Bey?"

Adamın derin iniltisi onu güldürdü. "İstesem de yapamazdım, ki yapıyorum."

Kara battanileri üzerlerine çekti ve bacağını onunkinin üzerine koydu.

"Daha iyi misin?"

"Çok daha iyi. Sıcak ve kızarmışsın. Dışarı çok soğuktu. Hayatımda hiç bu kadar üşümemiştim."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Tekrar okyanusta yüzmek istemem için biraz zaman geçmesi gerekebilir." "Seni suçlamıyorum."

"Benim için endişelendin mi?"

"Tanrım, evet. Seni bir daha göremeyeceğimden korkuyordum ve sana söylediğim son şey çok korkunçtu."

"İlk başta buna üzülmüştüm. Ancak bunun nereden kaynaklandığını anladım ve seni affetmeye karar verdim."

"Teşekkürler."

"Bir değil."

"Vurulduğumuzda seni telefonla aramak üzereydim." "Öyle miydin?"

"Uh-huh. Telefona cevap verir miydin?"

"Tanrım, evet. Tek istediğim özür dileme şansıydı." "Her şey yolunda, tatlım."

"Büyükbabam de senin için dua ediyordu."

Gözlerini kapadı ve derin bir iç çekerek nefes almanın verdiği acıyla irkildi.

"Bana ondan bahset."

"Adı Bertha ve Big B ıstakoz teknesinin kaptanı. Kocasını daha önce sahip oldukları bir teknede kaza geçirip öldüğünden beri, otuzlu yaşlarından beri ıstakoz avcılığı yapıyor. Altı çocuğu vardı ve hayatını kazanması gerekiyordu, bu yüzden kocasının ıstakoz işini devraldı ve büyük bir başarıya dönüştürdü."

"Vay canına, kulağa harika geliyor."

"O benim tüm dünyadaki en sevdiğim insan. Lisedeyken ara sıra onunla birlikte yaşadım."

"Nasıl olur?"

"Ailem biraz berbat."

"Nasıl yani, zaten bildiğim şey dışında?" "Nereden başlasam..."

"Bütün gece buradayım."

"Neden uyumuyorsun? Çok yorulmuş olmalısın."

"Çünkü seninle bir saniyeyi bile kaçırmak istemiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Bana ailenin neden berbat olduğunu söyle."

"Gördüğünüz gibi bir iş var... Büyükbabam tarafından kuruldu ve babam tarafından inanılmaz bir şekilde büyütüldü."

"İlk tanışmamızdan sonra Ballard Boat Works hakkında bir şeyler okumuştum. Etkileyici görünüyor."

"Etkileyici ama karanlık bir tarafı da var. Büyükbabam ve kardeşi şirketin gidişatı konusunda anlaşmazlığa düştüler. Büyük amcam işi ve aileyi bıraktı. İki kardeş bir daha hiç konuşmadı."

"Bu çok üzücü."

"Kesinlikle öyle ve babamla iki kardeşinin başına yine geldi." "Oh lanet olsun."

"Ben sekizinci sınıftayken ailemi bir süreliğine mali açıdan zor durumda bırakan bu işten onları satın almaya zorladılar. Onlarla bir daha hiç konuşmadı ve kuzenlerimizle de konuşmamamız gerekiyor ama onlardan biri, Renata, benim çocukluktan beri en iyi arkadaşım. Teknik olarak izin verilmemesine rağmen hala yakınız."

"Vay canına, bu çılgınca. Baban ona yakın olduğunu biliyor mu?"

"Sanırım öyle. Bu konuda hiçbir şey söylemedi. Eminim bu işe karışmanın bir anlamı olmadığını biliyordur. Onun ya da babasının bu konuda ne söyleyeceği umurumuzda değil. Üzücü olan şu ki, ailem yanımdayken onu göremiyorum. Bu da işleri karmaşık hale getiriyor."

"Öyle diyebilirim. diğer yakın arkadaşların kimlerdi?" "Jessie ve Ellery."

"Şimdi neredeler?"

"Hâlâ Bar Harbor bölgesinde. Jessie ev temizliyor, büyükanneminki de dahil. Uzun süredir opioid bağımlılığıyla mücadele eden erkek arkadaşı Doug ile birlikte yaşıyor. Bu çok acımasızca. Onu temizlemeye çalışırken kendilerini iflas ettirdiler."

"Çekiyor mu?"

"Şimdilik, ama onun söz konusu olduğu yerlerde yumurta kabuklarının üzerinde dolaşıyor." "Bahse girerim. Benimle birlikte çalışan avukatlardan biri

rugby oynarken bacağını kırdıktan sonra opioidlerle çile çekti. Sonunda bırakmadan önce onu dört kez rehabilitasyona gönderdim. Ama hala onun için endişeleniyorum."

"Onu rehabilitasyona mı gönderdin?"

"Şey, evet... Karısı, kreşe giden iki çocuğu ve ipoteği varken bunu yapamazdı."

Kara onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Kahramanım benim."

"Ah, kes şunu. Peki ya Ellery?"

"Bar Harbor'da bir kahvaltılık ve öğle yemeği mekanı işletiyor. Her yerde yiyebileceğiniz en iyi yemekler, ama ayakta kalmak için mücadele ediyor." Kara kendini durdurdu. "Son olaylar ışığında kötü bir benzetme."

Gülmeye başladı ve sonra inledi. "Eğer beni zerre kadar önemsiyorsan, beni güldürme."

"Çok üzgünüm."

"Elbette öylesin. Ellery evli mi?"

"Evet, kocası Pete bir ıstakoz balıkçısı. Geçen yıl iş sırasında bir parmağını kaybetmiş, bu da zor bir durum. İki çocukları var, Annabelle, dört yaşında ve Keaton, iki yaşında. Ben Annabelle'in vaftiz annesiyim."

"Bu çok tatlı."

"Neden beni seçtiklerinden emin değilim. O zamana kadar uzun zamandır kiliseye gitmemiştim."

"Seni seçtiler çünkü hayatındaki insanları önemseyen iyi bir insansın."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Seni tanıyorum, Ballard. Tanımıyormuşum gibi davranma. Yakın olduğun büyükannen anne tarafından mı baba tarafından mı?"

"Anneciğim, her ne kadar annemi babamla evlendiği için hiç affetmemiş olsa da."

"Bunun bir hikayesi var gibi görünüyor."

"Kesinlikle. Annemi toplumun normal, üretken bir üyesi olarak yetiştirdiğini ama babamla evlendiğinde sosyeteye girdiğini ve bir daha da arkasına bakmadığını söyledi."

"Bu doğru mu?"

"Sayılır. Hayattaki güzel şeyleri sever. Büyükannem, annemin ailesinin kim olduğuna dair bir hayali olduğunu, oysa gerçeğin onun hayalindeki versiyona hiç benzemediğini söylüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yirmi yıl önceki aile fotoğrafında birbirimize uygun kıyafetler giydiğimiz imajını benimsiyor. Biz asla öyle bir aile olmadık. Biz daha çok kız kardeşimin erkek arkadaşıyla kaçtığı ve daha sonra ailemin düzenlediği gösterişli düğünde onunla evlendiği aileye benziyoruz. Erkek kardeşlerimden birkaçının başı belaya girdi çıktı. Diğer kardeşlerim işle ilgili bir şey reddediyor. Kolby bir postacı. Maine'deki en mutlu postacı olduğunu söylüyor çünkü artık aile saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalmıyor."

"Bana hepsinin adını, kaç yaşında olduklarını ve ne iş yaptıklarını söyle."

"İşlevsiz ailem hakkında konuşmaktansa uyumayı tercih etmeyeceğinden emin misin?"

"Çok eminim."

BÖLÜM

On iki

"Pekâlâ, o zaman... Kendra en büyüğümüz, otuz yedi yaşında. Babamın yönetici asistanı olarak çalışıyor ve şirketin bel kemiğini oluşturuyor. Hugo ile evli ve iki sevimli kızları var, sekiz yaşında Luna ve altı yaşında Aurora. Kendra normal olan birkaç kişiden biri ve biz her zaman yakın olduk. Sıradaki Kellan, otuz altı yaşında ve Boston College'dan MBA derecesi var. Şirketin baş strateji sorumlusu, satışları ve yeni iş kollarını denetlemekten sorumlu. Kendra ile sık sık ters düşseler de işleri dengede tutma konusunda iyi bir iş çıkarıyorlar. Kelime oyunu yapmıyorum."

"Beni güldürmüyorsun, unuttun mu?"

"Whoops, üzgünüm."

"Sıradaki kim?"

"Keith. Otuz dört yaşında ve biraz beceriksiz. Yıllar boyunca uyuşturucu, küçük çaplı hırsızlık, haneye tecavüz gibi çok belaya bulaştı. Annem onun hapiste yattığını bir kez bile kabul etmedi. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyor, bu da büyükannemin onunla başa çıkamamasının bir başka nedeni."

"İş için mi çalışıyor?"

"Evet, kendisine ihtiyaç duyulan her yerde çalışan bir işçi. Ama o etraftayken her zaman çok fazla drama olur. O bir düğme itici, herkesi ayağa kaldırmayı seviyor."

"O tipleri bilirim."

"Kingston otuz iki yaşında ve ıstakoz balıkçısı. Ailesiyle olabildiğince az ilgileniyor. Kieran otuz bir yaşında ve BBW'deki fiberglas atölyesini yönetiyor. Ayrıca The Trap adında ıstakoz balıkçılarına hizmet veren yerel bir barın da sahibi."

"Bu çok şirin."

"Oraya sadece bir kez gittim. Kieran orayı satın alıp daha saygın bir hale getirmeye çalışmadan çok önce babam bana oradan uzak durmamı söylemişti."

"Bu onun için nasıl gidiyor?"

"Pek değil. Haftada en az bir kez polisi aramak zorunda kalıyor."

"Yikes."

"Neden oradan çıkmak istediğimi anlamaya başladın mı?"

"Nedenini bir süredir biliyorum."

Kıkırdadı. "Sırada yirmi dokuz yaşıdayım."

"Bu kesinlikle çok eski."

"Kapa çeneni. Benimle birlikte beşiği soyuyorsun."

"Evet, öyleyim ve bu konuda hiç pişmanlık duymuyorum. Not: Ne zaman doğum günün oldu?"

"April."

"Maine'den ayrılmadan önce ne yapıyordun?"

"BBW'nin iş geliştirme müdürüydüm." "Bu neyi gerektiriyordu?"

"Sosyal medya, reklamlar ve tekne dergilerine yazılar yazarak insanları şirketimizden ve teknelerimizden haberdar etmek."

"Bahse girerim bu konuda iyiydin."

"Öyleydim. Seviyordum. Sadece birlikte çalıştığım insanları ."

"Çoğunlukla ailen kimlerdi," dedi acıdan yüzünü buruşturmaya dönüşen yumuşak bir kıkırdamayla.

"Doğru."

"Senden sonra kim geliyor?"

"Kirby. Yirmi sekiz yaşında ve ailedeki en yakın arkadaşım. Bertha'ya göre çocukken birbirimize çok benzermişiz. Kendisi usta bir zanaatkâr ve teknelerdeki ahşap aksanlarla ilgili her şeyi denetliyor."

"bir şey yapabilmeyi çok isterdim." "Senin kendi yeteneklerin var."

"Sanırım, ama bir şeyler inşa edebilen insanları kıskanıyorum."

"Öğrenmek istersen Kirby'nin sana 411'i vereceğinden eminim."

"Bu harika olur. Bu beni onlarla tanışmam için eve götüreceğin anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle hayır."

"Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Az önce söyledim. Kirby'den sonra Kelly geliyor. Yirmi yedi yaşında ve sonsuza dek bok listemde yaşayacak."

"İyi bir sebepten dolayı. Onunla hiç yakınlaştınız mı?"

"Pek sayılmaz. Bana karşı her zaman çok rekabetçiydi ve bende öyle bir şey yok. Onu yenmek ya da onu geçmek gibi şeyler umurumda değil."

"Erkek arkadaşını çaldığında kendinden oldukça memnun olmalı."

"Bu konuda hiç özür dilemedi. Ve dürüst olmak gerekirse, onu suçladığım kadar onu suçlamıyorum. Yetişkin bir adam 'çalıntı' olamaz, biliyorsun değil mi?" "Katılıyorum, ama o senin kardeşin. Daha iyisini bekleyebilmeliydin. ondan."

"Bertha da öyle diyor." "Bertha'nın soyadı ne?" "Lively, bu onu olarak tanımlıyor." "Sanırım ondan hoşlanacağım." "O da seni severdi."

"Nasıl olur?"

"Bana davranış şeklini takdir ederdi." "Sana nasıl davranıyorum?"

Kara bıkkınlıkla içini çekti. "Bana misin?" "Korkarım öyle."

"Bana senin için gerçekten önemliymişim gibi davranıyorsun." "Çünkü gerçekten önemsiyorsun."

"İşte bu yüzden Bertha seni sevecek. Benim için istediği tek şey buydu."

"Onunla tanışmak istiyorum." "Belki."

Bir gün." "Kaç yaşında?"

"Seksen iki."

"Kaybedecek zaman yok, bebeğim."

"Sakın . Onsuz bir hayat düşünemiyorum."

"Tamam, yapmayacağım ama beni onunla tanıştıracaksın. Yakında. Kelly'den sonra kim geliyor?"

"Kyle, yirmi altı yaşında ve BBW'de boya atölyesini işletiyor. Çoğu zaman boya dumanından kafayı bulduğu için ona takılırız. Bu konuda çok iyi,

Ama Kellan gibi o da iş dışında bir şeyler karıştırmaktan hoşlanıyor ve o da kendi payına düşen belaya bulaşmış durumda."

"Dur tahmin edeyim... annen de bunu kabul etmiyor." "Tanrım, hayır!

Yat kulübünde ve şehir kulübünde ne derler?" "Nasıl olduğunu anlıyorum."

"Buzdağının görünen kısmını görüyorsunuz. Tam bir karmaşa içindeyiz ama merak etmeyin, ne kadar istesem de sizi bunlara maruz bırakmayacağım."

"Neden sevesin ki?"

"Şaka mı yapıyorsun? Küçük kasabadaki avukat sevgilim kız kardeşim için beni bir kenara attığında Dan Torrington'ı eve getirmenin benim için ne kadar havalı olacağını biliyor musun?"

"Bok gibiyim."

Kara kendine, yaralıyken onu tokatlamasına izin verilmediğini hatırlatmak zorunda kaldı. "Sana çeneni kapamanı söylemeyi çok isterdim ama senin boktan biri olduğun gerçeği Matt'i çıldırtır. Seninle birlikte olduğumu öğrendiğinde yüzünün alacağı şekli görmek isterdim."

"Bunu gerçekleştirebiliriz."

"Göreceğiz."

"Az önce benimle olduğunu

söyledin." "Yani?"

"İlk kez gerçekten itiraf ediyorsun" "Birlikte geçirdiğimiz gece sayılmıyor mu?"

"Bunun yaptığı gibi değil. Seni görmek istedim ve sen koşarak geldin."

"Söylediklerim için üzgün olduğumu sana söyleyemeden ölmenden çok korktum."

"Yani ben kayıpken acı çektin mi?"

"Çektim. Hem de çok."

"Güzel."

"Dan!"

"Beni güldürmüyorsun, unuttun mu?"

"Benimle uğraşma. Bana yaşattıklarından sonra kırılğım." "Çünkü benden çok hoşlanıyorsun."

"Bunu ne zaman söyledim?"

"Devam edelim... Parmaklarımla sayardım ama şu anda bir kolum çalışmıyor. Henüz on bir Ballard kardeş olduğumuzu sanmıyorum."

"Hayır. Yirmi dört yaşındaki postacı Kolby ve yirmi üç yaşındaki yeni üniversite mezunu Keenan. Rahat bir iş için uğraşıyor."

şirketle birlikte. Bunun olup henüz duymadım." "İş geliştirmenin açık olduğunu duydum."

Kara güldü. "Evet, öyle."

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Judith ve Chuck'ın Kendra, Kieran, Kellan, Kingston, Keith, güzel, çarpıcı, muhteşem Kara, Kirby, Kelly, arkadan bıçaklayan kaltak, Kyle, Kolby ve Keenan'ı var. Unuttuğum biri var mı?"

Kara onun yüzünü görebilmek için kendini bir dirseğinin üzerinde yukarı itti. "Bunu nasıl yaptın?"

"Detaylar benim ekmek , bebeğim."

"Etkilendim."

"İlaç aldığımı düşünürsek fena değil, değil mi?"

"Hiç de fena değil."

Başını ona doğru çevirdi ve büyük bir şefkatle baktı. "Ailenin berbat olmasına ve senin de Gansett Adası'na kaçmaya karar vermene çok sevindiğimi söylemiş miydin?"

"Sanmıyorum."

"Bunu yaptığına *gerçekten* çok sevindim." "Ben de. Şimdi git uyu."

"Kalacak mısın?"

"Sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

KLİNİKTE İKİ GÜN GEÇİRDİKTEN SONRA, DAN EVE GÖNDERİLDİ VE ŞUNLARI YAPMASI EMREDİLDİ

birkaç hafta boyunca yorucu bir şey yapmadı. Kırık kolunun alçıya alınması, şimdiye kadar katlandığı en acı verici şeylerden biri olarak kayıtlara geçecekti. Yanında ağrı kesici ilaçlar olsa bile, kemiği yerleştirirken ve şimdi elinden dirseğinin hemen altına kadar uzanan alçıyı uygularken dayanılmaz olan her şeyi hissetmişti.

Dr. Lawrence ona ön kolunu kırdığı ve iyileşirken kolunu hala bükebildiği için şanslı olduğunu söylemişti.

Dan kıl payı kurtulduktan sonra kendini şanslı hissediyordu.

Bir kere, Kara onun yanından sadece duş almak ve üstünü değiştirmek için ayrılmış, sonra da her seferinde minnetle mideye indirdiği yiyecek ve ikramlarla geri dönmüştü. Bütün bir günü onu bir daha göremeyeceği korkusuyla geçirdikten sonra, onun bağlılığından çok memnundu.

Onu Ballard Boat Works şirketinin kamyonetiyle eve götürdü ve yol boyunca saatte yirmi mil hız sınırına uydu.

"Burada kimse hız sınırını aşmaz."

"Ben kullanıyorum."

"İnek."

"Kıç ağrısı."

Dan onunla birlikte olmayı çok seviyordu. Daha önce hiç onun gibi, hakaret bile olsa düşündüğünü tam olarak söyleyen bir kadınla tanışmamıştı. Dan, onun istediğini düşündüğü gibi olmak için boyun eğen kadınlara çok daha alışkındı. Kara'nın dürüst ve mükemmel benliğinden başka biri olmak umurunda bile değildi ve bu yönünü çok seviyordu.

Aslında ona aşık olduğundan oldukça emindi ama bunu ona söyleyemezdi. Henüz söyleyemezdi. Son birkaç günden sonra aralarındaki şeylerin kırılgan olduğunu hissediyordu ve ağzındaki baklayı çıkarmadan önce aralarındaki ilişkinin normale dönmesini istiyordu.

Dan, ilk nişanının dramatik bir şekilde sona ermesinden sonra uzun bir süre hayatının geri kalanında bekâr kalmayı ummuştı. Bu, Jamie'ye karşı aldığı risk gibi bir risk almaktan daha kolay olmalıydı, sadece ona en yakın olan iki kişi tarafından mümkün olan en kötü şekilde yüzüne tekme yemekten daha kolay olmalıydı.

Kara onun acısını kimsenin anlayamayacağı bir şekilde anlıyordu çünkü benzer bir şey onun da başına gelmişti. Hem de kız kardeşinin. Kelly ve Matt'le tanışmayı dört gözle bekliyordu, böylece onları tamamen görmezden gelebilecekti. Bu eğlenceli olurdu.

Kara ile her şey eğlenceliydi, ölümden döndükten sonra klinikten eve dönerken bile.

Ellerini on ve ikide tuttu ve adanın dolambaçlı yollarında gezinirken gözünü kırpmadı.

"Her zaman doksan yaşında biri gibi mi araba kullanırsın?"

"Eve dönüş yolunu kendin bulman için seni yolun kenarında bırakmamı ister misin?"

"Pek sayılmaz."

"O zaman sürüşümü eleştirmeyi bırak."

"Basit bir soruydu, bu yüzden ne zaman araba kullanmana izin versem neyle karşılaşacağımı biliyorum."

"*Bırak* ben süreyim," dedi küçümseyerek. "Her neyse. Kendi pantolonunun düğmesini bile ilikleyemiyorsun."

"İşte şimdi kabalaşmaya başladın."

Onun kahkahaları gününü ve hayatını aydınlattı. Muhteşem Kara Ballard'la yirmi raunt dövüşmek varken kırık kemikler ve amansız acı kimin umurundaydı ki? O her şeyi daha iyi yapıyordu.

"Olanları ailene anlattın mı?" "Henüz söylemedim."

"Dün ben evde duş alırken onları arayacağını sanıyordum."

"Hiç olmadı." "Neden yapmadın?"

"Onları endişelendirmek istemiyorum. Yeterince şey yaşadılar."

"Yaralandığınızı ve iyileşmekte olduğunuzu bilmek isterler."

"Annem kıl payı kurtulduğumu anladığında çok korkacak." "Bunu sormakta tereddüt ediyorum çünkü senin abartılı ego..."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Sen biraz... Aradığım kelime neydi... Ah, bunu söylemek bile acı verici..."

Dan'in heyecandan nefesi kesilmişti. "Ben biraz ne değil miyim?" "Um, ünlü?"

"Evet, öyleyim. Fark ettiğiniz için teşekkür ederim." "Tanrı aşkına," diye mırıldandı.

Ona tapıyordu ve bu durum her geçen dakika "daha da kötüye" gidiyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Kazayı sizden başka birinden öğrenmeleri mümkün mü?"

"Ah, anlıyorum ve evet, sanırım bu mümkün."

"Bu yüzden onları aramalı ve tamamen iyi olduğunuzu kendi kulaklarıyla duyabilecekleri bir zamanda onlara kendiniz söylemelisiniz."

"Benimki okyanusta olduğu için telefonunuzu ödünç almam gerekebilir."

"Onları daha önce aramalıydın. Muhtemelen çılgına dönmüşlerdir."

Kazayı ya da kendisinin kazaya karıştığını duymamış olmalarını umuyordu. "Bu arada, tamamen iyi değilim. Önümüzdeki iki ya da üç hafta boyunca yoğun bakım ve günlük sünger banyosu gerektirecek kırık kemiklerim var."

"Bu yoğun bakım için birini tuttuğunuzu varsayıyorum."

"Evet, tuttum. Adı Kara ve çok seksi."

Gözlerini öyle bir devirdi ki yoldan çıkmaması mucizeydi. "Ve o bir hemşire değil. Kan onu sersemletiyor."

"Programın kanlı kısmını atlattık, bu yüzden o tam da ihtiyacım olan şey."

"Onun zaten bir işi var."

"Farkındayım. Çalışmadığı zamanlarda ondan alabileceğim şeyi alırım. Aslında başka bir konuda yardımına ihtiyacım olabilir."

"O da ne?"

"Önümüzdeki ayın sonunda kitabımın ilk on bölümünü editörüne teslim etmem gereken sinir bozucu bir teslim tarihim var."

"Şimdiye kadar ne kadar yaptın?" "On bölüm değil."

"Kaç tane?"

"İlki güzel bir şekilde şekilleniyor."

"Dan!" Sonunda gözlerini yoldan ayırıp ona baktı. "Ciddi misin sen?"

"Ne yazık ki evet ve şimdi yazamıyorum." "Peki ne yapacaksın?"

"Solak olduğum için hala uzun el yazabiliyorum, ancak benim için yazacak birine ihtiyacım var. Bu pozisyon için başvurmak ister misiniz?"

"Ücret ne kadar?"

Tanrım, onu seviyordu. Gerçekten seviyordu. "Ben, ah, daktilo yazmanın fiyatının ne olduğundan emin değilim."

"Bunu araştırıp size geri döneceğim."

"Senden haber almayı dört gözle bekleyeceğim." Yolun sol tarafındaki toprak yolu işaret etti. "Şunu al."

Yolda başka bir araba olmamasına rağmen flaşörünü yaktı ve dönüş geçmeden önce kamyonu tamamen durdurdu.

Dan bıyık altından kıkırdadı. "Ne?"

"Hiçbir şey."

"Benimle dalga geçtiğini biliyorum."

"Belki biraz."

"Kesin şunu."

"Bu kadar eğlenceliyken neden yapayım ki? Tıpkı büyükannem gibi sürüyorsun."

"Bana araba kullanmayı kim öğretti sanıyorsun?"

"Bertha Lively Güvenli Sürüş Okulu mezunu musunuz?" "Öyleysem ne olmuş? Biliyor musunuz ki, trafik kazalarında gençler ve genç yetişkinler trafik kazası mı geçiriyor?" "Bu konuda bir şeyler duymuştum."

"O zaman direksiyon başında dikkatli olmanın mantıklı olduğunu biliyorsun." "Dikkatli olmak var, bir de sen varsın."

"Kendi kışını bile eve götüremeyen biri için söyleyecek çok şeyin var." Kamyonu evin önüne çekti ve Dan arabasının hâlâ marinada olduğunu, anahtarlarının da şimdiye kadar okyanusun dibinde bir yerlerde olduğunu fark etti. Neyse ki Gansett'te kimse kapısını kilitlemezdi ve ihtiyaç duyması ihtimaline karşı Porsche'nin yedek anahtarını getirme basiretini göstermişti. İlk anahtarı okyanusta kaybetmeyi beklemiyordu, bu kesindi.

"Sana yardım etmek için gelmemi bekle."

Kadının ellerini üzerinde hissetme fırsatını asla kaçırmayan adam kapıyı açtı ve acı içinde dönerek onu beklemeye başladı. Kız yanına geldiğinde sol kolunu ona doladı ve dudaklarını sızlatan bir öpücük çaldı. Ama umurunda değildi.

"Bu ucuzdu. Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Öpücüklerin asla ucuz değil. Her biri için beni uğraştırıyorsun."

"Seni içeri alalım, çünkü belli ki kendini kötü hissediyorsun." "Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

"Her şeye bir cevabın var mı?" "Benimle tanıştın mı?"

"Tanrım, bunun içine doğru yürüdüm. Ayağa kalkıp yürümeye hazır mısın?"

"Bir öpücük daha gerçekten fark yaratırdı." "Ciddi misin sen?"

"Çok, çok gerçek." Daha önce aynada gördüğünde kıyma gibi görünen dudaklarını işaret etti, ama her neyse.

Başını salladı ve adamın bayıldığı o kızgın surat ifadesini takındı ve ona umduğunun yakınından bile geçmeyen hızlı bir öpücük verdi. Ama gün yeni başlıyordu ve onlar da öyle.

Kadının kendisine uzattığı kolu tuttu ve ayakları yere değdiğinde nefesi kesilerek kamyonundan dışarı çıktı. *Lanet olsun*, çok acıyordu.

Kara bir kolunu onun beline doladı. "Yavaş ol."

Sanki bu konuda bir seçeneği varmış gibi. Kahretsin, hiç bu kadar güçsüz hissettiğini hatırlamıyordu.

İçeri girip onu kanepeye oturttuklarında terliyor ve midesi bulanıyordu.

Kliniğe vardığında üzerinde olan ve tuzlu suda bir gün geçirdiği için bir noktada yıkanması gereken kıyafetleri çantasında taşıdı. "Güzel yermiş."

"Teşekkürler."

"Ned'den mi kiraliyorsun? Adanın çoğunun ona ait olduğunu duydum." "Burayı ondan satın aldım."

"Vay canına. Demek burada kök salıyorsun?" "Onun gibi bir şey."

"Tüm hayatın Los Angeles'ta değil mi?" "Artık değil."

Ona döndü, daha önce gördüğü o delice savunmasız ifadeyi takındı. Bu onu her seferinde etkiledi.

Sol elini ona doğru uzattı. "Gel benimle otur."

Yanına geldi, elini tuttu ve çok dikkatli bir şekilde oturdu. "Gri ve terli görünüyorsun. İyi olduğuna emin misin?"

"Ben iyiyim. Kaburgalarım ve kolum çok acıyor."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Reçetelerinizi almak için eczaneye gideceğim. David ağrılarını kontrol altında tutmamız gerektiğini söyledi."

"Buna itiraz etmeyeceğim."

"Ben dışarıdayken senin için alabileceğim başka bir şey var mı?" "Evden bir çanta al, böylece benimle kalabilirsin."

"düşünüyor olamazsın..." Kaşlarını kaldırdı.

"Ne hakkında?"

"Biliyorsun."

Gülerek, "Bunu hep düşünüyorum, özellikle de sen etrafımdayken, ama şu anda bu konuda pek bir şey yapamam. Yine de iyileşirken bana eşlik etmeni çok isterim."

"Ve daktilo becerilerim."

Onun elini sıktı. "Bu, şirketinden sonra listenin en alt sırasında. Ben kaybolduğumda benim için ne kadar endişelendiğini unutma." Gözlerini ona dikmek çok mu ileri gitmekti?

"O günü asla unutmayacağım. Korkunçtu."

"Sana bunu yaşattığım için üzgünüm."

"Bir daha yapma, tamam mı?" "Yapmamaya çalışacağım."

Kadın onu öpmek için eğildiğinde neredeyse nefes almayı bırakıyordu. "Gerçekten çok çalış."

"Yapacağım."

"İlaçlarını alabilmem için gitmeme izin vermelisin."

"Ve bir gece çantası?"

"Ve bir gece çantası."

Ona en büyük gülümsemesini gösterdi. "Yaşasın."

BÖLÜM

On üç

KARA bu durumun kontrolünü **TAMAMEN KAYBETMİŞTİ**. Tek yapması gereken ona gülümsemekti ve o da kadınlık hormonlarından oluşan bir su birikintisine dönüştü. Bir daha asla bir erkeğin onun üzerinde bu tür bir güç kullanmasına izin vermeyeceğine dair kendine verdiği söz buraya kadarmış.

Ama...

Onunlayken, tüm güç onundu. *Hayır* derse, biterdi. Eğer *bunu yapma ya da söyleme* derse, . Onu dinledi. Onu *gördü*. Onu anladı ve kızın tek istediği onunla birlikteyken hissettiklerinden daha fazlasını hissetmekti.

Bu, onun yaşadıklarını yaşamış biri için tehlikeli bir düşünce tarzıydı.

Dan, Matt'e hiç benzemiyordu. Tek ortak noktaları meslekleriydi. İşin aslı Matt, Dan'in yanında yakışıklı bile sayılmazdı.

Bir kahkaha homurtusu çıkardı. Şimdi sadece kaba davranıyordu. *Oh neyse. Gerçekler acıdır.*

Telefonu çaldı ve kamyonun Bluetooth'undan Bertha'yı aradı. "Selam."

"Hey, sen. Adamın nasıl?"

Kara arka planda *Büyük B*'nin dizel motorunun alçak uğultusunu duyabiliyordu. "O benim adamım değil."

"Bu doğru mu?"

"Ben burada oturmuş tüm bu durumun kontrolünü nasıl tamamen kaybettiğimi düşünürken sen kalkıp ona erkeğim diyorsun. Ugh."

Bertha'nın kahkahası Kara'yı gülümsetti. "Ne kadar boktan biri olduğunu *duyuyor* musun?"

"Benim iyi, tatlı, anaç büyükannem olman gerekiyordu."

"O senin babanın annesi. Sana gerçeği söyleyen benim. Dün gece bilgisayarda biraz vakit geçirdim. Bu adam sadece çok seksi değil, aynı zamanda son derece başarılı."

"mi? fark etmemiştim."

"Şimdi de yalan söylüyorsun. Onun davalarıyla ilgili her şeyi okudum. Masum insanları hapisten çıkarmak için yaptığı işleri seviyorum."

"Bu oldukça havalı."

"Kesinlikle öyle."

"Çok seksi, kendini beğenmiş, hayır cevabını kabul etmiyor ve diğer şeylerin yanı sıra beni kendisine aşık etmeye kararlı."

"Çalışıyor mu? Bu yüzden mi sesin garip çıkıyor?" "Sesim garip gelmiyor."

"Bunu senin bezini değiştirmeyen birine söyle."

"Eğer , zamanı geldiğinde ben de seninkini değiştirmem." O kahkaha. Kara buna bayılırdı.

"Elbette yapacaksın, çünkü birbirimiz için yapmayacağımız hiçbir şey yok, bunu bile. Bu adamdan hoşlanıyorsun ve kız kardeşinle diğer salağın sana yaşattıkları yüzünden kendini vazgeçirmeye çalışıyorsun. Yapma bunu. Bu adam yasal. Kelly onunla tanışana kadar bekle. Ölecek."

Kara güldü. "İtiraf etmeliyim ki bunu dört gözle bekliyorum." "Eğer beni biraz olsun önemsiyorsan, bunu benim için kaydedersin."

"Sen en iyisisin. Bunu sana yeterince söyledim mi?"

"Evet, öyle ve hemen arkadayım. Sen bu adamı ve onun sevgisini hak ediyorsun, Kara. Lütfen bana bunu bildiğini söyle."

"Biliyorum ama hatırlattığın için minnettarım."

"Seni aptal olman için yetiştirmedim, o yüzden şimdi başlama. Beni duyuyor musun?" "Evet, hanımefendi. Orada işler nasıl?"

"Hiçbir yer oradaki kadar heyecan verici değil. Günlük güncellemeler istiyorum. Onları ilgi çekici hale getirin. Benim için uzun zaman oldu."

"Bertha. Tanrı aşkına."

"Ne? Çatıda kar olması yangının söndüğü anlamına gelmez."

"Bu görüşmeyi sonlandırıyorum."

"Beni haberdar edin. Bu yıllardır başıma gelen en heyecan verici şey."

"Sana sonra mesaj atarım. Yakalaman gereken ıstakozlar yok mu?"

"Bugün için tam yük aldık ve şimdi geri dönüyoruz. O mesajı bekliyor olacağım."

"Seni çok seviyorum, çılgının teki olsan bile."

"Seni her zaman çok seviyorum, aptalca davrandığımda bile."

Kara görüşmeyi gülerek bitirdi ki bu Bertha'nın özel yeteneğiydi. Nefes kesen aldatmacadan sonra Kara'yı tekrar bir araya getirmiş ve aile dramından uzaklaşmak için Gansett Adası'ndaki işi kabul etmesi konusunda onu cesaretlendirmişti. Tek dezavantajı, tüm dünyadaki en iyi arkadaşından uzakta olmaktı.

Geçen her yıl, Bertha'nın artık bir telefonun ya da mesajın diğer ucunda, *Büyük B*'nin dümeninde ya da deniz kenarındaki kulübesinde olmayacağı günün geleceği konusunda Kara'yı daha da endişelendiriyordu. Kara onsuz bir hayatı, onun tuzlu yorumlarını ve her şey hakkındaki zekice tavsiyelerini hayal bile edemiyordu.

Bertha ona her zaman onu asla kaybetmeyeceğini söylerdi. Her zaman Kara'nın yanında olacaktı, onu o kadar iyi tanıyordu ki Bertha'nın her durumda ona vereceği tavsiyeleri hayal edebiliyordu. Bu doğrudu. Bertha'nın sesi her zaman Kara'nın kalbinde ve zihnindeydi, her zaman da öyle olacaktı ama Bertha'nın mümkün olduğunca uzun süre yanında olmasını istiyordu. Bertha'ya yüz on beş yaşın kendisi için uygun olduğunu söylemişti. Şaşırtıcı bir şekilde, Bertha kabul etmedi.

Bertha, Kara'nın Dan'le ilgili neyin yanlış gidebileceği korkusunu bir kenara bırakıp onun hakkında çok doğru olan her şeye odaklanması konusunda haklıydı. vardığında Grace'in bulunduğu arka tarafa doğru yürüdü. "Selam

Kara. Dan nasıl?"

"Biraz daha iyi. Bu sabah taburcu edildi. Dr. Lawrence onun için bazı reçeteler istedi."

"Tam buradalar." "Evan nasıl?"

"Çok daha iyi, ama ikimiz de hâlâ bunun duygusal sonuçlarıyla başa çıkmaya çalışıyoruz." Grace'in iri kahverengi gözleri yaşlarla doldu. "Onun ne kadar kıl payı kurtulduğunu düşündüğümde..."

"Biliyorum. Başka ne olmuş olabileceğini hayal etmek zor. Zavallı Steve'i düşünmeden edemiyorum."

"Biliyorum. Korkunç bir şey." Grace derin bir nefes aldı ve kendini toparlamaya çalıştı. "Dan'le bir çift olduğunuzu fark etmemiştim."

"Ben de bilmiyordum."

Grace güldü. "Demek , öyle mi?" "Çok ikna edici biri."

"Bu sizin için bir avukat, ama hepimiz Charlie ve Steph için yaptıklarından dolayı onun bir rock yıldızı olduğunu düşünüyoruz."

"O da öyle." Kara, Dan'in ilaçların parasını ödemesi için ısrar ettiği kredi kartını uzattı. "Teşekkür ederim."

"Dan'e yakında çok daha iyi hissetmesini umduğumuzu söyleyin."

"Lütfen Evan, Mac ve Grant'e de en iyi dileklerimizi iletin." "Vereceğim."

"Steve için çok üzüldüm."

"Gerçekten öyle. Sanırım bekâr bir annenin tek çocuğuydu."

"Oh Tanrım. Bu korkunç bir şey."

"Biliyorum."

Diğer müşteriler Grace'i beklerken Kara çantasını aldı ve Steve ile zavallı annesini düşünerek kamyonete yöneldi. Ne korkunç bir şey.

Birkaç giysi ve ihtiyacı olan diğer şeyleri almak için eve uğradı, markete gitti ve sonra Dan'in evine döndü, o sabah aldığı ağrı kesici ilaçların etkisi geçmeden oraya varmak istiyordu.

Evine vardığında, ilaçları alıp içeri girdiğinde onu kanepeye uzanmış, gözleri kapalı ve dudakları acıdan bembeyaz bir halde buldu.

Kahretsin.

"İlaçlar için geldim." "Teşekkürler."

Kara bir bardak su aldı ve hapları dağıttı. "Oturmalı mısın?" "Şu anda oturabileceğimi sanmıyorum."

"Boğulma."

"Boğmamaya

çalışacağım."

Adam hapları alıp suyla yıkarken nefesini tuttu.

"Şimdi

bekleyeceğiz."

"Kötü mü?

"Evet."

"Özür dilerim. Hızlı olmaya

çalıştım." "Senin hatan değil."

"Ne yapabilirim ki?"

Yaralanmamış elini ona uzattı. Kara parmaklarını birleştirdi.

"Bu yardımcı olur."

"Bunun ne faydası var?"

"Yarıyor işte."

Ona ihtiyacı olduğu sürece dayanacaktı.

BİRKAÇ GÜN SONRA, KARA İş ÇIKIŐI DAN'IN EVINE GELDİĞİNDE ONU Duş almış, giyinmiş ve acıdan rengi solmuştu. "Ne yapıyorsun?"

"Bu akşam Tiffany'nin duruşmasına gitmem gerekiyor. Eski kocası konseyin dükkânını kapatmasını sağlamaya çalışıyor. Bunun olmasına izin veremem."

"Yataktan çıkmamalısın!" "Ben iyiyim."

"şimdi de yüzüme karşı yalan mı söyleyeceksin?"

"Bana ihtiyacı var, Kara. Eski sevgilisi tam bir orospu çocuğu. Onu hukuk fakültesine sokmak için birçok işte çalıştı ve o da ona böyle mi teşekkür ediyor? Evlerinden taşındı ve tüm mobilyaları aldı."

"Onların bir kızı yok mu?" Kara, Tiffany'nin adına öfkelenerek sordu. "Evet, Ashleigh."

"Ve onları mobilyasız mı bıraktı?"

"Bıraktı."

"Toplantı saat kaçta?" "Saat yedide."

"Seni ben götüreceğim."

Belediye binasına vardıklarında duruşma için bir kalabalığın toplandığını gördüler. Dan, "Avukatına ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi Tiffany'ye.

ailesi ve arkadaşlarından gelen yoğun destek karşısında şaşkına dönmüş görünüyordu.

"Yataktan bile çıkmamalısın!" Tiffany ağladı. "Teşekkür ederim," dedi Kara. "Sana daha fazla katılamazdım."

"Hanımlar." Dan sol eliyle bir hareket yaparak onların endişelerini giderdi. "Bunu hayatta kaçırmazdım."

Kara onun sandalyelerden birine oturmasına yardım etti ve vücudu tahtaya değdiğinde yüzünün buruştuğunu fark etti. O sert sandalyeye uzun süre dayanamayacaktı.

"Endişelenme. Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin."

"Eğer işler kötü giderse, bana ihtiyacı olacak."

Toplantının ilk bölümü yavaş ilerledi ve Kara, Dan'in canının yandığını anlayabiliyordu ama oturduğu yerden kalkmadı ve gelme sebebini bekledi.

Onun için endişelenmesine rağmen, ihtiyacı olduğunda arkadaşının yanında olduğu için ona hayranlık duyuyordu. Varlığının Jim Sturgil'in gözünü korkutacağını biliyordu ve sadece bu nedenle bile orada olmaya kararlıydı. Bertha her zaman insanların gerçekte kim olduklarını sözleriyle değil, davranışlarıyla gösterdiklerini söylerdi.

Belediye Başkanı Upton meclis üyelerinden birine "Royal, Naughty & Nice mağazası konusunu gündeme eklemiştiniz," dedi.

Royal boğazını temizledi ve dikkatini Tiffany'ye yöneltti. "Bayan. Sturgil."

"İtiraz ediyorum." Jim Sturgil ayağa fırladı. "O artık *bayan* değil. Sturgil."

"Bay Sturgil," dedi belediye başkanı küçümseyerek. "Burası bir mahkeme salonu değil ve siz de haddinizi aşıyorsunuz."

"Dangalak," diye mırıldandı Mac, neredeyse Tiffany'nin kıkırdamasına neden olacaktı. Görünüşe göre Maddie o kadar güçlü değildi ve titredi. Royal, "*Bayan* Sturgil, lütfen mikrofona geçin," dedi.

Kalabalık salondaki tüm gözler onun üzerindeyken Tiffany ayağa kalktı ve orta koridorda bulunan mikrofona doğru yürüdü.

"Ocean Road'daki Naughty & Nice butiğinin sahibi ve işletmecisi siz misiniz?" Royal sordu.

"Öyleyim."

"Peki bu butikte ne satıyorsunuz?"

Ellerini belinde sımsıkı kavuşturan Tiffany boğazını temizledi ve Kara'nın kendisiyle gurur duymasını sağlayan sert ve düzgün bir ses tonuyla konuştu. "Hediyeler, mumlar, losyonlar, iç çamaşırları, iç çamaşırları ve diğer yeni ürünler."

"Lütfen bu yeni eşyaları tarif eder misiniz?"

Odanın arkasından bir erkek sesi yükseldi. "Dildolar ve vibratörler!"

Gergin kahkahalar kalabalığın içinde dalgalandı.

Belediye Başkanı Upton sert bir şekilde, "Lütfen taşkınlıklarınızı kontrol altına alın, yoksa odayı boşaltırım," dedi.

"Bayan Sturgil?" Royal söyledi.

"Cinsel zevki artırmak için tasarlanmış bir dizi ürün satıyorum." "Peki neden Gansett Adası'nın böyle bir mağazaya ihtiyacı olduğunu düşündünüz? senin mi?"

"Çünkü yeterince tişört ve hediyelik eşya dükkanımız olduğuna inanıyorum ve yaptığım araştırmalar benimki gibi mağazaların diğer turistik kasabalarda çok başarılı olduğunu gösterdi. Eğer ilgilenirseniz konseye Newport, Nantucket ve Mystic'teki benzer mağazaların satış verilerini sağlayabilirim."

Royal, "Çok ilgilenirim," dedi.

Diğer konsey üyeleri başarıyla onayladılar.

Tiffany deri çantasından bir yığın kâğıt çıkardı ve bunları her bir konsey üyesine dağıttı. Mikrofona dönerek, "Bunun kasabamızda çok farklı bir şey olduğunun farkındayım, ancak ilk verilerimize bakılırsa, mağazanın mevcut yerinde oldukça iyi iş yapacağını umuyorum. Yarış Haftası boyunca işlerimiz iki kattan fazla arttı ve bunun sezon boyunca devam edeceğini umuyoruz."

"Reklam stratejileriniz hakkında-"

Tiffany onu durdurmak için elini kaldırdı. "Stratejilerimi yeniden gözden geçirdim ve gelecekte farklı bir yöne gideceğim."

Seyirciler arasında bir vızıltı koptu.

"Peki bu yönlendirme kamusal ahlaksızlığı içermeyecek mi?" Royal sordu.

"Sizin ahlaksızlık tanımınızla benimki farklı, ama bu tanım mağaza dışında açık saçık kıyafetler giyen kadınları içermeyecek."

"Çok güzel. Şimdi bu konuda konuşmak isteyen herkese söz veriyorum."

Tiffany yerine döndüğünde mikrofonun arkasında uzun bir kuyruk oluşmuştu.

Sonraki yarım saat boyunca insanlar mağazanın lehinde ve aleyhinde konuştular, ancak oylama zamanı geldiğinde Tiffany, Blaine Taylor'ın kendisini savunmak için yaptığı tutkulu konuşma ve belediye başkanı mağazanın lehinde ve aleyhinde olan vatandaşların el kaldırmasını istediğinde Tiffany'ye oy vermek için gelen tüm kamu güvenliği arkadaşları sayesinde galip geldi.

Sonunda Tiffany'nin avukata ihtiyacı kalmamıştı ama sonrasında Dan'e orada olduğu için ona ne kadar minnettar olduğunu tekrar söyledi. "Senin varlığın Jim'e bugünlerde Gansett'te çok daha iyi bir avukat olduğunu gösterdi ve bu şimdiye kadarki en iyi şey."

"Bana ihtiyacın olduğu her an yanımdayım."

"Teşekkürler Dan ve buraya gelmesine yardım ettiğin için sana da teşekkürler Kara."

Kara Tiffany'ye sarıldı. "Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkür ederim, dostum. Ben de kendim için mutluyum."

Dan'i eve bırakırken Kara, "Bu oldukça iyi bir şeydi," dedi.

"Küçük kasaba dinamiklerini ve zorba eski kocasına karşı Tiffany'yi desteklemek için bu kadar çok insanın bir araya gelmesini görmeyi seviyorum. Zorbalardan nefret ederim."

"Ben de."

Dan'in evine döndüğünde, kamyonetten inmesine yardım etti ve Grant'in marinadan getirdiği Porsche'ye özlemle baktığını fark etti. Alçak yakalı güzelliğini kullanabilmesi için bir süre geçmesi gerekecekti.

"Bu gece beni bıraktığın için teşekkürler."

Yavaşça eve doğru yürürlerken kolunu ona doladı. "Tiffany'nin büyük zaferini ve Blaine'in onun için yaptıklarını görmek hoşuma gitti. Bu inanılmazdı."

"Burayı seviyorum."

"Ben de seviyorum."

"Burası kök salabileceğiniz türden bir yer." "Katılıyorum."

Ona doğru eğildi. "Belki birlikte kök salabiliriz?"

Ona neden direnmesi gerektiğini hatırlamak gittikçe zorlaşıyordu. "Belki."

BÖLÜM

On dört

GÜNEŞ ufka doğru ilerlerken, Kara teknesini yüzer iskeleye yumuşak bir inişle yanaştırdı ve yolcularının inmesine yardım etti. Suda geçen sonsuz bir günün ardından, biraz akşam yemeği ve biraz huzur için hazırды. İlkini elde edecekti ama ikincisi pek garanti değildi.

Geçen haftaki rutini bütün gün çalışmak, akşam yemeği için bir şeyler almak ve ardından kitabı için gün boyunca aldığı notları yazmak üzere Dan'in evine gitmekti.

Onun için yazabilecek bir yazılım almaktan bahsetmişlerdi ama Kara da ilerledikçe düzenlemesine yardım ediyordu, yani bu sistem onun için çalışıyordu. Son teslim tarihi yaklaşırken, alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı.

Kara ona yardım etmekten çok mutlu olsa da, kazadan beri huysuz ve keyifsizdi. Onu suçladığından değil. Travmatik bir deneyim yaşamıştı ama bazen ona yaralarının ve kısıtlamalarının kendi suçu olmadığını hatırlatmak istiyordu. Ona yardım etmeye çalışıyordu ama o bunu pek takdir ediyor gibi görünmüyordu.

Bu öğleden sonra kısa bir süre için Dan'e gitmemeyi düşünmüştü ama akşam yemeğinde ne yiyeceğine dair endişeleri ve teslim tarihine dair kaygıları yüzünden arabayı yardımcı şoföre devredip McCarthy'nin ana rıhtımına doğru yola çıktı.

Evde durup güneş kremi ve tuz spreyinden arınmak için duş aldı, şort ve atlet giydi, bir sweatshirt aldı ve Mario'ya paket siparişi verdi. Şimdiye kadar Dan'in Mario'nun fettuccine Alfredo'sunu çok biliyordu. Onu bir şeyler denemeye ikna etme çabalarına rağmen

Yoksa her gün aynı şeyi ister ve her zaman yemeğin parasını ödemekte ısrar ederdi.

Böylece, yemek ve kitapla ilgili iş anlaşmaları dışında aralarında neler olup bittiğinden daha fazla bahsetmeden bu garip rutine girmişlerdi.

Kara kendine bunun nedeninin Dan'in acı veren yaralarının iyileşmesi olduğunu söylemeye çalıştı ama kazadan önce tanıdığı Dan'in yeniden ortaya çıkıp çıkmayacağını ya da ne zaman çıkacağını merak etmekten kendini alamadı. O Dan, ona kesinlikle aşık olmuştu - ya da öyle görünüyordu.

Adam onun için çok fazlaydı ve başından beri öyleydi. Ama sonra kaza oldu ve kazazedeler arasında en ağır yaralı olan oydu. O gece onu istemişti ve o zamandan beri işte geçirdiği saatler dışında hep onunla birlikteydi. Hatta çoğu gece, uzun saatler çalıştıktan sonra onun için müsveddelerini daktilo ettikten sonra kanepesinde uyumuştı.

Bu rutinin üzerinden yedi gün geçtikten sonra Kara'nın nefesi kesilmişti ama teslim tarihine yetişmesine yardım etmeye kararlıydı. Belki de ilk on bölüm teslim edildiğinde, yeni başlayan ilişkilerini ne hale getirdiklerini konuşacaklardı. Büyük bir kısmı bu konuda konuşmak istemiyordu. Adam hâlâ onun için çok fazlaydı ve hep öyle kalacaktı. Kaza ve sonrasındaki dram, ona karşı çok güçlü hisleri olduğunu kabul etmek zorunda bırakmış olsa bile bu gerçeği değiştirmemişti.

Mario'dan siparişi aldı ve Dan'in evine vardı. Küçük ev adanın güney sahiline yakın ormanlık bir alanda yer alıyordu. Uzaktan, kayalara çarpan dalgaların sesi Kara'ya kıyıya ne kadar yakın olduklarını hatırlatıyordu.

Çantaları elinde, kendini eve bıraktı ve Dan'in sesini takip ederek oturma odasına gitti. Dan kanepede kırık kolunu yastığa dayamış, etrafına kâğıtlar saçmış, siyah saçları sanki çekiştiriyormuş gibi diken diken olmuş ve yüzünde şaşkın bir kızgınlık ifadesi vardı. Bu dağınıklığa rağmen günahkâr bir yakışıklılığı vardı. Gülümseyerek ona el salladı, her zamanki gibi onu görmekten mutlu görünüyordu.

Onu gördüğüne sevinip sevinmediğinden ya da yalnız geçen uzun bir günün ardından herhangi birinin sevinip sevinmeyeceğinden asla emin olamadı.

"Aradığınız anahtarların yatağınızın başucundaki çekmecedeki zevk aletlerinizin yanında olduğunu söyledi." Dan, Los Angeles'taki ofisinden gönderilen yeni telefonu kulağından uzak tutarken, diğer uçtaki kişi Kara'duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı. "Elçiye zeval olmaz." "Elçiye zeval olmaz.

Kara'ya sırtıttı ve onun karşı konulmaz bulduğu gamzelerini gösterdi. "Bunlar tam olarak onun sözleriydi." Dan telefonu kapatmadan önce beş dakika daha hattın diğer ucundaki kadını yatıştırmaya devam etti. "İşte bu yüzden boşanmalarla ilgilenmekten nefret ediyorum."

"Boşandığınızı sanmıyordum."

"Genelde yapmam. Ama Tiffany'ye yardım ettikten sonra buralarda çok rağbet görmeye başladım. Beni istiyorlar çünkü Jim'in Tiffany'ye davranış şeklinden nefret ediyorlar."

"Kitabının teslim tarihi gelmişken yeni davalar almaya vaktin yok."

"Biliyorum anne, ama Tiffany arkadaşına yardım etmemi istedi, ben de ediyorum."

Bunu omuz silkerek ve Kara'nın onu dışarı çıkardığı ve yatağında bulduğu gecenin kurbanı olduğu o büyüleyici sırtışıla söylemişti. "Yemeğe hazır mısınız?"

"Açlıktan ölüyorum. Buraya hiç gelmeyeceksin sandım."

"Sizi beklettiğim için üzgünüm ama yürütmem gereken bir işim var, biliyorsunuz."

Kanepeden yavaşça ve acı çekerek kalktı.

Onu böyle acı çekerken görmeye dayanamadığı için gözlerini kaçırdı ve akşam yemeğini masaya hazırlamakla meşgul oldu.

Sırtındaki eli Kara'nın şaşkınlıktan donup kalmasına neden oldu. Masum bir el ele tutuşma dışında, günlerdir ona dokunmamıştı.

"Yürütmem gereken bir işin olduğunu biliyorum ve tek söylemek istediğim seni görmek için sabırsızlandığımdı."

"Ah." Onunla yüzleşmek için döndü ve çarpıcı yüzündeki iyileşmekte olan kesik ve morlukları dikkatle inceledi. "Öyle miydin?"

"Tabii ki öyleydin. Neden aksini düşünesin ki? Her gün seninle geçireceğim zaman için yaşıyorum."

Kara onu doğru duyup duymadığını merak ederek ona baktı.

"Neden bu kadar şaşırdın?"

Onun içini görebilmesinden nefret ediyordu. Bu, onunla ilk tanıştığı andan itibaren bir öfke kaynağı olmuştu. En başından beri onu çözmüştü. "Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum."

Dan onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "bilmiyorsun?"

Dudakları tenine değdiğinde koluna yayılan mutlak hazzın zil sesine rağmen Kara elini serbest bıraktı. "Yemeğimizi yiyelim ve işe koyulalım. Yapacak çok işimiz var ve bunun için fazla zamanımız yok."

Yüzündeki yaralı ifade ona, onunla daha fazla bir şey yapmak istemediğini söylediği sabahı hatırlatıyordu. Neden onun acısı kendisinininki olmuştu? Neden aralarında duran fili konuşmanın bir yolunu bulamamıştı? Aralarında hiçbir şey olmamış gibi devam etmişler, garip bir şekilde platonik bir ilişki içine girmişlerdi.

Kara'nın bunun ne anlama geldiği ya da ondan ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu, ona akşam yemeği getirecek ve notlarını yazacak biri dışında. Peki kadın ondan ne istiyordu? Bu da tam bir muammaydı. Onun ölü mü diri mi olduğunu bilmediği o uzun güne kadar onunla hiçbir şey yapmak istemediğini düşünmüştü. O gün her şeyi değiştirmişti.

Gansett'te birlikte kök salmaktan bahsetmişti ama bu bir hafta önceydi ve bu konuda başka bir şey söylenmemişti.

Masaya oturduğunda "Aç değil misin?" sordu.

Kara ona bir bira getirdi ve reçeteli ağrı kesicileri bırakıp reçetesiz ilaçlara geçtiğinden beri her gece yaptığı gibi açtı. "Evet, açım."

"Keşke canını sıkın şeyin ne olduğunu bana söyleseydin," dedi makarna lokmaları arasında.

"Hiçbir şey."

Yüzünü buruşturdu, peçeteyle ağzını sildi ve sandalyesine geri oturdu.

"Tanrım, bu kelimedenden nefret ediyorum."

Kara, onun yanında bir daha asla söylememeye yemin ettiği kelimeyi kullandığı için pişman olmuştu. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim."

"Seks yaptıktan sonra benden ne istediğini tarif etmek için kullandığın şekli mi kastediyorsun?"

Çatalını bırakırken Kara'nın yüzü iyice kızardı. İştahı aniden kesilmişti. "Bunu neden yapıyorsun? Günlerdir aramızda olup bitenler hakkında tek kelime etmedin-"

"Çünkü neler olduğunu *bilmiyorum*! Ve sorarak seni korkutup kaçırmaktan korkuyorum."

"Sen... Ben... Ben de bilmiyorum. Her şey çok farklı ve emin değilim..."

Onun elini tuttu ve çok daha sıcak olan elini elinin etrafına sardı. "Neyden emin değilsin tatlım?"

Bal kelimesini kullanması kadının karnını titretti. "Sen, biz. Bu. ne ise. İşte bu yüzden sana bu işe karışmak istemediğimi söylemiştim. I

Tüm bu belirsizlik ve karmaşadan nefret
ediyorum." Dan onun elini çekti. "Buraya
gel." "Ben buradayım."

"Daha yakın."

Hâlâ kararsız ve kafası karışık olmasına rağmen ayağa kalktı ve adamın
kendisini kucağına almasına izin verdi. "Seni incitmek istemiyorum."

"O zaman ani hareketler yapmayın."

Kara onun kucağında kıpırdamadan otururken ses tonunda duyduğu eğlenceye
gülümsemekten kendini alamadı.

Sağlam kolu onu çevreledi. "Öp beni."

"Sohbet ediyorduk."

"Hâlâ öyleyiz. Şimdi öp beni."

Her zamanki gibi ona sinirlenerek eğildi ve dudaklarına iffetli bir öpücük
kondurdu.

"Bundan daha iyisini yapabileceğini biliyorum." Saçlarını ensesinden
süpürdü ve dudaklarıyla bir his cümbüşü başlattı. "Ama sanırım geçen hafta daha
iyisini hak etmedim."

"Böyle söyleme. Çok acı çekiyorsun." "Bu seni
ihmal etmem gerektiği anlamına gelmez."

"Beni ihmal etmedin." Şimdi onun yaşadıklarının ortasında kendini
düşündüğü için kendini suçlu hissediyordu.

"Evet, öyle yaptım. Senin iyi faydalandım." "Bu doğru
değil. Size yardım etmekten mutluluk duydum."

"Kaza sabahı evinizden ayrıldığımda... Gerçekten çok üzgündüm."

Kara, ona bunu yaptığı için nefret ederek irkildi. Bunu söylemeye
başladığında, adam onu bir öpücükle durdurdu.

"Seninle bir daha asla o şekilde birlikte olma şansına sahip olamayacağım
düşüncesi beni öldürüyordu. Gemide tek düşündüğüm buydu. Grant neyim
olduğunu bile sordu. Ona akşamdan kalma olduğumu söyledim ama içki değil
kalp hastasıydım."

"Özür dilerim. Asla... Ne demek istediğimi bilmiyorum. Geceyi seninle
geçirdikten sonra bunalmışım. Kötü idare ettim."

"Bunu iskeleden ayrıldıktan yaklaşık bir saat sonra anladım. Adı her neyse ve
kız kardeşinle yaşadıklarından sonra benimle birlikte olmanın senin için büyük
bir olay olduğu aklıma geldi. Belki de ben seni terk etmeden önce sen beni terk
ediyorsun diye düşündüm."

Kıyırdamamak için kendini bu kadar zorlamasaydı, adamın henüz kabul etmediği duygularını ne kadar isabetli bir şekilde saptadığını düşünerek kıvranabilirdi.

"Sıcak mıyım?" diye sordu, gözlerini ona dikerek. Kadın başını salladı.

"Vurulmadan önce hatırladığım son şey, seni aramak için aşağıya inip telefonumu almaktı. Birlikte geçirdiğimiz gecedan sonra ne düşünüyor ya da hissediyor olursan ol, her şeyin yoluna gireceğini söyleyecektim. İçeri girdikten sonra seninle konuşmak için orada olacağımı söyleyecektim. Ve birlikte geçirdiğimiz gecenin şimdiye kadar biriyle geçirdiğim en iyi gece olduğunu söyleyecektim."

Kara'nın zihni, adamın söylediği her şeyi anlamaya çalışırken allak bullak oldu.

"Keşke o aramayı ben yapabilseydim. Belki o zaman benimle nerede durduğunu merak etmezdin ve ben de tek istediğim seni yakınımda tutmakken, seni uzaklaştırmaktan endişe ederek yumurta kabuklarının üzerinde parmak uçlarında gezinmezdim."

Kara çok dikkatli bir şekilde hareket ederek kolunu onun omzuna doladı ve başını onunkine yasladı. "Ne güzel bir karmaşa yaratmışız."

Güldü ve sonra kaburgaları itiraz edince inledi. "Beni güldürme."

"Özür dilerim."

Adamın eli, kızın saçlarının üzerinde, zevkle iç çekmesine neden olan yatıştırıcı bir desenle kayıyordu. "Peki, birlikte olmaya ne dersin?"

Kara güldü. "Benim gibi duygusal bir uğraşmak istediğine emin misin?"

"Çok eminim."

"Tamam o zaman. Ama seni uyarmaya çalışmadığımı söyleme."

"Uyarıldım ama yine de seni istiyorum. Geçen sonbahar Luke'un evinde seni ilk gördüğüm andan beri seni istiyorum. Ve birlikte geçirdiğimiz gecedan sonra seni daha da çok istiyorum. Şu lanet kaburgalar iyileşir iyileşmez ve bıçaklanmış gibi hissetmeden hareket edebilir hale gelir gelmez, kaldığımız yerden devam edeceğiz."

"Uyarı için teşekkürler."

"Sorun değil."

"Bitirmen gereken bir kitap

var." "Biliyorum."

"koyulmalıyız."

Ona daha da sıkı sarıldı. "Uh-huh."

"Dan..."

"Hmmm?"

"Akşam yemeği mi?

İş mi?" "Öp beni."

"Seni öptüm."

"Bu sefer doğru yap."

Kesinlikle iflah olmaz biriydi ve ona tapıyordu. Bunun farkına varması onu şok etmişti. Bu nereden gelmişti? Ona ne zaman tapmaya başlamıştı? Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen ona Diet Mountain Dew getirdiğinde ve onu kendisiyle çıkmaya ikna ettiğinde.

"Şimdi ne oldu?" diye sordu, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Yok bir şey," dedi, parmaklarını adamın dağınık saçlarında gezdirip düzen getirmeye çalışarak.

"Bir kez olsun bu kelimedden nefret etmiyorum," dedi gülümseyerek -ve gamzeleriyle- onu eriterek.

Başını eğdi ve onu olabildiğince yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü, yaralarını ve hareketsiz kalması gerektiğini düşünerek.

Dudakları ayrılıp dili dudaklarını okşarken saçlarındaki eli onu kendisine sabitledi.

Kara ona daha sıkı sarıldı ve ondan önce hiç deneyimlemediği türden bir vazgeçişle öpücüğün içine düştü. Ama adam kolay cazibesi ve keskin zekâsıyla Kara'nın savunmasını kırmış, adı her neyse ve ona yaptıklarıyla ilgili tüm düşünceleri kalbinden ve zihninden silmişti.

Dakikalar sonra hava almaya çıktıklarında Dan, "Vay canına," dedi. "Bana yaralı olduğumu unutturuyorsun."

Dudakları karıncalanırken alnını onunkine yasladı. "Bundan daha fazlasını yapmaya çalışırsan, hatırlarsın."

"Daha sonra biraz daha yapabilir miyiz?" "Sadece tüm işlerini bitirirsen."

"Hadi işe koyulalım!"

BÖLÜM

On beş

"SORUN NE?" Dan ertesi gün öğleden sonra Grant'e sordu.

Arkadaşı ziyarete gelmişti. "Annem bilinmeyen bir sebepten dolayı bizi Beyaz Saray'a çağırdı."

"Gidiyor musun?"

"Mesajı almamış gibi davranmayı çok isterdim ama bir şekilde Voodoo Mama bunu bilirdi."

"Çok komiksin dostum. Hâlâ annenle başını derde sokmaktan korkuyorsun. Kaç yaşındasın sen?"

"Son kontrol ettiğimde otuz altı yaşındaydım." Dan sırtı ve başını salladı.

"Linda McCarthy'nin gazabıyla karşılaşana kadar beni yargılayamazsınız."

"Nasıl . Ben de gelebilir miyim? Kendi dört duvarıma bıktım."

"Kara gelmiyor mu?"

"Geç saate kadar çalışıyor, adamlarından birinin yerine bakıyor. Daha sonra burada olacak."

Dan elini uzatarak arkadaşının onu koltuktan kaldırmasına yardım etti. Grant'in onu itip kakmamak için çok dikkatli davranmasını takdir etti.

"Kara ile işler iyi gidiyor mu?"

"O harika biri. Sanırım aşık olabilirim." "Bunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Ben de bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama Kara'da yeniden şansımı denemek istememe neden olan bir şey var."

Grant, Dan'in hafif bir ceket giymesine yardım etti; kolundaki alçı yüzünden bu biraz zor . "Senin adına sevindim. Gerçekten harika görünüyor."

"Kazadan beri harika biri oldu. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

"Şunu dinle... Kardeşim Adam, Abby ile görüşüyor."

"Abby, eski sevgilin Abby mi?"

"Bir ve aynı."

"Şu doktorla nişanlı olduğunu sanıyordum. Adı neydi?"

Grant, Dan'in evinin kapısını kapattı. "Cal Maitland. Görünüşe göre, o iş bitmiş. Teksas'taki hayat ona göre değilmiş."

"Bu doğru mu?"

Grant, Dan için arabasının kapısını tuttu ve arkadaşı yavaşça ve acı içinde yolcu koltuğuna geçerken bekledi. "Ben de öyle duydum."

Yola çıktıklarında Dan, "Adam'ın onunla birlikte olması hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Aramızdaki ilişki uzun zaman önce bitti, ama yine de öz kardeşimin onunla çıktığını düşünmek biraz garip, anlıyor musun?"

"Kardeşim ve ben bir keresinde aynı kızla çıkmıştık."

Dan sevgili kardeşinin anısına gülümsedi. Zaman kaybının acısını biraz olsun göre, anılara gülümseyebilmek güzeldi.

"Bu nasıl oldu?"

"Lisedeki kız arkadaşıydı. Son sınıfta ayrıldılar ve ben birkaç yaz sonra onunla çalıştım. Birkaç kez çıktık ama Dylan'la aramızdaki ilişkiyi tuhaflıyordu, ben de ondan ayrıldım. Onunla bir yere varamayacağımızı düşündüm, o zaman neden onunla aramda bir gerginlik olsun ki?"

"İyi bir karar gibi görünüyor."

"Bu durum Adam'la aranızı açacak mı?"

"Eğer olursa, Steph'le aramda da gerginlik yaratacak çünkü kıskanç olduğumu düşünecek, ki değilim."

Dan, yaraları yüzünden daha çok yüzünü buruşturan bir kıkırdamayla, "Doğru," dedi. "Seni bir kaya ile zor bir yer arasında bırakıyor, ha?"

"Ciddiyim."

"Yani burada sadece sen ve ben varız. Bu konuda gerçekten ne hissediyorsun?"

"Tam olarak bilmiyorum. Sanırım tamamen dürüst olmak gerekirse, keşke başka biriyle 'takılıyor' olsaydı diyebilirim."

"Bu yeterince adil. Bunu neden tercih ettiğinizi kesinlikle anlayabiliyorum."

"Ama gerçek şu ki, onunla görüşüyor ve ben bu konuda çenemi kapalı tutmak zorundayım."

Steph'le başımı belaya sokmak istemem. Hayatında çok fazla hayal kırıklığı ve felaket yaşadı. Onlardan biri olmayı reddediyorum ve onun güvensizliğini tetiklemek istemiyorum. Bunların üstesinden gelmek ve bana -ve bize- inanmak için çok çalıştı. Bunu mahvedemem. Bunun olmasına izin veremeyecek kadar benim için çok şey ifade ediyor."

"Ah, Grant. Şu halimize bak. Sonunda büyüdük."

"Biliyorum, değil mi? Berbat, değil mi?"

"Beni güldürme. Sana yalvarıyorum." "Özür dilerim."

Mac marinanın kamyonlarından biriyle gelirken ve Evan eski bir motosikletle yanaşırken Grant ailesinin evinin önüne park etti. Garaj yoluna başka bir motosiklet daha girdi ve bu motosikletin Adam'a ait olduğu ortaya çıktı.

Dan'e yardım etmek için yolcu kapısının yanında duran Grant, kardeşine seslendi. "O bisikleti nereden aldın?"

"Kiraladım," dedi Adam. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Annem gelmemizi isteyen bir mesaj gönderdi," dedi Mac. "Ne hakkında hiçbir fikrim yok." "Ben neden davet edilmedim?" Adam sordu.

"Sanırım onun favorilerinden biri değilsin," dedi Evan. "Ama bunu sana yıllar önce söyleyebilirdim. Gidip neyin peşinde olduğunu öğrenelim. Stüdyoda bir şeyin tam ortasıydım."

Diğerleri Dan'i bekleyen Grant'in önünde içeri girdiler. Dan,

"Umarım bir aile anına izinsiz girmiyorumdur," dedi.

"Bu konuda endişelenmeyin. Bu ailede sır ."

Dan içeride, Dan'in tanımadığı bir kadınla konuşan Grant'in amcası Frank'e merhaba dedi. Grant ve kardeşleri Frank'i kucaklayarak karşıladı.

"İşte hepsi burada" dedi Linda. "Oğullarımız Mac, Evan, Grant ve Adam. Grant'in arkadaşı Dan de burada. O da tekneydi." "Çocuklar, bu Betsy Jacobson. Steve'in annesi."

"Hayır," dedi Grant. "Hayır." Evden kaçtı.

Dan, Grant'in gidişini izledi ve onun aniden şok oldu.

Diğerleri arkasından seslendi.

"Grant! Dur! Bekle."

"Grant!"

Neler olduğunu merak eden Dan, kardeşleri evden çıkana kadar takip etti.

Mac, diğerleri onlara yetişirken kollarını kardeşine dolayarak Grant'in caddede koşmasını durduran kişiydi.

"Dur. Grant... Kaçma. Seni yakaladım."

Grant hıçkırığa hıçkırığa ağlarken kardeşinin müthiş gücü etrafını sarmış, onu tutuyordu.

"Sorun yok." Mac ona sıkıca sarıldı. "Bırak içini dök." Mac'in başının arkasındaki eli Grant'in yüzünü ağabeyinin omzuna bastırmaya devam etti. "Bırak gitsin. Ne olursa olsun, seni seviyoruz, her zaman seveceğiz."

"Hayır," dedi Grant hıçkırıklar arasında. "Hayır, yapmayacaksın."

"Evet, öyle yapacağız. Bu asla değişmeyecek. Yapacağın hiçbir şey seni sevmememe neden olamaz."

"O haklı," dedi Evan Grant'in arkasından. "O hepimiz adına konuşuyor."

"Anlamıyorsun," dedi Grant.

"Anlamamızı sağla dostum," dedi Adam. "Yardım etmemize izin ver." "Beni içeri al."

Grant, Big Mac'in sesini duyunca kaskatı kesildi.

Mac kardeşini, ona Mac'ten bile daha sıkı sarılan babalarının kollarına yumuşak bir şekilde bıraktı.

"Seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu bize anlat," dedi Big Mac. "İçindekileri dök, yükünü paylaşalım."

Etrafı ailesinin koşulsuz sevgisiyle çevrili olan Grant, hıçkırıklar arasında konuşmaya başladı. Tekne, kaza, Dan ve Steve'le birlikte suya iniş, her ikisi de ağır yaralı, Mac ya da Evan'ın nerede olduğunu bilmeden ve hayal edilemez bir seçimle karşı karşıya: en iyi arkadaşlarından birini kurtarmak ya da sadece o sabah tanıştığı adamı kurtarmak. Hem ikisini hem de kendini kurtaramazdı. "Dan battı. Peşinden gitmemiş olsaydım, geri gelmeyecekti. Hiç düşünmedim. Sadece yaptım. Dan'i kurtarabilmek için Steve'in gitmesine izin verdim."

"Tanrım," dedi Mac. "Tanrım."

"Onu kurtaramadım." Grant hıçkırıklara boğuldu. "Ve şimdi annesi burada ve ben bunu ona söylemek zorunda mıyım? Onu ve Dan'i kurtaramadığım için gitmesine izin verdiğimi söylemek zorunda mıyım?"

"Grant..."

Babasından uzaklaştı ve Dan'in ona baktığını gördü, farkına varınca şaşırdı.

"Ben seni seçtim. Seni kurtarmayı seçtim ve şimdi o öldü ve bu benim hatam." Etrafındaki adam çemberi burnunu çekti ve gözlerini sildi.

Dan arkadaşının yanına gitti ve elinden geldiğince ona sarıldı. "Bu senin suçun değil. Bize çarpan geminin, sisin, yanlış zamanda yanlış yerde olmanın getirdiği kötü şansın suçu. Hayatta kalmaktan başka yapabileceğin bir şey yoktu. Sen benim hayatımı kurtardın. Steve ve benim ölmemiş olmamız senin sayende."

"Bu doğru evlat," dedi Big Mac. "Dan'i kurtardığın için kendine hiç kredi veriyor musun?"

"İkisini de kurtarmak istedim." Grant duygusal fırtına yüzünden tükenmiş görünüyordu. "Dan'in battığını gördüm ve onu kurtarmak zorundaydım. Yapmak zorundaydım."

"İkisini birden kurtaramazdın," dedi Adam. "Ve uzun zamandır arkadaşın olan kişiye uzandığın için kimse seni suçlamayacak."

"Steve'in annesi bile mi?" Grant ona sordu. "O anlayacak mı? Bunu ona söyleyemem. Buraya cevaplar için geldi ve ben ona söyleyemem. Anlatamam."

"Bunu senin için yapacağız," dedi Mac. "Biz senin arkadayız. Her zaman arkanızdayız."

Big Mac, Grant'in yüzünü büyük elleriyle çerçeveleyerek onu babasının çelik gibi kararlı bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Seninle gurur duyuyorum oğlum. Dan'in hayatını kurtardın. Kendi hayatını kurtararak benim, annenin ve Stephanie'nin hayatını kurtardın. Hayal bile edilemeyecek bir ikilemle karşı karşıya kaldın ve elinden gelenin en iyisini yaptın. Herkesin yapabileceği tek şey budur."

Hıçkırıklarını bastırdı. "Steve'in ölmesine izin verdiğim için benimle gurur duyma."

"Ölmesine izin vermedin," dedi Big Mac. "Bu Tanrı'nın isteğiydi. Senin değil."

Grant babasının affi karşısında yeniden yıkıldı - muhtemelen hak etmediğini düşündüğü ama yine de bir nebze huzur veren bir af.

Dan gözyaşlarını silmek için sol elini kullandı. Grant'e orada ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve arkadaşının o zamandan beri bu tür bir suçluluk duygusuyla etrafta dolaştığına inanamıyordu. Grant kazadan sonra kendinde değildi. Bunu herkes fark etmişti. Şimdi nedenini biliyorlardı.

"Hepimiz arkadayız Grant," dedi Evan. "Dışarısı tam bir . Mac ve ben bunu doğrulayabiliriz. Bir dakika önce teknenin ön tarafındaydık ve bir dakika sonra suyun içinde, sisin içindeydik ve birbirimizi bulamıyorduk. Dan'i ve kendinizi kurtarmayı nasıl başardığınız benim için inanılmaz ve eminim Mac için de öyledir."

"Öyle," diye kabul etti Mac. "Kendi başımı suyun üstünde tutmak için elimden geleni yaptım. Dan'i de nasıl kurtarabildiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hadi içeri girelim ve Steve'in annesiyle birlikte yüzleşelim," dedi Big Mac. "O gerçeği istiyor. Gerçeğe *ihtiyacı var*. Hadi bunu ona verelim, belki bu seni de özgür kılar."

Günah çıkarma çilesinden bitkin ve yorgun düşmüş görünen Grant, babasının onu eve götürmesine izin verdi.

Grant'in kardeşleri Betsy'ye oğlunun nasıl öldüğünü ve Grant'in Dan'in peşinden gitmek için bir dakikalığına Steve'i nasıl bıraktığını ve sonra Steve'i bir daha bulamadığını nazikçe anlatırken, sonraki bir saat Dan'in şimdiye kadar katlandığı en yorucu saatlerdi.

Betsy, onlar bildiklerini anlatırken sessizce ağlamış ve Grant'e iki adamı da kurtarmaya çalıştığı için teşekkür etmişti.

"Keşke ikisini de kurtarabilseydim." "Bana neler olduğunu anlattığın için teşekkür ederim."

Birisi Stephanie'yi arayıp McCarthy'lerde neler olduğunu anlatmış, Stephanie de Grant'i eve götürmek için gelmişti.

Onlar ayrıldıktan sonra Dan, Kara'yı görebilmek için Mac'ten kendisini rihtıma götürmesini istedi. Kazayla ilgili öğrendiklerinden sonra sarsılmıştı ve onunla birlikte olmaya ihtiyacı vardı.

"Bu gece Luke'a gelmelisin," dedi Mac arabayı tepeden aşağı sürerken. "Arkadaşların arasında olmak sana iyi gelir."

"Nasıl hissettiğimi biraz sonra göreceğim." "Bir şey söyleyebilir miyim?"

Dan, Grant'in kardeşlerini çok seviyordu ve adaya geldiğinden beri onlarla daha da yakınlaşmıştı. "Seni durdurabilir miyim?"

Mac hızlı bir kahkaha attı. "Seni çok iyi tanımıyorum ama az önce yaptıklarını duyduktan sonra neler hissedebileceğimi tahmin edebiliyorum."

"Peki bu nasıl?"

"Suçlu, bunalmış, neden sizin yaşadığınızı ve onun öldüğünü sorgulayan, şimdi bildiklerinizi bilerek buradan nasıl ilerleyebileceğinizi merak eden."

"Oldukça doğru bir değerlendirme."

"İşte anlaşma. O öldü. Sen yaşadın. Bu gerçeği değiştiremezsiniz. Bu yüzden bana öyle geliyor ki üzerinde kontrolünüz olmayan bir şey için kendinizi hırpalamanızın pek bir anlamı yok."

"Bana kardeşim Dylan'ı hatırlatıyorsun."

"Nasıl yani?"

"Her zaman büyük ağabey."

"Özür dilerim. Haddimi aşmak istememiştim."

". Onu özlüyorum. Ağabeylik yapmayalı uzun zaman oldu."

"Öldü mü?"

Dan başını salladı. "Afganistan. Uzun zaman ." "Çok özür dilerim. Bilmiyordum."

"Teşekkürler ve bilgelik dolu sözleriniz için de teşekkürler. Minnettarım."

"Ne zaman bir ağabeye ihtiyacınız olsa, bu benim gerçekten iyi olduğum birkaç şeyden biri."

Dan, Mac'e kaşlarını çatarak, "Kimin tahminine göre?" diye sordu. "Benimkine göre tabii ki."

Kaburgalarında yarattığı acıya rağmen Dan bir haftadan uzun süredir gülmediği kadar çok güldü. "Bıraktığın için teşekkürler."

"Luke'a gel."

"Denerim."

En basit şeyleri bile yapmasının bu kadar uzun sürmesi karşısında hayal kırıklığına uğrayan Dan, kamyonetten inip kapıyı kapattı ve Mac'e el sallayarak uzaklaştı. Dan yavaşça ana iskeleye doğru yürüdü, Kara'nın bordo renkli teknesini bulmak için göleti taradı ama ondan hiçbir iz göremedi.

Rampayı kullanarak denize iniş iskelesine çıktı ve yolcuların olmadığı bankın üzerine oturdu. Kaburgalarındaki ve kolundaki zonklama, Advil'in etkisinin geçmekte olduğunu gösteriyordu.

Tek başına oturup limandaki hareketliliği izlerken, o öğleden sonra öğrendiklerini özümsemek ve Mac'in söylediklerini düşünmek için zamanı vardı. Dan bir oğullarını trajik bir şekilde kaybetmiş olan anne babasını ve bir erkek kardeşini kaybetmiş olan iki ablasını düşündü. Dylan'ın ölümü için korkunçtu ve Dan ailesinin ani bir kayıptan daha kurtulduğu için minnettardı. İyi olduğunu söylemek için aradığında henüz kazayı duymamışlardı, bu da şükredilecek bir başka şeydi.

Tüm bunlara rağmen, duyduğu minnettarlığı Steve'in ölümü üzerine hissettiği derin keder duygusundan ayırmak zordu. Steve'le sadece bir sabah geçirmişti ama onun arkadaşlığından, espri anlayışından ve teknedeki uzmanlığından keyif almıştı. Steve kendisini şanslı biri olarak tanımlamıştı; o hafta Gansett'teki pek çok kişinin yanı sıra mürettebatın geri kalanını da etkileyen mide mikrobundan kurtulan grubun tek üyesiydi.

Dan şans ve kaderin derin anlamını düşünürken Kara'nın teknesi görüldü ve teknelerin arasından geçerek rıhtıma doğru ilerlemeye başladı. Kendisini bekleyen adamı fark ettiğinde neredeyse oraya varmıştı.

Yüz ifadesi şaşkınlık ve sorularla doluydu, çünkü tekneyi rıhtıma yanaştırıp düzgün bir şekilde durmasını sağladı, halatları klemenslere geçirdi, inen yolcularla sohbet etti ve gerektiğinde yardım teklif etti. Son yolcu rampadan ana iskeleyle çıktıktan sonra tekneden indi ve onun yanına geldi.

Elleri kalçalarında, kasketi kafasında, ona her annenin saygı duyacağı bir kızgınlık bakışı attı. O anda aklına onun bir gün harika bir anne olabileceği geldi.

"Burada *ne işin* var Torrington?"

"Seni özlüyordum." "Buraya

nasıl geldin?" "Grant ve

Mac."

Kara bankta onun yanına oturdu ve ona yakından baktı. "Ağrın var mı?"

"Birazcık."

"İlaçlarını aldın mı?" "Daha önce."

"Yani etkisi geçiyor." "Belki

de."

"*Dan!* Evde kanepede oturman gerekirken burada ne yapıyorsun?" "Bir nevi şöyle oldu..." Dan, Grant'in ona geldiğini söyledi.

ziyareti, onunla birlikte ailesinin evine gitmesi ve kazadan sonra gerçekte neler olduğunu duygusal olarak keşfetmesi. "Senden hemen tepenin üzerindeydim ve seni görmek istedim. Seni görmeye ihtiyacım vardı."

"Çok özür dilerim." Bir yandan gözyaşlarıyla boğuşurken bir yandan da onun yüzünü okşadı. "Tüm bunları duymak çok sarsıcı olmalı."

"En hafif tabiriyle üzücüydü ve sonra Steve'in annesiyle yüzleşmek zorunda kalmak, nasıl olduğunu bilmek. Zavallı Grant darmadağın olmuştu. Dışarısının onun için kötü olduğunu biliyordum ama bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

Ona sarıldı ve Dan onun kucağına doğru sarktı. Parmakları Dan'in ensesinde kıvrılmış, onu kucaklıyordu. Ona yaslandığında, aşık olduğuna dair tüm şüpheleri yumuşak bahar havasında buharlaşıp gitti. Uzun bir süre bu şekilde kaldılar. Bu sırada Dan, müşterilerinin uzak durması için dua etti.

"Kara?"

"Hmm?"

"Sana burada, seninle başladığımız rıhtımda bir şey söylemek istiyorum."

"Başladığımız yer burası mı? Yoksa Luke Harris'in mutfağında sana bir bakış attığımda başıma büyük bir bela olacağını anladığım zaman mı?"

Deli gibi sırtarak ondan uzaklaştı. "Büyük bela, ha?" "Çok büyük bela."

"Seni seviyorum."

Gözleri büyüdü ve dudakları hafifçe aralandı, bu da adamın bu davetten sonuna kadar yararlanmak istemesine neden oldu. "Öyle mi?"

Onun da kendisini sevdiğini söylemesi için diken üstünde beklerken, aynı şekilde hissettiğine dair bir işaret aramak için kızın anlamlı yüzünü inceledi. Herhangi bir işaret yeterliydi.

"Sorun olur mu?" diye sordu uzun bir aradan sonra.

"Sanırım olur."

"Öyle mi *düşünüyorsun*? Bu ne anlama geliyor?" "Henüz kız kardeşlerimle tanışmadın."

Onu daha önce hiç öpmediği kadar sert öptü, ona duyduğu sevginin her zerresini dudakların, dillerin ve dişlerin buluşmasına döktü. Yan tarafındaki çılgılık atan acı yüzünden durmak zorunda kalana kadar onu öptü. "Yüz tane bekâr, çekici kız kardeşin olsa da umurumda değil, istediğim sensin. İsteddiğim tek kişi."

"Bunu şimdi söylüyorsun, ama-"

Dudaklarını birbirine kenetleyerek, "Kara, beni dinle. Lütfen dinle. Eski erkek arkadaşının kız kardeşine yaptığı şey alçaklıktı. İkisi için de aşağılık bir şeydi. Ama ben o değilim. Tekrar böyle hissetmek için uzun süre bekledim ve elimden geldiğince uzun süre böyle hissetmeye devam etmek için yapmayacağım şey yok. *Senin* için böyle hissediyorum. *Seni* seviyorum. Kız kardeşlerin cehenneme kadar yolu var, umurumda değil."

Onu öpmek için eğildiğinde gülümsüyordu, bu kez liderliği ele aldı ve arzusunun gücüyle onu uçurdu. "Ben de seni seviyorum, seni mankafa. Sadece seni test ediyordum."

Kadının sözleri onu büyük bir rahatlama, memnuniyet ve biraz da kızgınlıkla doldurdu. "Bu hiç hoş değildi."

"Biliyorum, ama henüz tanışmadığın halde zavallı kız kardeşlerimi cehenneme göndermeni dinlemek komikti, bu arada sadece iki kız kardeşim var ve ikisi de evli."

"Bu benim hatam değildi. Bana tuzak kurdun."

"Sana hiç çok konuştuğunu söyleyen oldu mu?" diye sordu onu tekrar öperek.

"Bunu hayatımda bir ya da iki kez duydum." Eski nişanlısının kendisini aldatmasından sonra uzun süre kaburgalarında ve kalbinde taşıdığı acıyı unutarak öpücüğün içinde kendini kaybetti.

bir boğaz temizlendi. "Ah, affedersin, Kara?" Öpüşmeyi kesti ve Dan'den uzaklaştı.

Dikkatle döndüğünde şoförlerinden birinin arkasında durduğunu ve patronu rıhtımda öpüşürken yakaladığı için utanmış göründüğünü gördü. Kara ise en ufak bir utanma belirtisi göstermiyordu, bu da Dan'i son derece memnun etmişti. Sadece birkaç hafta önce olsa çok utanırdı.

"Oh, hey, Tim, saat altı oldu mu?"

"Evet, altı oldu."

"Eşyalarımı tekneden indireyim, sonra hepsi senin olsun."

Kadın eşyalarını toplarken ve Tim'le birkaç şeyin üzerinden geçerken Dan gözlerini ondan ayırmadı. İş bittiğinde tekneden indi ve onun yanına geldi. "Gitmeye hazır mısın?" Kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Elini tuttu ve yüzünü buruşturarak ayağa kalktı.

"Sana biraz ilaç vermemiz gerekiyor."

"Buna hayır demeyeceğim."

Rampadan ana iskeleye çıktılar ve Dan kızın elini bırakıp sağlam kolunu kıza doladı ve onu kendisine olabildiğince yaklaştırdı. Başının üstünü öptü ve kolunun beline dolandığını, parmaklarının kot pantolonunun kemer halkalarından birine takıldığını hissettiğinde çok sevindi.

Vücudu piç gibi ağrıyordu ama kalbi... Kalbi hiç bu kadar iyi hissetmemiştii.

BÖLÜM

On altı

TANRI'NIN yeşil dünyasındaki **hiçbir şey** Dan'ın o anda yapmakta olduğu şeyi bırakıp çalmayı bırakmayan bir telefona cevap vermesini sağlayamazdı. Sonra Kara'nın telefonu da çalmaya başladı ve o an tamamen mahvoldu.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak onu güldürdü. Onu serbest bıraktı ve hâlâ iyileşmekte olan kaburgaları bu küçük hareketi bile protesto edince yüzünü buruşturdu. Kazadan önce bulundukları yere geri dönmek için haftalarca beklemişlerdi ve şimdi nihayet oradaydılar, dış dünya rahatsız ediyordu.

"Telefonlara cevap verelim, neler olup bittiğine bakalım ve kaldığımız yere geri dönelim." Onun boğuk, seksi sesi dünyasının merkezi haline gelmişti.

"Peki," diye homurdandı, ikisinin de dikkati bu kadar dağılmışken onu yeniden meşgul etmeye çalışmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Bunu, henüz "oyun bitti" mesajını almamış olan ereksiyonuna söylemeyi deneyin.

Telefonlarını almak için yataktan kalktı.

Dan, kız kapıdan çıkıp oturma odasına doğru yürürken tatlı poposunu en iyi şekilde görebilmek için dirseğinin üzerine çıktı; ateşli bir öpüşme seansı *sonunda* onları yatakta buluşturduğunda telefonlarını sehpanın üzerine bırakmışlardı.

Kendisini kesinlikle iyi hissettiğine ve kaldıkları yerden devam etmeye hazır olduğuna dair onu yüzlerce kez ikna etmek zorunda kalmıştı. Kaburgaları hâlâ ona sıkıntı veriyordu ama çok derin nefes almazsa, performansını en üst seviyeye çıkarabileceğine inanıyordu. Ya da öyle umuyordu...

Onu istemekten ölmek üzereydi. Uzun haftalar süren ateşli bakışlar, aşk ilanları, şefkatli ilgi ve bağlılık.

onu sürekli bir uyarılma halinde bıraktı. Eğer yakında bir şey olmazsa, kendiliğinden yanacağına inanıyordu.

"Ben Tiffany." Ona telefonunu uzattı. "Ve Mac onu aramanı söylemem için bana bir mesaj bıraktı."

Gözlerini kızın göğüslerinin salınımından, pembe meme uçlarından, solgun teninde bıraktığı jilet yanığından ya da kalçalarının tepesindeki kumral kıllardan alamıyordu. Telefonunu ondan alırken siki o kadar sertleşmişti ki, onunla çivi bile çakabilirdi.

"Altı kez aradı. Endişelenmeme gerek var mı?"

Bu ima karşısında hakarete uğramış gibi kaşlarını çattı. "O seksi kıcını bu yatağa geri sok ve aptalca sorular sorma."

Ona gözlerini devirdi ama söyleneni yaptı. Bu bir ilkti.

Onu ait olduğu yere, kendisine sımsıkı soktuğunda Tiffany'yi geri çağırdı, böylece Kara'yla başladıkları işi bitirmek için biraz huzur bulabileceklerdi.

"Oh, Dan, Tanrı'ya şükür aradın."

Arkadaşının ve müşterisinin sesinde duyduğu panik onu telaşlandırdı. "Sorun nedir?"

"Jim arıyor. Blaine'in benim yanıma taşındığını duymuş ve Ashleigh'in tam velayeti için dava açmakla tehdit ediyor."

"Hmm."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, bir davası olabileceği anlamına geliyor, Tiff."

"Ne var? *Neden?* Biz boşandık! Bana kiminle yaşayıp kiminle yaşayamayacağımı söyleyemez."

"Hayır, ama velayeti sizinle paylaştığı için kızının kiminle yaşayıp kiminle yaşamayacağını söyleyebilir."

"Şaka yapıyor olmalısın. Ya evleniyor olsaydım? Onu da durdurabilir mi?"

"O kadar kolay değil."

"O zaman ben de öyle yapacağım."

Evleneceğim." "Tiffany-"

"O sersemin bana hayatımı nasıl yöneteceğimi söylemesinden bıktım. Eğer savaş istiyorsa, istediği olacak. Gönderdiği mektuba cevap vermeme yardım edebilir misin?"

"Kesinlikle. Bunu için seni sabah arayabilir miyim?" "Sanırım o zamana kadar bekleyebilir."

Tanrı'ya şükür, çünkü sabaha kadar bu yataktan çıkmayacaktı, Kara da öyle. "Ben seni ararım. Sakin olmaya çalış ve endişelenme. Bir yolunu buluruz."

"Teşekkürler Dan. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Umarım seni önemli bir şeyden alıkoymamışımdır."

"Önemli bir şey yapmıyordum," dedi Kara'nın göğsünü sıkarak ve sikini yanaklarının arasındaki yarığa bastırarak.

Adamın umduğu gibi usulca güldü.

Tiffany aramayı sonlandırmadan önce, "Tekrar teşekkürler," dedi.

Dan telefonunu kapattı ve yatağın ayak ucuna fırlattı. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

"Önemli bir şey değil, ha?"

"Bu konuda söyleyecek bir şeyin olduğunu nereden bileyim?"

Onunla yüzleşmek için döndü.

"Senden daha önemli bir şey olmadığını şimdiye kadar anlamış olmalıydın." Onu öptü. "Bundan daha önemli. Bizden." Öpüşmeyi derinleştirirken onu kucağına çekti, bacakları birbirine dolandı, eli sırtında, bir eli saçlarında, diğeri göğsündeydi. Kara' geçireceği bu gecenin beklentisiyle, elini örten alçının kısmını kesmesine yardım etmesi için Grant'i işe almıştı. Avucu şimdi esnek et ve sıkı meme ucuyla doluyken, demir testereleri için yukarıdaki cennete şükretti.

Bir anda, telefon konuşmaları araya girmeden önce kaldıkları yere geri döndüler, ancak bu sefer aciliyet daha da şiddetliydi.

Kara ondan uzaklaştı, dudakları onu öpmekten şişmişti. "Seni incitmekten çok korkuyorum."

Kadının elini tuttu ve ereksiyonuna götürerek parmaklarını onun etrafında kapattı. "Bu beni şu anda kaburgalarımın çok daha fazla acıtıyor."

"Dan, ama. Ciddi ol." "Çok ciddiylim."

Kızın kahkahası onu çok uzun zamandır yaşamadığı türden bir neşeyle doldurdu.

Sadece o vardı. Sadece şu an vardı.

Telefonu tekrar çaldı ve adam inledi. "Şunu kapatabilir misin?"

"Aldırma." Onu kökünden ucuna kadar okşadı ve sonra başparmağını ucundaki kayganlığın üzerinde gezdirdi.

"Otuz saniyeden fazla dayanabilmem için gerginliği azaltmak iyi bir fikir olabilir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Aynı yastıkta onunla yüz yüze yatarken gözlerinin içine baktı. "Mmm. Haftalardır senin için ölüyorum. Benim seksi hemşirem. Ne zaman odaya girsen sertleşiyorum. Bana her dokunduğunda sana ihtiyacım oluyor." Parmak uçlarını kolunun üzerinde kaydırды ve onu okşarken kaslarının esnediğini hissetti. "Her seferinde."

"Suda ölmediğin için teşekkür ederim. Bana bunu söylemeni kaçırmak istemezdim."

Dan, tüm vücudu yanıyormuş gibi görünürken gülmenin mümkün olduğuna inanamıyordu. "İnan bana, hayatta kalmak ve eve, senin yanına dönmek benim için büyük bir zevk. Orada geçirdiğim süre boyunca hep seni düşündüm. Çok kötü yaralandığımı biliyordum ve tek istediğim seni görmektir. Bir kez daha."

Kara'nın telefonu tekrar çaldı.

Dan hayal kırıklığıyla dolu derin bir nefes verdi. Onunla tekrar yatakta çıplak olmayı hayal etmişti ve şimdi nihayet oradaydılar, kesintiler durmak bilmiyordu. "Şunu kapatabilir misin?"

Ne yazık ki, telefonla ilgilenmesi için onu serbest bıraktı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Telefona bir göz attı. "Annem arıyor. On dakika içinde iki kez. Bu hiç iyi değil."

Dan kaderine boyun eğmiş bir halde, "Devam et ve onu geri ara," dedi. "Hayır, sorun değil. Meşgulüz."

"Tutacağımı söylediğimde bana güvenin."

Kara adamın ereksiyonuna baktı, acı verecek kadar sertti ama bunu ona söylemedi. "Emin misin?"

"Evet, eminim." Kolunu kıza doladı ve ona sokuldu. Annesini ararken durumu korumak için ihtiyacı olan tek şey onun tenini kendi tenine bastırmaktı.

"Ne oldu anne?"

Dan, Kara'ya o kadar yakın yatıyordu ki annesinin söylediği her şeyi duyabiliyordu.

"Kız kardeşinin yaptığını bilmek istersin diye düşündüm."

"Aferin ona."

Kara'nın küçümseyici ses tonuna bakılırsa, söz konusu kız kardeş Kelly olmalı.

"Kaba olmana gerek yok, Kara. Ne de olsa o senin kız kardeşin." "Belki kağıt üzerinde."

"Bunu daha ne kadar yapacaksın?" "Tam olarak ne yapıyorum?"

"Yıllar önce olan bir şey için kız kardeşine karşı nefret dolu davranıyorsun. Bu acıya tutunmak seni mutlu etmeyecek."

"Çok mutluyum." Kadının eli erkeğin elini göğüslerinin altına sardı. "Aslında mutluluğun da ötesindeyim. Ama bana yaptıkları için ondan hâlâ nefret ediyorum ve her zaman da edeceğim."

"Lütfen ondan nefret ettiğini söyleme. Ve her zaman çok uzun bir zamandır." Kara'nın buna söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Yeni yeğenini hiç önemsiyor musun?"

"Elbette. Bana hiçbir şey yapmadı. Böyle boktan bir ailesi olduğu için üzgünüm ama belki geri kalanınız onun da onlar gibi boktan bir aileye sahip olmamasını sağlarsınız."

"Kara..."

"Gitmem gerek anne. Onlar hakkında konuşmaktan daha önemli işlerim var."

"Onun adı Connor," dedi annesi. "Bebeğin adı Connor."

"Yeni torununuz için tebrikler. Yakında konuşuruz." Annesi cevap veremeden aramayı sonlandırdı ve telefonu kapattı. Dan'ın yüzüne dönerek, başarısızlıkla sonuçlanan samimi bir gülümseme denedi. "Şimdi, nerede kalmıştık?" Eli Dan'ın sikinin etrafında kıvrıldı.

Dan onu okşamasına engel oldu. "Lütfen bu haber seni sarsmamış gibi davranma."

"Artık benim için önemli değil. Çıkış yolunu daha yeni bulmuşken tekrar o tavşan deliğine çekilmeyi reddediyorum."

"Benimleyken rol yapmana gerek yok, tatlım." Kumral saçlarının bir yüzünden geriye doğru taradı. "Bana gerçeği söyle. Gerçekten nasıl hissettiğini bilmek istiyorum."

"Dürüstçe ve gerçekten umurumda değil. Herkes mutlu. Ne önemi var ki?"

"Bunca zaman sonra bile hala canınızı yakıyor olmaları önemli."

"Bana zarar vermiyorlar. Onlar umurumda değil."

Ama o önemsiyordu. Umutsuzca önemsiyordu. Duygularını kontrol etmek için gösterdiği çabayı göremediğini mi sanıyordu?

"Bana yalan söyleme. Bana asla yalan söyleme." Niyet ettiğinden daha öfkeli olan ses tonundan hemen pişmanlık duydu. Ama bir zamanlar sevdiği adam ve öz kız kardeşi tarafından kendisine bu şekilde davranılmış olması onu çok kızdırmıştı.

Görünüşe göre, yanağını okşarken söylediği sert sözler onu rahatsız etmemişti. "Bu kadar önemsedğin için minnettarım. Gerçekten minnettarım.

Ama artık benim için önemli değiller ve ben izin vermedikçe bana zarar veremezler. Onlara izin vermemeyi seçiyorum." "Sana ne yaptıklarını bilmek benim için hâlâ yeni bir şey.

"Henüz atlatamadığım için tamam mı?"

Gülümsemesi yüzünü aydınlattı ve gözlerinin köşelerinde sevimli bir şekilde kırışmasına neden oldu. "Hiç sorun değil. Sonunda beni buraya, Gansett'e getirdi." Eğildi ve ona bir öpücük verdi. "Hayatımda yaptığım en iyi şey."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Sana yaşattığım onca şeyden sonra bile mi?"

"Gerçekten öyle düşünüyorum." Ona daha da sokularak, "Önemsedğin için minnettar olsam da, artık onlar hakkında konuşmak istemiyorum. Seninle tekrar böyle birlikte olmak için bu kadar uzun süre beklemişken olmaz."

"Sen de mi bekliyordun?"

"Ah evet. Birlikte geçirdiğimiz o ilk gece... O zamandan beri bin ya da iki kez yeniden yaşadım diyelim."

"Ben de öyle. En az bin ya da belki üç bin kez." "Sonrasında çıldırdığım için beni affettiğin için teşekkür ederim."

"Ben de çıldırıyordum, biliyorsun ve sadece ertesi sabah beni kötü bir alışkanlık gibi kaybetmeye çalıştığın için değil."

"Gerçekten öyle miydin?"

"Seninleyken hissettiklerimi hiç hissetmemiştim. Bu tamamen farklı ve şimdiye kadar bildiğim her şeyden çok çok daha iyi."

"Benim için de öyle. Matt ve Kelly'yi artık umursamamamın en büyük nedeni sensin."

Dan ona bundan büyük bir iltifat yapamayacağını biliyordu.

"Matt'le en iyi anlarımda, hiçbir zaman seninle olduğu gibi olmadı."

"Kalbimi durduruyorsun, Kara Ballard. Bazen rıhtımda beni sevdiğini söylediğin o günü hayal ettiğimi düşünüyorum. O sözleri senden duymayı o kadar çok istemişim ki."

"Bunu sen hayal etmedin ve ben de senin aşkını aynı derecede çok istiyorum."

"Sende var. Uzun zamandır sendeydi." Göğsünü avuçlayıp başparmağını meme ucunda gezdirdikten sonra dudaklarını derin bir şekilde yakaladı,

Duygusal öpücük ateşi yeniden yaktı, her zamankinden daha sıcak. O anda aklındaki son şey kırık kaburgalar ya da hâlâ alçıda olan ön kol ya da kızın yumuşak teninin onunkine değmesi, bacaklarının onunkine dolanması, dilinin onunkine dolanması gibi enfes hislerden başka bir şey değildi.

Onları üstte olacak şekilde yuvarlamasına bakılırsa, yaralanmaları hiç gerçekleşmemiş olabilir.

Kocaman gözlerle ona baktı. "Dan! Dikkatli ol! Bunu yapmamalısın."

"Kara?"

"Ne?" diye sordu kızgınlıkla. "Kapa çeneni ve öp beni."

Kollarını adamın boynuna doladı ve onu yavaşça aşağı indirdi.

Dudaklarının tatlılığında ve dilinin duygulu dokunuşlarında kendini kaybederken, onun iyiliği için duyduğu endişe onu etkiledi.

"Prezervatif." Vücudundaki her beyin hücresi partiye katılmak için güneye doğru yola çıkmış gibi görünürken aklının nereden geldiğini merak etti.

"?" "Başucu masasında."

"Kımıldama." Bir folyo paketi almak için dikkatlice altından geçti ve onu hayrete düşüren bir verimlilikle üzerine yuvarladı. Onun kızı hiç oyalanmazdı. "İyi misin?" diye sordu ona bakarak.

"Bir dakika içinde geliyorum."

Bu, onu elinden tutup en çok olmak istediği yere götürürken küçük bir gülümsemeye yol açtı. Haftalar süren belirsizlikten sonra onunla birleşmiş olmanın verdiği rahatlama, neredeyse sıkı kaslarının kavrayışı kadar bunaltıcıydı.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Bu iş başlamadan bitecek."

"değil."

Adam kadının içine derinlemesine girdi. "Tekrar söyle."

Ona doğru eğildi, parmakları hafifçe sırtında gezindi ve tutkunun sancıları içinde bile onu incitmekten korktuğunu anlayabildi. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Duyması gereken tek şey buydu. Duyması gereken tek şey.

BÖLÜM

On yedi

Grant, Stephanie ve Charlie'nin hikayesini konu alan senaryosunu yazarken ve Dan de kitabı üzerinde çalışırken **DAN ve GRANT** haftada kez bir araya gelerek birbirlerinin çalışmalarını okumayı ve eleştiri alışverişinde bulunmayı alışkanlık haline getirdiler. Grant şu ana kadar Dan'ın kitabı için övgüden başka bir şey söylemedi ve bir avukat için oldukça iyi geri bildirimler sunduğunu söyledi. Oscar ödüllü bir senaristten gelen büyük bir övgüydü bu. Açıkçası Dan'ın kitapla ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu, bu da Grant'ın geri bildirimini çok daha eleştirel kılıyordu. Dan, Grant'ın karşısındaki kabine kaydı. "Kusura bakmayın geciktim. Tam çıkarken annem aradı. Kara ve benim hakkımda bir sürü soru sordu."

Dan gözlerini devirdi. "Kemiği olan bir köpek gibi."

"Güzel. Anneni bir köpekle kıyaslamak. Senin deyimimle 'kemiği' nasıl öğrendi?"

"Sevdiğim kadına 'kemik' demeyi reddediyorum."

"Neden? *Ereksiyon* mu oluyorsun?"

"Kapa çeneni, olur mu? Burada biriyle tanıştığımı söylemekle büyük bir hata yapmış olabilirim. Otuzlu yaşlarının sonundaki oğulların annelerinin herhangi bir bağlılığın ilk işaretinde nasıl *umutlandıklarını* bilmelisin."

"Yani düğünü planlaması senin hatan." "Evet, sanırım öyle."

"Düğünlerden bahsetmişken, bir düğün olacak mı?"

"Sen de mi! Düğün ya da benzeri saçmalıklardan bahsetmiyoruz. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyoruz. Neden bu herkes için yeterli değil?"

"Çünkü artık otuzlu yaşlarının ortasında değilsin. Şu anda otuz sekiz yaşındasın ve bu da dört yaşına çok yaklaştığın anlamına geliyor. Artık gençleşmiyorsun."

Dan ekmek bıçağını aldı ve bileğinde gezdirdi.

"Yeterince keskin değil," dedi Grant. "Annen evlenmeni istiyor diye kör bir tereyağı bıçağıyla hayatına son veresin diye bütün bir günümü senin zavallı hayatını kurtarmakla harcamadım."

"Boşa mı gitti? Yaralandım."

"Artık değilsin. Peki seni soruyu sormaktan alıkoyan ne? Onu elinden kaçırmak istemediğini biliyorsun."

"*Seni* evlenmekten alıkoyan nedir? Bana sorarsanız evlenme teklifini uzun zaman önce ettiniz ama sizin mahallede de çanların çaldığını duymuyorum."

"İkimiz de çok meşgulüz. Bırakın bir düğün planlamayı, nefes alacak vaktimiz bile olmadı. Acelemiz yok."

"Otuz altı yaşında olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Belki unutmuşsundur diye." "Unutmadım."

"Oluyor?"

"Lanet olası senaryo."

Dan, Grant'in Stephanie ve Charlie'nin hikâyesini anlatan senaryoyu yazarken duygusal olarak tükendiğinin farkındaydı. Stephanie'nin çocukluğunda yaşadığı travmayı onunla ve üvey babasıyla yaptığı röportajlar aracılığıyla yeniden yaşamak zorunda kalmak, bazı çirkin ayrıntıları ilk kez Charlie'den duyan Grant'i çok etkilemişti.

"Şimdi ne olacak?"

"Ne yapmam gerektiğinden emin değilim." Grant parmaklarını saçları diken diken olana kadar saçlarında gezdirdi. "Stephanie'ye çocukluğuyla ilgili bildiklerimi anlatmadığım için dürüst olmadığımı hissediyorum ama o bu kadar iyiye kadar durup dururken bu konuyu açamam. Anlıyor musun?"

"Bu zor bir soru. Senaryoyu gördüğünde bu konuda bir şeyler okuması senin için sorun olur mu?"

"Bir yanım, eğer filmi çekebilirsek, senaryoyu okuyup okumayacağını ya da filmi izleyip izlemeyeceğini merak ediyor."

"Gerçekten mi?"

"Bu onun için bir kabustu Dan. Neden bunu yeniden yaşamak istesin ki?"

"Onun hikayesini anlatmak için yıllarca çalıştığınızı ve onun bunu görmek istemediğini hayal edemiyorum."

"İstemeyeceğinden değil. Sadece bu onun için çok fazla olabilir." "Evet, anlıyorum."

"Nişanlandığımızdan ve restoran açıldığından beri çok mutlu." "Bunu bozacak bir şey yapma. Şimdi olmaz. Konuşmak için zamanımız olacak. senaryonun içinde ne bilmeli. O zamana kadar gerekecek."

"Evet, haklısın." "Şimdi zamanı değil."

Grant başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Diğer bir haber de, kadınların Blaine ve Tiffany'ye bu hafta sonu bir duş sürprizi yapma planlarını duydunuz mu?"

"Bu konuda bazı söylentiler duydum."

"Bilmek istediğim şey, neden bunun bir parçası olmamız gerektiği. Neden onu dışarı çıkarıp erkeklerin yapması gerektiği gibi sarhoş edemiyoruz?"

Grant gülümsedi. "Çünkü ne kadar aksini düşünmek istesek de, yetki kadınlarda ve biz de bize söyleneni yapıyoruz."

"Bundan hoşlanmadım."

"Kara'yı tutmayı planlıyorsan buna alışsan iyi edersin." "Onu yanımda tutmayı planlıyorum ama o benim patronum değil."

Grant kahkahalarla uludu. "Kendine bunu söylemeye devam et. Senin için nasıl sonuçlandığını bana haber ver."

"Biraz iş yapacak mıyız, yoksa senin saçma sapan konuşmalarını dinlemeye devam mı edeceğim?"

"İkisi de." Grant elindeki son sayfaları masanın üzerinden Dan'e uzattı, o da kendi sayfalarını uzattı.

"O kırmızı kaleminle üzerime fazla gelme, olur mu?" Dan dedi ki.

"Benim kırmızı kalemim bunu daha iyi bir kitap haline getiriyor."

"Şüphesiz, ama kendime olan saygımı mahvediyorsun."

"İyi ki ayıracak çok şeyin var. Şimdi kapa çeneni ve oku."

Dan nefesinin altından, "Siktir git ve öl," diye mırıldandı, tabii ki bunu kastetmemişti. Grant'in Steph ve senaryo konusunda stresli olduğunu görmekten nefret ediyordu.

Birkaç dakika sonra Grant masanın öbür ucuna uzanarak Dan'i kalemiyle dürttü.

Dan cevap olarak

homurdandı. "Dan."

"Ne?"

"Dinleyin. Arkama geç."

"Bütün bunlar yeterince uzadı," dedi bir kadın. "Yani, seni ondan ben *çalmadım*. Otuzlu yaşlarında hangi erkek gerçekten gitmek istemiyorsa bir kadından *çalınabilir* ki?"

"O böyle görmüyor ve bunu sen de biliyorsun. Ben onunla görüşmeye devam ederken bizim de görüşmeye başladığımızdan haberi yoktu."

Bir bebek öyle bir ciyakladı ki, anne ve babası bir an için küçük bebeğe odaklandı.

"Bizimle hiçbir şey yapmak istemese bile Connor'la tanıştığı için mutlu olacak. Anneme onunla aramı düzeltmeye çalışacağıma söz verdim ve bunu yapıyorum."

Dan bir anda onların kim olduğunu anladı. Dinlemeye devam ederken Grant'e kocaman gözlerle baktı.

Adam, "Bu iş yüzüne patladığında bana ağlayarak gelme," dedi.

"Bazen onu hâlâ benden daha çok önemseydiğini düşünüyorum."

"Dürüst olmak gerekirse Kelly, hanginizle evlendim?"

Grant, şoktan donup kalmış olan Dan'e "Git," diye fısıldadı. "Ona git."

Dan okumakta olduğu sayfaları masanın öbür ucundaki Grant'e doğru itti ve sanki bir top ateşinden fırlamış gibi kabinden çıktı. Tek düşünebildiği Kara'yı uyarmaktı.

Adanın dolambaçlı yollarında hiç bu kadar hızlı araba kullanmamıştı ama Kara'ya ulaşmak için de hiç bu kadar çıldırmamıştı. O talihsiz yelkenli yolculuğuna çıkmadan önce Kara'yla ilişkisini tamamen mahvettiğini düşünerek buz gibi suda yaşam mücadelesi verdiği günü saymazsak tabii.

Porsche'sini yolun kenarına çekerken arkasında yanıp sönen ışıklar sabırsızlık ve çaresizlikle inlemesine neden oldu. Arkadaşı Blaine Taylor'ın arabaya yaklaştığını görünce şükretti. Blaine'i yakında polis şefiyle evlenecek olan Tiffany sayesinde tanımıştı.

"Aceleniz mi var, Avukat Bey?"

"Büyük bir acele. Kara'ya ulaşmam lazım. Biraz acil bir durum."

"Ne tür bir acil durum?"

"Olmadan önce onu uyaramazsam canını fena halde yakacak türden."

Blaine bir adım geri çekildi. ", mı?" "Evet, bunun için üzgünüm."

"Git."

"Sana borçluyum."

Dan Kuzey Limanı'ndaki McCarthy's Marina'ya doğru yola çıktı, arkadaşı ona mola verdirdikten sonra hız sınırına daha çok uymaya başladı. Arabayı sürerken, kız kardeşinin durup dururken ortaya çıkıp Kara'dan affetmesini ve unutmasını beklemesinin mutlak küstahlığını düşündü çünkü artık işin içinde bir bebek vardı.

Bebek Connor için biraz üzülüyordu. Ailesinin pislik olması onun suçu değildi. Ama Dan, Kelly ve Matt'in Kara'ya daha fazla zarar vermesine izin verirse lanetlenirdi. Sevdiği iki insanın ihanetinin üstesinden gelmek için yeterince uğraşmıştı. Ona bir şans daha vermeyeceklerdi.

Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, hayır.

Arabayı sürerken rehberinde gezinerek Kara'nın yedek şoförü Tim'i aradı. Dan'le birkaç kez bira içmeye gitmişler ve numaralarını değişmişlerdi, şimdi bunun için son derece minnettardı.

Tim telefonu açtığında sesi yeni uyanmış gibi geliyordu: "İçmek için çok erken Torrington," dedi.

"Kara'yı rahatlatmanı istiyorum."

"Neden? Bu gece çalışıyorum."

"Acil bir durum. İskeleye inip yedek tekneyi kullanır mısın?" "Ana teknenin nesi var?"

"Yok bir şey. Sonra açıklarım. Lütfen. Acil olmasaydı sana sormazdım."

"Yirmi dakika içinde orada olurum."

"Kimin sorduğu umurumda değil, Kara'nın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Anladın mı beni?" "Evet, tabii. O iyi mi?"

"Olacak. Bundan emin olacağım. Teşekkürler, Tim."

"Sorun değil."

Dan, marinaya giden caddede bir park yeri kaptı, buranın ona en fazla yaklaşabileceği yer olduğunu biliyordu. Arabayı kilitledi ve koşmaya başladı, iyileşmekte olan kaburgaları nedeniyle hâlâ oldukça acı veren bir aktiviteydi bu. Ancak Kara'ya kız kardeşinden önce ulaşmak söz konusu olduğunda acının hiçbir önemi yoktu.

Kendisine yangının nerede olduğunu soran Mac'i duymazdan gelerek marina restoranının önünden uçarak geçti.

Dan rampadan Kara'nın teknesinin bulunduğu yüzer iskeleye çıktı. Bir tekne dolusu yolcuyla birlikte yanaştığı için evrendeki tüm tanrılara şükreden Dan, tekneye atlamadan önce her biri inene kadar bekledi. Her zamanki gibi mokasenleri güvertede tehlikeli bir şekilde kayıyor, bu da Kara'yı güldürüyordu.

"Hangi cehennemden geldin sen?" Kızın gülümsemesi adamın dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu. Uzun saçlarını at kuyruğu yapmış, açık tenini güneşten koruyan Ballard Boat Works şapkasının arkasından geçirmişti.

Kıç halatını fırlattı. "Git."

"Ne yapıyorsun? Müşterilerim var."

İnsanların demir yerindeki teknelerine gitmek için bekledikleri rıhtımdaki bank şu anda boştu.

"Tekneyi sür. Yolda açıklarım." "Nereye giderken?"

"Burası dışında herhangi bir yer. Lütfen. Tekneyi sür."

Ona şaşkın bir bakış atarak yaylı halatı attı ve tekneyi çekek yerinden geri çekti.

Arabayı Tuz Göleti'ne doğru çevirdiğinde Dan, kaburgalarını yakan derin bir nefes verdi.

"Sana ne oldu böyle?"

Dümende ona doğru ilerledi, kollarını beline doladı ve başını omzuna koyarak onu kendisine yasladı.

"Beni ."

Ona söylemesi gereken şeyi söylemenin kolay bir yolu olmadığından, hızlı ve kirli bir yol seçti. "Kelly ve Matt bebekle birlikte adadalar."

Tüm vücudu şokla kaskatı kesildi. "Ne? Nereden biliyorsun?" "Grant ve ben haftalık toplantımız için lokantadaydık ve Senin hakkında konuşuyorlardı, arayı düzeltmek ve seni bebekle tanıştırmak için gelmişlerdi."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Keşke olsaydım. Planları, bebekle birlikte ortaya çıkararak sizi onlarla uğraşmaya zorlamaktı."

Onu kendisine çok yakın tuttuğu için titremeye başladığını hissetti ve bu onu öfkeliendirdi. Ondan zaten yeterince çekmemişler miydi? "Tim'i aradım. Diğer tekneyi sürmek için geliyor."

"Bekle... Tim'i mi aradın?"

"Sizi bulamazlarsa, hiçbir şey yapmaya zorlayamazlar." "Bütün gün burada kalamayız."

"Yapacak başka bir şeyim yok. Senin var mı?"

"İşçi Bayramı'ndan sonra teslim edilmesi gereken ve hala bitmemiş bir kitap gibi başka işleriniz de var."

"Ben hallederim. Bu çok daha önemli." "Peki ya yemek?"

"Mario'yu arayacağım ve gölette bize teslim etmesini söyleyeceğim."

"Bunu sadece dokuz, öğlen ve altıda yapıyor. Öğlen seferini kaçırdık."

"Ona yeterince para veririm yapar."

"Yani gerçekten bir günlüğüne saklanacak mıyız?"

"Ya öyle yaparız ya da rıhtıma geri dönüp Kelly'nin seni kör etmesine izin veririz." "Eninde sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalmayacak mıyım?"

"Muhtemelen, ama bu şekilde ona, yeni doğmuş bir bebek ve isteksiz bir kocayla birlikte kızgın güneşin altında sizi beklediği çok uzun ve sefil bir gün vermiş olursunuz."

"Neden isteksiz olduğunu söylüyorsun?"

"Çünkü ona, habersiz gelip seni onlarla uğraşmaya zorlamanın kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü söylediğini duydum."

"Connor'ın iyiliği için içlerinden birinin biraz akıllı kalmış olmasına sevindim." Demir yerinden uzaklaşan Kara tekneyi yavaşlattı, vitesi boşa aldı ve ona dönerek kollarını boynuna doladı. "Kahramanım benim."

"Pek sayılmaz."

"Kız kardeşimin ne yapmayı planladığını duyduğunda, tam olarak iyileşmemiş kaburgalarıyla koşarak geldin mi gelmedin mi? Ve o gün gerçekten kaçabilmem için başka bir şoför çağırma öngörüsüne sahip miydin, değil miydin?"

"Bunları yapmış olabilirim." "O zaman kesinlikle benim kahramanımsın."

"Seni kesinlikle seviyorum ve bunu sana yapmalarına izin veremezdim. Grant ve ben onları duymamış olsaydık nasıl başarılı olabileceklerini düşündüğümde..."

"Ama yapmadılar ve hepsi senin sayende oldu."

"Ve Grant. Onları ilk o duydu."

"Onları nereden biliyordu?"

"Sudaki o gün. Ona neler yaşadığını anlattım. O da kadar kızgındı. Kelly'nin bazı şeyler söylediğini duydu, bu yüzden onların

senden bahsediyorum."

"İkiniz de benim kahramanlarımsınız. Koşarak geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Onları gördüğümde yaşadığım o büyük şoku ona yaşatmak istemezdim."

"Onu reddettiğim için mutluyum. Peki, bugün benimle kaçmaya ne dersin?"

"Yapmak istediğim başka bir şey yok. Nereye gidelim?"

Dan etrafına iyice baktı ve boş bir demirleme yerini işaret etti. "Şunu alıp bir süre burada takılalım ve bakalım kendimizi eğlendirebilecek miyiz?"

Kara tekneyi demirleme yerine doğru yönlendirdi ve yanına yanaşarak baş taraftaki bir halata doladığı halata bağlı çubuğu aldı. Arkasını döndüğünde onu koltuklardaki minderleri söküp açık teknenin zeminine atarken buldu.

"Fazladan güneş kreminiz var mı?"

"Güneş kremim var mı? Her saat onunla banyo yapıyorum." Ona bir tüp fırlattı ve gömleğini çıkarıp makosen ayakkabılarını tekmelemesini izledi.

Göğsünü, karnını ve kollarını güneş kremiyle kapladı, elini hâlâ sararmış morluklarla renklenmiş kaburgalarının üzerinde gezdirirken yüzünü buruşturdu.

"Sırtını yapmama izin ver."

"Sadece seninkini yapabilirsem." "Üzerimde gömlek var."

"Uzun sürmeyecek."

"Oh, yani böyle bir okul gezisi olacak, mi?" "Tabii ki öyle. Benimle tanıştınız mı?"

"Narin çamaşırlarım bu güneşe dayanamaz."

"Seni örtülü tutacağım, böylece güneş narin çamaşırlarını bulamayacak."

Ellerini onun yüzüne doğru kaldırdı ve başını uçuran bir öpücük için onu aşağı indirdi.

Güneş kremi bıraktı ve bir kolunu ona doladı. "Ben de seni seviyorum," dedi. "Bunun için çok teşekkür ederim."

"Onaylanma oranlarım tüm zamanların en yüksek seviyesindeyken, size sormam gereken bir şey var."

"O da ne?"

"Benimle ne zaman evleneceksin?" Kelimeler, beyni yetişmeye vakit bulamadan ağzından çıkmıştı. Ama beyni partiye katıldığında, her zamanki gibi düşünüp taşınmadan bu önemli soruyu ağzından kaçırdığı için hiç pişmanlık duymadığını fark etti. Kimi kandırıyordu? Onu nasıl kalıcı bir parçası haline getireceğini düşünüyordu.

onu tanıdığı günden beri hayatında. "Ağzın açık kalmış. Bunu umursadığımdan değil, çünkü bana her türlü fikri veriyor, ama bu noktada bir şey söyleyebileceğini umuyordum."

"Bunu canlı bir el bombası gibi ortaya attığınızda ne demem gerekiyor?"

"Evet'e ne dersin?"

"Bana evet ya da hayır şeklinde bir soru sormadınız."

"Hata için özür dilerim." Önünde dizlerinin üzerine çöktü ve iyileşmeyi reddeden kaburgalarından yayılan acıyla yüzünü buruşturdu. "Kara Ballard, evrenimin merkezi, hayatımın aşkı, çocuklarımla müstakbel annesi, bana karım olma gibi devasa ve muhtemelen hak etmediğim bir onuru bahşeder misin?"

Bir kez daha, yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona baktı ve bu, eğer mümkünse, onu daha çok sevmesine neden oldu. "Fark etmediysen diye söylüyorum, *bu* bir evet ya da hayır sorusuydu."

"Fark ettim."

"Ve? Bana acı çektirmeyi mi planlıyorsun?"

Görünüşe göre öyle değildi, çünkü onun önünde dizlerinin üzerine çöktü, kollarını ona doladı ve sarıldı. "Acı çekmek yok. Ama-"

Amalarla falan ilgilenmiyordu, bu yüzden kelimeleri onun tatlı dudaklarından öptü.

Kara, Kara olarak, öpücüğe sırtını döndü, kabul ettiğine dair bir niteleme gibi görünen herhangi bir şeyden kaçınmak için duyduğu yoğun arzuya rağmen sesini duyurmaya kararlıydı. "Bana Kelly ve Matt buraya geldikleri için teklif etmediğini söyle."

"Size bu yüzden sormuyorum."

"Zamanlama biraz tuhaf." "Belki, ama nedeni bu değil." "O zaman neden?"

"Seni delilik derecesinde sevdiğim ve beni terk ettiğin düşüncesinin kabuslarıma girdiği gerçeği dışında mı?"

"Bunun dışında."

Kahretsin, hemen herkesten daha iyi tartışmakla övünen bir adam için değerli bir rakipti. "Annem seninle evlenmeyi planladığım zaman beni azarladı."

"Biliyordum!"

"Beni annemden daha çok korkutan başka bir kadın daha var."

"Kim o?"

"Seni aptal." Çilli burnunun ucunu ve ardından dudaklarını öptü. "Başıma gelen en iyi şeyi mahvedebileceğimi düşündüğümde ödüm kopuyor. Sen akıllanıp beni anlamadan önce parmağına bir yüzük takmak benim için en iyisi."

"Seni çözdüm Torrington ve benden o kadar kolay kurtulamayacaksın."

"Yani bu bir evet

mi?" "Evet."

Her daha çok gülümsedi. "Anakaraya varır varmaz sana bir yüzük alacağım. İstedığın yüzüğü seçebilirsin. Gökyüzü sınırsız."

"Zaten güneşim ve ayım varken gökyüzüne ihtiyacım yok."

Onun kalbini nasıl durduracağını tam olarak bilmiyor muydu? "Hayatımın en güzel günü neydi biliyor musun?"

"Benimle tanıştığın gün mü?"

"Bu ikinci en iyisiydi. İlki neydi biliyor musun?" "Benimle yatmana izin verdiğim gün mü?"

"Bu ikincilik için eşit." *"İkinci mi?"*

"Burada benimle kalın ve işleri berbat etme eğilimimi hatırlayın. Hayatımın en güzel günü, nişanlımı sağdıcımınla yatakta yakaladığım gündü."

Kara'nın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Hayatının en güzel günü müydü?"

"Kesinlikle öyleydi. Eğer bu olmasaydı, yanlış kadınla evlenebilirdim ve bu da hayatımı mahvederdi, çünkü hayatımın en güzel ikinci gününde seninle asla tanışamazdım."

"Mantığınız üzerinde biraz çalışmanız gerekiyor, Avukat Bey, ama demek istediğinizi iyi anladım. Sanırım hayatımın en güzel günü Kelly ve Matt'in arkamdan iş çevirdiklerini öğrendiğim gündü, çünkü beni buraya, seni bulduğum yere gönderdi - ya da senin beni bulduğun ve sana merhamet edip seninle çıkana kadar beni delirttiğin yere."

"Torunlarımızın duyacağı hikaye bu mu?" "Bu hikayenin başka bir versiyonu var mı?"

"Sanırım yok. Neyse ki ısrarcılığım da tartışmacılığım kadar efsanevi."

"Benim için ne büyük şans."

"Eğer kız kardeşin ve kocası seni sırtından bıçaklayarak sana bir iyilik yaptıysa, belki de rıhtıma geri dönmeliyiz, böylece onları son derece yakışıklı ve çok *çok* başarılı - aynı zamanda ünlü, ünlü olduğumu söylemiş miydim? - nişanlınla tanıştırebilirsin ve son gülen sen olabilirsin."

Kara'nın sessiz kahkahası içini mantıksız bir sevinçle doldurdu. "Kendini çok beğenmişsin."

"Söylediğim her şey yalan mı? Ben yakışıklı mıyım?" "Çirkin değilsin."

"Başarılı mıyım?"

"Tam bir ezik değilsin."

"Ben ünlü müyüm?"

"Kendi zihninizde, kesinlikle."

Kızın poposunu avuçladı ve onu kendine doğru çekti. "Hadi gidip onlarla yüzleşelim ve artık senin üzerinde hiçbir güçleri olmadığını onlara gösterelim."

"Evet, öyle yapalım ama kızgın güneşin altında birkaç saat kavrulmadan olmaz."

"Peki ya bebek?"

"Biri ona tekne de olduğumuzu söyledikten sonra dönmemi beklerken onu Matt'le birlikte gölgede tutacak. Kelly'yi tanıyorsam, dramatik anını yaşayana kadar tatmin olmayacaktır."

"Bu arada ne yapmamızı öneriyorsun?"

Onu teknenin zeminine koyduğu yastıklara doğru nazikçe itti. "Uzan."

Kadının gözlerindeki seksi parıltıdan etkilenen adam söyleneni yaptı. Eğitilemeyeceğinin söylenmesine asla izin vermedi.

Hâlâ diz çökmüş olan Kara önce tişörtünü, sonra da şortunu çıkardı ve üzerinde sadece sütyeni ve külotu olduğu halde onun yanına uzandı. "Nişanımızı kutlamaya gidiyoruz."

Yüzünü ona dönmek için yan döndü ve kolunu ona doladı. "Bu şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikir."

BÖLÜM

On sekiz

Yeni nişanlısıyla geçirdiği **gerçekten harika** ve dinlendirici bir öğleden sonra Kara, tekneyi rıhtıma yumuşak bir inişle yanaştırdı. Kız kardeşinin, müşterilerin teknelerine binmek için bekledikleri bankta oturduğunu görünce hiç şaşırmadı.

Dan'le geçirdiği zaman ve Dan'in evlenme teklif ettiğinde ona söyledikleriyle güçlenen Kara, bir yandan Kelly'nin her hareketini izlemediğini düşünürken, bir yandan da tekneyi bağlayıp motoru kapatmakla meşguldü. Minyon bir sarışın olan Kelly her zaman erkeklerin ilgisini çekmişti. Küçük kız kardeşinin yanında kendini bir amazon gibi hisseden Kara, Kelly'nin artık onu incitecek güce sahip olmadığını fark etti. Son iki yıl içinde bir noktada -daha çok Dan'le tanışıp ona aşık olduğundan beri- Kelly ve Matt'le olanları geride bırakmıştı.

Daha affedici bir insan olmayı diliyordu ama bazı şeyler affedilemezdi. Kız kardeşini en son gördüğünde çılglık çılgılığa kavga etmişlerdi. İkisi de asla geri alınamayacak şeyler söylemişti. Kara o gün söylediklerinin tek kelimesinden bile pişman değildi. Ne de o günden bu yana aralarında tek bir kelime geçmeden geçen iki yıldan pişmanlık duyuyordu. Kız kardeşinin bu şekilde ortaya çıkarak ve Kara'yı kendisi ve kocasıyla anlaşmaya zorlayabileceğini düşünerek neyi başarmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ben buradayım," dedi Dan sessizce, eli kızın sırtında sıcacıktı.

Kara başını salladı, daha önce yaptıkları ve şimdi yanında olduğu için minnettardı. Derin bir nefes aldı, çantasını kaptı ve gemiden indi.

Ayağa kalktığında Kelly sıcaktan solmuş gibi görünüyordu. Matt'ten ya da bebekten hiçbir iz yoktu, bunun için Kara minnettardı. "Geri dönmen yeterince uzun sürdü."

"Sana cevap verdiğimi fark etmemiştim."

"Çalışanınızın nerede olduğunuza dair hiçbir fikri yoktu. Size nasıl ulaşacağını bilmesi gerekmez mi?"

"Tam olarak nerede olduğumu biliyordu. Sana söylememeyi tercih etti." Kara kendini beğenmiş bir tavırla ilk iki noktanın kendisine ait olduğunu düşündü. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Planlarım var."

"Neden burada olduğumu biliyorsun. Beni gördüğüne şaşırılmış gibi davranmana gerek yok." "Seni gördüğüme neden şaşırmayayım ki? Seni burada istemiyorum ve sen de bunu biliyorsun, bu yüzden ziyaretinle beni gafil avlamaya çalıştın. Beni sen ve sevgili küçük ailenle uğraşmaya zorlayabileceğini düşündün."

Kara daha yakına eğildi ve Kelly bir adım geri çekildi. "Planın bu kadar başarısız olduğu için üzgünüm."

"Çok sert ve acımasısın. Sana acıyorum."

Kara güldü ve bunun kız kardeşini çileden çıkardığını görebiliyordu. "*Bana* acıyor musun? Her neyse. Bu vesileyle sana ve Matt'e bana ihanet ettiğiniz için teşekkür etmeliyim. Bana gerçekten bir iyilik yaptınız." Kara Dan'e baktı ve onun bakışlarında gördüğü gururu takdir etti. "Matt'in olabileceğinden on kat daha iyi biriyle nişanlandım ve seks... *Vay canına.*" Kara yüzünü yelpazeledi. "Neler kaçırdığımı hiç bilmiyordum, bunun için de teşekkürler."

Dan onun yanında yarı homurtu, yarı kahkaha gibi bir ses çıkardı. Kadının yorumunun zaten aşırı şişmiş olan egosunu daha da şişirdiğine şüphe yoktu.

Kelly'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve Kara onun utandığından mı yoksa öfkeli olduğundan mı emin olamadı. Muhtemelen ikincisiydi. Hiç kimsenin kendisinin sahip olduğundan daha iyi bir şeye sahip olmasını istememişti. "Bekle, yani *nişanlı* mısın? Ne zamandan beri?"

"Sesin neden bu kadar şaşkın geliyor? Siz ikiniz birlikte gün batımına doğru yol alırken benim bir kayanın altında saklanıp yaralarımı sardığımı mı sanıyordun? Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm kardeşim, ama ben gayet iyiydim."

Kelly'nin gözleri Kara ve Dan arasında gidip geldi. "Onu nerede gördüm?"

"Muhtemelen televizyonda. O ünlü bir avukat. İnsanların hayatını kurtarıyor.

Ne?

Matt yine ne yapıyor? Doğru ya, insanlar için para kazanmaya çalışıyor. Son duyduğuma göre, para kazanma konusunda çok ama *çok* iyi olan nişanlımın aksine, bu konuda o kadar da iyi değilmiş. Öyle değil mi tatlım?"

"Evet, bu benim oldukça iyi olduğum birkaç Şeyden biri," dedi Dan imalı bir Şekilde ve Kara'dan büyük puan kazandı.

Kara, kız kardeşini daha da kızdırmıő görünen geniş bir gülümsemeyle, "O yüzden tekrar teşekkür ," dedi. "Konuşmaktan başka bir Şey yapmayan bir adamı kim ister ki?" Kendi baőarisının tadını çıkararak Kara dramatik bir Şekilde yüzünü buruşturdu. "Ah pardon, sanırım o adamı istiyorsun. Tebrik ederim. O tamamen senin. Niőanlım ve benim gitmemiz gereken bir yer var, o yüzden ziyaretinizin tadını çıkarın."

Kara Dan'ın elini tuttu ve ana çıkan rampaya doğru ilerlemeye başladı. Dan nefesinin altından "Yan," diye fısıldayarak Kara'yı güldürdü.

"Kara! Bekle! Seninle konuşmak istiyorum! Bütün gün bekledim."

Kara döndü ve parmağıyla sertçe kız kardeşini işaret etti. "Hayır, sen bekle. İki yıl önce sana benim için öldüğünü söylediğimde ciddiyydim. Sana ya da kocana söyleyecek bir Şeyim yok. Evine git, Kelly. Burada olman için hiçbir neden yok."

"Yeğeninle hiç ilgilenmiyor musun?"

"Elbette istiyorum ve onunla çok anlamlı bir ilişkim olmasını bekliyorum -Ailesi yanında değilken beni görebilecek yaşa gelir gelmez. O zamana kadar..." Kara omuz silkti. "Söyleyecek bir Şey yok." Dan'e gülümsedi. "Hadi gidelim, bebeğim."

"Peki ya annem ve babam?" Kelly'nin sesi her geçen saniye daha da  aresizleőiyordu. "Bunun onlara ne yaptiğı hiç umurunda değil mi?"

"Bunu bana söylemeye nasıl cüret edersin? Eğer aramızın açılmasının annemle babamı nasıl etkileyeceği konusunda endiőeliysen, ellerini erkek arkadaőımdan uzak tutmalıydın. Ama yapmadın, bu da senin sorunun, benim değil. Umarım buna deđmiőtir, Kel. Gerçekten, gerçekten."

Kara kız kardeşine hak ettiğinden çok daha fazla zaman ayırdığı için elini Dan'ın koluna doladı ve otoparka doğru ilerledi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Şu anda senin için çok ateőliyim, patlamak üzereyim."

Kara güldü. "Kendimi hazırlamak için birkaç saatim olmasaydı bunu asla baőaramazdım. Sana  ok Şey borçluyum."

"Hayır, yok." Kolunu ona doladı. "Ama bana asla senin kötü tarafına ge memem gerektiğini hatırlat. Burası oldukça korkutucu bir yer. İçimdeki avukat son derece etkilendi."

"Kahretsin, bu iyi hissettirdi."

"Eminim  yledir."

"Yani, gerçekten çok iyi."

Dan güldü. "Gerçekten onunla bir daha konuşmayı düşünmüyor musun? Hiç mi?" "Muhtemelen onu affedeceğim. Eninde sonunda." Kol kola girdiler. dairesine doğru yürüdü. "Ama bugün değil."

"Hayır, bugün olmaz. Zengin nişanlıyla ateşli bir seks yapmakla meşgul olacaksın."

"Bunun doğrudan kafana girmesi uzun sürmedi." "Aslında oldukça ani oldu."

"Daha önce söylemeyi unutmuş olabilirim, seni seviyorum Torrington." "Ben de seni seviyorum, Ballard. Şimdi, şu ateşli sekse gelelim..."

BİRKAÇ HAFTA SONRA KARA, DAN'IN OTURMA ODASININ BİR UCUNDAN DIĞERINE VOLTA ATİYORDU.

diğerine, öfkeyle haykırarak. "Evden neden kaçtığımı anlıyor musun?"

Kızginken her zamankinden daha güzeldi, özellikle de ondan başka birine kızginken. "Bunu bir süre önce anladım, özellikle de Kelly'yi iş başında gördükten sonra."

"İşte yaptıkları bu! İstenmedikleri yere dalarlar ve kendileriyle ilgili olmayan bir şeyden bir BFD çıkarırlar."

"Şahsen ben nişanlanmamızın en büyük BFD olduğunu düşünüyorum." Bir önceki hafta sonu, anakarada bir gün geçirmişler ve ona yüzük seçmişlerdi; neyin uygun bir nişan yüzüğü sayılacağı konusunda tartışırken, yatak dışında onunla geçirdiği en eğlenceli zamandı. Şu anda sol elinde takılı olan iki karatlık sersemletici bir yüzükte karar kılmışlardı. Eğer kız onu kontrol altında tutmasaydı, adam çok daha büyüğünü tercih edebilirdi.

"Kastettiğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Buraya gel." Elini ona doğru uzattı. "Kara."

Kanepeye doğru gelirken ofladı, adamın elini tuttu ve onu kucağına indirmesine izin verdi.

"Benden sonra tekrar et: Ailen bize bir nişan partisi vermek isterse sorun değil."

"Bu iyi değil!"

Dan onu öptü. "Kimin umurunda, bebeğim? Bizim için ne fark eder ki? Tüm yeni arkadaşlarımızla harika vakit geçireceğiz ve sizinkiler hesabı ödeyecek."

"Nasıl olduklarını bilmiyorsun. Basit bir parti olmayacak. Her şey süslü, aptalca ve abartılı olacak."

"Tekrar soruyorum, kimin umurunda?"

"Önemsiyorum. Aşırılıkları, züppelikleri ve saçmalıklarıyla beni utandırıyorlar."

"Burada edindiğimiz tüm arkadaşlar senin harika olduğunu zaten biliyor. Yerken, içerken ve başımıza gelen en güzel şeyi kutlarken ailenizin saçmalıklarını görecekler."

"Ben kriz geçirirken neden mantıklı konuşuyorsun?"

"Çünkü benim işim bu, aileniz sonsuza dek sürecek mutluluğunuza müdahale ettiğinde sizi ikna etmek."

"Bunun olmasına izin vermemeye çok kararlıyım."

"Anlıyorum ve onlardan ayrı olma isteğini tamamen destekliyorum. Ama işin aslı şu ki, onlar senin ailen ve belki de Kelly olayında sana yaptıkları kötülüğü bize bu partiyi vererek telafi etmeye çalışıyorlar."

"Kiminle evlendiğimi öğrendiklerinde benimle ve hayatımla çok daha fazla ilgilenmeye başladılar."

"Bu çok talihsiz bir durum çünkü ben ortaya çıkmadan çok önce siz ve hayatınız çok ilginçti."

"Şimdi çok daha ilginç."

Onu öperken gülümsedi. "Bundan sonrası daha da ilginçleşecek. Aptal bir nişan partisinden bize ne?"

"Çok aptallar! Aynı insanlar düğüne de geliyor."

"Bu bizim ve arkadaşlarımız için ücretsiz bir parti. Bunu daha önce yaşadığımız eğlenceli günlere bir yenisini ekleyelim."

"Tamam."

"Tamam."

"Ailemle tanıştıktan sonra hakkımda kötü düşünmesen iyi edersin." "Kara, tatlı aşkım, senin için asla daha azını düşünemem."

"Umarım müstakbel kayınvalideni gördükten sonra da aynı şeyi söylersin."

"Bunu her zaman

söyleyeceğim."

"Göreceğiz."

DAN, "SANIRIM DAVET ETMEMİZ GEREKEN SON KİŞİLER SIZSINIZ," DEDI.

Kara, ailesiyle buluşmak üzere Stephanie's Bistro'ya giderken Sand & Surf Hotel'e girdi.

"Neye?" Laura McCarthy sordu. Oteli o ve nişanlısı Owen Lawry işletiyordu.

"Ailem adada," dedi Kara, "ve yarın Yazlık Ev'de bizim için bir nişan partisi düzenliyorlar. Kısa bir süre olduğunu biliyorum ama bunu yapmak istediler. Şahsen nişan partilerinin aptalca olduğunu düşünüyorum ama bunu anneme söyleyemezsin."

"Owen'ın bir planı ya da işi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor ama gelebiliriz."

Kara, Laura'nın oğlu Holden için "Lütfen bebeği getirmekten çekinmeyin," dedi.

Dan, Laura'nın babası Frank McCarthy'ye "Sayın Yargıç," dedi, "umarız siz de gelebilirsiniz."

"Ben Frank, Dan ve evet, çok isteriz," dedi Betsy'ye bir bakış atarak, o da başıyla onayladı. Frank, oğlu Steve'in tekne kazasında ölümüyle ilgili bilgi almak için adaya geldiğinden beri Betsy Jacobson'la görüşüyordu.

Dan, Frank'e "Sana ilk adınla hitap etmeye alışmam için bana biraz zaman vermen gerekecek," dedi. "Yargıçlara karşı bu kadar rahat olmaya alışık değilim."

"Artık emekli oldum."

"Bir kez yargıç olan, her zaman yargıçtır."

Laura, Frank ve Betsy ile vedalaşp Stephanie's Bistro'ya gittiler.

Dan, Kara'yı restorana girmeden önce durdurdu. "Hey."

Kara ona döndü, seksi vücuduna harikalar yaratan lacivert elbisesinin içinde çok güzel görünüyordu. "Evet?"

"Stres yapma."

"Stresli değilim."

"Bana yalan söyleme." Onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Her şey yoluna girecek. Mutlu olmak için başka kimseye ya da onların onayına ihtiyacımız yok."

"Seni sevecekler. Bu konuda endişelenmiyorum." "O zaman ne olacak?"

"Her şeyin bu kadar sahte olmasından nefret ediyorum. Bunca zaman sonra nihayet beni ve hayatımı umursamaya karar verdiler, ironik bir şekilde şehir kulübü arkadaşlarının etkileneceği biriyle nişanlandıktan sonra. Bu çok iğrenç."

"Sence şehir kulübündekiler beni beğenir mi?"

Onun koluna vurdu. "Tüm duyduğun bu mu?"

"Hayır, gerisini ben de duydum ve senin için bundan nefret ediyorum, ama onlarla birlikte hareket edelim, böylece çok mutlu hayatımızı yaşamaya geri dönebiliriz, tamam mı?"

"Evet, tamam."

"Unutma, biz izin vermedikçe bize zarar veremezler ve sana zarar vermelerine asla izin vermeyeceğim."

Sonunda küçük bir tebessüm etti. "Her zaman benim yanımda olan başka birinin olması gerçekten çok güzel." O diğer kişinin Bertha olduğunu biliyordu.

Dan kollarını ona doladı ve başının tepesini öptü. "Bu bana şimdiye kadar söylediğin en güzel şey olabilir."

"Bu doğru. Herkesin her şey için yarıştığı çılgın bir çocuk kalabalığının içinde büyüdüm. Çok yorucuydu."

"Artık rekabet yok. Şimdi ve sonsuza dek listemde ilk sıradasın."

"Teşekkür . Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz."

"Evet, istiyorum. Bu gece ya da yarın partide ne olursa olsun, kimsenin bize dokunamayacağı bir yere, eve birlikte gideceğiz. Tamam mı?"

Kara ondan uzaklaştı ve başını salladı. "Seni seviyorum, Danışman."

"Seni daha çok seviyorum."

"Asla olmaz."

"Yol." Hostes standına doğru ilerlemesi için kızın poposuna bir şaplak attı. "Bay ve Bayan Ballard'la buluşacağız."

"Ah, evet, bu taraftan."

Ev sahibesi onları pencere kenarındaki bir masaya götürdü ve orada seçkin, yaşlı bir çift onları bekliyordu. Judith ve Chuck'ın fotoğraflarını görmüştü, bu yüzden ne bekleyeceğini biliyordu. Yine de tahmin edemediği şey, onları selamladığında Kara'nın üzerinde meydana gelen değişiklikti. Sanki tüm ışıltısını kaybetmiş gibiydi.

Dan, önümüzdeki Haziran ayından itibaren kayınvalidesi olacak kişilerle tokalaşma hareketlerini yaptı ama şimdiden bu yemeğin bitmesini istiyordu. Kara'sını geri istiyordu.

"Sonunda seninle tanışmak büyük bir zevk Dan," dedi Judith, Chuck'la karşılıklı oturduklarında. "Senin hakkında çok güzel şeyler okuduk."

"Teşekkür ederim." Onlar hakkında da iyi şeyler duyduğunu söyleyecek değildi. Durumun böyle olmadığını bilmeleri gerekiyordu.

Masanın altından Kara'nın eline uzandı.

Judith, "Yüzüğünü göreyim, tatlım," dedi. Kara sol elini uzattı.

"Bu muhteşem." Dan'e, ", " diye ekledi.

Kara'ya gülümsedi. "Mükemmelliği geliştirmek zordur."

Ona gülümseyerek karşılık verdi ve hafifçe rahatlamış görünüyordu.

"Kaliforniyalısın, değil mi Dan?" Chuck, burbon olabilecek bir bardak kehribar rengi sıvıyı yudumlarken sordu.

"Bu doğru. Güney Kaliforniya. Santa Monica yakınlarında büyüdüm."

"Büyük bir aile mi?"

"Senin standartlarına göre değil."

Bu üç Ballard'ı da güldürdü.

"Afganistan'da ölen iki abla ve bir ağabey." Judith, "Kaybınız için çok üzgünüm," dedi.

"Teşekkür ederim. Zor bir taneydi. Hâlâ da öyle."

Judith, "Sizinkiler düğün için heyecanlı olmalı," dedi.

"Öyle. Sezon bittikten sonra Kara'yı onlarla şahsen tanışmaya götüreceğim. FaceTime'da birbirlerini tanıdılar ve onu şimdiden seviyorlar."

Chuck kızına sıcak bir bakış atarak, "O en iyisi," dedi.

Dan kolunu Kara'ya doladı. "Evet, kesinlikle öyle." Bundan sonra onunla uğraşmaya kalkışacak herkesin kendisiyle uğraşmak zorunda kalacağı mesajını verdiğini umuyordu. Kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olmadığından değil. Ama ona zarar vermeye çalışan herkesle arasına girecekti.

Çoğunlukla keyifli geçen bir akşam yemeğinden sonra, Kara başını onun omzuna yaslayarak arabasına doğru yürüdüler. "Sen orada olmasaydın olacağından çok daha az korkunçtu. Seni seveceklerini biliyordum."

Dan onun omzunu sıktı. "Sana söylediğim gibi... Biz izin vermedikçe bize ulaşamazlar ve biz de onlara izin vermeyeceğiz."

"Anneme bunun benim düğünüm olduğunu ve planlayanın ben olacağımı söylediğin zamanki gibi. Bayıldım."

"Ona bu işin nasıl gideceğine dair başka bir izlenim bırakmanın anlamı yok." "Gerçekten Maine'deki evimde evlenmemi istiyor."

"Kalbinizin evinde, tam burada, Gansett Adası'nda evleniyorsunuz." Büyük günleri için eski Chesterfield Malikânesi'ni tutmuşlardı.

"Kendi hayatımın sürücü koltuğunda olmak eğlenceli bir şey."

"Geri kalanı için yer. Artık aile saçmalıklarıyla uğraşmak yok. Onları küçük dozlarda göreceğiz."

"Kulağa hoş geliyor."

"Bertha ile şahsen tanışmayı gerçekten çok istiyorum. Onunla FaceTimeleşmeyi ne kadar sevsem de tekneyi ve su kenarındaki evini görmek istiyorum."

"Bunu bir noktada yapacağız."

"Senin sezonun bittiğinde yapalım. Sadece onu görmek için oraya gideriz."

"Ve diğerlerine kasabada olduğumuzu söylemeyelim mi?"

"Sen görmek istemedikçe kimseye söylemeyeceğiz. Patron sensin, bebeğim."

"Evet, öyleyim ve bunu unutmama izin verme, tamam mı?" "Asla."

BÖLÜM

On dokuz

Ertesi sabah Owen aradığında Dan hâlâ uyuyordu.

Dan mırıldanarak, "Günaydın," dedi.

"Özür dilerim. Bu kadar erken olduğunu bilmiyordum. Burada bebek zamanındayız."

"Sorun değil. Ne var yok?"

"Laura'nın boşanması söz . Ne duyuyorsun?" "Nihai karar her an çıkabilir."

"Düğüne yetişecek mi?"

"Daha çok zamanın var, Owen. Endişelenmemeye çalış. Gözüm üzerinde olacak ve bu işi halledeceğiz."

"Tamam."

"Nasılsın?"

Owen bir kahkaha attı. "Muhteşem. Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Seni basmakalıp sözlerle doldurmak istemem ama yakında her şey bitecek ve hayatına devam edebilirsin."

"Herkes bana böyle söylüyor. Babamla olan bu iş çözüldüğünde çok daha mutlu olacağım."

"Bu hafta senin ya da annen için yapabileceğim bir şey olursa, sadece istemen yeterli."

Dan, Owen'annesi Sarah Lawry'ye, bir önceki sonbaharda Sarah'ya saldırdığı için yakında Virginia'da mahkemeye çıkacak olan emekli bir hava kuvvetleri generali olan eski kocasına karşı açtığı davada yardım ediyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, şimdi Stephanie'nin üvey babası Charlie ile çıkıyordu.

"Teşekkürler Dan," dedi Owen. "Virginia'da bizimle birlikte olacak olman ikimizi de daha iyi hissettiriyor."

"Gittiğim için çok mutluyum. Kariyerimden aldığım en büyük tatmin, ne şekilde olursa olsun adaletin yerini bulduğunu görmek."

"Umarım adaleti sağlarız."

"İyi bir davanız var. Kesin bir sonuç mu? Hayır, ama sonunda sizin sonuçlanacağını düşünüyorum."

"Bu yardımcı olur. Teşekkür . Salı sabahı görüşürüz." "Orada olacağım."

Owen'la yaptığı görüşmeyi bitirdikten sonra Dan telefonu yatağının başucundaki masaya geri koydu. Telefon onu derin uykusundan uyandırdığında kalkmaya çalışmıştı ama Owen'la konuşurken Kara'nın kolu onu yatakta tutmuştu.

Ona doğru döndü. "Bunun için üzgünüm."

"Sorun yok." Şimdiye kadar, günün ve gecenin her saatinde aldığı telefonlara kesinlikle alışmıştı. Anı kitabı üzerinde çalışırken ve Gansett'teki birkaç yerel davayla uğraşırken, Dan masumiyet projesi üzerinde çalışan avukat ekibine sık sık danışıyordu. Kendisi ülkenin diğer ucundayken Los Angeles'taki ofisini tutuyorlardı ve özellikle Kara'yla tanışıp ona aşık olduğundan beri evi gibi hissetmeye başladığı bu küçük adadaki yaşamıyla her geçen gün daha da iç içe oluyorlardı.

Onun omzunu öptü. "Bir süre uyumaya devam et. Henüz erken."

"Mmm." Pürüzsüz bacağı onunkinin arasından kayarak kasıklarının hemen altında durdu.

Dan'in kızın sırtını okşayan eli aşağı inerek kızın poposunu kavradı ve onu kendisine daha da yaklaştırdı.

"Görünüşe göre birimiz uyanmış."

"Sen çıplak, yumuşak ve sıcakken kendine engel olamıyor."

Karnının üzerindeki eli, aşağıda büyüyen soruna yardımcı olmak için hiçbir şey yapmadı.

"Bugün çok uzun bir gün olacak," dedi iç çekerek.

Nişan partisinden korktuğunu biliyordu ama yeni arkadaşlarıyla harika vakit geçirmesini sağlamaya kararlıydı.

"Burada evlenme kararımız hakkında söyleyecek fazla bir şeyleri olmadığı için çok mutluyum."

"Benimle ilgili herhangi bir yaygara koparmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar. Muhtemelen nişanlandığım için rahatlamışlardır, böylece suçluluk duymayı bırakabilirler."

erkek arkadaşımın kaçtığından kız kardeşimi desteklediğim için."

"Eski erkek arkadaş."

Yumuşak kıkırdaması onu gülümsetti. "Son derece eski. O kadar eski ki bahsetmeye bile değmez."

"Bu doğru ve bunu sakın unutma. Nişanlının eski aşklarının peşinden koşmanı istemeyen kıskanç bir tip."

"Nişanlının endişelenecek bir şeyi yok ve o da bunu biliyor. Onunla tanışana kadar hiç gerçekten aşık olmamıştım."

"Kara..." Mümkünse ona daha da sıkı sarıldı. "Böyle şeyler söylediğinde bana ne yaptığını bilmiyorsun. Bir insan nasıl olur da seni bırakacak kadar aptal olabilir, aklım almıyor."

"Beni asla bırakmasan iyi edersin."

"Endişelenme bebeğim." Başının tepesini öptü ve saçlarının büyüleyici kokusunu içine çekti. "Bugünkü partide iyi olacak mısın?"

"Elbette öyle. Ailem nişanımızı kutlamak istiyor. Ben buna varım. Sadece bazen Kelly ve Matt birlikte olduklarında nasıl davrandıklarını unutmak zor oluyor. Sanki beni tamamen unutmuşlardı ve şimdi Bay Ünlü Avukat ile evleniyorum, birdenbire benim için yeniden heyecanlanmaya başladılar. Bu bir çeşit... Bilmiyorum..."

"İkiyüzlü." "Evet."

"Seni incitmelerinden nefret ediyorum bebeğim. Bir daha asla böyle hissetmeni istemiyorum."

"Bunun için seni seviyorum. Gerçekten seviyorum ve eminim onlara söylemek istediğin birkaç şey varken onların bu parti fikrine katlandığın için."

"Bunu sana asla yapmam. Muhtemelen ikimizin de nasıl hissettiğini biliyorlardır ve bu da onların arayışını kapatmaya çalışma şeklidir."

"Olabilir. Bar Harbor'da evlenmek istemediğimi söylediğimde çıldıracaklarını düşünmüştüm ama tek kelime etmediler."

"Onlar daha iyi biliyordu. Sen göremiyor olabilirsin ama buraya geldiğinden beri çok değiştin. Eskisinden çok daha iddialısın."

"Seninle uğraşırken daha iddialı olmak zorunda kaldım," dedi kuru bir sesle.

"Kesinlikle ve bu hayatınızın her alanına yansıyor. Hiç şüphe yok ki onlar da görüyor."

"Bunun için teşekkür ederim." Çenesini onun göğsüne yasladı. "Kendimi nasıl savunacağımı öğrenmem gerekiyordu ve sen bana bunu gösterdin."

Uzun saçlarını at kuyruğu şeklinde topladı ve parmaklarının arasından ipeksi dalgalar halinde kaymasına izin verdi. "Hayır. Başından beri sendeydi. Ben sadece bulmana yardım ettim."

Göğsünden çenesine doğru bir öpücük izi bıraktı ve dişleri kulak memesini bulana kadar çenesi boyunca ilerledi. Acı verici kıskaç, içinden geçen bir sıcaklık sarsıntısına neden oldu ve bu da onu daha da sertleştirdi. Şakacı, neşeli Kara'yı çok seviyordu. Onu ilk tanıdığı anda arkasına saklandığı yaralı görünümünün altında onu bulması aylarını almıştı.

Yine de zamanla, kız kardeşinin ve eski erkek arkadaşının elindeki korkunç ihanetten kurtulmaya başlamıştı. Yazın başlarında Kelly ile yaşadığı hesaplaşma, Kara'nın geçmişi sonsuza dek unutulmasına yardımcı olmak için uzun bir yol kat etmişti.

"Bu sabah çok oynaksın aşkım." Dan onu üzerine yatırdı ve sertliğini onun sıcaklığıyla aynı hizaya getirdi. "Seni bir sabah insanına dönüştürmeyi de başardım mı?"

Kahkahalarla homurdandı. "Asla olamayacağım tek şey bu." Adamın üzerine inerken, "Bunu çok nadir bir istisna olarak kabul edin" dedi.

"Bunun zaten mükemmel olacak bir gün için mükemmel bir başlangıç olduğunu düşünüyorum çünkü neredeyse her dakikasını seninle geçireceğim."

Gülümsemesi altın sarısı gözlerini parlattı. "Annenin cazibe okulu için harcadığı onca para çok değerli bir yatırımdı." Kalçalarını döndürdü ve onu inletti.

"Cazibe okulu yok, bebeğim. Her şey kablolamada."

"İyi bir kablolama. Gerçekten iyi kablolar."

Kalçalarını kavradı, onu ters çevirmek ve kontrolü ele almak niyetindeydi. "Bunu aklından bile geçirme. Bu tamamen benim."

"Bana patronluk taslamana bayılıyorum."

"Anlayabiliyorum," dedi dişlerini sıkarak, adamın genişleyen boyuna uyum sağlarken.

Dan güldü ve onu öpebilmek için kendine doğru çekti. Dudaklarının tadı ve göğüslerini göğsüne bastırması neredeyse Dan'ın işini bitirmeye yetecekti. "Bunu hayatımızın geri kalanında istediğimiz zaman yapabileceğimize inanamıyorum."

Saçları, onları dünyanın geri kalanından ayıran ipeksi bir perde gibi adamın etrafına döküldü. "Her zaman değil."

İki eliyle kızın poposunu sıktı. "Hemen hemen her zaman."

"Sana bunu ve bunu vereceğim." Onun üzerinde seksi, alaycı daireler çizerek hareket etti.

"Anlıyorum, o zaman hızlı bir sevişme arıyorsun."

Gülümsedi ve onu öptü, oturup işini bitirmek için ciddileşmeden önce tam bir dakika oyalandı.

BIRLIKTE KAHVALTI ETTIKTEN SONRA CHARLIE, STEPHANIE'YI EVINE GÖTÜRDÜ.

arabaya bindi ve el sallayarak onu yoluna göndermeden önce ona bir kez daha sarıldı. Onunla o kadar gurur duyuyordu ki. Küfürbaz, ihmalkâr, uyuşturucu bağımlısı bir anneyle bir kâbusun içinde büyüyen parlak, mutlu, neşeli bir çocuktü. Annesi onu kaçırmak ve istismar etmekle suçladıktan sonra, cehennem ateşinde birlikte yürümüşler ve yaşadıkları çileye rağmen bir şekilde hala bütün ve sağlıklı olarak diğer tarafa geçmişlerdi.

Uzun zamandır Renee'yi düşünmemişti. Aslında, kızı gibi sevdiği kızın canına okurken içeri girdiği günü hiç düşünmemek için elinden geleni yapmıştı. O durumda herkesin yapacağı şeyi yapmış, Stephanie'yi oradan çıkarmış ve bu kararının bedelini hayatının on dört yılını parmaklıklar ardında geçirerek ödemişti. Şimdi onu büyümüş, güzelleşmiş, mutluluktan parlıyor ve harika bir adama aşık olarak gören Charlie, mecbur kalsa her şeyi tekrar yapacağını biliyordu. Hapiste geçirdiği her dakikaya değerdı.

Bahçe işine başlamak üzereyken garaj yoluna bir araba daha girdi; bu, Charlie'nin her gördüğünde kıskançlıktan ağzının suyunun akmasına neden olan alçak siyah bir Porsche'ydi. Arabaları her zaman takdir etmişti ve Dan Torrington'ın arabası en sevdiklerinden biriydi. Los Angeles'lı avukata çok yakışuyordu.

Charlie avukatların yanında dikkatli ve temkinli olmayı zor yoldan öğrenmişti; onlar genellikle müvekkillerinin çıkarlarından çok kendi çıkarlarını korumaya çalışırlardı. Dan önemli bir istisnaydı. Charlie her şeyini ona borçluydu. Başarısıyla nam salmış avukattan gelen bir telefonla, Charlie yıllardır reddedilen duruşma hakkını aniden elde etmişti.

"Hey, Charlie." Dan kendini arabadan dışarı attı. Bir keresinde Charlie'ye arabanın aslında Afganistan'da öldürülen kardeşi Dylan'a ait olduğunu söylemişti. Charlie, Dan'in tek kardeşinden bahsettiği o gün, kaybından dolayı duyduğu kederin derinliğini görmüştü.

Charlie onun eli sıkıttı. "Avukat Bey. Sizi buraya getiren nedir?"

"Eyalet başsavcılığındaki bir arkadaşımın oldukça ilgi çekici bir telefon geldi."

"Pazar günü mü? Hiç tatil yapmıyorsunuz, değil mi?"

Charlie, Dan'i daha yakından tanıyıp kibar görüntüsünün ardındaki özlü adamı takdir edene kadar onun biraz süslü olduğunu düşünmüştü. "Bugün ikimiz de izinliyiz, ama bana eyaletin senin yasadışı tutukluluk davanla ilgili bir uzlaşma teklif etmeye hazırlandığını haber vermek istedi."

Charlie, Dan, Stephanie ve hatta Grant onu bunu düşünmeye zorlayana kadar bu iddiayı dosyalamakta diremişti. Ne de olsa ilk yargılamada, sözde istismar ettiği kızın ifadeleri tamamen göz ardı edilmişti; kızın, aslında kendisini kurtardığı, istismarcının üvey babası değil annesi olduğu yönündeki iddialarının dinlenmesi için birine, herhangi birine yalvarmıştı.

Renee, suçlandıktan kısa bir süre sonra, o gün evlerinde olanlar hakkında yalan söylediğini asla kabul etmeden ölmüştü. Sanki temiz ve ayıkken onu sevdiğini hiç itiraf etmemiş gibi, zerre kadar pişmanlık duymadan onu cehenneme mahkum etmişti.

"Ne tür bir teklif?" Charlie tereddütte sordu. Kendisine defalarca, katlanmak zorunda bırakıldığı şeylerin bedelinin ödenip ödenmemesinin önemli olmadığını söylemişti. Özgürlüğüne kavuşmuştu ve kızı günlük hayatına geri dönmüştü. Başka ne önemi vardı ki?

"Bu kesinlikle kayıt dışı çünkü henüz resmi bir teklif değil ama hapiste geçirdiğin her yıl için yarım milyonla geri döneceklerini duymuş."

Yedi milyon. Vay anasını.

Dan, "Hâlâ daha fazlasını alabileceğimizi düşünüyorum," dedi. "Bu sadece onların ön teklifi ve daha yüksek bir rakamla geri dönmemizi bekleyecekler."

"Hayır," dedi Charlie.

"Hayır mı? Ne demek istiyorsun?"

"Daha yüksek sayı yok. Bu fazlasıyla yeterli. Ne kadar alıyorsun?"

"Yok. İstemiyorum ve ihtiyacım da yok"

"Seni anlamıyorum. Neden ellerini bir anlaşılmaya o kadar daldırmış olan diğer üçkağıtçılar gibi değilsin, işleri bittiğinde bir hamburger alabildiğim için ?"

Dan başını arkaya eğdi ve güldü. "Mesleğimi çok fazla düşünmüyorsun, değil mi?"

"Beni suçlayabilir misin?"

"Hiç de bile. Siz ve bugünlerde birlikte çalıştığım insanların çoğu en kötü halimizi gördünüz. Ben size en iyisini göstermeyi seviyorum. Masumiyet projesine başlamadan önce şirket avukatı olarak bir servet kazandım. Bu işi para için yapmıyorum ama haksız yere hüküm giymiş diğer insanlara yardım edebilmemiz için projeye bağışta bulunmak isterseniz buna hayır demem."

"Tamamdır."

"Keşke tüm müşterilerimi memnun etmek senin kadar kolay ,
Charlie." "Bugünlerde beni mutlu etmek için fazla bir şey
gerekmiyor."

"Eminim değildir. Senin adına sevindim. Bin kat fazlası bile kaybettiklerinizi
tam olarak telafi edemez."

"Belki değil, ama yedi milyon beni hayatımın geri oldukça iyi idare eder ve
bir gün kızıma bırakabileceğim bir şey verir."

"Yeterince iyi. Resmi teklifi aldığım da size haber veririm." "Sarah ve Owen'la
birlikte Virginia'ya gidiyorsun, değil mi?"

"Öyleyim. Öyle misin?"

"Evet."

"Salı sabahı görüşürüz o zaman."

"Ben orada olacağım. Ona göz kulak olacaksın, değil mi?" Dan'ın yüzündeki
sert ifadeye bakılırsa, Charlie'nin daha fazla ayrıntıya girmesine gerek yoktu.
Sarah, Charlie'nin yeni hayatındaki en önemli insanlardan biri haline gelmişti ve
o orospu çocuğu eski kocasına karşı adaleti sağlamasına yardım etmek için
sabırsızlanıyordu.

"Emin ol gideceğim. Bu yüzden gidiyorum. Boşanmaya nezaret ediyordum
ve kocası tam bir baş belası. Ona bir şey yapmasını şansa bırakmayacağım. Her
zaman yanında olacağım."

"Onun tarafında olduğunu bilmek beni daha iyi ." "Her
zaman." Dan tekrar elini uzattı.

Charlie onu iki eliyle kavradı. "Benim için ve Stephanie için yaptıklarınızdan
dolayı size asla tam anlamıyla teşekkür edemeyeceğim. Her zaman minnettar
kalacağız."

"İnan bana Charlie, bu benim için bir zevkti. Daha sonra partide görüşür
müyüz?"

"Orada olacağız. Kaçırmayız."

Charlie, arkasında bir toz bulutu bırakarak uzaklaşırken Dan'e el salladı.

Yedi milyon dolar.

Bir yanı onları da paralarını da sikeyim demek istese de, diğer yanı -hayat altından halıyı çekip almadan önce bir zamanlar entelektüel, öğretmen ve oldukça iyi bir insan olan yanı- bunu asla söylemezdi. O kadar parayla kendisi ve sevdiği insanlar için çok iyi şeyler yapabilirdi.

Sarah'ya istediği evi alabilir, diye düşündü gülümseyerek, Sarah'nın istediği evi seçebileceğini duyduğunda vereceği tepkiyi hayal ederek. Ona söylemek için sabırsızlanıyordu.

KARA DAN'E, "BÜTÜN BUNLAR ÇOK GÖSTERİŞLİ," DEDI.

Annesinin bir talim çavuşunun otoritesiyle personeli denetlediği Yazlık Ev'e vardıklarında. "Bundan nefret ediyorum."

Bir kolunu ona doladı ve başının üstünü öperek onu kendine doğru çekti. "Ailen senin için güzel bir şey yapmak istedi, tatlım. En azından bunu yapabilirler."

"Biliyorum ama yine de nefret ediyorum."

"Seni o elbisenin içinde görmekten nefret etmiyorum." Kadını incelemek için biraz geri çekildi ve sergilenen bronzlaşmış bacaklara hayranlıkla bakmak için fazladan zaman harcadı. "Mmm, *mmm*, *mmm*."

Adam ona ne zaman o şekilde baksa yüzünde bir sıcaklık parlıyordu, bunu elbette biliyordu. "Kesin şunu," dedi alçak bir hırıltıyla.

"Sadece bu partinin ne kadar gösterişli olduğunu aklından çıkarmaya çalışıyorum," dedi Dan'i güldüren bir göz kırpmayla. Dan kristal ve gümüşlerle dolu masalara ve ortancalar, güller ve aslanağızlarından oluşan sanatsal orta süslerine baktı. "Kendi annem bu partide evinde gibi olurdu."

"Annenden ve babandan bahsetmişken," dedi Kara, "onlarla ne zaman yüze tanışacağım?"

"Bunu düşünüyordum ve ev cephesinden oldukça baskı görüyorum. Bertha'yı görmeye gittikten sonra Los Angeles'a bir geziye çıkmaya ne dersin? Ev ofisinde biraz zaman geçirebilirim ve bizimkiler de sonunda beni ikna eden kadınla tanışmak için can atıyorlar."

"Sana söz mü verdirdim?"

"Ben de aynen böyle hatırlıyorum."

Adamın yarım saattir doğru bağlamak için uğraştığı papyonunu bükme için uzandı. "Saçmalıyorsun, biliyorsun değil mi?"

Onu en çok alingan olduğu zamanlarda sevmesine rağmen kaşlarını çatarak zavallı papyonunu kurtardı. "Bu kelimenin bu binaya girmesine izin verilmediğinden neredeyse eminim."

Kara'nın annesi bir telaş içinde, onu öldürmeye hazır görünen garsonlara emirler yağdırarak yanlarına geldi ve yanında pahalı bir parfüm bulutu getirdi. Uzun boylu, zayıf ve bronz tenliydi, sarı saçlarının her biri yerli yerindeydi. Ona baktığınızda on bir çocuk annesi olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Daha ziyade, şehir kulübünün tenis kortlarında boş zaman geçirdiği bir hayat hayal edersiniz.

Kara ona çocukluklarında kendilerine yardım eden dadıları olduğunu ve annesinin aslında çocuklarından uzakta kendine çok zaman ayırdığını söylemişti. Judith kızını havayla öperken şımartıldığı her halinden belliydi.

"Çok güzel görünüyorsun tatlım," dedi Kara'nın Tiffany'den aldığı krem rengi elbiseyi açıkça onaylayarak. Dan bir milyon dolarına bahse girerdi ki, eğer elbisenin Naughty & Nice adlı bir yerden alındığını bilseydi, bu kadar beğenmezdi.

Dikkatini Dan'e çevirdi, incelemesi neredeyse Dan'in kıvranmasına neden olacaktı. "Papyonunu sevdim. Sana çok yakışmış."

"Teşekkür ." Judith ve Chuck Ballard'a şüpheyle yaklaşmaya karar vermişti. Ne de olsa kayınvalidesi olacaktı. Ama Kelly ve Matt'le yaşadıkları fiyaskodan sonra Kara'ya nasıl davrandıklarını asla ama asla unutmayacak ya da affetmeyecekti.

Kelly, Kara'nın ünlü bir avukatla nişanlandığını bildirmek için Bar Harbor'a döner dönmez, anne ve babası birdenbire kızlarının Gansett'teki yaşamına yepyeni bir ilgi duymaya başlamışlardı.

Ancak bunların hiçbiri samimi olamayacağı anlamına gelmiyordu, tabii ona samimi olmaması için bir sebep vermedikleri sürece.

Kara bir gece önce yemekte tanıştıktan sonra ondan etkilendiklerini söylemişti. Dan bunu duyduğuna sevinmişti ama kendisi hakkında ne düşündükleri umurunda bile değildi. Önümüzdeki Haziran ayında kızlarıyla evlenecek ve onu hayatının sonuna kadar mutlu edecekti.

Konukları gelmeye başladığında Kara'ya yakın durdu. Etrafları, hepsi de davete uygun giyinmiş olan arkadaşlarıyla çevriliyken Dan, Kara'nın rahatlamaya başladığını hissetti. Bu, birlikte kurdukları yeni aileleriydi ve arkadaşlarıyla bir arada olmak onları her zaman mutlu etmişti.

Anne ve babasının hakkını vermek zorundaydı; yanlarından ayrılmıyor, arkadaşlarıyla tanışıyor ve her biriyle tek tek sohbet ediyorlardı. Chuck Ballard uzun boylu, beyaz saçlı, bronz tenli ve arkadaş canlısı, ilgi çekici . Dan ilk karşılaşmalarında, erkeklerin erkeği, diğerlerinin ilgi duyduğu türden bir adam diye düşünmüştü. Şu anda Big Mac ve Linda McCarthy ile marinalar ve tekne işi hakkında konuşuyordu.

Dan itiraf etmeliydi ki, akan içki, bitmek bilmeyen lezzetli mezeler, yanında sevgilisi ve etrafını saran arkadaşlarıyla bu parti Kara'nın ona söylediği gibi hiç de berbat değildi.

Sosyalleşmeye ara verdiklerinde kulağına "Nasılsın?" diye fısıldadı.

"Fena değil."

"Aslında güzel bir şey."

"Bunu daha sonra seks istediğinde söylediğini hatırlayacağım. Ya onlarla olursun ya da benimle. İkisini birden yapamazsın."

Bir kahkaha patlattı, bu da sevgilisinin ona ters ters bakmasına neden oldu. "Seni çok seviyorum Kara Ballard. Ne kadar çok olduğunu asla bilemezsin."

Parmağını ona doğru eğdi.

Başını ona yaklaştırıp kulağına fısıldadığında nefesini tuttu.

"Bunu bilmek bunu katlanılabilir kılıyor." Elini adamın koluna doladı ve onu sahiplenici bir şekilde sıktı, bu da adamın onu vestiyer aramak için dışarı sürüklemek istemesine neden oldu. Böyle bir yerde mutlaka bir vestiyer olurdu, değil mi? Muhtemelen yoktu, çünkü adadaki mekânların çoğu paltoya ihtiyaç duymayan yaz kalabalığına hitap ediyordu. Ama burası da bir oteldi... Bu fikir aklına takıldı. "Bana bir dakika izin verir misin tatlım?"

"Bir dakika ve sadece bir dakika," dedi.

"Hemen döneceğim." Yanağına bir öpücük kondurarak yanından ayrıldı ve partiden sonra ona sürpriz yapma planından memnun bir şekilde kayıt masasına yöneldi.

BÖLÜM

Yirmi

Dan'in odadan bir amaç uğruna çıkışını **izleyen** Kara onun peşinden gitmek istedi ama muhtemelen erkekler tuvaletine falan gidiyordu.

Abby Callahan Kara'ya sarılırken, "Ne harika bir parti," dedi.

Kara, Abby ve erkek arkadaşı Adam McCarthy'yi ailesiyle tanıştıırken, "Hiçbir övgüyü üzerime alamam," dedi.

Judith Adam'la el sıkıştı. "Bu adada bir sürü McCarthy var."

Güldü ve başıyla onayladı. "Ailemde beş kişi var, sonra kuzenlerim Laura ve Shane ve babaları, amcam Frank var. Amcam Kevin ve ailesi yakında Laura'nın düğünü için geliyorlar. İki oğlu var."

Chuck gülererek, "Sanırım biz pek konuşkan insanlar değiliz," dedi. "Kara da dahil olmak üzere on bir çocuğumuz var."

"Bunu düşünmek bile beni bayıltıyor," dedi Abby.

"*Yıllarca* hamileydim," dedi Judith.

Kara annesinin tam olarak kaç aylık hamile olduğunu çok iyi biliyordu, çünkü hayatı boyunca doksan dokuz rakamını duymuştu.

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," dedi Adam.

"Kara'yı seviyoruz." O anda Kara da onu sevdi.

"O harika bir kız," dedi Chuck Kara'yı şefkatle sıkarak.

Son iki yıldır yaptığı gibi onu kendinden uzaklaştırmamak için her şeyini veriyordu ama babası deniyordu. Ona bu kadarını verebilirdi, ama fazla değil

Daha fazla.

Dan hangi cehennemdeydi?

"Sırada siz mi varsınız?" Kara, Adam ve Abby'ye sordu.

Abby kızarıırken Adam kekeleyerek, "Şey, henüz tam olarak o noktaya gelmedik, değil mi bebeğim?" dedi.

Abby ona gülümseyerek, "Henüz değil," diye cevap verdi.

"Özür dilerim," dedi Kara. "Seni zor bırakmak istememiştim." Adam'ın Abby'nin gözlerinde kendisinin gördüğü sıkıntının aynısını fark edip etmediğini merak etti. Eğer Kara yanılmıyorsa, *henüz orada olmayan* tek kişi Adam'dı.

"Bu harika bir parti," dedi Adam, konuyu değiştirmeye hevesli görünüyordu.

"Teşekkürler," dedi Kara. "Tipik Judith Ballard yapımı. Hiçbir şey ama en iyisi."

Dan, Adam'la el sıkışmak ve Abby'nin yanağını öpmek için tam zamanında döndü. "Kısa sürede gelebildiğinize sevindim."

"Bir McCarthy bedava içki fırsatını asla kaçırmaz," dedi Adam.

"Grant'in bunu yüzlerce kez söylediğini duydum," dedi Dan.

Jenny Wilks ve Alex Martinez, Alex'in erkek kardeşi Paul ve başka bir kadınla birlikte geldiler.

Jenny, Dan ve Kara'yı öperek, "Tebrikler çocuklar," dedi. "Ne harika bir parti!"

"Teşekkür ederim." Kara eğildi ve sadece arkadaşlarının duyabileceği şekilde sesini alçalttı. "İçten içe nişan partilerinin aptalca olduğunu düşünüyorum. Düğün öncesi gibi. Aynı insanlar, farklı bir gün."

"Gördün mü?" dedi Alex. "Ben de öyle diyorum. Aynı fikirde olmana sevindim, Kara."

Jenny, "Sen onunkindeyken ona nişan partilerinin aptalca olduğunu söylemene gerek yok," diyerek Paul'ün kardeşinin sıkıntısına gülmesine neden oldu.

Alex arsız bir sırıtışla, "O başlattı," dedi.

"Bu Hope Russell," dedi Paul. "Annemize yardım ederek hayatımızı kurtarmaya geldi. Hope, bu Kara Ballard ve Dan Torrington, bu aptalca harika parti boyunca acı çeken mutlu çift."

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," dedi Hope. "Davetsiz misafirlerin hoş karşılanacağı konusunda teminat aldım."

"Her zaman," dedi Dan. "Ne kadar çok, o kadar neşeli buralarda."

"Kesinlikle," dedi Kara. "Bize katılabildiğin için çok mutluyuz. Şimdiye kadar ada hayatını nasıl buldunuz?"

"Bayıldım," dedi Hope. "Oğlum da seviyor, en güzel yanı da bu."

Kara, "Hepinizin yiyecek bir şeyler aldığından emin olun, yoksa annem kendini tamamen başarısız sayacak," dedi.

Alex, "Bana iki kez söylemene gerek yok," dedi.

Kara ve Dan, Blaine ve Tiffany Taylor'ı ailesiyle tanıştıırken onlar da açık büfe masasına yöneldi.

Dan, "Blaine adanın polis şefi," diye ekledi.

Judith, Blaine ve Tiffany'nin kahkahaları arasında, "bir yerde sessiz ve güzel iş olmalı," dedi.

"Kışın öyle," dedi. "Yazın onu neredeyse hiç görmüyorum." "Peki sen ne yapıyorsun?" Judith Tiffany'ye sordu.

Dan onu dürttüğünde Kara şampanyasını yudumlarken boğuldu.

"Şehirde bir iç çamaşırı mağazam var," dedi Tiffany. "Naughty & Nice. Aslında Kara'nın o güzel elbisesi benim mağazamdan geldi."

"Yaramaz taraf," diye ekledi Dan.

Bunun daha sonra ödeyecek, diye düşündü Kara, annesiyle göz göze gelmeye cesaret edemeyerek.

"Evinizi görmek için uğramam gerekecek," dedi Judith.

"Ne zaman istersen," dedi Tiffany, Kara'ya şuh bir göz kırparak. "Bunun için orada olmak isterim," dedi Kara.

Dan, "Ben de," diye ekledi ve şakayı anlamayan Judith dışında herkesi güldürdü.

"Orada iç çamaşırı ve parti elbiselerinden daha fazlasını satıyor anne," dedi

Kara. Judith bir an için afallamış gibiydi ama sonra "Ah, ah" dedi.

Yanaklarına renk gelmişti.

"Burada uzun ve soğuk bir kış var, Bayan Ballard," dedi Tiffany. "Meşgul olmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Evet, eminim öyledir. Ben babanın nereye bakmaya gidiyorum." Judith koşarak uzaklaştı.

"Bu ." Kara kahkahalarla sarsıldı. "Sen en iyisisin." "Yardımcı olabildiysem ne mutlu," dedi Tiffany.

Blaine karısına sırtarak, "Sen yürüyen, konuşan skandalsın, aşkım," dedi.

"Teşekkür ," dedi Tiffany.

Gümüş çatal bıçakların kristale çarpma sesi dikkatlerini çekti.

"Herkes mi lütfen?" dedi Chuck, karısı yanında durup gülümserken.

"Aman Tanrım," dedi Kara nefesinin altında. "Bütün bunlar da demek oluyor?"

"Kara? Dan? Bize katılabilir misin?"

Dan onun elinden tutup odanın önüne götürürken, "Her neyse, hadi şu işi bitirelim de sürprizimi daha sonra ," dedi.

"Ne sürprizi?"

"Misafirlerimizin önünde uslu bir kız ol, ben de sana söyleyeyim." "İyi olmak istemiyorum."

"Bunu sonra hatırla."

Anne ve babasıyla birlikte yerlerini aldıklarında Kara herkesin bakışlarını üzerinde hissetti ve utancından ölmek istedi. İlgi odağı olmaktan nefret ederdi ve bunu her zaman yapmıştı, anne babası da bunu kesinlikle biliyordu. Bu, onları ne zaman ihtiyaç duysalar onu rahatlık alanından çıkmaya zorlamaktan asla alıkoymamıştı. Bugün de bir istisna değildi.

Judith herkesin şampanya içmesini sağladıktan sonra Chuck, "Bugün kızımız Kara'nın Dan Torrington'la nişanını kutlamak üzere bize katıldığınız için çok teşekkür ederiz," dedi. "Kara on bir çocuğumuzun altıncısı ve onu buraya, Gansett'e, Tuz Göleti'nizdeki fırlatma hizmetimizi başlatmaya yönlendiren güçlü bağımsızlık çizgisine her zaman sahip oldu. Bizim de yakından tanıdığımız Dan ile nişanlandığını duyduğumuzda çok heyecanlandık. Dan, çalışmalarını yıllardır takdir ediyoruz ve seni ailemize katmayı dört gözle bekliyoruz."

Herkes alkışlayıp kadehlerini kaldırırken Kara da kendisinden beklendiği için buna eşlik etti. Ama bir yanı her şeyi durdurup ailesine onun için doğru nedenlerle mutlu olup olmadıklarını sormak istiyordu. Kendisi için mükemmel erkeği bulduğu için miydi? Zengin ve başarılı olduğu için miydi? Yoksa onunla mutlu olduğunu bilmek, ona davranış biçimlerinden dolayı kendilerini biraz daha az suçlu hissetmelerini sağladığı için miydi?

Dan eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Gülümse," diye fısıldadı. "Bugün mutlu olman gerekiyor."

Kara nişanlısına dönüp ona kocaman, sıcak bir gülümseme verdikten sonra herkesin önünde onu öptüğünde onu şaşırttığını söyleyebilirdi. Arkadaşları etraflarında çın çın öterken, elini onun boynuna doladı ve dilini ona doğru kaydırды. Öpüşmeyi bitirdiğinde, adam şaşkınlıkla ona , sanki ona ne olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

Mutluluk onun üzerine çökmüştü, saf ve basit.

Onun şaşkınlığına güldü ve sonra ona sarıldı, vücudunun onunkine uyumunu, kolonyasının kokusunu ve bıyıklarının yüzüne sürtünmesini sevdi.

"Beni şaşırtmayı asla başaramıyorsun, bebeğim," dedi kulağına yakın bir şekilde ve tüm vücuduna bir ürperti gönderdi.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Herkes gürültünün ne olduğunu görmek için döndüğünde, kırılan cam eşyaların şangırtısı anı böldü. Dan, Jim Sturgil'in bir tepsi dolusu şampanya kadehi taşıyan garsonu iterek geçtiğini ve tepsiyi garsonun elinden alıp yere daha fazla bardak fırlattığını görünce nefesi kesildi.

"Ne oluyor be?" Dan söyledi.

Kara göz ucuyla Blaine'in Tiffany ve ailesiyle birlikte oturduğu masadan kalktığını gördü. Tiffany Jim'e baktı, gözleri büyümüştü ve yüzü aniden solmuştu.

"Herkes *iyi vakit geçiriyor* mu?" diye sordu Sturgil, sesi bulanıktı. Gözleri vahşi bakıyordu, beyaz gömleği kirliydi ve yırtık pantolonunun üzerinden sarkıyordu. Sanki gün boyu alem yapmış gibi görünüyordu. "Herkes hayatımı *mahveden* adamı mı kutluyor? Hayatımı mahvettin, Torrington! Sen tüm paran ve bağlantılarınla buraya gelene kadar her şey yolundaydı ve şimdi herkes büyük bir ünlünün avukatı olmasını istiyor ama kimse beni istemiyor! *Ben* bu adanın avukatıyım. *Senin değil!* Los Angeles'taki lüks hayatına geri dönmeli ve bizi rahat bırakmalısın. Kimse seni burada istemiyor." Şef ceketi ve şapkası giymiş bir adamın bonfile oyduğu masadan Jim büyük bir bıçak aldı ve sağa sola sallamaya başladı.

Blaine, Kara'nın daha önce ondan hiç duymadığı bir ses tonuyla, "Bir adım daha atma," dedi.

"Sen! *Karımı ve çocuğumu çaldın!* Kendi çocuğum seni benden daha çok seviyor!" Bıçağı Blaine'e doğru salladı. "Senin beni deştiğin gibi ben de seni deşmeliyim."

"Bunu kendine sen yaptın Sturgil," dedi Blaine sakın ama kararlı bir şekilde. "Etrafa istediğin kadar suçlama savurabilirsin ama sorunlarının tek suçlusu sensin."

Jim bıçakla ona doğru hamle yaptı ama Blaine yolundan çekildi.

Dan kolunu Kara'nın omuzlarından çekti ve Blaine'e yardım etmek için odanın diğer tarafına geçti.

"Dan!" Kara onun arkasından bağırdı, yelkenli kazasından yeni kurtulmuş olan Dan'ın tekrar yaralanmasından korkuyordu.

Herkes ayağa kalktı ve Evan ile Mac, Jim'le yüzleşen Dan ve Blaine'e yardım etmeye gitti. Elindeki büyük bıçağı önünde sallayarak kendisine yaklaşmaya çalışanlara meydan okuyordu.

Judith endişeyle, "Biri polisi aramalı," dedi.

"Blaine polis," dedi Kara. "Ona bir dakika verin. O icabına bakacaktır. o."

"Jim." Tiffany eski kocasına doğru yürüdü. "Ne halt ediyorsun sen? Ne yapıyorsun? Kızını düşün. O bıçağı bırak ve bir ahmak gibi davranmayı bırak."

Blaine gözlerini Jim'den ya da bıçaktan ayırmadan, "Tiffany, geri çekil," dedi. "Hemen şimdi."

"Benim bir ahmak olduğumu mu düşünüyorsun?" Jim ona bağırdı. "*Bunu bana sen yaptın, seni aptal sürtük!*"

Blaine kükredi ve Jim'in üzerine atladı, Dan bıçağa doğru giderken kolu Jim'in boynuna sıkıca sarıldı.

"Dan!" Kara çılgılık attı, sanki en kötü kâbusu gözlerinin önünde gerçekleşiyormuş gibi hissediyordu. "*Hayır!*"

Köşeye sıkışan Jim, Dan'e bir bıçak darbesi indirdi; Dan, bıçak kendisine isabet ettiğinde homurdanarak yere yığıldı.

Blaine, Jim'i tekmeleyerek ve çılgılık atarak odadan çıkarırken, Kara ikiye bükülmüş olan nişanlısının yanına koştu. "Dan! Dan! *Dan! Dan!* Neyin var? Yaralandın mı?"

Yüzünü acı içinde buruşturarak ona baktı. "Sadece bir çizik."

İşte o zaman adamın önünde yerde oluşan kan gölünü fark etti.

"Biri kurtarma çağırsın," dedi Mac arkasından. "Dan, otursana." Dan'i bir sandalyeye oturtuktan sonra Mac keten bir peçete aldı ve Dan'in sağ eline sardı. Peçete çabucak sıırıslıklam oldu ve Mac sakın bir şekilde onu başka bir peçeteyle değiştirdi.

"Bunun için üzgünüm," dedi Dan.

Kara onun başını göğsüne yasladı. "Bu senin suçun değil. Bıçağı olan sen ."

"Şimdi ne yaptın, Torrington?" Grant, Dan'in önünde çömelirken sordu.

"Los Angeles'ta burada olduğumdan daha güvendedim." Kara'nın iyiliği için zorla gülümsedi. "Eve dönme vakti gelmiş olabilir."

Kara onun şaka yaptığını biliyordu ama yine de bu yorum onu korkutmuştu. Gansett onların eviydi ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu.

Acil yardım ekibi bir dakika sonra geldi ve Kara, Dan'le ilgilenmelerine yer açmak için ondan uzaklaştı.

Annesinin kolu belini sardı. "İyi misin tatlım?" "İyi olduğunu anladığım zaman olacağım."

"O bıçaklı adama doğru koşarak cesurca bir şey yaptı. Kimdi o adam?"

"Jim Sturgil. Eskiden Blaine'in karısı Tiffany ile evliydi ve boşandıklarında Tiffany'ye davranış şekli yüzünden insanlar ondan hoşlanmıyor." Annesini bilgilendirirken Kara gözlerini Dan'den ayırmıyordu. "Dan kitabını yazmak için adaya geldiğinde, insanlar onun hukuki danışmanlığını aramaya başladılar ve şimdi onu Jim'e tercih ediyorlar."

"Yani Dan burada avukatlık mı yapıyor?"

"Bir öyle. Böyle bir niyeti yoktu ama işler böyle gelişti."

Öncü acil yardım görevlisi Kara'ya onlarla gelmesini işaret etti. "Seni sonra ararım anne. Tüm bunlar için üzgünüm."

"Umarım iyidir."

"Ben de öyle." Kara, Dan'in bağlı olduğu sedyenin peşinden koştu.

Ona yetiştiğinde, "Çok da bir şey yokmuş," dedi. Verdiği güvenceye rağmen yüzü solgundu ve gözleri şoktan cam gibiydi, bu da ona tekne kazası sonrasını hatırlattı - yeniden yaşamaktansa unutmayı tercih ettiği bir zaman. "Seni o aptal partiden nasıl kurtardığımı beğendin mi?"

"Şaka yapma." Sözcükler dudaklarından döküldüğü anda, bu kadar sert konuştuğu için pişman oldu. Yaralanması onun suçu değildi.

"Ben iyiyim, bebeğim. Yemin ederim. Sadece bir kesik. Dikiş atacaklar ve yeni gibi olacağım."

Kara, onun iyi olduğuna sevinerek ağlama ihtiyacını bastırmak için kendini nefes almaya zorladı. Neler olabileceğini düşündüğünde ürperdi. Ambulansta

Dan ona sağlam elini uzattı ve da tuttu, Tüm kalbiyle sevdiği adama sıkıca tutunarak.

BÖLÜM

Yirmi Bir

DAVID Dan'in avucundaki yarayı **dikmeyi bitirdi** ve elinin büyük kısmını kaplayan bir bandaj uyguladı. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca temiz ve kuru tut. Ağrı kesici için sana bir reçete yazacağım."

"Gerek yok," dedi Dan. "Daha önceki felaketten kalan eşyalarım var."

"Dikişleri aldirmek için önümüzdeki Cuma gel."

"Anladım. Gidebilir miyim?"

"Tetanos aşınızın durumu nedir?" "Yaptırdım."

"Ne kadar zaman

önce?"

"Bilmiyorum."

"Bıçağın üzerinde ne olduğu ya da ne kadar temiz olduğu konusunda hiçbir fikrimiz olmadığı için tetanos aşısı ve bir doz antibiyotik de öneriyorum."

"Peki, sen nasıl istersen doktor. Hadi işi bitirelim."

"Çok aceleniz var, Avukat Bey. Bana kompleks veriyorsunuz." "Kişisel bir şey değil ama hanımımın planlarım var. Ve ayrıca, ben Eminim bir Pazar öğleden sonrasında beni dikmekten daha önemli işlerin vardır."

"Endişelenmeyin," dedi David. "İşin bir parçası. Hemen döneceğim."

Kara elinde ona uzattığı bir kutu kolayla odaya girdi. David ona dikiş atarken odada kalmasın diye onu kola almaya göndermişti. Bunu görmek zorunda kalmadan da yeterince üzgündü.

"David bana daha fazla iğne batırırken gel elimi tut." Avucunu uyuşturmak için yapılan iğneler o kadar acı vermişti ki neredeyse bayılacaktı. Daha fazla iğne yapılacağı düşüncesi midesini bulandırıyor ve terletiyordu.

Kara gelip hastane yatağında yanına oturdu ve elbisesinin üzerindeki kanı fark ettiğinde yaralanmamış eline uzandı. Ambulansta kanlı elini ondan uzak tutmaya çalışmıştı ama Kara ona yakın durmakta ısrar etmişti.

David iki şırıngayla döndü ve içeri girerken çok yakan iki iğne daha yaptı. "Al bakalım," dedi ve Kara'nın iyiliği için, "Temiz ve kuru tut," diye ekledi.

"Temiz ve kuru olmasından nefret ediyoruz," diyen Dan, nişanlısının mahcup bir şekilde kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Evet, o iyi," dedi David gülerek. "Git buradan da eve gidebileyim."

"Tekrar teşekkürler David."

"Sorun değil. Herhangi bir sorun yaşarsanız ya da kızarır veya şişerse bana haber verin."

"Yapacağım."

Klinikten çıktıklarında Dan kolunu Kara'nın omuzlarına attı. "Anahtarlarım sende mi?"

"Evet."

"Onları alabilir miyim?" "Araba kullanmıyorsun."

"Evet, ben kullanıyorum."

"Hayır, değilsin."

"Bebeğim, ben iyiyim. Yemin ederim."

"Sağ elinin avuç içine otuz dikiş atıldı. Düz vitesli araba kullanmayı nasıl öneriyorsun?"

"Parmaklarım hala iyi çalışıyor," dedi ve el becerisini gösterirken kaşlarını salladı.

"Senin için her şey bir şaka, değil mi?"

Kadının gözyaşlarının eşiğinde olduğunu görünce yürümeyi bıraktı ve ona döndü. "Her şey değil. Bize Yazlık Ev'de bir oda ayarladım. Partiden sonra sana sürpriz yapacaktım."

Başını onun göğsüne yasladı.

Sol elinin parmaklarını kızın ipeksi saçlarında gezdirdi.

"Tekrar yaralanmandan nefret ediyorum."

"Ben gerçekten iyiyim. Söz veriyorum." Öpmek için en sevdiği yerlerden biri olan ensesini okşadı. "Benimle Yazlık Ev'e gelir misin?"

"Nişanımızı düzgün bir şekilde kutlayabilmemiz için geceyi benimle geçirir misin?"

"Nişanlandığımızdan beri bunu en az yüz kere yapmadık mı zaten?"

Onun cevabına güldü. Onun şımarık ağzını seviyordu. "Bebeğim, nişanımızı kutlamaya daha yeni başladım. Bunu hayatımızın geri kalanında olabildiğince çok ve sık kutlamayı planlıyorum." Parmaklarını çenesinin altına koyarak onu kendisine bakmaya zorladı. "İyi miyiz?"

"Biz harikayız."

"O zaman lütfen beni eve götürüp gece çantamı hazırlar mısın, sonra da Yazlık Ev'e dönüp benimle hınzırca oynar mısın?"

"Madem bu kadar kibarca sordunuz, evet, soracağım." "Mükemmel."

KARA'NIN SINIRLERI NİŞAN PARTISINDEN SONRA PARAMPARÇA OLMUŞTU.

herkesin beklediğinden çok daha heyecanlı olduğu ortaya çıktı ve iyi anlamda değil. Odaklanabildiği tek şey Dan'ın -yine- incinmiş olmasıydı.

Yazlık Ev'deki muhteşem odaya yerleşmişler ve annesinden gelen bir telefonla telefonu çaldığında biraz kestiriyorlardı.

Dan'ın çektiği çileden sonra biraz dinleneceğini umarak telefonu alıp banyoya girdi ve kapıyı kapattı. "Merhaba anne."

"Dan nasıl?"

"Avucuna otuz dikiş atıldıktan ve tetanos aşısı yapıldıktan sonra dinleniyor."

"Ah. Büyük gününü mahvettiğim için çok üzgünüm."

"Öyle . Her şey çok güzeldi. Teşekkür ederim."

"Bizim için bir zevkti. Tüm arkadaşlarınızla tanışmaktan çok keyif aldık.

Burada, adada harika bir topluluk bulmuşsunuz."

"Evet, öyle. Burayı seviyoruz." "Mutlu

olduğun için mutluyum, Kara."

"Teşekkür ederim."

"Ve evdeki her şey için özür dilerim." "Tam

olarak ne için üzgünsün?"

"Biz... Kelly'yi o şekilde desteklememeliydik. Bu konuda pişmanlık duyuyoruz ve seni çok sevdiğimizi bilmeni istiyoruz.

Onlarla yaşadıklarınız için üzgünüz. Bu asla olmamalıydı."

"Hayır, olmamalıydı ve onu eninde sonunda affedebileceğimi ama yaptıklarını asla unutmayacağımı anlamamı istiyorum."

"Anlıyorum. İkinizi birbirinizle anlaşmazlıklar içinde görmek kalbimi kırıyor."

"Bunu kesinlikle ben yapmadım."

"Hayır, öyle değil. Çok küçük yaşlardan beri var olan bencil bir damarı var."

"İnanın bana, biliyorum ve her şeyin bir nedeni olduğuna inandığımı bilmelisiniz. Buraya gelmem ve Dan'le tanışmam o nedeni anlamamı sağladı ama şimdi anlıyorum. Eğer yaptıklarını yapmasalardı, yanlış adamlarla evlenmiş olabilirdim."

"Bu ilginç bir bakış açısı. Bu şekilde görebilmenize sevindim."

"Dan ile çok mutluyum ama bu Kelly ve Matt hakkında hissettiklerimi değiştirmiyor."

"Yeterince adil. Bugün sizi kutlamamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Dan yaralandığı için çok üzgünüm."

"Ben de öyle. Bunun dışında, harika bir partiydi. Tekrar teşekkür ederim."

"Umarım çok sizi Maine'deki evinizde görürüz." "Göreceğiz."

"Kendine iyi bak, Kara." "Sana da."

Telefon görüşmesini bitirdikten sonra lavaboya yaslanarak annesinin söylediklerini . Kelly ve Matt'le yaşadıkları karmaşadan sonra ona davranış biçimleri için üzgündüler ve tüm bu üzücü olayla ilgili pişmanlıkları vardı.

Hemen Bertha'ya bir mesaj atarak, olaylı günün önemli ya da önemsiz anları hakkında onu bilgilendirdi.

Bertha onu aradı. "Ne oldu böyle?"

Kara ona Dan'in yaralanması ve annesiyle yaptığı konuşma hakkında bilgi verdi. "Sonunda sana pişman olduğumu söylemesine sevindim."

"Bunu biliyor muydun?"

"Bana bunu ima etti. Her şeyin nasıl gittiği hakkında ne düşündüğümü ona söylediğimden emin oldum. Açıkça söyledim ve Chuck'la birlikte *onlar* için büyük, gösterişli bir düğün düzenlerken sana nasıl davrandıklarından utandığımı söyledim."

"Düğüne katılmayı reddettiğinde oldukça büyük bir mesaj gönderdin."

"Aptallara katlanmam, o aptallar kendi kızım ve torunum olsa bile."

"Sen kesinlikle en iyisisin, bunu biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Nişan partisi nasıldı?" "Nasıl bittiğini saymazsak, korkunç değildi." Bertha'nın kahkahası en iyisiydi.

"Burada harika arkadaşlarla çevrili güzel bir hayat bulduğumu ve Dan'in ne kadar harika biri olduğunu gördüler. Onları çok etkiledi."

"Güzel. Her şeyin yolunda gitmesine ve sonunda sana karşı kötü davrandığını bildiğini kabul etmesine sevindim."

"Bunu duymak güzeldi. Yalan söylemeyeceğim." "Eminim ve çok gecikti." "Geç olması hiç olmamasından iyidir, değil mi?"

"Sanırım öyle. Geleceğe odaklanmanın ve geçmişi geride bırakmanın zamanı geldi. İleriye bakman gereken çok şey var. Artık önemi kalmayan şeylerin üzerinde beş dakika bile durmayın."

"Evet, hanımefendi."

"Beni yarın arar mısın?"

"Seveceğim. Seni herkesten çok seviyorum." "Bu artık doğru değil."

"Bu her zaman doğru olacak."

"Ben de sana, aşkım."

Kara aramayı sonlandırırken gülümsüyordu, her ne kadar gelecek gün için bir kez daha korku duysa da...

"Hayır. Bugün bunu düşünmüyorum."

"Kara! Kiminle konuşuyorsun? Erkek arkadaşın var mı?"

Kapıyı o açtı. "Sanki beni başkasıyla birlikte olacak kadar uzun süre yalnız bırakıyorsun."

"Korkarım biri seni çalacak."

Yatağa girdi ve ona doğru uzandı. "Ben çalınamam." "Söz mü?"

"Sanırım çoktan yaptım." Onu öperken yüzünü okşadı. "Bana ne olduğu hakkında çok konuşuyoruz ama sana ne olduğu hakkında pek konuşmuyoruz, ki bu da kendi içinde oldukça kötüydü."

"Uzun zaman önceydi. Artık bir önemi yok."

"Evet, , çünkü seni terk etmem konusunda benimle alay ediyorsun, ama yine de içten içe bunun için endişeleniyorsun. Haksız mıyım?"

"Belki biraz."

"Sonunda beni delirttiğinde bile seni asla terk etmeyeceğim." "Bunun ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

"Her an olabilir."

Bu gülümsemeyi ve onunla birlikte gelen gamzeleri seviyordu.

"Gitmek için ne güzel bir yol, değil mi?"

"Daha iyi bir şey düşünemiyorum."

"Kiminle konuşuyordun?"

"İlk olarak, seni kontrol etmek ve Kelly ve Matt fiyaskosundan sonra bana nasıl davrandıkları özür dilemek için arayan annem."

"Vay canına, yani gerçekten özür mü diledi?"

"Söyledi ve nasıl ele aldıkları konusunda pişmanlık söyledi." "Güzel.

Pişman olmalılar."

"Sonra Bertha'ya mesaj atıp annemin ne dediğini söyledim, o da arayıp mümkün olmadığını söyledi. Şimdi hepiniz yakalandınız."

"Bence büyükannenin en iyi arkadaşın olması çok güzel."

"Gerçekten öyle. Zamanı geldiğinde onsuz ne yapacağımı bilmiyorum."

"Onun hakkında söylediklerine bakılırsa, bu onlarca yıl sonra olacak."

"Umarım öyledir." Parmaklarını adamın saçlarında gezdirerek düzeltti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tüm dünyada en sevdiğim insanla yataktayım. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

"Güzel, ama elini kastettiğimi biliyorsun."

"Sorun yok. Şimdilik. Blok etkisini yitirdiğinde çok acıyacağını tahmin ediyorum."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Konu seni ve ağrı kesicilerini yönetmek olduğunda ben bir uzmanım."

"Daha seksi bir cümle kuruldu mu hiç?"

Kara onun yüz ifadesine güldü.

"Doksan yaşındaymışım gibi hissediyorum."

"Hayır, sadece biraz kazaya meyilli."

"Bu olayların hiçbirinin benim hatam olmadığını hatırlatmak isterim. İçinde bulunduğum tekneye bir gemi çarptı ve bir deli tarafından bıçaklandım."

"Yine de... Bu ilişki sırasında çok fazla bakıma ihtiyacın oldu.
Bunu telafi etmen biraz zaman alacak."

Sol elini kullanarak kendini yukarı itti. "Artık başlayabilir miyim?"

"Aklında ne var?"

"Soyun, sana göstereyim." "Ne
kadar çıplaklıktan bahsediyoruz?"

"Sonuna kadar çıplak."

Onunla geçirdiği onca çıplak zamandan sonra bile, odalarına giydiği tişört ve
külotu çıkarırken hâlâ utangaç hissediyordu.

Adam ona sevgi, şefkat ve arzuyla bakarken teninin her santimi ısındı.

"Senin gibi bir tanrıçayı benimle evlenmeye ikna edebildiğim için dünyanın
en şanslı erkeği ben olmalıyım."

"Kes şunu. Ben bir tanrıça değilim."

"Evet, . Sen benim tanrıçamsın ve seni çok seviyorum."

Sözleri onu sevmeden önce sahip olmadığı türden bir güvenle doldurdu.
Kollarını başının üzerine kaldırdı ve ona yaklaşan bir bakış attı. "TLC hakkında
bir şey mi söyledin?"

"Ben de öyle yaptım."

"Lütfen dikişlerini patlatma, beni duyuyor musun?" "Seni duyuyorum.

Gözlerini kapat ve hiçbir şey için endişelenme."

Kara sadece sol gözünü kapattı. "Kendini tekrar yaralamanı engellemek için
bir gözümü açık tutmam gerektiğini hissediyorum."

"Sen ve o arsız ağzın. İkisini de kapat."

Kendisine söyleneni yaptı ve dudakları meme ucunu çevrelediğinde nefesi
kesildi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Onları kapalı tut."

İç çekerek gözlerini kapattı ve onun için planladığı şeye razı oldu.

Birkaç dakika sonra, adam meme uçlarına dönüp dudakları, dili ve...
dişleriyle onu ateşe vermeden önce rastgele yerlere yumuşak öpücükler
yerleştirirken günün kelimesinin *işkence* olduğuna karar verdi.

Vay anasını.

Kalçaları yataktan kalktı, daha fazlasını arıyordu, onu arıyordu.

Adam onun için hazırды, bacaklarının arasına yerleşmişti.

Bazen onun yanında nasıl hissettiğine ve böylesine inanılmaz bir şeyi kaçırmaya ne kadar yaklaştığına hâlâ inanamıyordu.

Ellerini aşağı indirip parmaklarını adamın saçlarına gömerken, adam onu birbiri ardına gelen bir dizi orgazma sürükledi. Bunu nasıl yapabiliyordu? O sihirliydi. Sihirliydim ve onun içine kaydığında, gözlerini açtığında onu kendisine bakarken buldu.

Kara kollarını ve bacaklarını onun etrafına doladı ve tamamen teslim oldu. Bir zamanlar çok yaklaşmasını engellemek için onu kol mesafesinde tutmaya çalışması ona komik geliyordu. Şimdi onu yeterince yaklaştıramıyordu.

"Kara..."

"Hmm?"

"Çok iyi hissediyorsun. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti." "Aynen."

"Hayatımızın geri kalanında buna sahip olacağımız için ne kadar şanslıyız?" "Şimdiye kadarkilerin en şanslısı."

BÖLÜM

Yirmi İki

"Düğün planları **nasıl** ?" Kara, herkesin hâlâ hakkında konuştuğu nişan partisinden birkaç hafta sonra bir arkadaş toplantısında Stephanie'ye sordu. Grant ve Steph İşçi Bayramı'nda evleniyorlardı. "Bu kadar çabuk bir düğün hazırladığına inanamıyorum. Benim neredeyse bir yılım var ve her şeyi zamanında yetiştirebilirim şanslıyım."

"Çok basit bir şekilde gidiyoruz." Stephanie Grant'e gülümsedi. "Bu işimizi kolaylaştırır."

"Yapmamız gereken de buydu," dedi Kara iç geçirerek.

Dan, Kara'ya arsız bir sırıtışla, "Vegas'a kaçmayı teklif ettim," diye cevap verdi. "Basitlik vardır, bir de sevimlilik vardır," dedi Kara diğerleri güldü. "İkisi çok farklı şeyler."

Dan, "Sanırım bana hakaret ediyor olabilir," dedi.

"Seninle evlenmek isteyen birini bulduğun için şanslısın," dedi Grant. "Senin yerinde olsaydım, benden istediği her şeyi yapardım."

Dan ciddiyetle, "Bu doğru," dedi.

Kara ona gülümsedi. "Sezondan sonra müstakbel kayınvalidemle tanışmam için beni Los Angeles'a götürecek."

"Ve beni Bar Harbor'a benimkilerin geri kalanıyla tanışmaya götürecek." "Kulağa eğlenceli geliyor," dedi Stephanie. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Ekim ayındaki tatil hafta sonundan hemen sonra," dedi Kara. "Kış için fırlatma rampalarını ve yola çıkacağız."

"Malibu'daki evini görene kadar bekle," dedi Grant. "Çok gösterişli."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Kara. "Hep bir sahil evi istemişimdir."

Dan, "Artık Batı Yakası'na gittiğimizde kendininkine sahip olacaksın," dedi.

"Evlendikten sonra nerede yaşamayı planlıyorsunuz?" Grace sordu.

"Burada," dedi Kara. "İkimiz de burayı seviyoruz."

"Oh iyi," dedi Grace. "Bir an için düğünden sonra seni kaybedeceğimizden endişelendim."

"Asla olmaz," dedi Dan. "Biz burada kalacağız. İş için ara sıra Los Angeles'a gitmem gerekecek ama işimin çoğunu buradan yapabilirim ve aynı zamanda adadaki kaza muayenahanemle de ilgilenebilirim."

"Bunu sevdim," dedi Grant gülerek. "'Kazara alıştırma'."

"İşte böyle. Burada çalışmak gibi bir niyetim hiç olmadı ama olaylar birbirini izledi..."

"Ve Jim Sturgil aklını kaçırdı," diye ekledi

Evan. "Bu hiç acıtmadı," diye kabul etti Dan.

Diğerleri gülerken Kara ona "Elin hariç," diye hatırlattı.

Dan ona sıcak bir gülümseme gönderdi. "Gerçekliği getirmeyi sevgilime bırakın."

"Jim'in son durumu ?" Stephanie sordu.

"Nişan partimizde yaptığı gösteri yüzünden ağır saldırı suçundan yargılanıyor." Dan parmağını Jim'in bıçakla kestiği elindeki iyileşmekte olan yara izinin üzerinde gezdirdi. "Bundan başka bir şey duymadım."

"Lanet olsun," dedi Evan. "Eğer suçlu bulunursa -ki bu kadar tanık varken nasıl bulunmasın- barodan atılacak."

"Onun için hiç üzülüyorum," dedi Kara öfkeyle. "Tiffany'ye pislik gibi davranarak ve sonra da muayenehanesi iflas ettiği için Dan'i suçlamaya çalışarak bunu kendi başına getirdi. Bu ondan başka kimsenin suçu değil."

"Benim küçük cehennem kedimi dinle." Dan kolunu Kara'ya doladı. "Onu Jim Sturgil'e bulaştırma."

"O bıçakla seni öldürebilirdi. Bunu birazcık bile komik bulmadığım için beni bağışlayın."

"Vay canına," dedi Grant. "Seni gerçekten seviyor."

"Biliyorum, değil mi?" Dan söyledi. "Benim için de aynı derecede şok edici."

Kara, Dan'in yüzündeki şaşkınlığa gülerek, "Kapa çenenin," dedi. "Seni neden bu kadar çok sevdiğimi unutmadan önce."

"Lütfen bunu yapmayın."

"KAN VAR MI?" GRANT DAN'E SORDU.

Telefonunu kontrol etmekte olan Dan, arkadaşına kısa bir bakış attı. "Kan yok ama çok büyük bir yara. Jiletle ilk günün mü?"

"Kapa şu lanet çeneni."

Dan sertçe güldü. "Sağdıcınla böyle mi konuşuyorsun?"

"Sağdıcınla konuşmanın tek yolu bu. Yerine kolayca birini bulabileceğimi unutma. Kanatlarda bekleyen üç kardeşim var."

Dan, elini Grant'in omzuna koyduğunda Grant'i şaşırttığını anlayabiliyordu. "Birbirimize karşı duygusal davranmak bizim tarzımız değil ama çok daha uygun adaylar varken benden seni savunmamı istemenin benim için ne kadar önemli olduğunu söylemeliyim. Geriye kalan tek kardeşim sen olduğun için, umarım gelecek yaz bu iyiliğime karşılık verirsin."

"Dan... Tanrım, beni ağlatacaksın. Tabii ki ağlatacağım. Kardeşlerimle ilgili şaka için de özür dilerim. Duyarsızca davrandım."

"Hayır, komikti. Kardeşlerini seviyorum. Sevdiğimi biliyorsunuz. Dördünüz boşluğu biraz olsun doldurmaya yardımcı oldunuz ve sağdıcınız olmaktan büyük onur duyduğumu bilmenizi isterim."

Grant ona sarıldı. "Bugün bunu yaptığın ve o gün beni onun peşinden gönderdiğin için teşekkür ederim. Yaptığım en iyi şeydi."

"O en iyisi. Daha iyisini yapamazdın." "Biliyorum, inan bana."

"Gösteri zamanı gibi görünüyor." Dan, Surf'ün arkasındaki güvertede bulundukları noktadan, Stephanie's Bistro'nun içinde yaşanan hareketliliği işaret etti.

Dan telefonunu kaldırdı ve her iki adam da lacivert takım elbiselerinin ceketlerinin düğmelerini ilikledi.

Grant ve Steph sahilde evlenmeyi umuyorlardı, ancak havanın yeterince rüzgarlı olması nedeniyle kumların savrulmasından korktukları için töreni resepsiyonun da yapılacağı güverteye taşımak zorunda kaldılar.

Grant'in amcası Frank, töreni yönetecek olan emekli yargıç, Grant ve Dan'e katılarak ikisini de kucakladı.

"Her şey hazır mı?" Frank yeğenine sordu. "Hiç bu kadar hazır olmamıştım."

Frank, Grant'in kardeşi Evan'a işaret etti; o da Owen'la birlikte gitar müziği yapıyordu ve konukların geri kalanı güverteye doğru yol alıyordu,

ortadan ikiye ayrılıyor.

Grace, muhteşem lacivert bir elbise giymiş ve açık mavi ve mor ortancalardan oluşan bir buket taşıyarak Stephanie'den önce geldi. Grant'in karşısındaki yerini alırken ona gülümsedi ve yakında Stephanie'ye ait olacak bir yer bıraktı.

", mi?" Dan mırıldandı. "Sanmıyorum ama her ihtimale karşı gözlerini açık tut."

". "

Stephanie sevgili üvey babasının kolunda belirlediğinde Dan gözyaşlarına boğuldu. Charlie'nin hapisten çıkmasına yardım ettikten sonra Charlie ve Stephanie'nin sevinçle yeniden bir araya gelişini en ön sıradan izlemişti. Onların sonsuza dek mutlu yaşamalarını izlemek Dan'e muazzam bir tatmin yaşatmıştı.

Charlie, Stephanie'ye damadına kadar eşlik ederken onları hiç görmediği kadar gülümsüyorlardı.

Dan gözyaşlarını sildi ve Kara'yı ona gülümserken yakaladı. Elbette onun o anda ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. Hayatın sunduğu en kötü şeylerle uğraşmak için çok zaman harcamıştı. Ailesi gibi sevdiği insanların arasında yaşadığı bu inanılmaz an, emeğin karşılığıydı.

Charlie, Stephanie'nin elini Grant'in elinin içine koyarken sert bir sesle, "Küçük kızıma iyi bak," dedi.

"Her zaman."

Stephanie, Charlie'ye sarıldıktan sonra beyaz ve mavi ortancalardan oluşan buketini Grace'e uzattı ve Grant ile el ele tutuşarak ona gülümsedi.

Frank onlara tören boyunca ve geleneksel yeminlerin okunmasında önderlik etti. Geleneksel olanı seçmişlerdi çünkü Stephanie Akademi Ödüllü senarist nişanlısıyla yemin konusunda asla boy ölçüşemeyeceğini söylüyordu ve bunu denemeye de niyetli değildi.

Sonra Frank onları karı koca ilan etti ve Grant karısını ve hayatının aşkını öptü.

Gün çok fazla sevgi, kahkaha ve Dan'in bir zamanlar Abby ile işler o kadar ters gittikten sonra Grant'in elinden kaçabileceğinden korktuğu türden bir mutlulukla gelişti.

Dan gelin ve damadın şerefine kadeh kaldırmak için ayağa kalktığında Grant inledi. "Kısa kes Torrington. Gitmem gereken bir balayı var."

"Otuz dakikalık kapanış konuşmalarıyla tanınırım."

Stephanie kıkırdarken Grant başını salladı. "Sakın buna cüret etme."

"Endişelenme dostum. Uzun sürmeyecek. Sadece sana daha önce söylediğim şeyi açıkça söylemek istedim Grant. Tek kardeşimi yıllar önce kaybettim ve onsuz devam etmek çok zor. Grant ve McCarthy kardeşlere beni Gansett'teki ekibinizin bir parçası yaptıkları için teşekkür etmek istiyorum. Yeniden kardeş sahibi olmanın benim için ne anlama geldiğini asla bilemezsiniz."

"Tanrım." Grant gözlerini kaşdı. "Neden bunu bana bir günde iki kez yapmak zorundasın?"

Evan ve Adam başlarıyla onaylarken Mac, "İyi ki geldin Dan," dedi.

Dan arkadaşına sırtıttı. "Söylenmesi gerekiyordu. Ayrıca gelininizin bugün ne kadar muhteşem görüldüğünü de söylemeliyim. Hepiniz aynı fikirde değil misiniz?"

Herkes Stephanie için tezahürat yaparken, Stephanie normalde hiç yapmadığı bir şekilde ilgiyi üzerine çekiyor gibiydi. Yaşadıklarından sonra mutluluğun her zerresini hak ediyordu.

"Arada sırada, birbirlerine ait oldukları o kadar belli olan bir çiftle karşılaşırırsınız ki, daha en başından mesafeyi aşacaklarını bilirsiniz. Tabii ki ben ve Kara'dan bahsediyorum."

Buna çok güldüm.

"Ve Grant ve Stephanie. Grant'i Steph gelmeden önce uzun zamandır tanıyordum ve emin olduğum tek şey senin onun daha iyi bir adam olmasını sağladığın Steph. Seninle her gün en iyi oyununu oynuyor çünkü onun için gerçekten önemli olan tek şey seni mutlu etmek. Önümüzdeki yıllarda sizinle geçireceğimiz güzel günleri dört gözle bekliyorum. Grant ve Stephanie'ye!"

Herkes mutlu çifti alkışlarken Dan nişanlısının yanına oturdu ve eğilerek ondan bir öpücük aldı.

"Harika, Danışman."

"Teşekkürler, aşkım."

SEZON RESMİ OLARAK SONA ERDİKTEN BİR GÜN SONRA DAN VE KARA'NIN

Los Angeles'a gitmeden önce ailesini ziyaret etmek için Maine'e gitmek üzere yola çıktı.

Yola çıkacakları tarih yaklaştıkça Dan, Kara'nın giderek daha da gerginleştiğini fark etti. Gansett'e taşınmadan önce çok mutsuz olduğu yere geri döndüğü için stresli olduğundan şüpheleniyordu. Acaba

Kelly ve Matt'le karşılaşmaktan mı endişeleniyordu? Emin değildi ama kız gün geçtikçe daha da sessizleşince bunu ona sorması gerektiğine karar verdi çünkü onu bu kadar mutsuz görmeye dayanamıyordu.

Ona akşam yemeğiyle ilgileneceğini söyledi ve en sevdiği yemek olan kızarmış tavuk, patates, kutu dolma ve bezelyeyi hazırladı. Bir keresinde ona kutu dolmasını tencereden çıkarır çıkarmaz yiyebildiğini söylemişti ve bu ona çok sevimli gelmişti. Onu bu yemekle tanıştırmadan önce hiç yememişti ve şimdi o da çok seviyordu.

Kara fırlatma motorlarını bizzat kışa hazırlıyordu ve ona bunu inanılmaz derecede seksi bulduğunu söylemişti. Kara ona gözlerini devirmiş -bunu çok sık yapardı- ve bunun önemli bir şey olmadığını söylemişti. Geçmişte tanıdığı kadınlardan herhangi birinin antifriz ya da yağ değişimi konusunda endişelendiğini hayal etmeye çalıştı ve hiçbirinin bunu yaptığını göremedi.

Nişanlısı türünün tek örneği idi ve onu şiddetle seviyordu.

Saat altıda, tahmini varış saatini öğrenmek için ona mesaj attı. Kitabın son bölümlerini incelediği uzun bir gün olmuştu ve onu özliyordu. *Ne zaman evde olacaksın?* Neredeyse onun yanına taşınmıştı ama yıl sonuna kadar ahırdaki yerini korumuştur. Dan, Big Mac'e henüz taşınacağını söyleyip söylemediğinden emin değildi.

Yoldayız.

Mesaj atma ve araba kullanma.

Araba kullanırken bana mesaj atma.

Kes şunu!

Yap beni!

Orada olmadığı zamanlarda bile onu güldürürdü.

Farların araba yoluna girdiğini gördüğünde her zamanki gibi rahat bir nefes aldı. Hiç kimse için onun için endişelendiği kadar endişelenmemişti. Kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olmadığından değil. Sonsuz derecede yetenekliydi. Örnek A: Teknelerin yağın nasıl değiştireceğini biliyordu, ki bunu nasıl yapacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Daha çok ona bir şey olmasından endişe ediyordu. Aksi takdirde mutlu bir varoluşa garip bir endişe dilimiydi.

Birini onun sevdiği gibi sevdiğinizde bu endişelerin beklenebileceğine karar vermişti.

Onu kapıda karşıladı ve yanağındaki kir lekesine gülümsedi. "Bana yaklaşma. Duş almam lazım."

"Öp beni."

"Ben pisim!"

"Umurumda değil."

"Bu dūřūnceni unutma." Őne doęru eęildi, dudakları Őpūcūk için būzūldū. "Sıkı tutuyorum, bebeęim."

Kadın duştan çıktığında, adam akşam yemeğini masaya koymuş, ona bir bardak roze doldurmuş ve kendisi için bir bira açmıştı.

Yanakları duřtan dolayı pembeleřmiř ve kızarmıřtı, saçları ıslaktı ve masada en sevdięi yemeęi gŐrūnce gŐzleri būyūdu. "Ah, kahramanım benim. Açlıktan Őlūyorum."

Dan onun için sandalyeyi tuttu. "Madam?"

Őnce dolmaya uzandı. "Bunun için teřekkūr ederim."

"Birazını da bana ayır."

Tabaęına çok kūūk bir kařık koydu, bu da onu gūldūrdū. "AęŐzlū kız."

"Benimle ve dolmalarımla uğraşma."

"Aklımın ucundan bile geçmez."

Dan, gūnlerdir aklını kurcalayan soruyu sormadan Őnce ona yemesi için zaman tanıdı. "Yolculuk hakkında dūřūnūyordum."

"Ne olmuş ona?"

"Maine'e gitmeye yaklaştığı daha da mutsuzlaştığını fark etmeden edemiyorum."

"Bunu gŐrdūn mū?"

"*Seni* gŐrūyorum ve seni bu kadar gŐrmeye dayanamıyorum." "Oradan nefret ediyorum."

"Biliyorum."

"Ama būyūkannemi gŐrmeyi çok istiyorum."

"Ya onunla bir yerde karşılaşırsak?"

"Bugūnlerde pek seyahat etmiyor."

"Onun için bir araba gŐnderip Boston'a falan getirtebilirim, böylece oraya gitmek zorunda kalmazsınız."

Ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Onu görmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum ve oraya gitmek seni bu kadar strese sokacaksa gitmeyelim." Kadın derin bir nefes verdiğinde, Dan bu fikrin onu rahatlattığını anlayabildi. "Kabul edecek mi?"

"Sanırım Öyle. Maine'den herhangi bir nedenle nadiren ayrılır ama beni görmek ve seninle tanışmak için bunu yapabilir. Özellikle de bunu onun için kolaylaştırırsak."

"Olmuş bil. Yemekten sonra onu ara ve bakalım ne diyecek. Eğer onu bırakamıyorsa amcanı da getirmesini söyle."

"Evde yalnız kalabilir ve bunu yapmayı tercih eder." "Ne olursa olsun."

Kara ayağa kalktı ve sandalyesinin yanına geldi. "Beni içeri al."

"Memnuniyetle." Kucağına oturabilmesi için ona yer açmak üzere geri çekildi.

Kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü. "Bunun için, beni gördüğün için, beni duyduğun için, neye ihtiyacım olduğunu anladığın için, bana yemek pişirdiğin için teşekkür ederim."

Gülümseyerek, "Seni mutlu etmek hayattaki tek amacım" dedi.

Onu tekrar öptü. "Harika bir iş çıkarıyorsun."

"Yapmadığım zaman bana haber verecek misin?"

Kaşlarını kaldırarak, "Gerçekten yapmayacağımı mı düşünüyorsun?" dedi.

"Hayır, yapacağını biliyorum ve bu da seni sevmemin bir başka nedeni.

Saçmalık yok. Saçmalık yok."

"Hayat saçmalıklar için çok kısa."

"Evet, öyledir."

"Gidip Bertha'yı arayayım, bakalım senin bu planına ne diyecek."

BÖLÜM

Yirmi Üç

Serin bir Ekim Çarşamba sabahı adadan kalkan ilk feribota bindiklerinde Dan'ın arabası yük güvertesindeydi. Arabalar arabanın etrafına yüklenirken, herhangi bir ezik ya da göçük olmadığından emin için bizzat izlemişti.

"Her şey seni tatmin edecek şekilde ayarlandı mı?" Kara ona pruvada katıldığında sordu.

"Zar zor. Bir kamyonet bana biraz fazla yaklaştı." "Umarım şoföre ağzının payını vermişsindir."

"Kesinlikle öyle."

Kendisi için çok şey ifade eden adanın engebeli kıyı şeridine baktı. "Gansett'e ilk geldiğimde orada ne bulacağımı asla hayal edemezdim."

"Aynen." Kolunu ona doladı. "Hayallerimin kadınıyla orada tanışmayı beklemiyordum. Orası kesin."

Kara başını onun omzuna yasladı.

"Yeterince sıcak mısın?"

"Soğuk hava iyi hissettiriyor."

"bir Mainer olduğunu ."

"Artık değilim. Artık bir Rhode Island'lıyım." "Ben de, bir parçam hep SoCal'da."

"hayatını görmek için sabırsızlanıyorum." "Seni oraya götürmek için sabırsızlanıyorum."

"Maine için üzgünüm. Belki bir gün oraya geri dönmeye hazır olurum ama bugün o gün değil."

"Özür dilemene gerek yok. Tamamen anlıyorum."
"Orada tanışmanı istediğim birkaç kişi daha var. Eninde sonunda." "Eminim bir noktada oraya varacağız. Hazır olduğunuzda. Hazır olduğunda.
Bu arada, dört gözle beklediğimiz çok şey var."
"Kesinlikle öyle."

SAATLER SONRA, BOSTON'DA BİR OTELDE, DAN SAÇINA JÖLE SÜRMÜŞ VE
Kara'nın hayatındaki en önemli kişiyle tanışmak için kendini hazırladı. Bertha'nın onu sevmesini istiyordu. Bertha'nın onu sevmesine *ihtiyacı vardı*. Ya ona bir kez bakıp, "*Hayır, benim Kara'm için değil.*" derse?

Sonra ne olacak?

Anneler -ve büyükanneler- onu sevme eğilimindeydi.

Gelmiş geçmiş en önemli büyükannenin bunu yapmamış olması onun şansı değil miydi?

Kara banyonun kapısını çaldı. "Neredeyse hazır mısın? Gitmemiz gerek."

Bertha o sabah balık tutmaya gittiği için, tuttuğu şoför onu doğruca North End restoranına getirecekti. Bertha onlarla birlikte otele geri dönecek ve geceyi adamın onu önceden yerleştirdiği yan odada geçirecekti.

Kapıyı açtı ve siyah şal elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla Kara tarafından hemen durduruldu.

Gülümseyerek elini Dan'in yüzünün önünde salladı. "Dünyadan Dan'e. İçeri gel Dan."

"Görünüyorsun..." Başını salladı ve ona doğru giderek ellerini kalçalarına koydu. "Tam da daha güzel olamayacağını düşündüğüm anda, şu haline bak."

"Bu eski şey mi?"

"Çıktığımız ilk gece bana bir elbisen olduğunu söylemiştin." "Şimdi birkaç tane daha var."

"Ve sen beni uyarmadın mı?"

"Bunun ne eğlencesi ki?"

Alnını onunkine yasladı ve sadece onu içine çekti. "Ya Bertha benden hoşlanmazsa?"

"Ne? Senden hoşlanmamasına imkân yok. Sen beni çok sevdiğin için seni zaten seviyor."

"Öyle mi?"

"Evet. bir şey yok. Yemin ederim. O senin en büyük ikinci hayranın." "İlk kim?"

"Tanıdığınız kimse yok."

Kız ondan uzaklaşırken, adam ona hafif bir şaplak attı ve kız omzunun üzerinden gülmeye başladı.

Onun gülmesine bayılırdı.

Restorana Uber'le gittiler ve Bertha siyah bir Mercedes sedanla gelmeden bir dakika önce oraya vardılar.

Kara kapıyı açıp büyükannesinin arka koltuktan inip kollarına girmesine yardım ederken heyecandan başı dönüyordu.

Tam beş neşeli dakika boyunca sarıldılar.

Dan şoföre teşekkür etti ve Bertha'yı Maine'e geri götürmek için yarın onunla görüşeceklerini söyledi.

Kara ve Bertha nihayet birbirlerinden ayrıldıklarında ikisi de gülüyor ve gözyaşlarını siliyordu. Bertha 1.80 boylarında, kıvrıcık beyaz saçlı, güneşten yıpranmış bir yüze, parlak mavi gözlere ve muzip bir sırıtışa sahipti.

"Bertha Lively, Dan Torrington ile tanış. Dan, en iyi arkadaşım ve büyükannem, Bertha."

Kollarını ona doğru uzattığında, Dan rahatlamış bir şekilde ona sarıldı.

"Resimlerdekinden bile daha yakışıklısın."

"Teşekkür ederim,

hanımefendi." "Bana Bertha

de. Lütfen." "Derim.

Teşekkürler."

"Ve bana karşı kibar olma. Aile olacağız. Gerçekçi olalım, tamam mı?"

Dan ona anında aşık olmuştu. ". "Açlıktan ölüyorum ve bir Manhattan'a ihtiyacım var."

"Kadına bir Manhattan alalım." Her bir kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

"Kesinlikle yapacağız," dedi Bertha.

O AKŞAM KARA'NIN HAYATININ EN GÜZEL AKŞAMLARINDAN BİRİ OLARAK KAYITLARA GEÇECEKTİ. ONUN

Tüm dünyada en sevdikleri iki insan sanki birbirlerini hep tanıyormuş gibi birbirlerine vuruyorlardı. Dan daha önce Bertha'nın kendisinden hoşlanıp hoşlanmayacağı konusunda endişelenirken çok sevimliydi. Onu başka bir şey olarak görmek o kadar nadirdi ki

kendine güveni tam değildi. Savunmasızlığı onu derinden etkilemişti. Onu mutlu etmek istediğini söylediğinde ciddiye aldı.

Bundan asla şüphe duymazdı.

Dan'ın Bertha'yla konuşmasını ve gülüşmesini dinlerken, nasıl ve neden olduğunu asla kabul etmese de Matt'le ilişkisinin bittiği için ne kadar şanslı olduğunu bir kez daha fark etti. Matt Bertha'yla zaman geçirmişti ama onu hiçbir zaman Dan'ın yarım saatten kısa bir sürede anladığı gibi "anlamamıştı". Kara'nın annesini sinirlendiren sert, dünyevi mizahı takdir ediyordu. Judith her sinirlendiğinde, Kara Bertha'yı olduğundan daha çok seviyordu.

Dan, yemek sonrası içkilerini yudumlarken ona "İstakoz avcılığı hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum," dedi.

"Bu bir akşam yemeğinden çok daha uzun sürer, değil mi Kara?"

"Aynen öyle. İnanabileceğinden çok daha karmaşık." "Hâlâ seviyor musun?" diye sordu.

"Gerçekten istiyorum, yoksa hala bu işi yapıyor olmazdım. Paraya gerçekten ihtiyacım yok. Tutumlu bir insanım ve son düzlük için ihtiyacım olanı kenara koydum. Ama her gün çalışmasaydım ne yapardım hiçbir fikrim yok."

"Haftanın yedi günü mü?"

"Bugünlerde Pazar günleri izin yapıyorum ama sezon boyunca diğer altı gün dışarı çıkıyorum."

"Sezon dışında sıkılıyor musun?" "Anlamsız."

"Hepimizi deli ediyor," dedi Kara gülerek.

"Dürüst olmak gerekirse ne yapacağımı bilmiyorum. Küçük bir evi ancak bu kadar çok kez temizleyebilir ve dolapları yeniden düzenleyebilirsiniz. Ayrıca tüm tuzakları kontrol ediyorum ve kış boyunca çok fazla bakım yapıyorum."

"çalışmak için tuzakları eve getiriyor." Dan'ın gözleri büyüdü.

"Bu..."

"Güzel kokulu mu?" Kara

sordu. "Evet, o."

"Kokuyorlar," dedi Kara açık açık, "ama Bertha koku körü. Kelimenin tam anlamıyla artık koku alamıyor."

"Hayatınızı yem, istakoz ve deniz kokularıyla çalışarak geçirdiğinizde, bir süre sonra bu kokuları algılayamıyorsunuz."

"Geri kalanımız için değil," dedi Kara şımarık bir sırıtışla.

"İnanın bana, biliyorum, ama soğuğu sevmiyor, bu yüzden onları içeri getiriyorum ve kükreyen ateşin önünde şekil veriyorum."

"Bu da koku için harikalar yaratıyor," diye ekledi Kara.

Dan Bertha'ya, "Bence sen tanıdığım en havalı insan olabilirsin," dedi. "Kara'dan sonra tabii ki."

"Elbette," dedi Bertha gülümseyerek. "En havalısı o. Ve benim yaptığım, senin önemli işlerinin yanında hiçbir şey."

"Yaptığın iş benim şimdiye kadar yaptığım her şeyden çok daha zor. Eğer bir gün Maine'e gidersek, beni tekneye götürüp her şeyi gösterir misin?"

"Çok isterim."

"Bunu dört gözle bekleyeceğim."

Mevsim normallerinin dışında sıcak bir akşam olduğu ve Bertha bütün gün oturduğunu ve yürümek istediğini söylediği için, Dan Bertha'nın küçük gece çantasını taşıırken ve her iki kolunda bir kadınla otele doğru yola çıktılar.

"Sana bir şey söylemek istiyorum, genç adam." "Dinliyorum."

"Kara'mın kendisine layık birini bulması için uzun süre bekledim. Olayın oluş şekline nefret etsem de, artık adı her neyse onunla birlikte olmadığı için çok rahatlamışım."

Dan bir kahkaha attı. "Olayın oluş şekli affedilemezdi." "Gerçekten de öyle, bunu ikisine de söyledim. Ama şimdi seninle tanıştığıma göre Her şeyin bir nedeni olduğunu bir kez daha anladım. Her ne kadar kötü olsa da, Kara'mı sana, tam da ait olduğu kişiye yönlendirdi ve ikiniz için de daha mutlu olamazdım."

Dan, "Bu bizim için her şey demek," dedi.

"Öyle olduğunu biliyorum ve sizinle şahsen tanışana kadar karar vermeyi erteliyordum."

"Kara'nın senden bahsetme şekli yüzünden bu gecenin ne kadar önemli olduğunu biliyordum."

"Seninle tanışacağı için gergindi," dedi Kara.

"Güzel. Öyle olmalıydı. Onun için fikirleri önemli olan tek kişi benim."

"Doğru," dedi Kara gülerek. "Tanrı'ya şükür geçtin." "Şaka yapmıyorum," dedi Dan.

"Siz çocuklara duymak istemeyeceğiniz başka bir şey söylemek istiyorum."

"Neymiş o?" Kara sordu.

"Düğüne gelmeyeceğim."

"Neden olmasın?" Dan, Kara için hayal kırıklığına uğradığını hissederek sordu.

"Çünkü sezonun tam ortasındayız ve senin için bile o kadar uzun süre yok olamam."

"Seni uçakla ," dedi Dan. "Ben uçmam."

"Her gibi mi?" "Her zamanki gibi."

"Oh. Neden olmadığını sorabilir miyim?"

"Ailem ben on üç yaşındayken bir uçak kazasında öldü. Hiç uçağa binmedim ve asla da binmeyeceğim."

"Çok özür dilerim. Korkunç bir şey olmalı."

"Tatlı kocamı çok erken kaybedene kadar başıma gelen en kötü şey."

"Düğün için endişelenme Bertha," dedi Kara. "Hayatım boyunca yanımda oldun ve sezon boyunca senin programını anlayacak biri varsa o da benim. Ruhen benimle olacaksın."

"Kesinlikle olacağım. Anlayışınız için teşekkür ederim."

"Anlıyorum. Boston'a gelmeniz sizin için büyük bir olaydı ve bunu takdir ediyoruz."

"Benim için zevkti, tatlım. Senin bu adamla tanışmam gerekiyordu!"

Otele Bertha'yı kapısına kadar geçirdiler.

İkisine de iyi geceler öpücüğü verdi. "Bu harika akşam için teşekkür ederim."

"Bizim için bir zevkti," dedi Dan.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at," dedi Kara büyükannesine bir kez daha sarılırken.

"Ben iyi olacağım." Bertha Dan'in elini tuttu ve gözyaşları içinde ona baktı.

"Ben gittiğimde kızıma göz kulak olacağını bilmek kalbime iyi geliyor."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi.

"Bunun doğru olmasını ne kadar isterdim ama ikimiz de daha iyi biliyoruz. Kara ve ben hayatı boyunca çok özel bir bağ paylaştık ve tüm zaman boyunca, hayatının çoğunu bensiz yaşamak zorunda kalacağını bile bile beni en iyi arkadaşı yapmasına izin vererek büyük bir hata yaptığımdan endişelendim. Ama yeni en iyi arkadaşının sen olacağını bilmek beni daha iyi hissettiriyor."

"Onu asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Yapmayacağını biliyorum ve yaşlı kadının geceleri daha rahat uyumasını sağlayacak."

Kahvaltı planları yaptılar, ona sarıldılar ve yan taraftaki odalarına gitmek için onun odasına girmesini beklediler.

Dan anahtar kartını kullandı ve Kara onun içeri girerken kapıyı tuttu.

"Demek bu benim

Bertha'm." "Çok hoş biri."

"Böyle düşünmene sevindim."

"Herkes öyle düşünür."

"Matt onunla olan bağımı pek anlayamadı."

"Matt teki. Bu çok iyi belgelenmiş bir gerçek." Kara

gülmekten kırıldı. "Bana gerçekten ne hissettiğini söyle?"

"Ben sadece yaptım. O sana layık değildi. Seni seven herkes Bertha'nın senin için ne kadar özel olduğunu ve senin bir parçan anlamalı."

"Kendi ailem onu neden onlara tercih ettiğimi hiç anlamadı." "Gerçekten mi? Anlamadılar mı?"

"Yan."

"Beni yanlış anlama. Ailenizi seviyorum. Ama Bertha'yı *seviyorum*."

"Biliyorum. ve bu da seni zaten sevdiğimden daha çok sevmeme neden oluyor."

Kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu. "Bu doğru mu?"

"Doğru."

"Bana karşı keşfettiğin bu ekstra sevgiyi nasıl göstermeyi planlıyorsun?"

Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Ona skandal dolu bir bakış attı. "Büyükannen hemen yan odadayken olmaz."

"Kapa çeneni,

Danışman." "Şimdi

susuyorum."

BÖLÜM

Yirmi Dört

Ertesi gece Los Angeles'a uçtular. Bertha'nın uçak korkusunu miras almış olan Kara, altı saatlik uçuşun büyük bölümünde gözlerini dikip önüne baktı.

Dan'in onları Malibu'daki evine götürmek için LAX'te bekleyen bir arabası vardı. Kara onun omzunda uyuyakaldı ve araba durduğunda uyandı. Saatin kaç olduğu ya da gelip gelmediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Orada mıyız?"

"Geldik."

Dan çantalarıyla ilgilendi ve şoföre teşekkür ettikten sonra onu büyük ve modern bir evin gölgesini ortaya çıkaran bir kapıdan içeri soktu. "Biraz uyuduktan sonra sana evi gezdireceğim."

Kara gözlerini zorlukla açık tutarak onu üst katta, o güne kadar gördüğü en büyük yatağa sahip yatak odasına kadar takip etti. Yatağa ve başı yastığa değmeden uykuya daldı.

Gözlerini bir sonraki açışında, Pasifik'e bakan devasa pencerelerden içeri güneş ışığı süzülüyordu.

Manzarayı daha iyi görebilmek için doğrulup oturdu. "Vay be." "Beğendin mi?"

"Evet, beğendim." Ayağa kalktı ve daha iyi görebilmek için yürüdü, güneş neredeyse gözlerini kör ederken gözlerini kırıştırdı. "Vay canına. Sahil evi dediğinde şaka yapmıyormuşsun."

"Seni kandırır mıyım?"

"Görünüşe göre değil. Hava plaja gitmek için yeterince sıcak mı?"

"Elbette öyle, ama muhtemelen yüzmek istemeyeceksiniz. Pasifik yıl boyunca dondurucudur."

"Yazın ortasında Maine'den daha kötü olamaz." "Bu doğru."
"Bu devasa yatak odasına bitişik bir banyo var mı?" Dan gülümseyerek yolu gösterdi.
Kara o güne kadar gördüğü en büyük banyoya girdi. "Vay *anasını*."
Dan'ın yatak odasında güldüğünü duyunca, ağzı bir karış açık kapıya geldi.
"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"
Yan yatmış, başını kalkık bir elinin üzerine koymuştu. "Um, hayır." "*Burası* senin evin mi?"
"Burası *bizim* evimiz." "Kesin şunu."
"Gerisini görmediniz."
"Hayatımın geri kalanını bu banyoda mükemmel bir mutluluk içinde yaşayabilirim." "Oldukça havalı, değil mi?"
"Evet Dan, oldukça havalı."
"Küvetten Pasifik'e bakabilirsin." "Bunu fark ettim."
"Denemek ister misin?"
"Evet, isterim."
Yataktan sürünerek çıktı ve bir alakarga kuşu gibi çırılçıplak ona doğru yürüdü. Kalbi mutluluktan dans ediyordu çünkü bugünü ve her günü onunla geçirecekti. Ona ulaştığında, kollarını ona doladığında ve göğsüne bir öpücük kondurduğunda onu şaşırttığını anlayabiliyordu. "Günaydın."
"Günaydın, aşkım."
"öğrendiğimde seni çoktan sevmiş olduğuma sevindim." "Bunu bilseydin beni sevmez miydin?"
"Ben olsam daha çok şüphelenirdim." "Bu nasıl mümkün olabilir?"
Sertçe güldü. "Doğru."
"Sen, aşkım, beni kovalamacaların en neşelisine sürükledin ve çok iyi bir anlaşma yapacak kadar şanslı olduğum bu eve rağmen, ben oldukça basit bir adamım."
Zapt etmeye çalıştığı ama başaramadığı kahkahasıyla homurdandı.
"Bu kadar komik olan ne?"
"Basit *değilsin*. Bazen öylesin ama bu yaşam tarzından çok zihinsel bir durum."
Alınmış gibi yaptı. "Bu çok incitici."

"Gerçekler acıdır."

Bir anda, pişen bir şeyin kokusu midesinin guruldamasına neden oldu. "Ne kokusu alıyorum ve evinizde kim var?"

"Kahvaltı olduğunu
varsayıyorum." "Kahvaltıyı
kim hazırlıyor?" "Bir
arkadaş."

"Ne arkadaşı?"

Yakışıklı yüzünde bir rahatsızlık ifadesi -ya da belki de kırılğanlık- belirdi.
"Hadi banyo yapalım, sonra sana anlatırım."

"Karın değil, değil mi?"

Ona attığı bakış o kadar paha biçilemezdi ki, kadın gülmekten kendini kaybetti.

"Sen tam bir . Hayır, o benim karım değil."

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü bu garip olurdu."

"Gerçekten." Bir kahkaha attı ve küveti çalıştırmaya gitti.

Küvetin üzerine eğilirken arkasından "Güzel manzara," dedi. Kıçını oynatarak diğer her şeyin sallanmasına neden oldu.

"Günlük işinizi bırakmayın, Avukat

Bey." "*Magic Mike* için seçmelere
katıldım."

"!"

"Yapmadım."

Kara yine güldü. "Senin en çok neyini seviyorum biliyor musun?"

"Seksi kıçımı ve sallanan organlarımı mı?"

"Korkunç değil ama en sevdiğim şey durmak bilmeyen kahkahalar. Tek yaptığımız gülmek."

"Yaşamak için güzel bir yol,

değil mi?" "Çok güzel."

"Soyun."

Bir gün önce giydiği kıyafetleri çıkardı ve fayans döşeli zemindeki bir yığının üzerine bıraktı.

Küvete girmesine yardım etmek için bir elini uzattı ve ardından onu takip ederek arkasına oturdu ve kollarını ona doladı. "Güne başlamak için çok güzel bir yol."

Kara onun göğsüne yaslanarak rahatladı. "En güzeli."

Ellerini kızın göğüslerinde gezdirdi ve başparmaklarını göğüs uçlarında gezdirdi. "Seni burada, evimde ağırlamak çok eğlenceli."

"Senin sarayını mı ?"

"Yer daha mütevazı bir terimdir."

"Masumiyet Projesi'ni kurmadan önce şirket hukuku alanında başarılı olduğunu söylemiştin ama böyle bir şeyi hiç beklemiyordum."

"Grant sana evimin havalı olduğunu söylemişti."

"O küçümsedi, sen de öyle. Şimdi bana bize kahvaltı hazırlayan şu arkadaştan bahset."

"Adı Lorraine ve hapisten çıkardığım insanlardan biri." "Şimdi de sana yemek mi yapıyor?"

"Yaptıklarımız için para ödeyemezler, bu yüzden bazıları bana yardım etmekte ısrar ediyor. Lorraine harika bir aşçı, bu yüzden ihtiyacım olduğunda bana yardım etmekten hoşlanıyor ve ben de ona izin veriyorum çünkü bu ona bana borcunu ödüyor gibi hissettiriyor."

"Bu çok tatlı."

"Boston'daki otelden arabayı alan adamı tanıyor musun?" "Evet, ne olmuş ona?"

"Bir diğeri de o. Güney New Hampshire'da yaşıyor ve biz buradayken garajda tutmak zorunda kalmayayım diye arabayı almaya geldi. İhtiyacımız olduğunda geri getirecek."

"Yani gerektiğinde size yardım eden minnettar insanlardan oluşan bir ağınız mı var?"

"Onun gibi bir şey. Umarım biliyordur... Benim için bir şeyler yapmalarına sadece istedikleri için izin veriyorum, bunu beklediğim için değil."

"Bu inanılmaz Dan. Tam seni tanıdığımı düşünürken, daha fazlası çıkıyor." "O kadar da büyük bir mesele değil."

"Lorraine kabul eder mi?"

"Muhtemelen onu hapisten çıkardığımda bunun büyük bir olay olduğunu söyleyecektir."

"Ne için içerideydi?"

"Tacizci kocasını nefsi müdafaa için öldürmüş." "Ne kadar süredir içerideydi?"

"On yedi yıl."

"Aman Tanrım."

"Biliyorum. Serbest bıraktığımız üçüncü kişiydi."

"Bu nasıl olur? Bir tacizciye karşı savaşıyor biri nasıl on yedi yıl hapis yatar?"

"Pek çok şey olabilir. Bazen öldürülen kişinin ailesi öyle bir kıyamet koparır ki, devletin davayı takip etmekten başka çaresi kalmaz."

Savcılık. Diğer zamanlarda, belki de aşırı hevesli bir savcı adaletten çok yeniden seçilmeyi düşünüyor ya da yakın oranını yükseltmeye ihtiyaç duyan bir polis, olayların tanığın şekilde gerçekleşmediğine dair 'kanıt' buluyor. Bazen ırkçılıktır. Beyaz kocasını öldüren siyah bir kadın olarak Lorraine de buna inanıyor. Hiç şansı olmadığını söylüyor."

"Vay canına."

"Adalet sistemimiz mükemmel olmaktan o kadar uzak ki, komik bile değil, ama elimizdeki en iyi sistem bu."

"Sizin gibi avukatların ve diğerlerinin bu korkunç yanlışları düzeltmek için çalışmasından çok memnunuz."

"Tatmin edici bir iş."

"Toplamda kaç kişiyi serbest bıraktınız?"

"Kırk iki kişi, on iki kişi de eninde sonunda aklanmayı sağlayacak çeşitli aşamalarda. Hiçbir şey hızlı olmaz."

"Charlie'nin davası öyleydi."

"Bu, mağdurun orijinal ifadesinin göz ardı edildiğini kanıtlayabildiği nadir bir istisnaydı ve mahkeme başkanının duruşma sırasında demansın erken aşamalarını yaşadığını kanıtlayabildik. Keşke böyle durumlarla daha sık karşılaşsaydım."

Kara suyu etrafa bulaştırmadan dönmek için dikkatlice hareket etti. Onunla yüz yüze geldiğinde onu öptü. "Çok etkilendim, duygulandım ve minnettarım."

"Ne için, aşkım?"

"Bu koca dünyada ikimiz de aynı anda Gansett Adasına geldik."

"Ve sen Levi's kot giyyordun."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne?"

"Tanıştığımız gece. Bana bunu yaptıran o kot pantolundu."

"Pekala. Bunu açıklamak zorunda kalacaksın."

"Tanıdığım her kadın eski Levi's'ın içinde ölü bulunmazdı, ama sen oradaydın, süslü kotları ya da diğer gösterişli şeyleri umursamıyordun. Sen ne görürsen onu alırsın türünden bir kızdın ve beni senin için mükemmel olduğuma ikna etmek için hayatımın en çılgın kovalamacasına sürüklemiş olsan bile bu yönünü seviyorum."

Kara gözlerini devirdi, bunu o kadar sık yapıyordu ki gözlerini burkmaması bir mucizeydi. "Gidip her şeyi mahvetmek zorundaydın."

"Her zaman bir adım ileri giderim."

"Özel hediyelerinizden biri. Not: Ben Maine'liyim. Hayatım boyunca Levi's giydim."

"Seni seviyorum. Kotunu seviyorum. Mükemmel kışına yaptıklarını seviyorum."

Seninle ilgili her şeyi

seviyorum." "Aynen öyle."

Kaşlarını kaldırdı. "*Her şeyi mi?*" "Neredeyse her şey."

"Bekle. Neyi sevmiyorsun?"

"Bu ilişkide biraz gizeme ihtiyacımız var." "Hayır, gerekmiyor. Bana neyi sevmediğini söyle."

Gülümseyerek başını salladı.

"Aklına hiçbir şey gelmiyor."

"Acıktım. Lorraine aşağıda her ne yapıyorsa ağzımın suyu akıyor."

"Bu işin peşini bırakmayacağım, Gelecek Bayan Torrington."

Küvetten çıkıp havluya uzanırken güldü. "Belki de sorunun cevabı bu olabilir, hmm?"

"Bu mudur yani? Hiçbir şeyin peşini bırakmadığım ve bir köpeği et arabasından indirebileceğim için mi?"

"Sen söyledin. Ben değil."

"Ama bu benim cazibemin bir parçası." "Öyle mi?"

BÖLÜM

Yirmi Beş

ONU AŞAĞIYA KADAR TAKIP ETTİ,

Dan

Yıllardır yaşadığı bu evde kendini daha önce hiç olmadığı "evinde" hissettiğini fark etti. Değişen tek şey Kara'ydı. O her şeyi değiştirmişti. Hayatının her yönü onun tarafından olabilecek en iyi şekilde değiştirilmişti. Akşam yemeğinde onu anne babasıyla, kız kardeşleriyle, kayınbiraderleriyle, yeğenleriyle tanıştırmak için sabırsızlanıyordu. Onu en az kendisi kadar seveceklerdi. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Jamie'yi sevmemişlerdi.

Elbette kibar davranmışlardı ama Torringtonlar sadece sevmedikleri insanlara karşı kibar davranırlardı. Biriyle rahat olduklarında, o kişi aile şakalarının, şakalaşmalarının bir parçası haline gelirdi.

Jamie hiçbir zaman onlardan biri olmamıştı. Bunu, onu binerken yakaladıktan sonra fark etmişti. Annesi ona düğünün iptal edildiğini söylediğinde pişmanlıktan ziyade rahatladığını ifade etmişti.

Kara merdivenlerin dibinde kısa bir süre durdu. "Bir kez daha söylemek . Vay anasını. Alt kat üst kattan bile daha etkileyici." "Dekorasyon için herhangi bir övgü alamam. Satın aldığım da böyleydi.

o."

"Hiçbir şeyi değiştirmeyerek ve buna odaklanarak akıllıca davrandınız. göz kamaştırıcı bir manzara.

Mükemmel." "Ben de öyle düşünmüştüm."

Her şey çoğunlukla nötr renklerle yapılmış ve nötr renklerin sıkıcı olmasını önlemek için oraya buraya renk sıçramaları yapılmış. Emlakçı ona evi gösterdiğinde de böyle söylemişti.

Mutfağa girdiklerinde Kara kısa bir süre durdu. "Aman *Tanrım*." "Bu mutfağı ilk gördüğümde ben de aynen böyle demiştim." Lorraine ocaktaki bir şeye göz kulak oluyordu. Altmış iki yaşında olmasına rağmen dolgun bir vücudu ve kocaman bir gülümsemesi vardı. Yemek yapmayı sevdiği kadar yemek yemeyi de sevdiğini söylerdi. "Kahretsin, bütün ev beni suskun bıraktı. Dan the Man ile tanışana kadar insanların böyle yaşadığını hiç bilmiyordum." Ellerini bulaşık havlusuna sildi. "Sen evlilik konusunda fikrini değiştiren meşhur Kara olmalısın."

Kara, Dan'e meraklı bir bakış atarken onun elini sıktı. "Fikrini mi değiştirdi?"

"Adı verilmeyecek olanın ardından..." Lorraine başını salladı. "Onun hakkında konuşmuyoruz." Tükürür gibi yaptı. "O bizim için öldü."

Kara güldü.

Dan onlara kahve koyarken, "Lorraine biraz sadıktır," dedi. "Çok haklısın, öyleyim."

"Her ne yapıyorsan nefis kokuyor," dedi Kara.

"Fırında olan Fransız tostü güvecinin kokusunu alıyorsun. Ayrıca yumurta, patates ve Dan'in sevdiği hindi sosisini yaptım. Buzdolabında meyve ve öğle yemeği için de bir şeyler var."

Dan, Lorraine'i yanağından öptü. "Sen en iyisisin, Lolo."

"Senin için her şeyi yaparım dostum." Lorraine yemeklerini tabakladı ve adaya yerleştirdi. "Size birkaç gün yetecek kadar yaptım. Daha fazlasına ihtiyacınız olduğunda geri geleceğim."

"Teşekkür ederim." Kara için bir tabure tuttu. "Bize katıl, Lo."

"Nişanlın buradayken benim ayak altında dolaşmama ihtiyacın yok."

"Seni istiyoruz," dedi Kara. "Lütfen kal ve bana Dan hakkındaki sırları anlat." Lorraine derin bir kahkaha attı. "Oh, bunu sevdim."

"Ben de istiyorum."

TORRINGTONLAR DA KARA'YI SEVDİ. DAN, KARA'YI NE ZAMAN

onu da alaylarına dahil ettiler. Anne babası Dave ve Nancy, kız kardeşleri Barb ve Belinda ile kocaları Chris ve Don, Jamie'ye hiç yapmadıkları bir şekilde Kara'yı hemen aralarına aldılar. Sanki ona güvenmiyorlarmış gibi, onu kol mesafesinde tutuyorlardı. Bir şeylerin peşinde oldukları ortaya çıktı.

Kız kardeşleri de kendisi gibi siyah saçlı ve siyah gözlüydü. Diğer çocuklar bunun ne anlama geldiğini öğrendikleri andan itibaren arkadaşları ona ablalarının "seksi" olduğunu söylemişti. Güzel olduklarını kabul ederdi ama *seksi* olduklarında sınırı çizirdi.

Çoğunlukla, patronları gibi davranarak onu ve Dylan'ı çılgına çeviriyorlardı. Dan, Santa Monica'daki bir restoranda akşam yemeği yerken arkasına yaslanıp gösteriyi izlerken, altı yaşındaki yeğeni Helen kucağına emekledi.

"O senin *kız arkadaşın* mı Dan Amca?" Helen herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadı.

"Gelecek yaz karım olacak." "Bahse girerim *bir sürü* öpücük vardır."

"Helen!" Belinda kızına seslendi. "Başlama yine." "Ne oluyor Bee?" Dan eğlenerek sordu.

Belinda mahcup görünüyordu. "Öpüşmeye kafayı takmış durumda." "Annem babamı öpmeyi seviyor."

Don karısına göz kırptı. "Ve babam annemi öpmeye *bayılıyor*."

Diğer herkes Helen'i memnun eden öpüşme sesleri çıkarırken Belinda, "Durdur şunu," dedi.

"Ailem adına özür dilerim, Kara," dedi Nancy. "Onlar bu şekilde yetiştirilmedi."

"Elbette öyleydik," dedi Barb. "Chris kurtlar tarafından büyütüldüğümüzü söylüyor." Babamın kahkahası karısının kaburgalarına attığı bir dirsekle kısa kesildi. "Bu hiç komik değil."

"Doğru olsa bile mi?" Babam anneme sordu.

Dan onları gülerken ve şakalaşırken gördüğünde çok heyecanlandı. Dylan öldükten sonra uzun bir süre, bir aile olarak kim olduklarının bir parçası olan o neşeli eğlenceye geri dönüp dönemeyeceklerini merak etmişti. Dylan'ın yokluğu hiçbir zaman hep birlikte oldukları zamanki kadar göze batmamıştı ama en azından yeniden eğlenebilecekleri bir noktaya gelmişlerdi.

Çocuklar yardım etmişti. Barb'ın üç, Belinda'nın iki çocuğu vardı.

Dylan'ın şimdiye kadar evlenmiş ve çocuk sahibi olmuş olup olmadığını merak ediyordu. Uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşı o öldükten yaklaşık beş yıl sonra evlenmişti. Ailesi düğüne katılmıştı ve bu, kardeşini kaybettiğinden beri yaşadığı en zor günlerden biri olarak kalacaktı.

Lori'yi kız kardeşi gibi sevmesine rağmen, onun Dylan'dan başka biriyle evlendiğini görmek acımasızca olmuştu.

"Lori nasıl?" Dan annesine sordu.

"İyi gidiyor. Her üçüncü çocuklarını bekleyebilirler." "Ne doğuracağını biliyor mu?"

"Bu sefer bir oğlan. Çok heyecanlılar."

Kara'nın iyiliği için, "Lori, Dylan'ın kız arkadaşıydı," dedi. "Oh, anlıyorum."

Daha sonra cevaplayacağı soruları olduğunu . Çocuklar tatlı istediler, bu yüzden menüyü görmek istediler.

Aynı tabaktan çikolatalı kek ve vanilyalı dondurma yerlerken Helen Dan'in kucagında kaldı.

"Oyunuma gelebilir misin Dan Amca?" diye sordu yeğeni Jed. "Ne zaman dostum?"

"Gelecek hafta sonu."

Dan Kara'ya baktı, o da başıyla onayladı. " isteriz."

Altı yaşındaki Jed dişsiz bir sırıtış fırlattı. "Doktorculuk oynuyorum." Dan açıklama için Barb'a baktı.

"*Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler.*" "Ah, tamam."

"Zaten gözlüklerim olduğu için onun için mükemmel olduğumu söylediler," dedi Jed. Dan güldü. "Bu çok kullanışlı."

"Biliyorum!"

Otoparkta kucaklaşarak ayrıldılar. Barb oyunla ilgili bilgileri göndereceğini ve Pasadena'daki evlerinde akşam yemeği için plan yapmalarını söyledi.

Evde tuttuğu iki koltuklu BMW ile Malibu'ya dönerlerken Dan, "İşte benim ailem," dedi.

"Çok hoşlar." "Çok fazlalar." "Benimkilere kıyasla mı?"

"Doğru," dedi gülerek. "On kardeşi unutmuşum."

"Biz sizin gibi . Tartıştığımızda, bunun bir sınırı vardır. Sizin aileniz gibi komik değil."

"Kendi ailemizi yaratacağız ve tam istediğimiz gibi, bol sevgi, kahkaha ve sonsuza dek mutlu olacak şekilde kuracağız."

"Bu iyi olurdu," dedi iç çekerek. "Buradan sonrası iyi, bebeğim. Söz veriyorum."

Kendisinin tutan elini diğer eliyle kapattı. "Burayı seviyorum."

"Sevdiğine çok sevindim."

"İşe dönmem gereken bahara kadar kalabilir miyiz?"

"Elbette yapabiliriz ama Jenny ve Alex'in düğünü için Gansett'e dönmemiz ve ardından Noel'den önce McCarthy'lerin yıldönümü partisine katılmamız gerekiyor."

"Doğru. İkisini kaçıramayız."

"Yarın seni Riverside'a götürmek istiyorum. Orada seni tanıştırmak istediğim biri var."

"Kim?"

"Kardeşim."

"Oh. Tamam."

Ona şöyle bir baktı. "mi?" "Tabii ki öyle."

"Buradayken her Pazar giderim."

"Buradayken her Pazar ." "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"biliyorum. Ama istiyorum Dylan'ın bizim bir parçamız olmasını istiyorum." "Teşekkür ederim," dedi huysuzca.

"Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Evet, gerçekten."

"Gelecek hafta sonu müstakbel yeğenim Abigail'in dördüncü yaş günü çay partisine davet edildim. Beni bırakır mısın?"

Ona bakarken gülümsedi. " isterim."

ALEX VE JENNY'NİN DÜĞÜNÜ İÇİN GANSETT'E DÖNMEYEN ÖNCE,

Dan, masumiyet projesindeki yönetici ortak görevlerini uzun süredir birlikte çalıştığı meslektaşlarından birine devretmeye karar verdi. Dan davalarda danışmanlık yapmaya devam edecek, ancak günlük sorumlulukları başka biri üstlenecekti.

"Yazın sizinle birlikte Gansett'te olmak ve orada hem muayenehanemi hem de önümüze çıkabilecek başka şeyleri özgürce sürdürmek istiyorum. Kitap yazma işini çözdüğüme göre belki kurgu işine bile girerim." Editörü şu anda yapım aşamasında olan kitabı hakkında övgüler yağdırmıştı.

"Kulağa heyecan verici geliyor."

"Şirketler hukuku alanında çalışırken yıllarca haftada yüz saat çalıştım. Yaşamak için bir yol değildi. Orası kesin. Ama bize hayatı olduğu gibi kabul etme ve kendi yolumuzu çizme özgürlüğü verecek kazandım."

"Kulağa hoş geliyor."

"Ben de öyle. Projenin günlük yönetiminin altından kalkmak ama yine de bir el atabilmek rahatlatıcı."

"Mükemmel çözüm."

Los Angeles'taki ofisini toplamış ve büyük bir kısmını Gansett'e naklettirmiş, orada da Rebecca's Diner'ın üzerinde kiraladığı alana yerleşmişti.

Kargo geldikten iki hafta sonra hâlâ eşyalarını yerleştirmemişti, bu yüzden Kara yardım edip edemeyeceğini görmeye karar verdi.

Dan'in ofisine girdi ve onu ayaklarını masasına dayamış, ağzında kalem, elinde kâğıtlar, kaşları konsantrasyonla çatılmış bir halde otururken buldu. Çok seksi-ydi, bunu ona asla söyleyemezdi, çünkü bu zaten aşırı şişmiş olan egosuna doğrudan giderdi. Ama bu aşırı şişmiş egoyu seviyordu, tıpkı onunla ilgili diğer her şeyi sevdiği gibi.

Kapının pervazına yaslanıp kollarını kavuşturarak boğazını temizledi. Onu orada gördüğünde gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı. Bu hoşuna gitmişti, İki saat önce onu yavaş ve boğucu bir sabah sevişmesiyle uyandırmış olsa bile, onu gördüğüne her zaman çok seviniyordu.

"Merhaba genç bayan. Hukuki danışmana mı ihtiyacınız var?"

"Şu anda değil, ama görünüşe göre eşyalarınızı yerleştirmek için yardıma ihtiyacınız var. Burası tam bir felaket."

"Gününü ofisimi boşaltarak geçirmeyeceksin."

"Neden olmasın? Yapacak başka bir şeyim yok ve bu sayede günü nişanlımla geçirebiliyorum. Her iki taraf da kazanacak."

Dan ona elini uzattı. "Buraya gel ve beni gör."

Ona doğru gitti, elini tuttu ve onu kendi kollarına almasına izin verdi. kucak.

Boynuna sokuldu, bıyıkları tenini aşındırıyordu. "Benim bir kemiğim var Seninle seç, aşkım."

Onun kucağında kayarken, ereksiyonunun yanaklarının arasına yerleştiğini hissetti. "O kemiği bu sabah çoktan seçtiğimizi sanıyordum."

"Ha-ha, çok komik. Erkek striptizci kemiğinden bahsediyorum."

"Oh. Duydun demek?" Deniz feneri bekçisi Jenny Wilks'in bekârlığa veda partisi o hafta sonundaydı ve kadınlar striptizci tuttuklarını söyleyerek erkekleri çıldırtıyordu.

"Çok haklısın, yaptım ve bunu senden duymadığım için hiç memnun değilim."

"Sana söyleyecektim." "Ne zaman?"

"Pazar mı?" dedi sırtarak.

"Yani bu evliliğimizde sır mı saklayacağız? Böyle mi olacak?"

"Teknik olarak henüz evli değiliz." Onu kızdırmaya bayılıyordu ve adamın ona attığı fırtınalı bakışa bakılırsa bu yorum tam isabetti.

"Beni gerçekten teknik ayrıntılarla mı yakalayacaksınız?"

"Böyle şeyleri tanıdığım en iyi avukattan öğrendim." "Striptizci yok."

"Evet, canım."

", Kara. Bu tatlı vücuda benden başka kimse dokunamaz." Demek istediğini anlatmak için göğsünü avuçladı ve meme ucuyla oynadı.

"Gerçekten bir başkasının bana senin dokunmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Özellikle de en son nişanlandığında başına gelenleri biliyorken?"

Derin bir iç çekti. "Hayır, vereceğini sanmıyorum ama düşüncesi bile... Bu beni deli ediyor, Kara. Böyle olmak istemiyorum ama değil."

Dudaklarını onunkilerin üzerine indirdi ve dilini alt üzerinde gezdirdi. "Benim için endişelenmene gerek yok. Ben tamamen seninim. Sonsuza kadar ve daima seninim."

Başının arkasını kavrayarak, o gelene kadar açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öpücüğe daldı. Onunla ilgili sevdiği bir başka şey de onu ne kadar çok istediğiydi. Aralarındaki ateşin azalmasını, kendi kendine sönmesini bekliyordu ama birlikte oldukları süre uzadıkça bu ateş daha da parlıyordu.

"Parmağına ikinci yüzüğü takabileceğim Haziran ayına kadar nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum," dedi hava almaya çıktıklarında.

"Bu bir formalite, Dan. Bana kalırsa, en önemli konularda zaten evliyiz."

"Dediğini sanmıştım-"

"Bunu söylediğimi unut. Benim ya da bizim hakkımızda güvensiz hissetmeni asla ama asla istemem."

". Pek sayılmaz."

Sonuna eklediği o iki küçük kelime gerçeği ortaya çıkardı.

Onu yüzünden yakaladı ve görkemli gözlerinin içine baktı. "Onun yaptığını sana asla ama *asla* yapmayacağım."

"Ve asla ama asla kız kardeşlerinden biriyle onun yaptığı gibi takılmayacağım."

İki kız kardeşi de artık evli olduğu için gülümsedi. "Lütfen Haziran'a kadar bu endişeleri taşımayın. Haziran'a kadar böyle hissetmeni düşünmek bile istemiyorum."

Arada sırada."

"Yapmamaya
çalışacağım."

"Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama tekrar etmekte fayda var: Kelly'nin Matt'le birlikte olmasından ve eski sevgilinin düğünden önce sağdıcın olmasından memnunum. Bu iki korkunç şey de bizi tam olarak ait olduğumuz yere, birbirimize götürdü. Ve benim için hiçbir şey böyle olmamıştı."

"Ben de bebeğim." Yüzünü kızın saçlarına gömerek ona sıkıca sarıldı, sanki onu içine çekiyor gibiydi.

"Bu konuyu çözdüğümüze göre, lütfen şu ofisinizle ilgili bir şeyler yapabilir miyiz?"

"Madem ısrar ediyorsun."

"İstiyorum." Kara adamın kucağından kalktı ve onu da yanına getirmek için elini çekti. Açık kutulardan birinin önünde dizlerinin üzerine çökerek bir şeyler çıkarmaya başladı.

"Yardımın için teşekkürler,
bebeğim." "Memnuniyetle."

"Şimdi, şu striptizciler hakkında..."

"Kapa çeneni Dan ve işe koyul."

BÖLÜM

Yirmi Altı

"Bunun bir şaka olduğuna **İNANAMIYORUM**."

Jenny'nin bekârlığa veda partisinden eve dönerlerken Kara onun öfkesine gülmekten kendini .

"Hepiniz şeytansınız."

O söylenmeye devam ettikçe, kadın daha çok gülüyordu.

"Bunu unutacağımı sanmayın. Yabancı adamların nişanlıma dokunması ve nişanlımın bundan hoşlanmasıyla ilgili günlerce korkunç kâbuslar gördüm. Bu yüzden uykularım kaçtı, Kara."

Kendini toparlamak için cesurca bir çaba gösterdi. "Çok özür dilerim."

"Üzgün bile sayılmazsın."

Bu onu tekrar kızdırdı. O kadar güldü ki, yanları acıdı.

"Bu tiplerle takılmaya başlamadan önce çok iyi bir kızdın. Tamamen mahvolmadan önce seni buradan çıkarmalıyım."

Söylediği her kelimeyle gülmeyi durdurmayı daha da zorlaştırdı.

"Sanırım çok geç olabilir." Kara gözyaşlarını sildi. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşlar tarafından çoktan mahvedildim."

"Kahretsın."

"Bunun oldukça komik olduğunu kabul etmelisin." "Hiç komik değildi. Hiç komik değildi."

Jenny ve Alex'in düğününün ve ardından McCarthy'lerin Noel'deki yıldönümü kutlamasının tadını çıkardıktan sonra, Ocak ayında Evan ve Grace'in düğünü için Anguilla'da bulunduklarında ödeştiler. Finn'den sonra

McCarthy kadınları çıplak yüzerken yakalamıştı, erkeklerin kıyafetlerini almaları Mac'in fikriydi.

Big Mac bunun iyi bir fikir olmayabileceğini söyledi ama Mac yılmadı. Karısının fikri olan striptizci şakası yüzünden çok öfkeliydi ve intikamını almaya kararlıydı. Dan, Grant'ın kardeşinin planına uymayı kabul etmesine çok şaşırdı çünkü Grant iki kardeş arasında daha akıllı başında olanıydı.

Kadınların çıgıllıklarının, gülüşmelerinin ve su sıçratmalarının bir mil öteden duyulabildiği sahile gizlice indiler. Çoğunluğu hamile ve ayık olduğu için çok iyi vakit geçiriyorlardı. Beyaz kumların üzerinde parlayan dolunay sayesinde erkekler sahile bırakılmış giysi yığınlarını kolayca seçebiliyordu.

"İşte," diye fısıldadı Mac, giysileri göstererek. "Hadi gidelim."

"Çocuklar," dedi Big Mac, "size söylemek zorundayım... Bu işin sonu iyi bitmeyecek."

"Hadi ama baba," dedi Grant. "Histerik olacak ve bize yaptıkları pisliklerden sonra bunu hak ediyorlar."

Dan, Koca Mac'le bu işin sonunun iyi olmayacağı konusunda hemfikir olsa da, sahildeki giysi yığınlarını topladıklarında o da diğerleriyle birlikte gitti. Elindeki elbise ve iç çamaşırının kime ait olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Kara'nın değildi.

Çocuklar gülerek ve yüksek sesle fısıldayarak geri döndüler; kollarında elbiseler, külotlar, sütyenler ve sandaletlerle kumun üzerine yığılmışlardı.

"Bunu bir keresinde Abby'ye yapmıştım," diye fısıldadı Adam. "Beni öldüreceğini sandım."

Frank, "Bu kez kesinlikle öyle olacak," dedi.

Shane nişanlısı için "Katie'nin çıplak yüzdüğüne inanamıyorum," dedi. "Duşta çıplak olmaktan hoşlanmıyor."

"Dostum!" Owen diğerlerini biraz sessiz bir histeri krizine soktu. "Bahsettiğin kişi benim *kız kardeşim*."

"Üzgünüm," dedi Shane

kıkırdayarak. "Hayır, değilsin."

Mac başparmağıyla Joe'yu işaret ederek, "Acını anlıyorum," dedi.

"Ben sadece doğruyu söylüyorum," dedi Joe, "ve kız kardeşin çok ateşli bir anne." "*Joseph*," dedi Big Mac. "Bitir şu işi. Şimdi."

"Onun kıymetli prensesi hakkında konuşuyorsun." Frank Joe'nun sırtını sıvazladı. "Onunla yattığını ima etmek idam mangası tarafından infaz edilme sebebidir."

"Haklısın, öyle," diye homurdandı Big Mac.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu pilot arkadaşları Slim. "Şimdi onların fark etmesini bekleyeceğiz," dedi Mac.

Bayanların gece maceralarını sonlandırmak için aceleleri yoktu ve su sıçratma ve çığlık atma on beş dakika daha devam etti.

"İşemem lazım," dedi

Grant. "Benim de," diye yanıtladı Alex.

Onlar en yakın erkekler tuvaletini bulmak için ayrılırken, diğerleri beklediler, beklediler ve beklediler, o kadar uzun sürdü ki sanki kadınlar bunu uzatarak onlara işkence ettiklerini biliyorlardı. Daha sonra bunu bilmeden yaptıklarını duyduklarında çok heyecanlanacaklardı.

"Kara bunun için beni öldürecek," dedi Dan, bu işe karıştığı için pişmanlık duymaya başlamıştı.

Paul sırtarak, "Ama gitmek için ne güzel bir yol," dedi.

"Onları kurtaracağız, değil mi?" Shane'in sesi gergin geliyordu. "Katie'nin bir noktada benimle gerçekten evlenebileceğini umuyordum."

"Sana intikam hakkında bir şey söyleyeyim, genç çekirge." Mac elini küçük kuzeninin omzuna koydu. "Bize çektirdikleri acının *bir kısmını* onlar da çekene kadar sayılmaz."

"Ama Katie kızacak ve ben de bu hafta bol bol sevişmeyi umuyordum."

"*Dostum!*" Owen'ın kükremesi sahilde yankılandı ve kadınların sessizliğine neden oldu.

Uh-oh.

"Neydi o?" Maddie sordu.

"Owen'ın sesine benziyordu," dedi Laura. "Owen mı? Orada mısınız?"

Mac elini Owen'ın ağzına kapattı ve ona ters ters baktı.

"Yemin ederim," dedi Stephanie, "eğer bizi gözetliyorlarsa Grant'ı kısırlaştıracam."

Grant erkekler tuvaletinden Alex olmadan dönerken, "Tamam, ben çıkıyorum," dedi.

Mac kaçmasına fırsat vermeden onun kolunu yakaladı. "Kimse dışarıda değil. Hepimiz sonuna kadar bu işin içindeyiz."

Grant Mac'e tıslayarak, "Kısır" kelimesini kullandı," dedi.

"Her şey konuşulacak." Mac kardeşinin kolunu bıraktı. "Güçlü kal."
Artık temkinli olan kadınlar sudan çıkıp sahile doğru yürüdüklerinde kıyafetlerinin yerinde olmadığını fark ettiler.
"çocukları!" Tiffany'nin uluması kilometrelerce öteden duyulabiliyordu.
"Ne?" Katie sordu. "Neyin var?"
"Kıyafetlerimiz gitmiş."
Çığlıklar o noktada ciddi bir şekilde başladı.
"Adam McCarthy!" Abby bağırdı. "Bana kıyafetlerimi getir yoksa *seni boşarım*." Daha yeni yılbaşı gecesi evlenmişlerdi.
Adam inledi ve Mac'in demir pençesinden kurtulmaya çalıştı.
"Güçlü ol," dedi Mac kardeşine. "Senden asla boşanmaz."
"Ben o kadar emin değilim," diye mırıldandı Adam.
"Boşanma için grup fiyatı alabilir miyiz?" Stephanie sordu.
"Bunu nasıl yapabildiler?" Katie biraz histerik bir ses tonuyla sordu. "Biz ne yapacağız?"
"Dan Torrington!" Kara'nın sesi gecenin içinde yankılandı. "Bana kıyafetlerimi getir, yoksa en sevdiğin parçalarımı bir daha asla göremezsin! *Asla!*"
"Ben çıkıyorum." Dan, Kara'nın elbisesini yığından aldı ve sahile doğru yola koyuldu. "Karıma bakma." Blaine, Tiffany'nin elbisesini kaptı ve onu takip etti.
Dan. "Ona bakan herkesi vuracağım."
Diğerleri Dan ve Blaine'i takip edip kadınlarını kurtarmaya niyetlenirken Mac, "ama çocuklar," dedi.
"Mac McCarthy, eğer beni duyabiliyorsan, hemen elbisemi alıp buraya gelsen iyi olur, yoksa bir daha asla ama *asla* seks yapamazsın. *Asla!*"
"Pekala," dedi Mac mahcup bir sırıtışla, "bu eğlenceliydi, ama buna bir oyun demenin zamanı gelmiş olabilir."
"Biri hemen gözlerimi oysun," dedi Evan. "Az önce Janey'nin memeleriyle yüz yüze geldim."
"Grace'inkini de görmeliyim," dedi Joe. "Adil olan bu."
"Aynı şey değil," diye karşı çıktı Evan. "Onlar *kardeş memeleri*ydi. Meme bile sayılmazlar."
"Evet, öyle," dedi Joe. "*Joseph!*"
Koca Mac böğürdü.
Luke, Sydney'e elbisesini uzatırken, "Kayıtlara geçmesi için bunun benim fikrim olmadığını söylemek isterim," dedi.
Elinden çekip aldı. "Başınız hâlâ büyük belada bayım."

"Uh-oh," dedi Luke. "Bu tatil için ne anlama geliyor?" Sydney'nin bakışı onun yerine cevap verdi.

"*Alex nerede?*" Jenny çığlık attı.

Paul ona, "Çişini yapması gerekti," dedi.

"Aman Tanrım! Sakın bakma! Onu öldüreceğim!"

"Sana yardım edeceğim," dedi Stephanie, kıyafetleri bulunana kadar önemli kısımları örtmek için ellerini kullandı.

"Bakmıyorum," dedi Paul Hope'a. "Benim gözüm sadece karımda." "Eğer karına bakacak olursan, gözlerini kafandan kim çıkaracak? çıplak arkadaşlarımdan biri," dedi Hope.

"Bebeğim, ama. Komik olduğunu kabul etmelisin." Hope kuru bir sesle, "Çok komik," dedi.

Mallory, "*Kardeşlerimden* biri bana giysilerimi getirse iyi olur, yoksa yeni kız kardeşini hiç istemediğin kadar çok göreceksin," dedi. Kısa süre önce Big Mac'in babası olduğunu öğrenmiş ve adaya gelip onunla ilk kez tanıştığından beri ailenin bir parçası haline gelmişti. Karısı Linda'yla tanışmadan önce annesiyle çıkmıştı.

Grant, Mallory'ye, "Onları buraya getirdim," dedi.

"Hanımlar." Maddie giyinmesine yardım etmeye çalışan Mac'in ellerine vurdu. "Bu *savaş* demek. Burada olduğumuz süre boyunca hiçbirisi için seks yok. Kim var?"

"*Ben*," dedi biri hariç tüm kadın sesleri aynı anda.

Grace çıplak vücudunu Evan'a bastırıp onu öperken "Ben değil," dedi. Diğer kadınlar ona hain derken ve erkekler fikirlerini değiştirmeleri için yalvarırken Evan onu kucaklayıp götürdü.

"Onlara bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim," dedi Big Mac başını sallayarak. "Babalarını asla dinlemezler."

Frank, "Özellikle de en büyük olanın," dedi.

"Doğru, ama sanırım karısı onu idare edebilir." Big Mac, kolunu arkasına atmış Mac'i sahilden çıkarmakta olan Maddie'yi işaret etti.

Joe arkalarından, "Görünüşe göre bu hafta Mac McCarthy'nin mihrabında ibadet etmeyecek," diye seslendi.

"*Bunu sen mi söyledin?*" Maddie boştaki eliyle Mac'in omzuna vurdu.

Adam arkalarından seslendi: "Sen de disiplini arttırmak isteyebilirsin, kardeşim," dedi. "Görünüşe göre senin için çok iyi gidiyor."

"Seni öldüreceğim," diye hırladı Maddie.

"Haydi, bebeğim." Mac parmak uçlarında yürürken, kadın onun kolunu daha da yukarı kaldırdı. "Hepsi iyi eğlenceler."

"Bana *bebeklik* yapma."

Kara kumsaldan çıkıp odalarına doğru ilerledi. Dan onun peşinden gitti. "Bu ne kadar komikti?"

Omzunun üzerinden ona öldürücü bir bakış attı. Uh-oh.

"Bu benim fikrim değildi!"

"Onları durdurabilirdin."

"Asla olmaz. Mac'in aklına büyük bir fikir geldiğinde nasıl olduğunu bilirsin." "Katılmak zorunda değildin."

"Sadece kıyafetlerini olabildiğince çabuk geri almanı sağlamak için buna razı oldum."

"Bana yalan söyleyerek durumu daha da kötüleştiriyorsun."

"Bu doğru! Ben orada sana kıyafetlerini kim getirecekti?"

"Odadaki yetişkin olmayı deneyebilirdin." "Denedim!

Reddedildim."

Anahtar kartını kullanıp onları içeri alması için kapılarının önünde kenara çekildi. Odalarına girdikten sonra doğruca banyoya gitti ve kapıyı çarptı.

Bu hiç iyi değildi.

Lanet olası Mac.

Dan telefonunu kontrol etti ve Mac'in parlak fikri sayesinde aynı gemide olan diğer çocuklardan gelen mesajlarla dolup taşıdığını gördü. Bu gidişle arkadaş grupları arasında cennette soğuk bir hafta yaşanacaktı.

Soyundu ve yatağın kenarına oturup onu beklemeden önce bir çift basketbol şortu giydi. Duş, sonunda kapanana kadar uzun süre çalıştı. O zaman bile dışarı çıkmadı. Bütün gece orada kalıp kalmayacağını merak etmeye başladı.

Kapıyı usulca vurarak, "Kara, özür dilerim. Buraya gel, olur mu?"

Kapı açılana kadar beş dakika daha geçti ve kadın yanından geçip gitti, yüzü daha önce hiç görmediği taş gibi bir ifadeye bürünmüştü.

"Özür dilerim. Bunu yapmamalıydık."

Etrafında döndü. "Sence?"

"Sadece bir şakaydı, tatlım. Striptizciler gibi..."

"Striptizciler dışında, bir plajda tüm arkadaşlarınızın ve onların partnerlerinin önünde çıplak durmuyordunuz. Zavallı Shane McCarthy göğüslerimle yüz yüze geldi."

"Zavallı Shane McCarthy'nin iyi olacağına eminim."

"Bu hiç komik değil, Dan!"

"Biliyorum."

"Öyle mi? Bu bize yapılan korkunç bir şeydi."

"Evet, öyleydi ve buna eşlik ettiğim için çok üzgünüm."

"Sadece seksiz bir tatilden korktuğun için mi üzgünsün?"

"Hayır, ben de üzgünüm çünkü ciddi şekilde üzgünsün ve buna asla sebep olmak istemem."

"Ve sen de seksiz bir tatilden korkuyorsun."

"Buraya gel." Ona elini uzattı. "Lütfen?"

Dan onun isteksizce yanına geldiğini ama kollarını kavuşturduğunu görebiliyordu. "Çok özür dilerim. Ciddiyim."

"Bu çok utanç vericiydi."

"Biliyorum. Bunu yapmamalıydık." "Hayır, yapmamalıydınız."

"Bunun bir parçası olduğum için beni affediyor musun?" "Affedeceğim. Eninde sonunda. Ama bu gece değil."

Yatağın etrafından dolaştı ve sırtını onun yattığı tarafa dönerek yatağa girdi. Harika.

Dan banyoyu kullanmaya ve dişlerini fırçalamaya gitti. Yatağa girdi ve ışığı kapattı; kızın, kendisinden bir mil uzakta olduğunu hissettiği büyük boy yatağın uzak tarafında olması onu üzüyordu. Bu asla olmazdı.

Ona daha yakın olmak için yana kaydı ve elini kalçasına koydu. "Her gece olduğu gibi sen bana sokulmadan nasıl uyuyabilirim ki?"

"Bunu kıyafetlerimi çalmadan önce düşünmeliydin." "Evet, düşünmeliydim. Dersimi aldım."

"Öyle mi?"

"Yemin ederim. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Söz veriyorum."

Kadın ona doğru döndüğünde, adam rahatlamıştı. Yüzünü avuçladı ve yanağını okşadı. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim."

"Bana kızmandan nefret ediyorum."

"Sana hiç bu kadar kızmamıştım."

"Bundan nefret ve dersimi aldım." "Güzel, o zaman seni affedeceğim."

Her gece yaptığı gibi başını göğsüne yaslamak için hareket ettiğinde, kollarını ona doladı ve bir daha asla onu gerçekten kızdıracak bir şey yapmamaya yemin ederek ona sarıldı.

"Seni her şeyden çok seviyorum," diye fısıldadı.

"Sana kızgın olduğumda bile seni seviyorum."

Bunu duyan Dan uyuyabildi.

BÖLÜM

Yirmi Yedi

Evan ve Grace'in düğününden sonra Kaliforniya'ya **geri döndüler** ve Dan Rhode Island'daki müşteriler için uzaktan çalışırken ve Masumiyet Projesi ile çok sayıda davada danışmanlık yaparken kışın **geri** kalanını orada geçirdiler.

Düğün planlarıyla uğraşmadığı zamanlarda Kara, Dan'in kız kardeşleri ve onun aracılığıyla tanıştığı diğer arkadaşlarıyla yaptığı gezilerin yanı sıra boş zamanlarının da tadını çıkarıyordu. Eğlenceli ve dinlendirici bir dönemdi ama bahar geldiğinde Gansett'teki işine geri dönmeye hazırды.

Adadaki arkadaşlarıyla birlikte olmaktan ve herkesle hasret gidermekten büyük heyecan duyuyorlardı.

Dan ve Kara, annesinin yaklaşmakta olan düğünlerini ele geçirmesini engellemek için sürdürdükleri çabalarla ilgili hikâyelerle onları eğlendirdiler.

"Yemekte istiridye pişireceğimiz için çok kızgın," dedi Kara. "Nasıl olur?" Maddie sordu. "Kulağa nefis geliyor."

Kara, "Fileminyon, kaz ciğeri ve adını telaffuz edemediğim başka şeyler istiyor," dedi. "Biz rahat, eğlenceli ve gösterişsiz istiyoruz. O ise çok gösterişli, çok şık ve çok stresli olsun istiyor. Beni deli ediyor! Oh, ve en kötüsü? Kız kardeşim Kelly'yi davet etmememin kabalık olduğunu düşünüyor - hani şu şimdi kocası olan erkek arkadaşımı çalan?"

Dan, "bir nokta bebeğim," dedi. "O senin eski *erkek arkadaşın*."

Kara da birlikte güldü. "Şunu eski *erkek arkadaşım yapalım*." Dan onun bacağını okşayarak, "Çok daha iyi," dedi.

"Peki bu konuda ne yapıyorsun?" Janey sordu. "Eğer onu orada istemiyorsan, davet etmek zorunda değilsin."

"Ben de öyle diyorum," diye yanıtladı Kara. "Ama o Kelly'nin benim kız kardeşim olduğunu ve geçmişi unutmanın zamanı geldiğini falan filan söylüyor."

"Üzgünüm," dedi Sydney, "ama o kaltak senin erkeğini çaldı. *Eski erkeğini*. Kız kardeşin olsun ya da olmasın düğüne gelemez."

Herkes Sydney ile aynı fikirdeydi.

"Neden içinde doğduğum aile yerine bu ailenin bir parçası olmayı seçtiğimi anlıyor musun?" Kara sordu.

Stephanie, "Ve seni aramızda görmekten çok mutluyuz," dedi.

Judith, Kara'nın büyük gününü ele geçirme çabalarında acımasız davranmıştı. Kara birkaç telefon görüşmesinde Bertha'ya bu konuda şikâyetle bulunmuştu. Büyükannesi ona güçlü kalmasını, seçimleriyle kimi üzerse üzsün istediği günü yaşamasını öğütlemişti.

Düğünden bir hafta önce bir gece Dan, Kara'nın omuzlarına masaj yapıyordu. "İnanılmaz derecede gerginsin." Janey ve Joe'lardaki bir akşam yemeğinden hemen sonra onu eve getirmişti çünkü parti havasında olmadığını anlayabiliyordu. Şimdi onu yatakta karşısına oturtmuş ve rahatlamasına yardımcı olmaya çalışıyordu. "Kasların taş gibi."

"Bu düğün stresi. Daha fazla dayanamayacağım."

"Müstakbel kayıvalidemden hiç puan alamayacağım ama müstakbel eşimden her türlü puan alabileceğim bir önerim var."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Telefonlarına cevap vermeyi bırak. Mesajlarını okumayı bırak. Onunla olan her şeyi durdur."

"Düğünümüzden bir hafta önce annemle konuşmayı kesmemi mi istiyorsun?"

"Bunu ben de *istemiyorum* ama hayatının en mutlu olması gereken zamanının tadını çıkarmanı imkânsız hale getiriyor ve ben bunu kabul edilemez buluyorum."

Kara onu arkasında görebilmek için başını çevirdi. "Bana avukat gibi davranmana bayılıyorum."

"O zaman biz 'evet' diyene kadar seninle iletişime geçmesini yasaklayan bir tedbir kararı çıkartmama ne dersin?"

"Bunu düşünmek ne kadar hoşuma gitse de, senin de onun hedefinde olmandan nefret ediyorum. Benim orada olmam yeterince kötü zaten."

"Senin için seve seve kurşun yerim."

"Bunu söyleme bile. Bana bir ömür yetecek kadar yaralandın."

Adamın alçak sesle kıkırdaması kızıdan da bir kıkırdama aldı. "Ben de bunu duymak istiyorum. Kahkaha, mutluluk ve saf neşeden başka bir şey değil, seninle evli olduğumu düşündüğümde hissettiğim şey de bu."

"Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum. Keşke düğün böyle bir sirke dönüşmeseydi."

"Düğün büyük bir sirk, filler ve palyaçolarla dolu gerçek bir sirk olabilir ve sen benimle evlenmek için orada olduğun sürece umurumda olmazdı."

", değil mi?" "Ciddiyim."

"Yani düğünün bir sirke dönüşmesine izin vermemi mi öneriyorsun?"

"Tam olarak istediğiniz gibi yapmanızı ve gününüzde istediğiniz şeyi yapmanıza engel olmaya çalışan herkesi görmezden gelmenizi öneriyorum. Ayrıca, bebeğim, parasını biz ödüyoruz, onlar değil, bu yüzden tam olarak istediğimizi yapabiliriz." Parasını ödemekte ısrar etmişti, böylece her şeyi kontrol etmek isteyen annesiyle aylarca ileri geri konuşmuştu.

"Bu doğru."

"Yani artık anneni aramak, mesaj atmak ya da kavga etmek yok mu?" "Artık yok."

"İşte benim kızım."

"Umarım ailemle nasıl bir bok çukuruna doğru evlendiğini biliyorsundur."

"Onlarla evlenmiyorum. Seninle evleniyorum, bu dünyada onsuz yaşayamayacağım tek insanla. Eğer bu Ballard ailesinin boktan işlerini de üstlenmek anlamına geliyorsa, o zaman ben de varım."

"Sen delisin, bunu biliyor musun?"

"Tanıştığımız günden beri bana bunu söylerken nasıl bilemem?"

Başını adamın omzuna yasladı ve adam da kollarını ona doladı. "Davet etsem de etmesem de Kelly'nin ortaya çıkacağına dair içimde korkunç bir his var."

"Ne olmuş yani? Hayatının geri kalanını aldatan Matt'le geçirirken, senin zengin ve yakışıklı aygırla ne kadar mutlu olduğunu görsün."

Kara o kadar çok güldü ki vücudu sarsıldı, bu da onu sonsuz derecede memnun etti. "Hangi kısmının daha komik olduğundan emin değilim."

Zengin, yakışıklı bir aygır ya da hayatının geri kalanını aldatan Matt'le geçirmek." Gözlerindeki kahkaha yaşlarını sildi. "Sana söylemeyi unutursam diye söylüyorum, beni yıprattığın ve sana aşık olmaya zorladığın için çok mutluyum."

"Korkarım terminolojinize itiraz etmek zorundayım. İşin içinde 'güç' yoktu. Aksine, bana delicesine aşık olmanızı sağlamak için yıkıcı bir cazibe ve daha önce hiçbir kadında gerekmeyen bir azim kombinasyonu kullandım. Zaman zaman zorlu bir savaş oldu ama sonunda buna değdi."

"Sen çok , Torrington."

"Belki öyle, ama ben sana yeterim ve seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum." "Ben de sabırsızlanıyorum."

DAN VE KARA, BÜYÜK GÜNLERİNDEN ÖNCE BİR DAVA İLE UĞRAŞMAK ZORUNDA KALDILAR.

Jim Sturgil hakkında nişan partisindeki saldırıdan dolayı açılan dava devam ediyordu. Davayı yürüten başsavcı yardımcısı Sam Rhodes, Dan ve Tiffany ile görüşmek için anakaradan saat sekiz vapuruna binmişti. İfadeleri savcının davası için kritik öneme sahip olacaktı ve Sam yaklaşan duruşma öncesinde hepsinin aynı fikirde olduğundan emin olmak istemişti.

Dan ve Kara, polis ve itfaiye departmanlarının bulunduğu kamu güvenliği binasındaki konferans salonunda Tiffany ve Blaine ile masanın aynı tarafında oturuyorlardı.

Rhodes, "Bugün benimle görüştüğünüz için hepimize teşekkür etmek istiyorum," dedi. "Buradaki amacım duruşmaya tamamen hazır olduğumuzdan emin olmak. O günle ilgili hatırladığınız her şeyi bana anlatmanız önemli, böylece hiçbir sürprizle karşılaşmayız."

"Polis raporları elinizde," dedi Blaine. "Bu olayı rapor ederken çok titiz davrandık."

"Biliyorum ve mükemmel bir iş çıkardığınız için departmanınızı takdir ediyorum, Şef, ancak ifadelerin raporlarla eşleştiğinden emin olmam gerekiyor. Bay Torrington, sizinle başlamak istiyorum."

Dan, Rhodes'a Jim'in Yazlık Ev'deki nişan partisine davetsiz olarak geldiği andan itibaren olayı anlattı. Sarhoş ve darmadağınktı, adadaki avukatlık işini mahvetmekle suçladığı Dan'e karşı kin besliyordu.

"Neden bunu senin yaptığını düşündü?"

"Buraya biraz huzur ve sessizlik ve kitabımı yazacak bir yer aramak için geldim ve insanlar burada olduğumu duyunca hukuki danışmanlık için bana gelmeye başladılar. Rhode Island lisansımı Charlie Grandchamp'ın hapisten çıkmasına yardım ettiğimde almıştım, bu yüzden birkaç müvekkil kabul ettiğim duyulduğunda, başa çıkabileceğimden daha fazlasına sahip oldum. Görünüşe göre, bu zaten zor durumda olan işinin sonunu getirmiş."

"Madem adanın tek avukatıydı, neden işi zora girmişti?" "Buna cevap verebilirim," dedi Tiffany, olay hakkında konuşmak zorunda kalacağı için kendini zorluyor gibiydi. "Jim beni terk ettiğinde, bunu görkemli bir şekilde yaptı, benim ve kızımızın yatağı dışında sahip olduğumuz her mobilyayı aldı.

Kızımın giysilerinin durduğu şifonyeri bile aldı. Etraftaki insanlar bunu yapmasından hoşlanmadı ve sonra işimi açmak istediğimde bela oldu. Ada sakinleri belediye meclisinde benim için mücadele etti ve onu bir kez daha küçük düşürdü. İtibarı zedelendi.

tüm bunlar sırasında."

Rhodes, "Polis raporunda nişan partisinde eski kocanızla yüzleşmeye çalıştığınız belirtiliyor, Bayan Taylor," dedi.

"Ben yaptım."

"Bunu neden yaptın?"

Tiffany Blaine'e baktı, muhtemelen onun durumu yatıştırma girişiminden ne kadar öfkeli olduğunu ve korktuğunu hatırlıyordu. "Durumu daha da kötüleştirmeden onu durdurmaya çalışıyordum. Kızımızı ve birine zarar verirse ona ne yapacağını düşünmesini istedim."

"Ve o elinde bıçak var mıydı?" Tiffany zorlukla yutkundu. "Evet, vardı."

"Sonra karıma aptal sürtük dedi ve ben de onu boynundan yakaladım," dedi Blaine. "O da karşılık verdi ve işte o zaman Dan bıçakla vuruldu."

Rhodes öfkeyle notlar alıyor, onlar her yeni ayrıntıyı ekledikçe başını sallıyordu. "Savunmasını kabul etme ihtimali nedir?" Dan sordu.

"Slim," dedi Rhodes. "göre çok meydan okuyan biriymiş."

"Hâlâ." Tiffany inanamayarak başını salladı. "Bunca zamandan sonra, bunu kendi başına kendisinin getirdiğini hâlâ anlamıyor."

Rhodes, "Herhangi bir pişmanlık belirtisi görmüyorum," dedi.

"Onunla konuşabilir miyim?" diye sordu ve kocasının şaşkın bakışlarını üzerine çekti. "Belki ona kızı için neyin tehlikede olduğunu hatırlatabilirim, mantıklı düşünmeye istekli olabilir."

Blaine pazarlığa yer bırakmayan düz, duygusuz bir ses tonuyla, "Böyle bir şey olmayacak," dedi.

Uh-oh, diye düşündü Dan, Tiffany'nin bunu kabul etmeyeceğini biliyordu.

"Ya yardım olacaksa?" Tiffany kocasına sordu. "Peki ya ben Onu anlamayı kabul etmeye ve hepimizi bir gün kızının duymak zorunda kalacağı bir davadan kurtarmaya ikna edebilir misiniz?"

"Eğer onu görmek istersen," dedi Rhodes, "sağlayabilirim." "Onun yanına bile yaklaşmayacak," dedi Blaine.

"Bunu kendi aranızda konuşmanıza izin vereceğim." Dan gibi Rhodes da evliliğinde bir çöküşün yaklaştığını sezmişti. "Bu arada, benim için bazı boşlukları doldurma konusundaki yardımınız için minnettarım ve duruşma öncesinde sizinle irtibat halinde olacağım." Dan ve Kara'ya, "Anladığım kadarıyla düğününüz önümüzdeki hafta sonu. Lütfen tebriklerimi kabul edin."

"Teşekkür ," dedi Dan. "İşimiz bitti mi?"

"Şimdilik," dedi Rhodes.

Dördü toplantı odasından çıktı ve dışarı çıkana kadar kimse tek kelime etmedi.

Dan, öfkeli görünen Blaine ile el sıkıştı. "Düğünde görüşecek miyiz?"

"Evet, öyle olacak. Dört gözle bekliyorum."

"Görüşürüz o zaman." Dan kolunu Kara'ya doladı ve onu park yerine götürdü. çok

"Vay canına, Blaine çok kızmış."

"Onu suçlamıyorum. Karımın o adamın yakınında olmasını istemezdim. ya da."

"Ama ya Tiffany onu savunma yapmaya ikna edebilirse? Mahkemenin Ashleigh üzerinde yaratacağı etki konusunda haklı. Böylesine küçük bir kasabada insanlar bunu unutmayacaktır."

"Katılıyorum, ama Blaine Tiffany'nin bunu yapmasına izin verirse şaşırırım."

"Tiffany tam olarak istediğini yapmazsa şaşıracağım."

Sonunda Kara haklıydı. Tiffany Jim'le buluştu ve kızlarının iyiliği için onu itiraf anlaşmasını kabul etmeye ikna etti. Jim hafif saldırı suçunu kabul etti ve altı ay hapis yatacak ama avukatlık lisansını koruyacaktı.

Bu olayın geride kalması herkesi rahatlattı, özellikle de düğünlerine kadar gün sayan Dan ve Kara'yı.

BÖLÜM

Yirmi Sekiz

KARA, ailesinden "bok çuvalı" diye bahsederken **şaka yapmıyordu**. Ballard'lar düğünden iki gün önce topluca Gansett Adası'na akın etmişlerdi ve şimdi Dan, prova yemeğinden sonra tutuklanan üç erkek kardeşini almak için polis merkezindeydi.

Blaine Taylor onu yüzünde acımasız bir ifadeyle karşıladı. "Oldukça iyi bir ekip."

"Ne kadar kötü konuşuyoruz?"

"Rusty Scupper'ı bastılar," dedi Blaine. "Sahibi suç duyurusunda bulunmaya kararlı."

"Arayacağım ve bunu ortadan kaldırabilir miyiz diye bakacağım." "Düğünden sonra gidiyorlar, değil mi?"

"Pazar günü ilk tekne çıktı."

"Mükemmel."

"Sorun için üzgünüm."

"Kesinlikle senin hatan değil." Blaine onu, Kara'nın kardeşleri Keith, Kieran ve Kyle'ın geceyi geçirdikleri, adanın tek hücre bloğunun bulunduğu koridora götürdü. Keith ve Kyle'ın kollarında dövmeler, iki kulaklarında küpeler ve omuzlarında bir mil genişliğinde çipler vardı. Kieran, ağabeylerinin etkisi altında olmadığı zamanlarda biraz daha katlanılabilir görünüyordu.

"Beyefendiler," dedi Dan, terimi gevşekçe kullanarak. O çok ilkel ve düzgün taşra kulübü sahibi Judith Ballard'ın onlar gibi serserileri yetiştirmeyi nasıl başardığını merak ediyordu.

"Senin başarılı bir avukat olman gerekmiyor muydu?" Keith sordu. "Bizi buradan çıkarır mısın?"

"Memnuniyetle, ama bazı şartlar var. Şef?"

Blaine, "Scupper'a tazminatı ödeyin, yoksa sahibi suç duyurusunda bulunacak," dedi. "Beladan uzak dur, yoksa seni anakaraya giden ilk tekneye bindiririm, düşün olsun ya da olmasın. Anlaşıldı mı?"

Keith kendisine ne yapacağını söylenmesinden hoşlanmıyordu, bu çok açıktı ama yine de başını salladı. "Biz icabına bakarız."

"Bir saat içinde Scupper'daki Pat'ten haber bekliyorum, yoksa sizi tekrar toplayacağım." Blaine hücrenin kilidini açtı ve üç kardeş dışarı çıktı. "İyi şanslar," dedi Dan'e nefesinin altından. "Buna ihtiyacın olacak."

"Kara'yı değil de beni aradığın için teşekkürler. Bu günü onun için mahvedecek bir şey olmasını istemem."

"Sorun değil. Düşünde görüşürüz."

Dan'in müstakbel kayınbiraderleri otoparktayken, Dan parlak güneş ışığına çıktı ve Ray-Ban Wayfarers gözlüklerini başının üstünden indirerek gözlerini kapattı. "Biraz sohbet edelim çocuklar."

"Her şey hazır," dedi Kyle.

Dan, "Evet, kız kardeşinin düğününden önceki geceyi hapiste geçirmenden bunu anlayabiliyorum," dedi.

"Ne istiyorsun?" Keith elleri kalçalarında sordu.

"Bugün ve bu gece Kara için kendini toparla, yoksa benimle uğraşırsın ve ben istediğim zaman tam bir baş belası olabilirim. Anlaştık mı?"

"Her şey ," dedi Keith sert bir sesle. Kardeşlerine, "Gidelim," dedi.

Kaldıkları Sand & Surf Hotel'e doğru yöneldiler. Şüphesiz Laura ve Owen'ın hafta sonundan sonra paylaşacakları birkaç hikâyeleri olacaktı. Dan onların geri çekilen sırtlarına, "Zavallı kızılarınızı hapisten çıkardığınız için rica ederim," dedi.

Dan Porsche'sine bindi ve eve gitti. Kara, saat dörtte düğünün yapılacağı Chesterfield'daydı. Saatini kontrol etti. Chloe şu anda Kara'nın saçını ve makyajını yapıyor olacaktı. O sabah günün geri kalanı için ihtiyacı olan her şeyi alıp gitmiş, onu öpmüş ve geç kalmamasını söylemişti.

Sanki hayatının en önemli olayına geç kalacakmış gibi. Bunu daha önce neredeyse bir kez yapıyordu. Bir zamanlar en travmatik şeylerden biri olan

Dylan'ı kaybetmekten sonra başına gelen en büyük nimeti, şimdi hayatındaki en büyük nimetlerden biri olarak sıralıyor.

Jamie'yle evlenseydi Kara'yla hiç tanışamayacaktı ve bu da büyük bir trajedi olurdu. Daha önceki ilişkisinin ne kadar eksik olduğunu bilemeyecekti çünkü ona olması gerekeni gösterecek Kara'sı olmayacaktı.

Dan bugün Dylan'ı şiddetle özliyordu ama bu yeni bir şey değildi. Onu her gün özliyordu. Elini kardeşine ait olan arabanın direksiyonunda gezdirdi. Arabaya sahip olmak Dylan'ı yakınında tutuyordu ama böyle günlerde onun yokluğu hiçbir şeyin yatıştırılamayacağı fiziksel bir acıya dönüşüyordu. Kaliforniya'dan uzaktayken Dylan'ın mezarına yaptığı haftalık ziyaretleri kaçırdığı için suçluluk duyuyordu ama Dylan ona bunu bırakmasını ve düğün gününün tadını çıkarmasını söylerdi.

Büyük gün için ailesinin geri kalanının da yanında olmasından dolayı çok heyecanlıydı. Torrington ailesinin tamamı Kaliforniya'dan gelmişti ve McCarthy'lerin North Harbor'daki otelinde kalıyorlardı, neyse ki Ballard'ların yakınında değillerdi.

Sözüne sadık kalan Bertha düğüne katılmamıştı ama ilk iş olarak onları arayıp her şeyin en iyisini dilemişti.

Garaj yoluna girdi ve sağdıcının arabasının yanına park etti. Dan arabasından indiğinde Grant onu karşılamak için evden çıktı.

Grant muhteşem güneş ışığı için "Düğümü atmak için harika bir gününüz var," dedi.

"Kesinlikle öyle." Gansett'te Haziran'da havanın nasıl olacağı belli olmazdı, ama umurunda olsa bile yağmur yağabilirdi.

"Nerelerdeydin?"

"Kara'nın kardeşlerini hapisten çıkarmak."

Grant'in ağzı açık kaldı. "Ciddi misin?"

"Kalp krizi kadar ciddi."

"Ne yapmışlar?" "Scupper'ı

patlattılar."

Grant burnunu kırıştırdı. "Neden o batakhane de takılıyorlardı?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi. Stephanie'den ne duyuyorsun?" "Her şey yolunda ve programa uygun gidiyor."

"Mükemmel. Ben bir duş alacağım, sonra da oraya gidebiliriz."

"Biraz fazla mı heveslisin?" Grant alay etti.

"Hiçbir fikrin yok."

KARA AYNANIN ÖNÜNDE DURMUŞ, KENDINE ELEŞTİREL BİR GÖZLE BAKIYORDU.

Büyük günü için seçtiği rahat ama zarif elbise. Fildişi ipek, Dan'ın hoşuna gidecek şekilde kıvrımlarını sarıyordu ama içinde rahatsız olacağı kadar da seksi değildi. Tiffany elbiseyi seçmesine yardım etmişti ve her zamanki gibi arkadaşı önerilerinde isabet kaydetmişti.

Uzun kumral saçlarını omuzlarını açıkta bırakacak şekilde özenle toplamış ve Dan'ın onu gördüğünde gerçekten tanıyabilmesini sağlamak için şık görünmeye yetecek kadar makyaj yapmıştı. Onu, Grant'le birlikte giymeleri için seçtikleri lacivert spor ceket ve haki pantolon içinde görmek için sabırsızlanıyordu.

Judith'in onu aşağıda beklediğini düşündükçe, son birkaç haftanın gerginliği ve gerginliği kayboldu. Kara onun tavsiyesine uymuş ve annesiyle temasını minimumda tutmuştu, bu da Judith'i çileden çıkarmıştı. Kara'nın umurunda değildi. Ailesinin bitmek tükenmek bilmeyen dramının içine çekilmeyi reddetti.

Hayır, bugün Dan ve kendisiyle ilgiliydi ve bunu hayatının en güzel günü yapmaya kararlıydı.

Stephanie, muhteşem bacaklarını ortaya çıkaran deniz mavisi, çay boyu bir elbise giyerek odaya girdi. İki kadın Los Angeles'ta birlikte geçirdikleri kış boyunca daha da yakın arkadaş olmuşlardı ve Grant ile Stephanie'nin tek refakatçileri olması Dan ile onun için kolay bir seçim olmuştu.

"Harika görünüyorsun." Stephanie, Kara'nın beyaz ortancalardan oluşan buketini getirmişti ve Stephanie de aynı buketi mavi renkte taşıyacaktı.

"Teşekkür ederim. Bugün kendimi harika hissediyorum."

"Yakışıklı damadınız benimkiyle birlikte geldi ve konuklar yerlerini alıyor."

Kara gülümseyerek, "Gerçekten geldiğini duyduğuma sevindim," dedi.

"Vahşi atlar bugün o adamı senden uzak tutamazdı. Baban koridorda ve Lizzie sen ne zaman istersen hazır olduğumuzu söylüyor."

Kara karnındaki kelebekleri sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. İlgi odağı olmaktan hiç hoşlanmamıştı ama bu bile hayatının mutlak aşkı Dan'le evlenmekten duyduğu mutluluğu azaltamazdı. "Babamı içeri gönderebilirsin ve Steph? Baş nedimem olduğun için çok teşekkür ederim."

Stephanie onun elini sıktı. "Benim için zevkti. Aşağıda görüşürüz." Kara'nın babası içeri girdi, aynı mavi ceket ve haki pantolonu giymişti.

Dan ve Grant giyiyordu.

"Tatlım," dedi Chuck, "çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim baba." Olanlardan sonra babasının kendisini evlendirmesini isteyip istemediğini tartışmıştı. Ama sadece bir babası vardı ve sadece bir düğünü olacaktı, bu yüzden çekincelerine rağmen ondan istemişti.

"Seni bu kadar mutlu eden birini bulduğun için annen ve benim ne kadar heyecanlandığımızı bilmeni isterim. Seninle gurur duyuyoruz ve Dan'ini çok seviyoruz." Sanki daha fazlasını söyleyip söylememeyi düşünüyormuş gibi duraksadı. "Kelly ile işleri kötü idare ettik ve bu yüzden incindin. Bunun için özür dilerim."

Onun herhangi bir konuda yanıldığını kabul ettiğini duyunca şaşkına dönen Kara ne diyeceğini bilemedi.

"Yaptığı şey yanlıştı ve bunu ona söyledim. Ayrıca bugün bu adadan çok ama *çok* uzak durması gerektiğini de söyledim. Bugün sizin gününüz ve o buraya ait değil."

Bunalan Kara ona sarıldı. "Teşekkür ederim." Kelly ve Matt'in düğünü basmaya çalışmayacaklarını bilmek onu rahatlatmıştı.

Kolunu uzattı. "Şimdi, tüm bu saçmalıkları unutalım ve seni evlendirelim."

Elini onun dirseğinin kıvrımına soktu.

Elini kendi eliyle kapattı. "Seni seviyorum Kara, sana ve yeni kocana her şeyin en iyisini diliyorum."

"Teşekkür ederim baba. Ben de seni seviyorum."

DAN, KIZIN SAKLADIĞI HER ŞEYE HAZIRLIKLIL OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORDU.

onun için. Çok yanılmıştı. Sade zarafeti, ilgi odağı olmaktan duyduğu mahcubiyet ve Chesterfield Malikanesi'nin çimenlerinde babasının kolunda ona doğru ilerlerken bakışlarını ona sabit tutma şekliyle onu şaşkına çevirmişti.

Dan'in kalbi bu anın duygusal yüklemesi yüzünden patlayacakmış gibi hissediyordu. Anne babası, kız kardeşleri ve onların aileleri ön sırada otururken ve Grant yanında dururken, Dan geliniyle tanışmak için bir adım öne çıktı.

Chuck Dan'in elini sıktı ve Kara'nın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra karısının ve ailesinin yanına oturdu.

Dan Kara'yı öptü. "Çok güzelsin." "Sen de hiç fena görünmüyorsun."

Tahmin edilebileceği gibi şımarık cevap karşısında gülümsedi. Onun kendine has şımarıklığını bir ömür boyu yaşamak için sabırsızlanıyordu.

Grant'in amcası Frank, Dan ve Kara'nın geleneksel yeminlerini ve yüzüklerini taktıkları kısa törene başkanlık etti. Gelininin spot ışıklarından nefret ettiğini bildiği için töreni kısa ve tatlı tutmayı kabul etmişti.

On dakika sonra Frank ona gelinini öpmesi için izin verdi. Dan onu öperken çok fazla utandırmamaya dikkat etti.

"Bay ve Bayan.... Dan ve Kara Torrington'ı ilk kez sizlerle tanıştırmaktan büyük memnuniyet duyuyorum," dedi Frank.

Konukları coşkuyla alkışlarken Dan karısına koridorda eşlik etti ve daha iyi bir öpücük çalmak için çitlerin içindeki gizli bahçeye girdi. Etrafı güzel kokulu çiçeklerle çevrili olan Dan onu kollarına aldı ve tutkuyla öptü, sonunda hayattan daha çok sevdiği kadınla evleneceği için heyecanlıydı.

"Sonunda," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Artık benden kurtuluş yok."

"Kahretsin, gerçekten mi?"

"Bu elbiseyle ortalığı yıktın bebeğim. Yani, *cidden-vay* canına."

"Beğendiğine sevindim."

"*Bayıldım*. Bugün bana doğru yürürken nasıl görüldüğünü asla unutmayacağım. Hayatımın en güzel anıydı."

"Benimki de."

Onu alnından öptü ve birkaç dakika daha özlenmeyeceklerini umarak kollarına aldı. "Sence ayrılırsak kimse fark eder mi?"

"Muhtemelen. Ne de ev sahibi biziz."

"Ailenin yapmasına izin vermeliydik."

Kadın dehşetle adama baktı ve gülmekten kendilerini kaybettiler.

Onun elini tuttu. "Şu işi bitirelim de güzel şeylere, yani düğün gecesi ve balayına geçelim." Ona İrlanda'da iki hafta ve ardından İngiltere'de bir hafta sürprizi yapmıştı. Yarın öğlen vapuruyla adadan ayrılacaklardı.

"Sizinleyim, Avukat Bey."

Elini dirseğinin içine soktu. "Evet, ."

Bahçeden çıktıklarında Lizzie'yi telefonunu kontrol ediyormuş gibi yaparak onları beklerken buldular.

"Bu taraftan." Judith'in ısrarla istediği aile fotoğraflarını çekmek için fotoğrafçıların beklediği yere kadar kendisini takip etmelerini işaret etti.

Her iki ailenin yanı sıra Grant ve Stephanie'yle de poz verdikten sonra arka merdivenlerden çıkarak resepsiyonun hem alt kattaki büyük odalarda hem de arka verandada yapılacağı Chesterfield' gittiler.

"Harika görünüyor, Lizzie," dedi Kara.

"Daha fazla katılamazdım," diye ekledi

Dan. "Bundan memnun olmana çok sevindim."

McCarthy ailesinin tamamı, Alex ve Jenny Martinez, Paul ve Hope Martinez, Luke ve Sydney Harris, David Lawrence ve Daisy Babson ve hatta son birkaç ayını Florida'da geçirdikten sonra düğün için adaya dönen Slim Jackson ve nişanlısı Erin Barton da dahil olmak üzere yeni hayatlarını kutlamaya gelen arkadaşları ve aileleriyle dolu büyük salonlarda lacivert, deniz salyangozu ve beyaz teması işlenmişti.

Lizzie karı koca olarak ilk dansları için onları dans pistine götürdü. "Bayanlar ve baylar," dedi Lizzie panosuyla birlikte taşıdığı kablosuz mikrofona. "Lütfen dikkatinizi dans pistine verin! Dan ve Kara karı koca olarak ilk dansları için arkadaşları Evan McCarthy'nin yeni single'ı 'Can't Stop'ı seçtiler. Yeni hit şarkısını seslendirmek üzere karşınızda Evan McCarthy!"

Evan, ilk duyduklarında çok sevdikleri şarkının ilk notalarını çalarken Dan, Kara'yı kollarına aldı ve artık karısı olan kadına odaklanırken dünyanın geri kalanının akıp gitmesine izin verdi.

Bak ne kadar ilerledik

Bak ne hale geldik, bak ne kadar

yükseğe uçtuk

Kalbin her zaman benim evim oldu

Yağmurun ritmini dinle

Gözyaşlarımızı yıkarız ve sonra yeniden başlarız

*Rüzgârdaki fısıltıyı dinle Beni
çağırıyor, beni çağırıyor*

*Hayatımın geri kalanında seni istemekten
vazgeçemem Gecenin bir yarısı seni tutmak
Sana aşık olmak
Tekrar ve tekrar
Hayatımın geri kalanında seni istemekten
vazgeçemem Gecenin bir yarısı seni tutmak
Sana aşık olmak
Tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar*

*Buldum güzelliğini
Zamansız, sonsuz bir aşk
Bilinmeyen çok şey kaldı
Ama kalbim her zaman senin evin olacak.*

*Kalplerimizin ritmini dinleyin
Birbirimizden ne kadar olursak olalım tek bir kalp
gibi atıyorlar Bir rüyanın yankısını dinle
Beni çağırıyor, beni çağırıyor*

*Hayatımın geri kalanında seni istemekten
vazgeçemem Gecenin bir yarısı seni tutmak
Sana aşık olmak
Tekrar ve tekrar
Hayatımın geri kalanında seni istemekten
vazgeçemem Gecenin bir yarısı seni tutmak
Sana aşık olmak
Tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar*

Şarkı Evan'ın yanı sıra Dan ve Kara için de coşkulu bir alkışla sona erdi.
Dan, Kara'yı öptü ve elinden tutarak dans pistinden çıkardı.
Lizzie mikrofonu Grant'a uzattı, o da dramatik bir şekilde boğazını temizledi.

"Tanrım," dedi Dan inleyerek. "İşte geliyor."

Lizzie onları Grant ve Stephanie'nin yanı sıra aileleriyle paylaşacakları masadaki yerlerine oturttu. Neyse ki Chuck ve Judith Ballard, Dave ve Nancy Torrington'la hemen kaynaşmışlardı ve iki çift birbirlerini birkaç gündür tanıyor olmalarına rağmen şimdiden eski dost gibiydiler.

Karısı için sandalyeyi tutarken Dan, açık bara sertçe vuran yeni kayınbiraderlerine dikkat etti. Asi olmaya başlarsa önlerini kesmekte tereddüt etmeyecekti, bu da bu partinin ev sahibi olmanın bir başka faydasıydı.

"Dan'in sağdııcı olarak benim görevim gelin ve damadı iyice utandırmak," diyen Grant konuklardan kahkahalar aldı. "Ama Dan genellikle kendini ve Kara'yı utandırmakta oldukça başarılı olduğu için bu işi ona bırakacağım."

Dan Kara'ya baktı ve onun da başını sallayarak onayladığını gördü. Hain.

"Dan, Kara'yla tanıştığı ilk andan itibaren ona gönül vermişti. Biraz ikna etmek, biraz kandırmak ve biraz da şantaj yapmak gerekti ama sonunda Kara'yı kendi düşünce tarzına kazandı."

"Bir sürü şantaj," dedi Kara ona gülümseyerek.

Grant, "Kadehlerinizi Dan ve Kara için kaldırın," dedi. "Size bir ömür boyu sevgi ve mutluluk diliyoruz."

BÖLÜM

Yirmi Dokuz

ÇOK DAHA SONRA, parti sona ermeye başladığında Dan, Kara'nın kardeşlerinin çoğunlukla uslu durmuş olmasından dolayı rahatlamıştı. Kendisi de şampanyadan yarı sarhoş olduğu için, uğraşmak isteyeceği son şey asi kayınvalidelerdi. Neyse ki bu gece böyle bir sorun yaşamayacaktı.

Judith ve Chuck onlara yaklaştığında o ve Kara, Slim ve Erin'le konuşuyorlardı.

"Evinize hoş geldiniz çocuklar," dedi Dan arkadaşlarına. "Bugün burada olabilmenize çok sevindim."

"Bunu kaçırmazdık," dedi Erin.

"Eve dönmek güzel," dedi Slim, kolunu Erin'e dolayarak onu götürmek için.

"Çok güzel bir gündü," dedi Judith. "İyi "

Kara bu beklenmedik iltifat karşısında şaşkına dönmüş bir halde annesine bakarken, Dan her ikisi adına da cevap verdi. "İyi vakit sevindim. Şimdi vedalaşacağız ve sabah ayrılıyoruz, yani sizi göremeyeceğiz." Chuck'ın elini sıktı ve Judith'in yanağından öptü. "Ama yakında tekrar görüşeceğiz."

"Umarım bir ara arkadaşlarımızla tanışmak için Bar Harbor'a gelirsiniz."

"Elbette, bunu gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğimize bakacağız." Bu tamamen

Kara'nın yapmak istediği şey.

Kara anne babasına sarıldı ve onları öptü. "Geldiğiniz için teşekkürler." "Senin adına çok mutluyum, tatlım," dedi Chuck.

Dan ve Kara vedalaşmak için el ele odanın içinde bir tur attılar. Mümkün olan en kısa sürede onu odadan dışarı çıkardı.

Düğün gecelerini geçirecekleri balayı süitine çıkan merdivenlere doğru.

"Tanıdığımız herkese benimle seks yapmak için sabırsızlandığını söyledin," dedi Kara ikinci kattan üçüncü kata çıkan merdivenleri çıkarken.

"Yani? Biz yeni evliyiz. Yapmamız gereken de bu." "Bu kadar açık olmana gerek yok."

Üçüncü katın sahanlığında durdu ve onu kucaklayıp kollarına aldı. "Yeni karım için ne kadar deli olduğumu neden açıkça söyleyemiyorum?"

"Şu andan itibaren bu konuda daha açık olabilirsiniz."

"Mükemmel." Odanın kapısını açıp onu içeri aldı ve kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı. "Sonunda yalnızız." Yaptığı ilk şey kravatını çıkarmak, gömleğinin düğmelerini açmak ve spor ceketini çıkarıp şık bir şekilde döşenmiş odadaki bir sandalyenin üzerine atmak oldu.

"Daha iyi hissediyor musun?" Kara ona sordu, altın parçacıklarıyla parıltıyan muhteşem kahverengi gözlerinde eğlence dans ediyordu.

"Çok, ama seni o muhteşem elbiseden nasıl çıkaracağımı söylediğinde kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

"Gerçekten çok basit," dedi. "Yukarı ve yukarı."

"Yukarı ve aşağı bakabilirim ama önce buraya gel ve bir kez daha uzun uzun bakmama izin ver. Tek bir ayrıntıyı bile unutmak istemiyorum."

Adamın uzattığı eli tuttu ve kendisini yaklaştırmasına izin verdi.

"Her gün güzelsin, ama bugün..." Boğazı düğümlendi ve bir kez olsun söyleyecek söz bulamadı.

"Senin için güzel olmak istedim."

"Görev tamamlandı, aşkım." Onu usulca öptü, ona karşı hissettiği tüm sevgi ve şefkati verdi. Eğer izin verseydi ona yıldızları ve ayı bile verebilirdi. "Sen benim sahibimsin, Kara Torrington. Kalbin ve ruhun."

"Bugün Kelly'nin burada olduğunu öğrendiğin ve benimle yüzleşmeyi planladığın günü düşünüyordum." Kadın konuşurken adamın kemerini çözdü ve pantolonunu çıkardı. "Tekne kazasından sonra hâlâ yaralıyken bana nasıl koştuğunu ve beni bulamasın diye nasıl götürdüğünü. Hatırladın mı?"

"Nasıl unutabilirim ki? O gün benimle evlenmeyi kabul ettiğin gündü."

"En başından beri kalbimin ve ruhumun sahibiydin, ama o gün... Benim için o gündü. Sen benim için osun."

"Kendimi ömür boyu sana zincirlediğime göre kesinlikle öyle umuyorum."

Gülümseyerek onu öylesine tatlılıkla öptü ki, içinde boğulmak istedi. "Şimdi şu yukarı-aşağı şeyini yapmaya ne dersin?"

"Evet, canım. Sen ne istersen." Yere kadar uzanan elbisesinin eteğini kavramak için çömeldi ve elbiseyi yukarı kaldırıp başının üzerinden geçirmek için ayağa kalktı, altında ne giydiğini anlamak için birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Vay anasını," diye fısıldadı. "*Dalga* mı geçiyorsun benimle?"

Kara onun o güne kadar gördüğü en seksi iç çamaşırına verdiği şaşkın tepkiye güldü, kurdeleler, fiyonklar, kancalar ve ten, bir sürü soluk, hafif çilli ten.

Dan elini göğsünün üzerine koydu. "Kalp krizi mi geçiriyorum?"

"Umarım geçirmiyorsundur, çünkü senin için planlarım var."

"Mmm, birden kendimi çok daha iyi hissettim." Ellerini onu örten dantel ve ipeğin üzerinde gezdirdi. "Bu şeyi çıkarmanın sırrı nedir?"

Sırtını ona döndü, böylece onu bir arada tutan bağcıkları görebilecekti.

"Nasıl yaptın?"

"Baş küçük bir yardımıyla."

"Hatırlat da bir dahaki görüşmemizde ona teşekkür edeyim." Bağcıkları çözmeyi bitirdi ve kadının ihtişamının geri kalanını ortaya çıkardı. Ellerini kadının omuzlarına koyarak onu kendine doğru çevirdi ve güzel karısına uzun uzun baktı. "Seni bulacak kadar şanslı olmak için ne yaptığımı her gün merak ediyorum ama bugün..." Alnını onunkine yasladı. "'Şanslı' kelimesi bunu anlatmaya yetmez."

Ellerini gömleğinin içine sokarak iki yanını omuzlarından itti ve kollarını ona doladı, yumuşak teni onunkine sürtünerek ona duyduğu arzudan çılgına dönmesine neden oldu. "Sen beni bulana kadar ne kadar kaybolduğumu hep düşünüyorum."

"Tanrıya şükür seni buldum." Ona sıkıca sarıldı, muhtemelen çok sıkıydı ama onu bırakmaya da gönlü el vermiyordu. Ne şimdi ne de başka zaman. Yavaşça onu yatağa doğru götürmeye başladı, giderken pantolonunun düşmesine izin verdi. Birlikte yatağa düştüler, adam kadının üstüne çıktı, kadının vücudu onu karşılamak için açıldı. Genelde ustalığıyla övünürdü ama hayatının geri kalanında ona tapacaktı. Bu gece sadece ona ihtiyacı vardı.

"Dan..."

"Buradayım bebeğim ve karımla sevişmek için can atıyorum." "O zaman lütfen yap, çünkü karın seni çok seviyor."

Ona baktı, kocası olarak ilk kez içine girerken saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Ben de seni seviyorum. Bu dünyadaki her şeyden daha çok."

Kara kollarını ona doladı ve onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermek için yola koyulurken sıkıca tutundu.

"Bütün bir ömür boyu," diye fısıldadı. "Bütün bir ömür boyu bunu yaşayacağımıza inanabiliyor musun?"

"Her dakikası için ." Onu öperek,

"Ben de." dedi.

DAN VE KARA INANILMAZ, ROMANTİK VE HEYECANLI BİR TATILDEN DÖNDÜLER.

Grant'in yazdığı ve Stephanie'nin üvey babası Charlie'yi hapisten kurtarmak için on dört yıl boyunca verdiği mücadeleyi anlatan *Indefatigable* filminin galası için Grant ve Stephanie ile birlikte Los Angeles'a uçmak üzere balayı seyahatine çıktılar.

"Steph'in gidip gitmeyeceğini duydun mu?" Kara, gala için Malibu'daki evden ayrılmaya hazırlanırken Dan'e sordu.

"Henüz değil. Gösterime katılmazsa şaşırmam. Grant'in söylediğine göre, bunu yeniden yaşamak onun için çok fazla."

"Onu suçlamıyorum. Hem onu desteklemek hem de kendini korumak istiyor olmalı."

"Zor bir durum olduğu kesin."

Birkaç saat sonra Dan, filmi izlemeden önce hiç duymadığı yeni ayrıntılarla Stephanie'nin hikâyesi ekranda canlanırken yüzündeki gözyaşlarını sildi. Steph'i canlandıran aktris, Charlie'yi kurtarmak için destansı bir savaş verirken yıllarca yaşadığı çaresizliği ve hayal kırıklığını yansıtmak için harika bir iş çıkarmıştı.

Grant için Dan'le birlikte hikâyenin kahramanları olarak görünmemeleri hayati önem taşıyordu. Evet, Grant Dan'den yardım istemişti ve Dan'in katılımı sayesinde Charlie'nin serbest bırakılmasıyla sonuçlanan yeni bir duruşma yapılmıştı.

Ancak bunların hiçbirisi Stephanie ve onu kurtarmaya çalışan ve bunun bedelini hayatının on dört yılını parmaklıklar ardında geçirerek ödeyen tek kişiyi kurtarmak için yıllarca harcadığı çaba olmadan gerçekleşemezdi. Charlie, yeni gelen bir oyuncu tarafından hırçın bir mükemmellikle canlandırıldı.

Pürüzlü yanlarının yanı sıra onu kurtarmak için savaş açan üvey kızına karşı büyük bir zaafı vardır.

Kapanış jeneriği geldiğinde, alkışlar ve ısıklarla çılgına dönerken herkes gözyaşlarına boğulmuştu.

"Vay anasını," dedi Dan arkadaşına. "Bu *inanılmazdı* Grant. Tebrikler."

Grant, Quantum Productions'tan yönetmen Hayden Roth için "Hayden ve ekibi övgüyü hak ediyor" dedi. "Bu filmi hayata geçiren kişi o."

"Sihir senin sözlerindeydi dostum. Büyük bir hit olacak ve ödül sezonu için maymun kostümünü hazırlasan iyi edersin."

"Stephanie'nin hikayesini bildiğimi sanıyordum," dedi Kara, "ama sadece bir kısmını biliyordum. Bu gerçekten olağanüstü. Tebrikler Grant."

"Burada olduğunuz için ikinize de teşekkür ederim."

"Stephanie iyi mi?" Kara nazıkçe sordu.

"O harika biri ama bunu tekrar yaşamak istemedi. Onun için bir kez yeterliydi."

"Bunu tamamen anlayabiliyorum."

"Bizimle parti sonrası buluşacak."

"Oh iyi," dedi Kara. "Onunla başa çıkmamıza yardım edebilir." Başparmağıyla Dan'i işaret etti. "Dan'in onunla işi bittiğinde Flynn Godfrey yasaklama emri çıkarttırmak için dava açacak."

"Ah lütfen," dedi Dan, alay ederek. "Sektördeki en seksi film yıldızından başka kim beni bu kadar inandırıcı bir şekilde oynayabilirdi ki?"

Grant, "Duyduğuma göre Sünger Bob'u almaya çalışmışlar ama o da doluymuş," dedi.

Kara kahkahalarla uludu ve Grant'e bir yumruk attı. "İyiymi." "Flynn, Hollywood'da bu rolün altından kalkabilecek kadar yakışıklı olan tek aktör. Dan Torrington," dedi Dan.

"Neyle uğraştığımı görüyor musun?" Kara, Grant'e sordu. "Artık kendinden üçüncü şahıs olarak da bahsediyor. Onunla başa çıkamıyorum."

Grant ayağa kalkarken gülerek, "Acını anlıyorum," dedi. "Hadi partiye gidelim de en iyi kızımı görebileyim."

"Gitmeden önce," dedi Kara, "size sarılmam ve Stephanie'nin hikâyesini böylesine güzel bir şekilde anlattığınız için teşekkür etmem gerekiyor. Seninle çok gurur duyuyoruz."

Grant onun sarılmasına karşılık verdi. "Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük."

"Şaka bir yana, kardeşim," dedi Dan. "Bu bir başyapıt."

"Teşekkürler," dedi Grant. "Onun için yaptıklarınızı asla unutmayacağız."

"Şimdiye kadar dahil olduğum en tatmin edici davalardan biri. Hadi partiye gidelim."

"Sadece Flynn'le daha fazla fotoğraf çektiirmek istiyor," dedi Kara şakacı ve bezgin bir ifadeyle.

"O benim yeni kankam," dedi Dan.

"Bu beni rahatlatmış," diye cevap verdi Grant. "Sonunda senden kurtuldum." "Öyle olsun."

Bir otelin balo salonundaki parti sonrası için caddenin karşısına geçmeden önce tiyatrodaki yüzlerce kişiyi selamladılar.

Stephanie orada onları bekliyordu ve filmin arkasındaki ekibin geri kalanıyla tanıştı. Charlie, yeni eşi Sarah ile birlikte Gansett Adası'ndaki evinde kalmış ve ilgi odağı olmayı Grant ve Steph'e bırakmaktan mutluluk duymuştur.

Dan, Flynn yüzünden kendini aptal durumuna düşürmüştü ama Flynn bu konuda iyi bir oyuncuydu. Saatler sonra onları eve bırakırken Kara, Dan'e "Ne geceydi ama," dedi.

"Stephanie'nin Charlie'den vazgeçmeyi reddettiği için bu kadar övgü aldığını görmek çok güzel. Grant de böylesine güzel bir senaryo yazdığı için."

"Biliyorum. Umarım rafina bir Oscar daha eklemeye hazırdır."

"Bu çok hak edilmiş bir şey olurdu." Kara otuz dakika önce partiden ayrıldıklarından beri yüzüncü kez esnedi. "Gansett'e döndüğümüzde bir hafta boyunca uyuyacağım."

"Ağustos ayında bir hafta uyuyamazsınız. Lansmanlar o kadar yoğun ki, üç haftalık bir balayından sonra bu yaz onları bir daha terk edersen çocuklar kana susayacak."

"Ah, hatırlatma bana." Kuzey Limanı'ndaki denize indirme hizmetini yürüttüğü yaz sezonunun sona ermesine ve bahara kadar dinlenmesine yaklaşık dört hafta kalmıştı.

"bu kadar yorgun olman da neyin nesi?" "Sana ayak uydurmaya çalışınca böyle oluyor."

"Cidden, Kara. Sürekli uyuyarak beni korkutuyorsun. Bu sen değilsin."

"Bilmiyorum."

"Hamile olman mümkün , biliyor musun?" Kara güldü. "Senin de çok iyi bildiğin gibi, bu mümkündür de öte." "Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir. Bu birkaç şeyi açıklayabilir."

"Yorgun olmanın dışında başka neler var?"

"Göğüslerim acıyor, kıyafetlerim dar geliyor ve acıkıyorum." "Kara! Bana hamile olduğunu ne zaman söyleyecektin?"

"Onayladığım anda."

Dan dikiz aynasına baktı ve 5. şeritte üç şerit boyunca kayarak bir sonraki çıkışa girdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Test yaptırmak için bir eczane bulmak."

"Gansett'e döndüğümüzde bunu çözebiliriz."

"Şu anda bunu çözmeye çalışıyoruz." Ticari bir alandan geçmesi gerekenden daha hızlı sürdü ve bir eczanenin otoparkına doğru sert bir sağa dönüş yaptı. "İndiğimde kapıları kilitle."

"Evet, canım." Kara onun gidişini izledi, galada giydiği smokinin içinde günahkârca seksiydi, her zamanki sabırsız adımlarıyla kaldırımı yalayıp yutuyordu, şimdi hamile olup olmadığını öğrenme görevinde için bu daha da fazlaydı. Ünlü kocasının bir hamilelik testi aldığını hayal ederek kendi kendine kıkırdadı. Muhtemelen daha kendileri bile bilmeden hamile olduğu tüm haberlere yansiyacaktı.

On dakika sonra, arabaya bindiğinde ona uzattığı büyük bir çantayla geri döndü.

Kara içeri baktı ve adamın en az yirmi test aldığını görünce kahkahayı bastı.

"Bize sadece bir tane lazım."

"Emin olmak istiyorum."

"Yirmi test için yeterli çişim yok." "Ne için çişe ihtiyacın var?"

Kara yine gülmekten kendini kaybetti. "Sınava girmek için çubuğa işemek zorundasın."

"Tanrı aşkına."

"Otuz sekiz yaşında olup da hamilelik testinin nasıl çalıştığını nasıl bilmezsın?"

"Çünkü şimdiye kadar baba olmaya hiç yaklaşmadım." "umutlanma. Anemik falan olabilirim." Arabayı sahile doğru sürerken "Umutlarım arttı," dedi.

"Çok hızlı sürüyorsun."

"Acelem var."

", yoksa çişimi tutarım." "Bu iğrenç, Kara."

"Yavaşla, Dan."

BMW'nin küçülttü ama o kadar da .

"İlk çocuğumuzun adını Dylan koymalıyız diye düşünüyordum," dedi Kara, "ister kız ister erkek olsun. Sen ne dersin?"

Ona şöyle bir baktı. "Bu mükemmel olur," dedi, gözle görülür bir şekilde duygulanmıştı. "Kardeşimi bu şekilde onurlandırdığınız için teşekkür ederim."

"Keşke onu tanısaydım."

"Ben de seviyorum. O da seni severdi ama kadar değil. Bu benim için hala şaşırtıcı..."

"Neymiş o?"

"bulup kendimden kurtardığından beri her şeyin ne kadar iyi olduğunu."

Kara onun buluşmalarını tarif edişine güldü. "Yaptığım şey bu muydu?"

"Hiçbir fikrin yok."

"Sen de benim için aynısını yaptın. Aşka bir şans daha vermek istemeyeceğimi sanıyordum ama sen pembe Oxford gömleğin ve gülünç makosen ayakkabılarınla her gün dikkatimi çekmek için kendini rezil ediyordun."

"Merhaba, ben tamamen ciddiym ve siz az önce bana hakaret ettiniz."

"Dikkatimi çekmeye çalışırken kendini rezil ettin mi etmedin mi?"

"Sana diyet Mountain Dew getirdim. Gansett Adası'nda bunu bulmanın ne kadar zor olduğunu *biliyor* musun?"

"Soruya cevap verin, Avukat Bey. Kendinizi rezil ettiniz mi etmediniz mi?"

"Kendimi suçlayamayacağım gerekçesiyle soruya cevap vermeyi reddediyorum."

"Yasal saçmalıklarınızı, saçmalıklarınızı bilmeyen birine saklayın."

"Benim 'yasal saçmalıklarım' çok rağbet görüyor. Eğer kaçırdıysanız, Oscar ödüllü Flynn Godfrey bir filmde beni oynadı. Ve eklemem gerekirse, iyi iş çıkardı ama Dan Torrington'ın gerçekte olduğu seksi şeytanı tam olarak yakalayamadı."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Kara. "Kendi konuşmanı dinlemekten hiç sıkılmıyor musun?"

"Hayır, pek sayılmaz, sen de öyle."

"Evet, biliyorum. Ne kadar seksi bir şeytan olduğundan ve Flynn Godfrey'in filmde seni nasıl oynadığından bahsetmenden resmen bıktım."

"Hakkımı verebilmek için Hollywood'un en yakışıklı adamına beni oynatmaları gerektiğini düşünmeden edemiyorum."

"Kapa çeneni, Dan."

"Yap beni, Kara."

Neyse ki eve vardıklarında, araba kullanırken onu susturmak için sert önlemler almak zorunda kalmaktan kurtuldu. Alçak arabadan inmesine yardım etmek için yanına geldi ve gala için aldığı gülünç topuklu ayakkabıların üzerinde yalpaladığında onu sabitledi.

"Daha sonra söylemeyi unutursam diye söylüyorum, bu gece tam bir duman gösterisiydin bebeğim. Bu elbise ateş gibi."

"Bu eski şey mi?" Adam onu merdivenlerden kapıya kadar takip ederken Kara da ona baktı. Tiffany gala için mükemmel elbiseyi bulmasına yardım etmişti ve Kara normalde kendisi için seçeceğinden çok daha cüretkâr olan bu siyah elbisenin içinde kendini hiç bu kadar seksi hissetmemişti. Tiffany'nin onun ve diğerlerinin üzerinde böyle bir etkisi vardı.

"O eski şey bütün gece bana odun yedirdi." "Gerçekten, Dan."

"Gerçekten, Kara." Kolunu arkadan ona doladı ve sertleşmiş sikini sırtına bastırarak ne demek istediğini anlattı. "Seni o elbisenin içinde gördüğüm ilk saniyeden beri bununla uğraşıyorum."

"O kadar uzun mu?"

"O kadar uzun, o yüzden acele et ve bir çubuğa işlemeye git ki çubuğumla ilgili bir şeyler yapabilelim."

Buna gülmek istemedi çünkü Tanrı onun çocuksu mizahını teşvik etmesini yasaklamıştı ama kahkahasını tutamadı.

Hamilelik testi torbasını ona doğru itti. "En az üç tanesini yap. Emin olmak istiyorum."

BÖLÜM

Otuz

EŞİT DERECEDE KIZGIN VE EĞLENMİŞ,

çantayı ondan aldı ve yatak odalarına doğru yöneldi. topuklu ayakkabılar giydi. Ayakları onlardan kurtulduğu için mutluydu. Çok yüksek topuklu ayakkabılar ona göre değildi, ama Tiffany onu *bu* elbiseyi bu ayakkabılar olmadan giyemeyeceğine ikna etmişti ve tangadan da kurtulmak için sabırsızlanıyordu. Bir kez daha düşününce, Dan çok sevdiği elbisenin altına ne giydiğini görene kadar onu giymeyecekti. Tiffany'nin en iyi yaptığı şeylerden biri de, kocasını çılgına çevirecek açık saçık iç çamaşırları almasını sağlamaktı.

O çok komik, çok tatlı ve çok her şeydi. Aşırı egosuna ve kendinden üçüncü şahıs olarak bahsetme gibi saçma bir alışkanlığı olmasına rağmen, onu hayattan çok seviyordu ve Dylan adını verecekleri bir bebek dünyaya getirmek için sabırsızlanıyordu.

Banyoda kapıyı kapatıp kilitledi, çünkü onun içeri girip çubukların üzerine işemesini izlemesine ihtimal . Ne yapmak üzere olduğunu anladığında kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Son adetini göremediğinde hamile olabileceğinden şüphelenmişti ama Los Angeles gezisi ve gala yaklaşırken, bunu doğrulamak için Gansett'e döndüğünde adanın pratisyen hemşiresi Victoria'yı görmeyi planlamıştı. Kocasını ondan önce . Buna şaşırmamalıydı. Söz konusu kendisi olduğunda pek bir şey kaçırmazdı, bu da onun en sevdiği yanlarından biriydi. En başından beri ona dikkat ediyordu ve ona daha gününü bile vermeden tercih ettiği soda gibi şeyleri not ediyordu.

Üç kutuyu açarken, çubukları alırken ve doğru yaptığından emin olmak için talimatları okurken heyecandan ve gerginlikten elleri biraz titredi. Daha önce hiç hamilelik testi yapmamıştı, hiç korkmamıştı, bu yüzden bu onun için de yeniydi. Ama en azından çubukların üzerine işemek gerektiğini biliyordu ve bunu bilmediğine hala inanamıyordu!

İşi bittiğinde çubukları tezgâhın üzerine bıraktı ve makyajını çıkarıp saçlarını taramakla meşgul oldu.

Kapıya vurulan yumuşak bir ses odanın içinde yankılandı.

Gülümseyerek ona kapıyı açmaya gitti. Adam takım elbisesinin ceketini ve papyonunu çıkarmış, gömleğinin üst düğmelerini açmış ve kollarını başının üzerinde kapının pervazına dayamıştı. Yıkıcı derecede güzeldi ve bunu bilmesine rağmen yine de onu seviyordu.

"Beni dışarıda bıraktığına inanamıyorum." "Gerçekten mi? İnanamıyor musun?"

Şakacı kaşlarını çatması onu olduğundan daha sevimli gösteriyordu. "Karar nedir?"

"Henüz bakmadım." Onun elini tuttu. "Birlikte bakmaya ne dersin?"

Onun elini sıktı. "Hadi yapalım şu işi."

"Biz zaten . Bu tekneye böyle bindik."

"Kimseyle aynı teknede olmayı tercih etmem, sen bana iyi davranmadan önce teknene binmek için çok para ödeyerek bunu sana çok erken kanıtladım."

Sanki çok hızlı hareket ederlerse patlayacak patlayıcılar içeriyormuş gibi, kibire korkuyla yaklaştılar.

Kara testlere baktı ve üç büyük artı işareti gördü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Artı pozitif demek."

"Hamilesin." "Öyle görünüyor."

Dan kulakları patlatırcasına bir çığlık attı, onu kucağına aldı ve etrafında döndürdü, ona öyle sıkı sarıldı ki nefesi kesildi. "Kahretsin, ne yapıyorum ben? Sen hamilesin ve ben Tarzan gibi davranıyorum."

"Eğer göğsünü dövmeye başlarsan, seni terk edebilirim."

Onu nazıkçe yere bıraktı, yüzünü çerçeveledi ve ona baktı. "Beni asla terk edemezsin. Beni mahvedersin. Sen benim bütün dünyamsın. Sen ve bebeğimiz..."

Adamın gözleri yaşlarla dolduğunda şaşkına döndü.

"Beni çok mutlu ettin, Kara. Sen ve bebek Dylan."

Kara kollarını onun boynuna doladı ve parmak uçlarına kalkarak onu öptü.
"Sen de beni aynı şekilde mutlu ettin."

"Hadi yatağa gidelim ve kutlayalım." "Yolu göster, aşkım."

Onu kollarına alıp yatağa götürdüğünde bir kez daha şaşırttı, nazikçe yatağa yatırdı ve sonra kollarına yaslanıp ona baktı.

"Ne?"

"Sadece güzel bebek anneme bakıyorum." "Bir bebeğimiz olacağına inanamıyorum."

"Heyecanlı mısın?"

Başını salladı. "Ve korktum."

"Neden?"

"Bir balkabağını vücudumdan dışarı itme olayı biraz korkutucu."

"Ah, bu şekilde söylemek zorunda mısın?"

"Başka nasıl söyleyebilirim ki?"

Onu öpmek için eğildi ve saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Korkmana gerek yok. Sana paranın satın alabileceği en iyi ilaçları bulacağız."

"Buna hayır demeyeceğim."

"Yanında olacağım. Harika olacağından hiç şüphem yok ve gelmiş geçmiş en güzel bebeği yapacaksın. Senin gibi bir anneye sahip olduğu için çok şanslı olacak."

"Ve sen de onların babası olarak."

"Bugün hayatımın en güzel günü ve Flynn Godfrey beni bir filmde oynadığı için değil."

Kara güldü ve tamamen üzerine yatırdı. "Bebeği ezmek istemiyorum."

"Bebek iyi." Bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve sertleşmiş sikine bastırdı. "Ama karının biraz ilgiye ihtiyacı var."

"Karım benim tüm dikkatime sahiptir." Onu, görüldüğünü ve sevildiğini hissettirme niyetiyle inceledi. "Ne düşünüyorsun?"

"Bizi bir araya getiren uzun ve dolambaçlı yol hakkında ve beni sırtımdan bıçaklayıp sana yönlendiren insanlar için ne kadar minnettar olduğumu."

"Seni o şekilde incittikleri için onları bıçaklamak istesem de ben de onlara minnettarım."

"Artık bıçaklamak yok. Bunu yeterince yaşadık." Nişan partilerinde bıçaklı Jim Sturgil tarafından kesilen elini tuttu ve avucunun içinde boylu boyunca uzanan soluk beyaz yara izini öptü.

"Gerçekten bir bebeğimiz mi olacak?" diye sordu, yüz ifadesi hâlâ şaşkıındı.

"Öyle görünüyor."

"İnsanlara ne zaman söyleyebilirim?"

"Bir süre için değil. İşe yarayacağından emin istiyoruz."

O bunu söyleyene kadar ona karşı müstehcen bir şekilde sallanıyordu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Pek çok hamilelik düşükle sonuçlanıyor. Bunu biliyor olmalısınız."

"O kelimeyi ağzına bile alma. Bebeğimize hiçbir şey olmayacak." "Yine de... Şimdilik aramızda kalsın."

"Ah, eğer mecbur kalırsam."

"Bebek sahibi olmak kırk hafta falan sürüyor, biliyorsun değil mi?" "Bu çok uzun bir süre."

"Evet, öyle ve tüm bu süre boyunca fazladan olamazsın."

Onu tekrar müstehcen bir şekilde itti. "Ben her zaman fazlayım, bebeğim. Benimle ilgili en sevdiğin şeylerden biri de bu."

Kadın inledi ve adamın saçını nazikçe çekti. "Daha az konuşmaya ve daha çok eyleme ne dersin?"

"Aksiyon benim göbek adımdır." Elini kızın eteğinin altına kaydırды, tangayla karşılaştı ve dondu kaldı. "Peki, burada neyimiz var?"

"Bir göz atıp görmeniz gerekecek."

"Sakıncası yoksa." Kızın elbiseden çıkmasına yardım edebilmek için kendini yukarı itti ve sonra topuklarının üzerine oturarak Tiffany'nin onun için seçtiği ten rengi sütyen ve tangaya hayranlıkla baktı. "Şu anda nasıl görüldüğünün bir resmini çekebilir miyim lütfen? Yemin ederim benden başka kimse görmeyecek."

Kara gerginliğini örtmek için güldü. "Elbette."

Dan telefonunu almak için yataktan fırladı. "Kımıldama." Odaya döndüğünde onu görünce durdu... saçları omuzlarına dökülmüş, dirseklerine dayanmış, bacakları hafifçe ayrılmıştı.

Ondan önce, kendini bu şekilde ortaya koymaya cesaret edemezdi. Ama onu o kadar çok sevdi ve o kadar arzulandığını hissettirdi ki

Başka biriyle yapamayacağım şeyleri onunla yapmak çok kolaydı.

Hızlıca birkaç fotoğraf çekti, telefonu bir kenara fırlattı ve aceleyle soyunarak Kara'ya yatakta yeniden katıldı ve onu günlük hayatının bir parçası haline gelen vahşi bir arzuyla öptü. "Seni çok istiyorum, tatlı Kara, hayatımın aşkı, bebeğimin annesi."

"Ben de seni istiyorum. Her zaman."

O kadar acelesi vardı ki, tangayı çıkarmaya zahmet etmedi, bunun yerine onu yolundan çekti ve ikisinin de ihtiyacı olanı aldı. "*Evet*. Tanrım, bütün gece senin için ölüyordum."

Ondan önce hiç kimse ona böyle şeyler söylememişti. Onunla aciliyet ve saygıyla sevişti. "Bana bak, tatlım."

Başını kaldırıp ona
baktı. "Bana gerçeği
söyle." "Ne hakkında?"

"Şu anda Flynn Godfrey'i hayal , değil mi?"

Kara kahkahalar atarak onun kışına şaplak attı. "Kapa ve başladığın işi bitir, olur mu?"

"Memnuniyetle."

GANSETT ADASI'NA DÖNDÜĞÜNDE, DAN'IN MUAYENEHANESİ HER ZAMANKINDEN DAHA YOĞUNDU. O

Mac ve Maddie'ye emlak planlamasında yardımcı olmaktan McCarthy ailesine Wayfarer'ı satın almalarında rehberlik etmeye kadar her şeyi yaptı. Son durumu ise Kyle ve Jackson Chandler'ın biyolojik babasıyla uğraşmaktı. Jace Carson, eski karısının öldüğünü ve komşuları Seamus ve Carolina O'Grady'yi oğullarının vasileri olarak atadığını kısa süre önce öğrenmişti.

Çocukların babasının yeni ailelerini alt üst edeceği korkusu Seamus'u epik bir çöküşün eşiğine getirmişti.

Pazartesi gününün büyük bir bölümünde Dan, Kyle ve Jackson'ın babası Jace'i temsil eden avukatla telefonda kovalamaca oynamıştı.

Dan bir partideyken nihayet bağlantı kurduklarında avukat, "Lütfen anlamaya çalışın," dedi. "Müvekkilim oğullarının annesinin öldüğünü yeni öğrendi. Çocuklara iyi emin olmak istiyor."

Dan telefon etmek için diğerlerinden uzaklaşmıştı, eğer bu işi halledemezlerse Seamus'un gerçekten felç geçireceğinden korkuyordu

yakında. "Anlatılanlara göre, kız hayattayken hiçbir yerde bulunamamış. Çocuklar onu tanımıyor bile. Bunun onun tarafından tasarlandığını varsayıyorum. Ve boşuna değil, bir mahkeme ona tam velayet vermeyi uygun gördü. Bunun için iyi sebepler olduğunu da varsayıyorum."

"Bazı zorluklar yaşadı ve pişmanlık duyduğu hatalar yaptı."

"Sicilini araştırırsam ne bulacağım?" Dan ayrıntıları zaten biliyordu ama avukatın kendisine karşı dürüst olup olmayacağını merak ediyordu.

"Hayatının erken dönemlerinde ciddi sorunlar yaşadığını göreceksiniz, ancak bunları geride bıraktı."

"Bana karşı dürüst olmanızı takdir ediyorum, ancak müvekkillerimin çocuklara iyi bir yuva sağladığını ve annelerinin zor kaybında onlara yardımcı olduğunu anlamalısınız. Bu noktada onları rahatsız etmek onların yararına olmayacaktır."

"Oğullarını görmek istiyor."

Dan, çıkmaza girdikleri belli olana kadar Seamus'un planını sunmayı ertelemişti. "Size bir teklifim var ve açık olmak istiyorum - yapacağımız tek teklif bu. Müvekkillerim çocukların tam velayetine sahipler ve iş bu noktaya gelirse onlar için mücadele edecek kaynaklara da sahipler. Çocukların tam velayetine sahip olan anneleri öldükten sonra onları büyütmek için müvekkillerimi seçti, sizi değil. İkimiz de biliyoruz ki her yargıç merhum annelerinin onlar için yaptığı düzenlemelere saygı duyacaktır."

"Teklifiniz nedir?"

"O'Grady'ler onun kendilerini ziyaret etmesine izin vermeye hazırlar ama babaları olarak değil. Onlara, kendileriyle tanışmak isteyen bir arkadaşları olduğu söylenecek. Yılda iki kez ziyaret etmesine izin verecekler ve çocuklar büyüdüğünde gerçekte kim olduğu söylenecek ve onunla istedikleri gibi bir ilişki kurma fırsatı sunulacak."

"Bu çok büyük bir ."

"Bu çocuklar onu tanımazken, bu noktada ortaya çıkıp taleplerde bulunması büyük bir istek. Son yedi yıldır neredeydi?"

"Teklifi kendisine sunacağım ve size geri döneceğim." "Sizden haber bekliyoruz."

Dan telefon konuşmasını bitirir bitirmez Seamus atladı. "Ne dedi?"

"Planınızı müvekkiline götürecektir. Jace'in suç da dahil olmak üzere pek çok sorunu var ama avukat bana bunların geçmişte kaldığına dair güvence verdi."

"Ah," dedi Seamus. "Bu pek çok şeyi açıklıyor. Avukat ona planımızı anlattığında ne dedi?"

"Bunun büyük bir istek olduğunu, ancak bunca yıl talepte bulunduktan sonra ortaya çıkmasının da büyük bir istek olduğunu belirttim."

"Kesinlikle öyle."

"Kendini savunmak için, Lisa'nın öldüğünü yakın zamana kadar bilmediğini söyledi." "Savunması yok. Bunca zamandır neredeydi?"

"Ben de aynı şeyi söyledim. Ayrıca onunla savaşmak için hem kaynaklarınız hem de gücünüz olduğunu açıkça belirttim."

"Aynen öyle. Çoğu zaman sevgili karımın parası yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum ama bu kadar önemli bir şeyin parasını ondan istemekte tereddüt etmem."

Carolina onlara katıldığında ellerini Seamus'un koluna doladı. "O çocukların bizimle kalmasını sağlayacak her şeyi memnuniyetle öderim."

"Ah, aşkım," dedi Seamus. "Bana bu şekilde sinsice yaklaşmamalısın."

"Bunu bana her zaman yaptığın halde neden olmasın?"

"Haklı olduğu bir nokta var."

Dan güldü ve Seamus'un omzunu sıktı. "Sana endişelenmemeni söylemenin boşuna olduğunu biliyorum ama gerçekten her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum. Dayanacak bir ayağı yok ve bunu biliyor. Avukat da biliyor, bu yüzden planı müvekkiline götürmeyi kabul etti. Ondan bir haber alır almaz size haber vereceğim."

Seamus, "Bizi temsil ediyor olmanızın büyük bir fark yarattığına eminim," dedi. "Diğer adam *cidden* öyle miydi? Dan Torrington mı? İşte bu onlara dalga geçmediğimizi gösterir."

"Oh, dalga geçmediğimizi biliyor. Seni koruyorum. Yarın seni ararım. Şimdi gidip sevgili eşimi bulacağım. Siz de güzel bir akşam geçirmeye çalışın ve biraz uyuyun. Her şeyin yoluna gireceğinden çok eminim."

"Teşekkürler Dan," dedi Carolina. "Sana gerçekten minnettarız."

"Yardım edebildiğime sevindim. Bu tamamen benim işim, yasaların olması gerektiği gibi çalıştığından emin olmak. İyi geceler dilerim."

"Sen de," dedi Seamus.

Dan onları bıraktı ve Linda McCarthy ve Maddie McCarthy'nin etrafında toplanmış diğer birkaç kadınla konuşan Kara'ya gizlice yaklaşmaya gitti. İkizlere hamileydi ve bir şezlonga uzanmıştı.

Kara önce irkildi, sonra gelenin o olduğunu anlayınca rahatladı. "Sana bunu yapmayı bırakmanı söylemişim," dedi sesinde bir eğlenceyle. "Beni korkutmaya bayılıyor."

"Evan da öyle yapıyor," dedi Grace. "Ne var bunda?"

"Korkudan bayılıp kollarımıza düşmen hoşumuza gidiyor," dedi Dan ve sevgilisinden karnına bir dirsek yedi.

Dan nefesini tuttu ve sonra güldü. Karısı aptallara tahammül edemezdi, özellikle de kendisi.

"Konuşmak için beklediğin avukat bu muydu?" Kara ona sordu. ". Şimdilik her şey yolunda. Yarın daha fazlası gelecek." Dudakları yakinken "Erken ister misin? Çok yorgunum."

Kız, adamın çok sevdiği küçük sevimli gülümsemesiyle ona baktı. "Yorgun musun yoksa azdın mı?"

"İkisi birden olmama izin var mı?"

"Sanırım öyle. Hadi vedalaşalım."

Hayatının geri kalanında her partiden güzeller güzeli Kara Torrington'la birlikte ayrılacak olması başına gelen en güzel şeydi. Başına gelen en iyi şey oydu. Onun gülüşünü ve iyi geceler dilerken arkadaşlarıyla konuşmasını izlerken, onunla eve gideceği ve ondan bir bebek beklediği için kendini şanslı bir orospu çocuğu gibi hissediyordu.

Hayat güzeldi ve Kara'yla geçirdiği her gün daha da güzelleşiyordu ve Gansett'teyken hiç sıkıcı değildi.

Jace Carson Seamus'un planını kabul etti ve yakında oğullarını görmek için adaya gelecekti. Maddie McCarthy'nin ikiz kızları, baldızı Mallory'nin Quinn James'le düğünü sırasında doğum sancısı çekmesinin ardından bir Life Flight helikopterinde dünyaya geldi. Tüm ada bir başka dramatik bebek gelişiyse çalkalanıyordu ve Mac herkese daha fazla bebeğe izin verilmeyeceğini söylüyordu.

Kara doğum yaptığında çılgınca bir şeyler olabileceğini düşünmek Dan'i duraksatmıştı ama Kara doğuma yaklaşmadan adadan çoktan ayrılmış olacaklarına kararlıydı.

Indefatigable'ın prömiyeri Gansett Adası'nda övgülerle karşılandı.

Adanın tek sineması oldukça basitti ve bu nedenle Grant her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için Adam'ı görevlendirmişti. Grant, Dan'e çocukken tam da bu sinemada filmlere ve filmdeki hikaye anlatımına aşık olduğunu söylemişti.

Grant, "Herkes iyi akşamlar ve *Indefatigable*'ın Gansett Adası'ndaki galasında burada olduğunuz için çok teşekkür ederim" dedi. "Çoğunuzun bildiği gibi, bu film eşim Stephanie'nin üvey babası Charlie Grandchamp'ı haksız yere hapsedilmekten kurtarmak için on dört yıl boyunca verdiği mücadeleyi anlatıyor. Stephanie ile tanıştıktan, onun ve Charlie'nin hikayesini dinledikten ve ona aşık olduktan sonra neler yaşadığını anladığımı düşündüm. Ancak senaryonun yazım aşamasına geçtiğimde hikayenin sadece bir kısmını bildiğimi fark ettim. Stephanie ve Charlie hakkında daha fazla şey öğrendikçe, her ikisini de sadece daha az insanı mahvedebilecek bir çileden kurtuldukları için değil, aynı zamanda bu hikayenin ardından şu anda oldukları kişi oldukları için daha çok sevdim ve saygı duydum. Stephanie'nin en büyük olasılıklara rağmen korkunç bir yanlışı düzeltmek için gösterdiği boyun eğmez kararlılığın onuruna filme *Indefatigable* adını verdik. Bayanlar ve baylar, karşınızda *Indefatigable*."

Seyirciler alkışlarken Grant sahneden ayrıldı ve ön sırada anne babasının yanına oturdu. Açılış jeneriği çalarken babası sırtını sıvazladı ve gururla gülümsedi.

İki saat yirmi bir dakika sonra, seyirciler çılgınca alkışlarken kapanış jeneriği kaymaya başladı.

Grant ayakta alkışlanmak üzere sahneye geri döndü. "Herkes çok teşekkür ederim. Teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki. Her şeyden önce, bana istediğim her şey olabileceğimi, hatta senarist bile olabileceğimi söyleyen ailem Mac ve Linda'ya. Quantum Productions ekibine, özellikle de Hayden Roth, Kristian Bowen, Jasper Autry ve bu hikayeyi hayata geçiren eşsiz Flynn Godfrey'e, inanılmaz oyunculara, ekibe ve bu işe dahil olan herkese." Stephanie ve Charlie'yi canlandıran oyuncuların ve ne kadar olağanüstü bir iş çıkardıklarından birkaç dakika bahsetti. "Arkadaşım ve olağanüstü avukat Dan Torrington'a özel bir selam göndermek istiyorum, o olmasaydı bu hikaye çok farklı sonuçlanabilirdi."

Grant, ayağa kalkıp selam veren Dan'i bir kez daha alkışlamak için durakladı.

Grant kısa bir süre durdu ve odanın arka tarafındaki bir şeye baktı.

Herkes Grant'in neye baktığını görmek için döndü.

Steph ve Charlie... inanılmaz hikâyelerinin başından beri olduğu gibi yan yana, duvarın karşısında .

Dan, Stephanie'nin yüzündeki gözyaşlarını silerken gülümsediğini ve kendisini alkışladığını görünce gülümsedi.

Ona bir öpücük verdi.

"Son olarak," dedi Grant, "güzel ve cesur eşim Stephanie Logan McCarthy ve sevgili üvey babası Charlie Grandchamp'a teşekkür etmek istiyorum." Arka taraftaki yerlerini belirtmek için kolunu uzattı ve herkes onları alkışladı.

Grant sahneden indi ve orta koridora yöneldi.

Stephanie onu yarı yolda karşıladı, neredeyse uzanmış kollarına atlayacaktı. Kulağına Grant'i gülümseten bir şey fısıldarken ona sıkıca tutundu.

Dan, Grant'in şimdiye kadar aldığı en iyi ve önemli olan tek eleştiriyi yaptığından emindi.

BÖLÜM

Thirty-One

KARA çoğu gün tüm gün süren şiddetli sabah bulantılarıyla **mücadele** ederken Dan, Jared ve Lizzie James'in kendilerine bırakılan bir bebeğin velayetini almalarına yardımcı oldu ve Jared'in küçük kardeşi Cooper'ın adadaki bekârlığa veda partisi işinin kurulmasında Cooper'ın umutsuzca ihtiyaç duyduğu sağlam bir sorumluluk maddesi hazırlayarak ona yardımcı oldu.

Hope Martinez'e, Hope'un kocası Paul'ün Ethan'ı evlat edinebilmesi için hapisteki eski kocasının çocuk üzerindeki ebeveynlik haklarını kalıcı olarak devretmeden önce oğlunu görme talebini yönetmesinde yardımcı oldu.

Söylemeye gerek yok ama Hope, Ethan'ın babasını görmesi konusunda pek istekli değildi. Eski kocası çalıştığı okulda reşit olmayan kızlarla seks yapmaktan hüküm giymişti.

Dan, "Ona karşı çok öfkелisiniz ve haklı olarak öfkелisiniz," dedi. "Ama bir adamdan, çok büyük, korkunç, affedilmez hatalar yapmış olsa bile, babalık haklarından -kalıcı olarak- vazgeçmesini istemek büyük bir olay."

"Yani buna şaşırmadınız."

"Senin kadar değil. Daha önce de böyle durumlarda, çocuklarının doğru şeyi yapmasını isteyen bir ebeveynin son anda vazgeçtiğini görmüştüm."

Hope'un yüz ifadesi, Dan'in biraz olsun yatıştırılabileceğini umduğu bir endişeyle doluydu. "Sence yine de bunu yapacak mı?"

"Paul'ün Ethan'ı evlat edinmesini çoktan kabul etti. Bu bizi olmak istediğimiz yere götürecek son adım."

"Bu konuda bir arkadaşım ile konuştum ve bunun Ethan'ın kararı olması gerektiğini söyledi."

"Ben arkadaşınıza katılıyorum. Şu anda bu konuda söz sahibi olacak yaşta."

"Ugh." Hope başını ellerinin arasına aldı. "Bunun olmasından nefret ediyorum. Neden her şeyi mahvettikten sonra kendimiz için yaratmak zorunda kaldığımız hayatları yaşamamız için bizi rahat bırakmıyor?"

"Tek söyleyebileceğim, ondan babalık haklarını yasal olarak feshetmesini istediğiniz ve onun da bunu kabul ettiği. Ethan'ı bir kez görmek istemesi bir talep değil, bir istektir. Bence bu önemli."

"Bu konuda neden bu kadar duyarlı olmak zorundasın?"

Dan güldü. "Benim işim bu - seni mümkün olduğunca acısız bir şekilde bitiş çizgisine ulaştırmak. Duymak istediğin bu değildi ve bunun için üzgünüm ama bu bir kırışıklıktan başka bir şey değil."

"Oğlumun mutlu yeni hayatını bozarsa bundan çok daha fazlası olacak. Ya da benimkini."

"Buna izin verme Hope. Ethan'la bir saat görüşmek istiyor. Ondan sonra sonsuza dek aramızdan ayrılacak. Bu, nihai hedefe ulaşmak için ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyor."

"Paul ve Ethan'la konuşacağım."

"Ne karar verdiğinizizi bana bildirin."

"Hayır dersek, sence evlat edinmeyi durdurur mu?"

"Eğer Ethan'dan geliyorsa, bunun olacağını sanmıyorum. Oğlunu görmek istedi. Oğlu onu görmek istemiyorsa, onu tam olarak zorlayamaz, özellikle de velayet sizdeyken. Kinci olabilir ve evlat edinme desteğini geri çekmeye karar verebilir mi? Evet, bu mümkün ama avukatının bana söylediğine göre Ethan'ın yüksek menfaatlerini düşünüyor."

"O zaman onu rahat bırakmalı."

"Bence bırakacak. Onu gördükten sonra."

"Her zamanki gibi tavsiyeleriniz için teşekkür ederim."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım, ancak bu haber için sizi daha önce aramaktan nefret ettim."

Bunun seni üzeceğini biliyordum."

"Evlat edinmeyi durdurmaya çalışacağını düşünmediğini bilmek yardımcı oluyor. Paul ile konuşup bir sonraki adımımızı belirleyeceğim."

"Yardım edebileceksem buradayım."

"Tekrar teşekkürler Dan." Hope Rebecca'ya işaret etti ve Dan'in itirazlarına rağmen hesabı ödemekte ısrar etti. "En azından sana bir kahve ve mısırlı kek ısmarlayabilirim."

Umut gittikten sonra bir fincan tavuklu şehriye çorbası ve fazladan kraker alıp Kuzey Limanı'ndaki rıhtımda Kara'ya teslim etti.

"Kahramanım," dedi, bu günlerde sık sık yaptığı gibi solgun ve solungaçları biraz yeşil görünüyordu.

Çorba ve kraker, hemen kusmak istemeden yiyebildiği tek şeylerdi.

Victoria onlara mide bulantısının normal olduğunu söylemişti ama buna inanmakta zorlanıyordu. Önemli olan Kara'nın kilo alması ve bebeğin tam zamanında doğmasıydı.

"Umut nasıl?"

"Eski sevgilisiyle ilgili." Hope, Kara'ya Ethan'ın babasıyla neler olup bittiğini anlatmıştı, böylece onunla bu konuda konuşabilecekti. "Tahmin edebileceğin gibi."

"Ne yapacak?"

"Emin değilim ama sanırım Ethan'ı görmesine izin verme eğiliminde olabilir, böylece yollarına devam edebilirler."

"Ah, ne zor bir karar. Ona gıpta etmiyorum." "Ben de öyle."

"Suda günün nasıl geçiyor?"

"Çok meşguldüm. Bu verdiğim ilk mola, bu yüzden gelişiniz mükemmel bir zamanlama oldu."

"Mükemmel zamanlamamla gurur duyuyorum."

Kara, onun yapacağını bildiği gibi inledi. "Sana mükemmel bir tuzak kurdum." "Her zaman yaptığın gibi."

Çorbadan birkaç yudum aldı ve krakerlerden birkaç tane yedikten sonra midesinde kalacağından emin olmak için durakladı.

"Seni acı çekerken görmekten nefret ediyorum."

Başını onun omzuna yasladı. "Dylan buna degecek."

Dylan'ın kız mı erkek mi olduğunu öğrenmemeyi tercih etmişlerdi. Her iki durumda da, bir isimde karar kılmışlardı.

"Bebeğimizle tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi. "Ben de."

"Kırk hafta sonsuza kadar sürer."

"Özellikle de sürekli mideniz bulandığında."

"Daha önce de , yine söyleyeceğim, sen bir aygırsın Kara Torrington."

"Biliyorum."

"DAN BANKADAN ÇALIYOR," DEDI GRANT. "BU SADECE hepimizi nasıl bu kadar kötü dövdüğünün olası bir açıklaması."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Dan, Monopoly tahtasındaki krallığını incelerken bir bardak viskiden yudum aldı. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, ahmak, ama önünde gördüğün şey ham beceri ve finansal sihirbazlık."

"Daha çok gibi," diye mırıldandı Grant.

"Aman *Tanrım*," dedi Kara inleyerek. "Onu dinleyecek misin? Böyle saçmalıkları nereden buluyor?"

"Ben sadece gerçeği söylüyorum, aşkım."

"Her neyse," dedi ve elindeki ayakkabı simgesini adama fırlattı.

Alnının ortasına çarptı ve bu da Grant, Stephanie ve Kara arasında histerik bir kahkaha dalgası başlattı.

Dan alnındaki kırmızı lekeyi ovuştururken kaşlarını çattı. "Bu acıttı."

"Boo-hoo, seni koca bebek," dedi Grant.

Dan öfkeyle, "Bu şimdiye kadar katıldığım en kötü kasırga partisi," dedi.

Grant ona, "Bu şimdiye kadar katıldığın tek kasırga partisi," diye hatırlattı.

"Eğer böyle devam edecekse çok abartılıyorlar."

"Bırakıyorum," dedi Stephanie, gerinmek ve pencereden fırtınaya bakmak için ayağa kalkarak.

Grant gelip ellerini kadının omuzlarına koyarak gerginliği gidermek için yogurdu.

"Buranın başımıza yıkılmayacağından emin misin?" diye o gün bilmem kaçınıcı kez sordu.

"Eminim. Bu kadar içeride iyi korunuyoruz. Çok fazla duvar yıkmış olmanız dışında endişelenecek bir şey yok."

"Sadece iki tanesini indirdim."

"Bunun iki tane fazla olup olmadığını öğreneceğiz." Onun boynunu öptü.

"Şaka yapıyorum. Evi satın almadan önce etüt ettirmiştik, unutma. Kaya gibi sağlam olduğunu söylediler." Adamın güvencelerine rağmen omuzları hâlâ düğüm düğümdü. "Biraz dinlenmek ister misin?"

"Sanırım."

Rüzgâr evi sallıyordu ve yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki sanki bir yük treni üzerlerine geliyordu.

Grant, Dan ve Kara'ya "Biz yatmaya gidiyoruz," dedi. "İhtiyacınız olan her şeyi aldınız mı?"

"Var," dedi Kara. "Fırtınada bizi yanınıza aldığınız için tekrar teşekkürler." Evleri sahile o kadar yakındı ki orada kalmaya korkuyorlardı.

"Aramıza katıldığınız için mutluyuz," dedi Grant. "O mu? O kadar da değil."

"Hey!" Dan kekeleyerek söyledi. "Ben olmasaydım onu tanımayacaktın bile!"

"Ve ben olmasaydım onunla ilişkini mahvedecektin." "Bu incitici ama doğru."

"Beni onunla yalnız bırakmayın," dedi Kara yalvarırcasına. "Rüzgârla ilgili yeterince sorunumuz var, bir de bu rüzgâr torbası işleri daha da kötüleştirmesin."

Dan karısına sırtarak, "Beni seviyorsun," dedi. "Bu

arada, sabah görüşürüz," dedi Grant. "İyi geceler çocuklar," diye ekledi Stephanie.

"Umarım biraz uyuyabilirsin," arkasından seslendi Kara. "Sen de öyle."

"Hiç kasırğa seksi yaptın mı?" Dan, Stephanie'nin daha önce atmosfer için yaktığı mumlar eşliğinde oturma odasında yalnız kaldıklarında Kara'ya sordu.

"Ya var dersem?"

Kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. "Kim o ve onu nasıl öldürtebilirim?"

Kara çaresizce güldü. Bunu onunla çok yapardı. İlişkileri hakkında en çok sevdiği şey . Bir de harika seks, şefkatli sevgi ve ona olan tam bağlılığı. Bu sonuncusu başlarda onu çok kızdırmıştı. Şimdi hayatının ilk otuz yılında onsuz ve onun bağlılığı olmadan nasıl yaşadığını merak ediyordu.

"Ben ciddiym. Kim ve daha da önemlisi, *nerede*?" "Onu tanımıyorsun ve nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ama bir kasırğa sırasında onunla yattın?"

"Ben yaptım."

"Bu gerçekten şok edici bir haber. Kaç ?" "On sekiz."

"Kasırğa sırasında gevşek bir sikle sevişirken ailen nerede olduğunu sanıyordun?"

"Büyükannemin evinde. O günlerde çok yalan söyledim."

"Yani sen bir yalancı ve şarlatansın. Bu evlilik için verdiğim parayı geri istiyorum."

"Yapmıyorsun ve PS, aleti gevşek değildi."

"Bu bir rezalet!"

Yine öyle bir güldü ki sesi çıkmadı. Onun düğmelerine basarken eğlendiği kadar hiç eğlenmiş miydi? Hayır. Asla. "Bu kasırga seksi istemediğin anlamına mı geliyor?"

"Bunu ne zaman söyledim?"

"Sadece ilk kez kasırga seksi yapacağımı düşündüğünde ilgilenmiş göründün."

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi her zaman ilgilenirim."

"Ama geri ödeme istedin. Hala ilgilendiğini nereden bileyim?"

"Geri ödeme iptal edildi." "Nasıl olduğunu anlıyorum."

Gülümseyerek, "Seni seviyorum Kara Torrington," dedi.

"Garip bir nedenden dolayı ben de seni seviyorum Dan Torrington." "İşe yaraması güzel, değil mi?"

"Çok, çok güzel."

"Şimdiye kadarki en güzel şey," dedi onu öperek. "Neden beni yatağa götürmüyor ve benimle hınzırca oynamıyorsun?"

"Bunu burada yapamayız."

"Evet, yapabiliriz." "Bizi duyacaklar."

"Onları duymuyoruz ve PS, eğer onlarla kalmaya gelirsek kasırga seksinin masadan kalkacağını bilseydim, hala kulübede olurduk. Ve PS, bu da burada gerçek bir ev almamız gerektiğinin bir başka kanıtı."

"PPPS, PS'yi bırak."

"Sizinle paylaşmak istediğim bir sürü yazı var."

Özellikle şiddetli bir rüzgâr evi sallıyor ve inletiyordu, çatıya çarpan yağmur milyonlarca yürüyen ayak gibi ses çıkarıyordu.

Dan kolunu ona doladı. "Hadi yatağa gidelim."

"Bunu duydun, değil mi?"

"Neyi duydum?"

Mumları söndürüp Grant Stephanie'nin odasından evin karşı tarafındaki yatak odası ve banyoya doğru yürürken Kara onun kaburgalarına dirsek attı. Kara ona o kadar sık dirsek atıyordu ki kaburgalarında kalıcı bir çürük oluşmaması mucizeydi. Olsa da umurunda olmazdı. Onunla birlikte olmak, ona sataşmak, morluklara değdi.

Telefonu bir mesajla çınladı. "Yine annem arıyor, iyi olduğumuzdan emin olmak istiyor."

"Ona büyük, güçlü, kahraman kocanın sana çok iyi baktığını söyle."

"Bunu ona

söylemeyeceğim."

"Söylememi mi istiyorsun?"

"değil." Cevabını yazdıktan sonra telefonu yatağın başucundaki masaya şarja taktı. "Telefonunu ve dizüstü bilgisayarını şarj ettin mi?"

"Evet, hanımefendi. Grant, elektrik kesilirse Big Mac ve Linda'ya gidebileceğimizi söyledi. Jeneratörleri varmış."

"Eminim evleri de doludur. Daha fazla insana ihtiyaçları yok." "Biz sadece insan değiliz. Biz bir aileyiz."

"Son baktığımda adın McCarthy değildi." "Ben osmoz yoluyla McCarthy oldum."

"Yani onları ailenizden biri olarak görecektir kadar kendinizi sevdirmişsiniz ama muhtemelen onlar sizden bıkmışlardır."

"Bebeğim, beni seviyorlar. Seilmeyecek ne var?"

"Kendinizden üçüncü şahıs olarak bahsetme eğiliminiz var.

İşte senin devasa egon. "Devasa penisin mi?"

Kara gülmekten kendini kaybetti. O kadar çok güldü ki gözleri yaşardı.

"Seninleyken bile yapamıyorum. Yapamam işte."

"Söyleyeceğin şey buydu, değil mi?" "Boş ver, Torrington."

"Oh, kocaman penisimi içine sokmayı çok isterdim-"

Onu öptü ve dudaklarını sıkarak kapattı. "Kapa çenenini."

"Eğer kapatırsam," dedi adam, kadının elinden kurtulmaya çalışarak, "o zaman seni o çok sevdiğin yerinden yalayamam."

"ederim, eğer kapatmazsan, ben..." "Ne?" diye sordu, gözleri parlıyordu.

"Unut gitsin. Bu çok hoşuna giderdi."

Onu misafir odasındaki yatağa doğru geri geri götürdü ve bebeklerinin üzerine çok fazla ağırlık bindirmemeye dikkat ederek onun üzerine indi. "Şimdi bana söylemek zorundasın."

"Hayır."

"Evet."

Onu susturmanın gerçekten etkili birkaç yolundan biri olan ağzı açık, dili dolanan bir öpücüğe çekti.

Onu saatlerce süren bir arzuyla öperken eli yüzüne indi. Geri çekilirken dudaklarını hafifçe onunkilerin üzerinde gezdirmeye devam etti. "Sen beni kendine aşık etmeden önce, dünyadaki en heyecan verici şeyin daha adliyeye varmadan kazanacağımı bildiğim bir davayı savunmak olduğunu düşünüyordum."

"*Seni kendime ben mi* aşık ettim? Şimdi de tarihi yeniden mi yazıyorsunuz, Avukat Bey?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bana sana aşık olmaktan başka seçenek bırakmadın. Ama dediğim gibi, kesin sonuçlu bir davayı savunmanın muhteşem karımla takılmaktan hiçbir farkı yok."

"Tam çekilmez olmanın eşiğindeyken, gidip tatlı bir şey söylüyorsun. Ve PS, kışımın acımasız bir ağrısı olarak beni kendine aşık ettin."

Vurgulama için onun kışını çimdikledi. "Bana aşık olduğun için çok mutluyum.

Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Seni mütevazı tutmak için yanında ben olmasaydım eminim çekilmezliğin daha da kötüleşirdi."

"Hiç şüphesiz." Adam onun yüzünü okşadı ve gözlerinin içine baktı. "Şimdi, bana söz verdiğin şu kasırga seksine gelelim."

"Sana ne zaman söz verdim?" "Daha önce. Seni duydum."

"Bunu kanıtlayabilir misiniz?"

"Stenografin tutanağı okumasını sağlayacağım."

Onunla tanıştığından beri milyonuncu kez gözlerini devirdi. "Bu konuda tartışmaktansa seks yapmak daha kolay olurdu." "Kimin için daha kolay?" diye sordu.

"Oh, bana karşı düzgün olmana bayılıyorum."

"Nefes almamı seviyorsun."

"Bu doğru. Nefes almaya devam etmelisin. Peki, bana söz verdiğin seks hakkında..."

"Bir kez daha, konuşmayı bırakman için umutsuz bir çaba sarf ederek beni yıpratıyorsun."

"En iyi yaptığım şey bu. Aslında bütün kariyerimi bunun üzerine kurdum."

"İyi ki benimle evlenmişsin, çünkü başka biri olsa şimdiye kadar gözünden bıçaklardı."

"Bebeğim, beni bu kadar çok sevdiğin için çok şanslıyım."

Kara onu bir öpücüğün içine çekti ve rüzgâr uğuldarken ve yağmur çatıya vururken, onunla kasırga seksinin geçmişte yaşadıklarından çok farklı olduğunu gösterdi. Birden fazla kez çığlık atmamak için dudağını ısırarak zorunda kaldı, özellikle de yüzünü bacaklarının arasına gömdüğünde ve onu dili ve parmaklarıyla hızlı, keskin bir orgazma getirdiğinde.

Tanrı merhamet etsin, adam bu konuda çok iyiydi, bunu ona asla ama *asla* söyleyemezdi.

Adam yukarı doğru hareket etti, kadının karnına ve göğüslerine öpücükler kondururken, derin bir darbeye içine girdi ve kadının nefesi kesildi. "Bana doğruyu söyle... Topal Dick'le de bu kadar iyi miydi?"

"Kapa çeneni, Dan."

"Söyle bana, Kara." Dudakları boynunun üzerinde kayarken içinde hareket etti ve onu tepeden tırnağa elektrikle doldurdu. "Bu çok daha iyi, değil mi?"

"Yorum yok."

Adam hareket etmeyi bıraktı ve o kadar ani bir şekilde ondan çekildi ki, kadın soluk soluğa kaldı. "Ne oluyor be?"

"Limp Dick'ten daha iyi mi değil mi?"

"Gerçekten Dan, sen aklını kaçırmışsın." "Bilmem gerek."

"Evet, daha iyi! Seninle her şey hiç kimseyle olmadığı kadar iyi. Bunu zaten biliyorsun, o zaman neden bu kadar büyütüyorsun?"

Sırıtarak tekrar içine girdi, uzun süre hareketsiz kaldı, o kadar uzun süre ki kadın hareket etmesini istemekten kıvranmaya başladı. "Sadece emin olmak istedim."

"Çok saçmalıyorsun."

"Bana yaptığın şey bu. Beni bir deliye dönüştürüyorsun." "Sen benimle tanışmadan çok önce de bir deliydin."

"Beni bambaşka bir seviyeye çıkardın."

"Bu bir iltifat mı?"

"Tabii ki öyle."

"Şimdi ikimiz de hala gençken başladığın işi bitirmeye ne dersin?"

"Bu bir şikâyet miydi?" "Kesinlikle hayır."

"Ben öyle düşünmemiştim." Altına uzandı ve hızını artırıp ikisini de aynı anda zirveye ulaşmak için zorlarken onu kendisine daha sıkı tutmak için kıçını kavradı. "Ah... Evet, Kara. *Evet*."

Adam onun üzerine indiğinde, kadın kollarını ona doladı ve sırtında rahatlatıcı daireler çizdi. Bir ya da iki dakika sonra, adam yan tarafına dönerek onu da yanına aldı, bacakları iç içe geçmişti. "Şimdiye kadarki en iyi kasırğa seksi."

"İlk onda yer alıyor."

Kahkahası ikisini de sarstı. "Beni çıldırtmaya bayılıyorsun." "Bu çok kolay."

"Seni yine de seviyorum."

"Bunun için şükürler olsun."

"EVE GİDEBİLİR MİYİZ?" DAN, ŞENLİKLER DEVAM EDERKEN SEVGİLİ KARISINA SORDU

Victoria Stevens ve Shannon O'Grady'nin kasırğa sonrası düğün resepsiyonunda sona erdi. Dan, Kara'nın yorgun olduğunu anlayabiliyordu ama bunu ne ona ne de bir başkasına itiraf ediyordu. Hamileliğinin ikinci üç aylık dönemine girerken, ikisi de kendini daha iyi hissetmeye başlayacağını umuyordu. Bu çocuk annesine çektiği eziyete değse iyi olurdu.

"Ne zaman hazır olursan."

"Ben hazırım. Hadi vedalaşalım." Erken ayrıldıkları için McCarthy kardeşlerden ciddi küfürler işittikleri bir tur attılar.

"Hemen arkalarındayız," dedi Abby Adam'a ve onu susturdu. Doğurganlık sorunları yaşayan Abby, doğal yollarla hamile kaldığı dördüzlere hamileydi. Şimdiden o kadar büyümüştü ki, Dan dört bebekle daha uzun aylar nasıl dayanacağını hayal bile edemiyordu. Bir bebek Kara'yı o kadar yıpratıyordu ki, aynı anda *dört* bebek sahibi olmayı düşünmek bile hayret vericiydi.

Dan karısına, "Bu insanlarla neden arkadaş olduğumuzdan emin değilim," dedi.

Grant, "Çünkü hayatında hiç kimseyle bizimle eğlendiğin kadar eğlenmedin," dedi.

"gibi bir şey," diye yanıtladı Dan. "Beni yarın arar mısın?"

"Ararım," dedi Grant.

Dan ve Kara gelin ve damada, Seamus ve Carolina'ya ve masalarındaki diğer kişilere iyi geceler diledikten sonra sonraki yirmi dakikayı

Alex ve Jenny Martinez'den Slim ve Erin Jackson'a, Mallory ve Quinn James'e kadar herkesle sohbet ederek çadırdan çıktılar. Kara'nın yorgun olduğunu bilen Dan, onları araba yoluna doğru götürmeye devam etti, Sonunda kaçtıkları yere. "Vay canına, düğündeki herkesi tanımak gibisi yok, değil mi?"

"Gansett Adası'nda işler böyle yürür," dedi Kara. "Herkes herkesi tanır."

"Eğlenceli bir gündü. Shannon ve Vic çok mutlu görünüyorlar."

"Kesinlikle öyle." Kara çıplak ayaklarıyla yürürken parmaklarından yüksek topuklu sandaletler sarkıyordu. "Doğa Ana'nın işleri rayından çıkarma çabalarına rağmen düğünlerinin sorunsuz geçmesine çok sevindim."

Sokağa park etmişlerdi ve Kara'nın telefonu çaldığında Dan'in Porsche'sine varmak üzereydiler. Telefonu çantasından çıkardı ve ekrana baktı. "Annem arıyor. Üç kez aradı. Ne be?" Kara telefonu açtı. "Anne mi?"

"Oh, Kara, Tanrı'ya şükür sonunda cevap verdin." "Bir düğündeydik. Ne oldu?"

"Sen ve Dan'in hemen Maine'e dönmeniz gerekiyor. Kardeşleriniz cinayetle suçlanıyor."

BURADA! DAN VE KARA'NIN TÜM HİKAYESİ TEK BİR YERDE

Yakında çıkacak DOWNEAST için onları Maine'de takip etmeye hazırlanırken, size onlar hakkında daha fazla bilgi verecek tonlarca yeni şey. Bu ikisini her zaman çok sevmişimdir! Gansett Adası Serisi'nin o kadar büyük bir parçası oldular ki, kendi kitaplarının hiç olmadığına inanmak zor. Onların eğlenceli hikayesini yeniden yaşarken ve hikayeye bir sürü yeni şey ve insan eklerken çok eğlendim. Onları Maine'e götürüp Ballard ailesinin son dramıyla ilgilenmek için sabırsızlanıyorum.

Bu hikâye hakkında not edilmesi gereken bir şey var: Gansett Adası zaman çizelgesine sadık kalmak için elimden geleni yaptım, ancak bu çok zor bir işti. Bu amaca uygun hale getirmek için birkaç ince ayar ve değişiklik yaptım, bu yüzden umarım bu hikayenin tadını genel Gansett zaman çizelgesinden ayrı olarak çıkarabilirsiniz. Gansett'i ilk kez bu kitapla keşfediyorsanız, marieforce.com/gansett adresinden seriye göz atın. Flynn Godfrey ve Hayden Roth da dahil olmak üzere Quantum Production ekibinin bir parçası olarak sunulan karakterler, marieforce.com/quantum adresindeki erotik Quantum Serimde bulunabilir.

Bu hikayeyi tartışmak için [Dan & Kara Okuyucu Grubuna](#) ve Dan ve Kara'nın hikayesindeki bir sonraki bölüme hazırlanmak için [Downeast Okuyucu Grubuna](#) katılın.

Dan ve Kara'nın düğün şarkısı "Can't Stop "ı yazan David Sardinha'ya teşekkür etmek istiyorum.

Muhteşem ekibime teşekkürler: Julie Cupp, Lisa Cafferty, Jean Mello, Nikki Haley ve Ashley Lopez, ben kitapları yazarken işlerin ilerlemesini sağlayan tüm perde arkası destekleri için.

Editörlerim Linda Ingmanson ve Joyce Lamb'e, beta okuyucularım Anne Woodall, Kara Conrad ve Tracey Suppo'ya ve Gansett Island/Downeast betalarına çok teşekkür ederim: Jennifer, Amy, Doreen, Katy, Gwen, Mona, Jennifer, Jaime, Michele ve Judy.

Son olarak, Gansett Adası'nı en çok satan 1 numaralı serim yapan okuyucularıma teşekkür ederim. Çok sevdiğimiz bu çiftin yer aldığı Gansett'in ilk spin-off'u DOWNEAST'i yazmak için sabırsızlanıyorum! Okuduğunuz ve benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim.

Sevgilerimle,
Marie

Beni takip edin:

[Bülten listesi](#)

[BookBub](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#) [TikTok](#)

[Verve Romance](#)

[Web Sitesi](#)

Marie Force Downeast Yazarının

Diğer Kitapları

[Dan & Kara: Bir Downeast Önbölümü](#)

Gansett Adası Serisi

Kitap 1: [Aşk Hizmetçisi](#)

(Maddie & Mac)

Kitap 2: [Aşk Aptalı](#)
(Joe & Janey)
Kitap 3: [Aşka Hazır](#)
(Luke & Sydney)
Kitap 4: [Aşka Düşmek](#)
(Grant & Stephanie) Kitap
5: [Aşk Ummak](#) (Evan &
Grace)
Kitap 6: [Aşk Mevsimi](#)
(Owen & Laura)
Kitap 7: [Aşka Özlem](#)
(Blaine & Tiffany)
Kitap 8: [Aşk Beklerken](#)
(Adam & Abby)
Kitap 9: [Aşk Zamanı](#)
(David & Daisy)
Kitap 10: [Meant for Love](#)
(Jenny & Alex)
Kitap 10.5: [Aşk Şansı, Bir Gansett Adası Novellası](#) (Jared & Lizzie)
Kitap 11: [Karanlıktan Sonra Gansett](#)
(Owen & Laura)
Kitap 12: [Karanlıktan Sonra Öpücükler](#)
(Shane & Katie)
Kitap 13: [Karanlıktan Sonra Aşk](#)
(Paul & Hope)
Kitap 14: [Karanlıktan Sonra Kutlama](#)
(Big Mac & Linda)
Kitap 15: [Karanlıktan Sonra Arzu](#)
(Slim & Erin)
Kitap 16: [Karanlıktan Sonra Işık](#)
(Mallory & Quinn)
Kitap 17: [Victoria & Shannon](#) (Bölüm 1)
Kitap 18: [Kevin & Chelsea](#) (Bölüm 2) [Bir](#)
[Gansett Adası Noel Novellası](#) Kitap 19:
[Karanlıktan Sonra Benim](#)
(Riley & Nikki)
Kitap 20: [Karanlıktan Sonra Senin](#)

(Finn & Chloe)

Kitap 21: [Karanlıktan Sonra Bela](#)

(Deacon & Julia)

Kitap 22: [Karanlıktan Sonra Kurtarma](#)

(Mason & Jordan)

Kitap 23: [Karanlıktan Sonra Karartma](#)

(Tam Kadro)

Kitap 24: [Karanlıktan Sonra Baştan Çıkarma](#)

(Gigi & Cooper)

Kitap 25: [Karanlıktan Sonra Direnc](#)

(Jace & Cindy)

Kitap 26: [Karanlıktan Sonra Kasırğa](#)

(Tam Kadro)

Kitap 27: [Karanlıktan Sonra Yenilenme](#) (Gelecek 2024)

Vahşi Dullar Dizisi - Ölümcül Bir Dizi Spin-Off

Kitap 1: [Senin Gibi Biri Biri](#)

Kitap 2: [Tutacak](#) Kitap 3:

[Sevecek Biri](#)

Kitap 4: [Bana Göz Kulak Olacak Biri](#) (2024'te Çıkacak)

Yeşil Dağ Serisi 1. Kitap: [Tek](#)

[İhtiyacın Aşk](#) *(Will & Cameron)*

Kitap 2: [Elini Tutmak İstiyorum](#)

(Nolan & Hannah)

Kitap 3: [Onu Orada Dururken Gördüm](#)

(Colton & Lucy)

Kitap 4: [Ve Onu Seviyorum](#)

(Hunter & Megan) Novella:

[Benim Olacaksın](#) *(Will &*

Cam'in Düğünü) Kitap 5:

[Bu Sadece Aşk](#) *(Gavin &*

Ella)

Kitap 6: [Ain't She Sweet](#)

(Tyler & Charlotte)

Butler, Vermont Serisi (Yeşil Dağ'ın

Devamı) Kitap 1: [Her Küçük Şey](#)

(Grayson & Emma)

Kitap 2: [Bana Aşkı Satın Alamazsın](#)

(Mary & Patrick)

Kitap 3: [İşte Güneş Geliyor](#)

(Wade & Mia)

Kitap 4: [Sen Var Olana Kadar](#)

(Lucas & Dani)

Kitap 5: [All My Loving](#)

(Landon & Amanda)

Kitap 6: [Let It Be](#)

(Lincoln & Molly)

Kitap 7: Bir [Araya Gelin](#)

(Noah & Brianna)

Kitap 8: [Burada, Orada ve Her Yerde](#)

(Izzy & Cabot)

Kitap 9: [Uzun ve Dolambaçlı Yol](#)

(Max & Lexi)

Miami Geceleri Serisi 1.

Kitap: [Ne Kadar](#)

[Hissediyorum](#) (Carmen & Jason)

Kitap 2: [Ne Kadar Önemsiyorum](#)

(Maria & Austin)

Kitap 3: [Ne Kadar Seviyorum](#)

(Dee & Wyatt)

[Nochebuena](#), Bir Miami Geceleri Romanı

Kitap 4: [Ne Kadar İstiyorum](#)

(Nico & Sofia)

Kitap 5: [Ne Kadar İhtiyacım Var](#)

(Milo ve Gianna)

Kuantum Serisi 1.

Kitap: [Erdemli](#) (Flynn

& Natalie)

Kitap 2: [Yiğit](#)
(Flynn & Natalie)
Kitap 3: [Muzaffer](#)
(Flynn & Natalie)
Kitap 4: [Hırçın](#)
[Yırtıcı](#) (Addie &
Hayden) Kitap 5:
(Jasper & Ellie)
Kitap 6: [Çılgın](#)
(Kristian & Aileen)
Kitap 7: [Çirkin](#)
(Emmett & Leah)
Kitap 8: [Ünlüler](#)
(Marlowe & Sebastian)

The Treading Water Serisi

Kitap 1: [Treading Water](#) 2:
[Marking Time](#) Kitap 3:
[Starting Over](#) Kitap 4:
[Coming Home](#) Kitap 5:
[Finding Forever](#)

Tek Başlıklar

In the Air Tonight (Eylül 2024) [Beş Yıl](#)
[Geçti](#)
[Bir Yıllık Ev](#)
[Seks Makinesi](#)
[Seks Tanrısı](#)
[Georgia Aklımda True](#)
[North](#)
[Düşüş](#)
[Enkaz](#)
[Herkes Bir Kahramanı](#)
[Sever İlk Uçuşta Aşk](#)
[Hücum Hattı](#)

Marie Force'tan Romantik Gerilim Romanları

Ölümcül Seri

Seninle Gece Bir , *Ölümcül Serinin Ön Romanı*

Kitap 1: Ölümcül

İlişki Kitap 2:

Ölümcül Adalet

Kitap 3: Ölümcül Sonuçlar

Kitap 3.5: Ölümcül Kader, *Düğün Novellası*

Kitap 4: Ölümcül Kusur

5: Ölümcül Ölümcül

Ölümcül Tehlike

Ölümcül Ölümcül

Aldatma Kitap 6: Hata -

Kitap 7: Kitap 8: Skandal

Kitap 9: Çılgınlık Kitap

10: Ölümcül Ölümcül -

Ölümcül Ölümcül

İstila Kimlik Kitap 11:

Tehdit Kitap 12: Kaos

Kitap 13:

Kitap 14: Ölümcül

Hesaplaşma Kitap 15:

Ölümcül Ölümcül

Dolandırıcılık Suçlama

Kitap 16:

Sam ve Nick'in Hikayesi devam ediyor...

Kitap 1: State of Affairs

State Kitap 2: State of the

Union Grace 3: of State of

Suspense Kitap 4: State of

Shock Kitap 5: State of

Denial Kitap 6: State of

Bliss Kitap 7:

Marie Force'tan Tarihsel Romantizm

Yaldızlı Seri

Kitap 1: Aldatmacayla Düşes

Kitap 2: Arzuyla Aldatılan

Yazar Hakkında

Marie Force, 100'den fazla çağdaş romantizm, romantik gerilim ve erotik aşk romanının 1 numaralı *Wall Street Journal* çoksatan yazarıdır. Serileri arasında Fatal, First Family, Gansett Island, Butler Vermont, Quantum, Treading Water, Miami Nights ve Wild Widows bulunmaktadır.

Kitapları dünya çapında 13 milyondan fazla satmış, bir düzineden fazla dile çevrilmiş ve *New York Times*'ın en çok satanlar listesinde 30'dan fazla kez yer almıştır. Ayrıca *USA Today*'in en çok satanlar listesinde ve Almanya'da Spiegel'in en çok satanlar listesinde yer almıştır.

Hayattaki hedefleri basit: Artık birer yetişkin olan "çocuklarıyla" olabildiğince çok vakit geçirmek, yazabildiği kadar uzun süre kitap yazmaya devam etmek ve asla haberlere konu olan bir uçuşta bulunmamak.

Marie'nin *marieforce.com* adresindeki web sitesinde yer alan e-posta listesine katılarak yeni kitaplar ve bölgenizde gerçekleşecek etkinlikler hakkında haber alabilirsiniz. Onu Facebook'ta www.facebook.com/MarieForceAuthor, Instagram'da www.instagram.com/marieforceauthor/ ve TikTok'ta <https://www.tiktok.com/@marieforceauthor?> adresinden takip edinMarie ile marie@marieforce.com adresinden iletişime geçin.



